

Breve fra Ove Høegh-Guldberg til Johan v. Bülow.

Meddelte af J. H. Bang.

Disse Breve findes i Sorø Academis Manuskriptsamling i Pakke 37 c. 1—121. De meddeles ikke fuldstændig; dog ere kun nogle faa udeladte, der ikke indeholde noget af historisk Værd eller noget karakteristisk Træk med Hensyn til Guldbergs Personlighed, som man ikke finder tilstrækkelig fyldigt i de her meddelte Breve. Udvalget er gjort af Foreningens Secretair. Om Johan v. Bülow, der paa denne Tid var Hofmarskalk hos Kronprindsen, see Historisk Tidsskrift, 3die Række 4de og 5te Bind.

Allerhøiestærede Hr. Marskalk

Oprigtige Ven

Efterat jeg i Gaar¹⁾ med et rørt Hierte af alle de Sindsbevægelser, som den sande Ærefrygt, den virkelige Taknemmelighed og Følelsen selv af min egen hele Tilstand kunne opvække, havde forladt Audiencen hos Vor allerdyrebareste Kronprints, overtænkte jeg siden hiemme hos mig selv et Spørgsmaal, som Hans Kongelige Høihed gjorde mig, og som jeg i den Fornemmelses Tilstand, jeg var, ikke besvarede saa oplysende, som jeg burde. Sagen er denne: Hans Kongelige Høihed spurgde mig, om man ikke endnu ved det forrige Cabinet havde et stort Kongeligt Segl?

¹⁾ Dette Brev er skrevet et Par Dage efter at Guldberg var bleven afskediget som Statsminister og udnævnt til Stiftamtmand i Aarhus.

Herpaa svarede jeg: nei! man havde ikke og havde aldrig havt uden det saa kaldte lidet Cabinets-Segl, som Conferentsraad Sporon¹⁾ havde faaet, og som Hans Kongelige Hoihed Kronprintsen vel havde. Alt dette er sandt, og lige efter Bogstaven; thi der har i Cabinettet aldrig været andet Segl, og aldrig andet Segl været brugt. Men det, som i det Øieblik, jeg havde den Naade at staae for Vores saa naadefulde Herre, ikke faldt mig ind, og saa naturligviis ikke kunne falde mig ind, er følgende: Da jeg efter den sidst gjorte Indretning²⁾ skulle forestaae de Expeditioner, som angik det Almindelige, syntes ogsaa hos mig et Kongeligt Cabinets Segl at være nødvendigt. Det blev da ved Justitsraad Malling³⁾ nogle Dage forud efter H. K. H. Arveprintsens Befaling hos Jøden Signetstikker Salomon Aaron bestilt. Dette var endnu ikke opkommet; følgelig aldrig seet af mig; og derfor nu, da det ei meer tænkedes paa, reent glemt. Dersom nu Hans K. Hoihed, Vores Naadigste Kronprints, ville i Stilhed ved Dem, min Ven, lade sende hen til Signetstikkeren, og spørge derefter, samt befale, at naar det var færdigt, skulde det opleveres til H. K. Hoihed; saa er og dette i Orden.

Deres Hoiwelbaarenhed vil i denne simple Fortælling finde efter Deres gode Hierte og sande Indsigt Aarsager nok til, at dette Signet, som aldrig havde været i mine Hænder, og nu ei meere tænktes paa, aldeles ikke kunne

¹⁾ Om B. G. Sporon se Hist. Tidsskr. III, 5te Bind, S. 308 og N. M. Petersen Bidrag til den danske Literaturs Historie 5te Bind.

²⁾ Der menes herved, da Guldberg den 6te April, altsaa faa Dage førend sin Afskedigelse, var bleven udnævnt til Statsminister.

³⁾ Iver Christian Malling f. 1749 † 1806 ældre Broder til den bekjendte Forfatter Ove Malling, blev efter Guldberg Cabinetssecretair og Kasserer hos Arveprinds Frederik $\frac{1}{2}$ 1784.

falde mig ind i det Øieblik, jeg stod for min Herre. Hans K. Høiheds store Forstand og ædle Hierte vil da vist aller-naadigst undskylde.

Min Ven ville end videre legge mig for Hans K. Høiheds Fodder, og sige, at jeg til Punkt og Prikke har efterkommet Hoistsammes naadigste Ordre strax i Gaar Aftes, og at jeg fandt Indgangen for alt, hvad jeg bad, saa aabnet, at jeg tør med Grund haabe den Virkning, som Hans K. Høihed saa rørende for mig ønsker. Maatte ogsaa denne min lydige Handling være Kongens Son behagelig! og det er den. Gud, alle Tings Herre, velsigne og bekræfte og i alt, i alt lyksaliggjøre Ham!

Men De, min Ven, vil spørge til mit Befindende i Dag. Jeg er ikke fuld vel, og har maattet bruge noget; men det, De nu stedse maae giøre, og vil giøre, De maae elske

Deres

altid sande Ven

O. Høegh-Guldberg.

d. 17 Apr. 1784.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Allerhøistærede Ven

Det er mig vist umueligt at tilbringe sidste Morgen i Kiøbenhavn, og ikke anvende en Deel deraf paa at sige endnu her sidste Gang Deres Høivelbaarenhed ligesaa sand en Taksigelse, som et varmt Farvel. Jeg har været her med et oprigtigt Venskab for Dem: min Siel er overbeviist om, at De har det samme for mig, og jeg veed, jeg veed det med en Vished, der glæder mig, at De har gjort dette Venskab saa virksomt, som De nogensinde har kunnet. Min Erkiendtlighed er Dem, Kiere Ven, helliget, og mit Venskab er Dem vis: det har, jeg veed det, nogen Priis i

Deres Siel, det skal stedse haandthæve sig deri, og Deres Hierte skal stedse ville møde mit. Fraværelse har ingen Virkning paa retskafne Sieler. Men nu mit Farvel, og mit Farvel til Dem, min Ven: det er ømt, fordi jeg elsker Dem; fordi De er hvor De er; fordi De trænger til saa megen Varetægt; fordi jeg veed, hvor høiligen De trænger dertil; thi hvo veed dette som jeg? Gud være Deres Skiold og Deres Lys; og altid være De hans mægtige Naade i Deres Siel opofret! De leve vel, min Ven, og De handle vel! Dette Ønske er alt, og det er (troe det) heelt af Hiertet.

Har De, Kiere Ven, Leilighed: saa ville De dog legge endnu denne Dag for Hans Kongelige Høiheds Kronprintsens Fodder min Siels ubrodelige Hengivenhed, min sande Underdanighed og den fuldeste Taknemmelighed. Jeg reiser bort fornoiet; thi jeg er det i Hiertet. Mine Ønsker skal stedse svæve over denne Vores dyrebare Herres vigtige Person, og maatte jeg i mit nye Embede være lykkelig nok til at have og erholde hans Bifald!

Jeg reiser i Morgen saare tidlig¹⁾, og seer Dem, Kiere Ven, ikke. Det havde jeg dog saa gierne villet, fordi mig synes, at der endnu var noget, som jeg kunne have sagt Dem. Men hvo veed, som jeg, hvor lidet De kand det, som De endog helst ville? Nu lev vel; lev saa lykkelig, som De dydigen kand; og meer veed jeg, at De ikke ønsker; elsk altid den, som elsker Dem, og kand i Sandhed kalde sig

Deres

sande, Deres ærbødige Ven

O. Høegh-Guldberg.

Kjøbenhavn d. 9 Jun. 1784.

¹⁾ Til Aarhus for at overtage Stillingen der som Stiftamtmand.

Hoi- og Velbaarne Hr. Marskalk

Allerhoistærede sande Ven

Hans K. Høihed vor Naadigste Kronprints har virkelig sørget for mig. Finants-Collegium har tilmeldt mig i Dag al denne Høistsammes fuldnaadige Omhu. Jeg har ikke kunnet modstaae den Taknæmmelighed, som bød mig at skrive lige til denne Naadigste Herre. Bedste Ven! leg Vægt til mit Hiertes Udtryk: tak for en Ven; takke ville De for mig: siig, at ogsaa Dem har jeg bedet derom. Jeg skrev Dem, førend jeg reiste: jeg veed bedst, hvor tungt det er at svare; men De maae dog, Kiereste Hr. Marskalk, nu blot til Svar paa dette skrive mig 6 Linier, hvoraf den sidste skal være: jeg elsker Dem og vil altid elske Dem. Troe, at jeg elsker Dem; troe, at det er oprigtigt; troe at mine Ønsker ere over Dem; og aldrig skal De komme til at troe anderledes; endog i dette sidste har De været min Ven. Jeg elsker Dem og jeg ærer Dem, og det vil jeg giøre til min Død.

elsk da nu og altid

Deres Høivelbaarenheds

gode faste Ven

O. Høegh-Guldberg

Aarhus d. 22 Juni 1784.

Jeg kom over den 13 Jun vel og magelig; efter at have giort et forgjæves Forsøg d. 11. Min Gaard er taalelig, god til det anstændige: svag i Henseende til Huusholdnings Leilighed. Jeg maae begynde med at rive ned, og bygge op, og anvende endnu 2000 Rd. derpaa. Vær saa god at sige H. E. Hr. Obermarskalken¹⁾ den bedste Helsen lev altid vel.

¹⁾ C. F. Numsen, om hvem see Hist. Tidsskr. III, 5te Bind S. 371.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk

Allerhoistærede Ven

Jeg skal være kort; thi jeg veed, at man bør være det. Tak af Hiertet for Deres Hoivelbaarenheds Brev og dets hele Indhold, ogsaa for den naadigste Forsikring fra Hans K. Høihed Kronprintsen. De har tilladt, at jeg maatte i visse Tilfælde tage min Tilflugt til Dem; det gjør jeg nu, og det med en Vens Tillid. Professor Thorkelins¹⁾ Indsigter og Hjerte kiendte jeg. Han havde just den Art Lærdom, som en Archivarius bør besidde. Jeg bad da for ham, og han fik et Kongeligt Løfte paa Geheime-Archivarii Tienesten: det har han i Hænde; jeg veed, at han har alle Egenskaber fortrinligen dertil. Nu frygter han, at nogen anden skulle dertil komme ham for. Han viser min Ven dette Løfte. Hav den Godhed at legge et stærkt NB. dertil, og at handthæve det. H. K. H. Vor dyrebare Kronprints har i alle Tilfælde gjort det: og jeg tør allerunderdanigst indestaae for, at Prof. Thorkelin har til denne Post en sær udmærket Duelighed.

Nu ikke et Ord meere, uden dette, at Stiftamtmanden har nu omreist sit Stift, og kiender det nu saaledes, som Barnet sin Religion, naar han har lært sin Catechismus. Deres Ven bygger, og bliver færdig til Mikkelsdag. Lev vel; nyd al sand Lyksalighed, og elsk dog altid

den oprigtige Ven og ydmyge Tiener

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 27 Jul. 1784.

Om det ikke er for dristigt, vover jeg ved min Ven at legge mig for H. K. H. Kronprintsens Fodder.

¹⁾ G. J. Thorkelin f. 1752 blev 1791 Archivarius i Geheime-Archivet; jvfr. N. M. Petersen Bidrag til den danske Litteraturs Historie V, 2, 130—31.

Høivelbaarne Hr. Marskalk
Allerhøistærede Ven

Ved den høie Fest, som nu forestaaer¹⁾, maae Deres Høivelbaarenhed dog tillade mig at skrive Dem til, for at sige Dem, at min hele Siel er det, den bør være, kun Bon og Ønske for vor Dyrebareste Kronprints, for Hoisammes Liv og Lyksalighed, for det jeg veed at være Hans Kongelige Høiheds første og sidste Ønske, Landets Vel at lykkes under Hans Majestet ved den utrættelige Omhu, som Hans Kongelige Høihed bliver ved at anvende for Kongen og Hans Folk. O! maatte Hans Kongelige Høihed dertil nyde den allerkraftigste Guddommelige Velsignelse, og maatte Høistsammes saare ædle Hensigter efterhaanden naae den for Ham ærefulde og for hele Landet salige Opfyldelse! Maatte Hans Kongelige Høiheds Liv og Dage og Lyksalighed være under Forsynets helligste Varetægt, og Han til Sit og vores Fædrenelands sande Gode opnaae Christian den Tredies Ære med Christian den Fierdes Alder!

Disse mine daglige Siels Ønsker ville min Ven legge for Hans Kongelige Høiheds Fødder, og for mig, som De vist elsker, tillige i dybeste Underdanighed forsikre, at jeg hver Dag med den meest levende Taknemmelighed i største Sandhed erkiender Høistsammes Naade for mig og mine, i det jeg i et kiert og anstændigt Embede arbejder paa at giøre min Pligt, og i en stille og for mig angennem Rolighed nyder mit Bibliothek, og har igien oprettet gammelt Venskab med Muserne. Jeg maatte rive et gammelt Huus ned, og drev saavel, Kiereste Hr. Marskalk, paa Arbeidet, at jeg inden Vinteren fik mine Contoirer logerte; mine Bøger;

¹⁾ Kronprindsens Fødselsdag d. 28de Januar.

mine Domestiquer; og mig selv; simpel; men i min Smag beqvem.

Naar nu Hans Kongelige Høihed engang benaader det kiere Jylland med Sin høie og velgiørende Nærværelse, og De da er med, og kommer til Aarhus, hvor skal jeg da vise Dem al min Herlighed, og fortælle Dem, hvor lykkelig jeg i mit Hierte er! Jævnlig spørger jeg til Deres Høivelbaarenhed, og undertiden har De ladet mig helse; men hver Gang jeg hører fra Dem, og at De er vel, saa glædes mit Hierte: det ville De være forvisset om, at jeg elsker og ærer Dem, og om vi ikke skulle sees meere i denne Verden, saa ville De troe, at min indvortes Høiagtelse har De og eier De: det jeg har erklæret for alle og skal erklære. At De og bliver ved igien at være min Ven, og at De af og til vil nævne mig for vor Dyrebare Kronprints som en taknemmelig og lykkelig og underdanigst hengiven Tiener, det vil jeg bede Dem om. Igien paa min Side ere mine oprigtigste Ønsker, troe det, for Dem, ligesom og Dem bestandigen er bestemt den sandeste Venskabs og Ærbødigheds Hengivenhed, med hvilken jeg lever og doer

Deres Høivelbaarenheds

ydmgye Tiener og ærlige Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 20 Jan. 1785.

Høivelbaarne Hr. Marskalk

Allerhøistærede Ven.

Tak for Deres Høivelbaarenheds Brev og for dets hele Indhold; tak for det Indtryk, som Deres Hierte har sat derpaa; det Indtryk, som mit Hierte kiender, fordi det har erkjendt Deres Hierte, og vedbliver sin Overbeviisning. Her

i min Rolighed, i en Tilstand, jeg uskromtet elsker, er det mig en indvortes Glæde, en uskyldig Glæde at troe mig vis om Hans Kongelige Høiheds Kronprintsens Naade; og det er af Dem, Kiereste Ven, en Fortieneste mod en altid tro og stadig Ven at bevare mig dette uskatteerlige Gode. Dette gjøre De; og det gjør De; jeg er vis derpaa med en Overbeviisning, som gjør os begge ingen Skam; men saa er De og i Sielen selv vis paa, at ingen gjør for Dem, Kiere Ven, til det Skridt, det vigtige Skridt, som De nu har for, sandere og bedre meente Ønsker end jeg; jeg kiender Dem saa noie, at jeg seer, De føler de nye Pligter i hele Vide, og ønsker sig al Naade til at opfylde dem værdigen, og under deres Opfyldelse al Velsignelse i en Stand, som saa hoiligen trænger dertil¹⁾. Denne Velsignelse, denne Naade skal mine Ønsker oprigtigen nedkalde over Dem og Deres Brud; og Hendes gode Hierte skal vide at holde ved den guddommelige Naade, Til Lykke da, Allerhøistærede! til Lykke! det siger mit Hierte Dem; det ønskes ikke med Munden, ikke paa Papiret, men af inderste Grund. Endog den anseelige Formue, som Forsynet beskierer Dem, og som i Deres Haand er sikker at bevares, giver mig en Rolighed for Dem, som Ven kun føler; men har da Gud saaledes givet Deres Høivelbaarenhed en Sikkerhed meere; en Sikkerhed, jeg oprigtigen har ønsket Dem: saa ville De ære Gud derfor, ved derfor ligefuldt at blive paa det slibrige Sted, og gjøre Guds og Landets Gierning. De kand nu med større Rolighed; og De ville derfor og med fuldere Lyst. Herren være Dem Viisdom, Styrke, Mod og Befæ-

¹⁾ Johan v. Bülow ægtede ²¹/₅ 1785 Else Marie Hoppe f. 1767 † 1834.

stelse! Opfyldelsen af dette Ønske er dens Glæde, som med et sandt Venskab og en sand Hoiagtelse er og skal være

Deres Hoivelbaarenheds

oprigtige Ven og gamle troe Tiener

Aarhus d. 16 Febr. 1785.

O. Høegh-Guldberg.

Tak for al Omhu og Godhed mod Thorkelin: han er det værd og er taknemmelig.

Hoivelbaarne

Allerhoistærede Hr. Marskalk

Uden egentlig at have noget i Dag at skrive om af alt det, hvorfor man gierne skriver, tager jeg Pennen, alleene i dette eene Oimeed at fornye mig i Deres Hoivelbaarenheds Erindring, og at sige Dem reent ud engang igien, at jeg bliver ved at elske Dem og at ære Dem, ja at agte Dem i mit Hierte høit, fordi jeg om Dem intet hører eller erfarer, uden hvad der gior Dem, Deres Tænkemaade, Deres Plans Fasthed Ære, og da for det Venskab, min Siel føler for Dem, glæder mig meere, end jeg her vil sige; dog dette baade maae og vil jeg sige en Ven, at alt dette er mig noget saa got, saa angenemt, som Haabs og vigtige Ønskers Opfyldelse altid er det for Mennesker. Jeg, som kiender min Ven, veed, at det er Dem ikke ligegyldigt, at Deres Jydske Ven lever med denne varige søde Fornøielse, og derfor maae De og tillade mig, idet mindste et Par Gange om Aaret, at fortælle Dem denne Glæde, hvor meget De endog er adspredt, og har at giøre. Med samme Vished kiender jeg og, at det er Dem altid kiert at høre om mig, og fra mig, at jeg lever vel, og føler altid i min hele Tilstand samme Sødhed, som første Gang. Embede, Familie og Bibliothek dele mig, og disse tre, alle kiere, nyde mig og nydes af mig: dertil giver Gud Helbred og et

glad Sind, og hvad fattes saa, uden at erkiende i Alt dette Guds Barmhertighed og Kongens og Kongens Sons Naade? og troe mig, min Ven, at ogsaa dette staaer altid ligesaa levende for min Siel som dybt skrevet i mit Hierte. Hermed fra meere end een Side henger og det Ønske sammen, at De, Oprigtige Ven, maae leve vel, være fornøiet og nyde Siels og Legems Munterhed. God Efterretning derom, naar jeg en enkelt Gang imellem kand faae den vis og tilforladelig, er mig Føde for mange Dage. Nu har jeg sagt Deres Høivelbaarenhed alt, hvad jeg har villet; kun eet sukker min Siel om, og det er i dette dømmende og for Landets og min Egns Vel afgjørende Oieblik, at den gode Gud ville inden aatte Dage vande vore Agre og Enge; skeer dette, er der endnu Haab om god Grøde og god Host; i denne hele Maaned har min Omkreds ingen Regn faaet.

Endeligen lev vel, agtbarste Ven, nyd Himmelens Varetægt og Bistand, og bliv ved at elske den, som med den fuldeste Høiagtelse og sandeste Hengivenhed er og skal være

Deres Høivelbaarenheds

ydmnye Tiener og trofaste Ven

Aarhus d. 23 Jun. 1786.

O. Høegh-Guldberg.

Høivelbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Et kiert Brev bragde Hr. Justitsraad Malling mig fra Deres Høivelbaarenhed, og et ligesaa kiert veed jeg, at han nu igien skal bringe Dem tilbage. Det, som jeg ved ham fik fra Dem, min Ven, var netop som mit Hierte ville have det; De var vel; Deres Kiere Frue ogsaa vel, skiont nær ved at gjøre Dem til Fader; De elsker mig, som altid; De bevarer i alt den samme Tænkemaade, og bliver ved uryggelig at følge Deres Vei. De ville da, Bedste Ven, forestille

Sig ved alt dette min Glæde, min hele Siels Glæde, og med hvor aabent et Hierte vil og skal jeg modtage den Tidende, jeg længes efter og gjør sande Ønsker for; den nemlig, at den gode Frue Marskalkinde er en lykkelig Moder, og De, min Ven, en lykkelig Fader! Troe mig, at alt, hvad Dem angaaer, har for mig en fuld Vegt; og hvilken bør og maae da have et Øieblik saa foruroligende og igien saa glædende!

Alt dette er nu, min Ven, som imellem sande Venner; og dette ere vi, og dette vil vi til vor Dod blive. Vi have havt i vanskelige Omstændigheder Læilighed til, af sande Prøver at kiende hinanden, og til Trods for Menneskelige Fordomme, endog de almindeligste, have vi kunnet ikke alleene frelse Venskabet, men og bestyrke og forhøie det. Mig har dette intet kostet; thi den Høieste være lovet, jeg kunne tydeligen opsee, og klart kiende det, jeg saa gierne ville kiende; og for min Ven var af alt, hvad forud skeede, aabenbart, at jeg aldrig saa snart havde een Vished, førend mit Hierte lagde for Dagen alt hvad det ønskede og vilde Dem, da det til den Tid ærligen havde virket til at handthæve Dem mod tusende listige Anfald. Udslaget af Forsynets mærkelige Raad blev dette: min Ven staaer just, hvor mit Ønske vilde Dem; og jeg opnaaede den lyksalige Rolighed, som jeg intet Gudbehageligt Middel kiendte til at overflyttes i. Stedse staaer for mine Øine, Kiereste Ven, levende Billeder af Dem i nogle Stillinger, og disse tilsværge mig Deres ømmeste Venskab. Stedse bekiender jeg derfor, og har bekiendt, at jeg elsker Dem; og jeg veed og har hørt det af uforkastelige Vidner, at De og bekiender mig for Deres Ven, og begge føle vi i vort Inderste, at Hiertet her taler ved Munden. Saaledes er det, og saaledes skal det blive. Aldeles vis derom har jeg nu kun det Ønske,

det daglige Ønske, at den gode Gud vil beholde mig min Lyksalighed, og forunde min Ven, Dem, Kiereste Ven, den Varetægt, den Viisdom, den Sindsstyrke, som De behøver høiligen i Deres Uroe. I dette Ønske staaer for min Siel den ømmeste, ligesom underdanigste, Hengivenhed for vor allerdyrebareste Kronprints, for Hvis vigtige Person og høie Ære jeg veed, veed med den yderste Vished, at De, min Ven, med Ærlighed, Uegennyttighed og en reen Samvittighed vaager. Det er da for mit Danske Hierte af yderste Vegt, at De ved Almagts egen Naade bevares, styrkes udrustes imod alle de lumske og skiendige Anfald af Avind, Had, Begierlighed af alle Arter; Anfald, jeg aldrig i 12 Aar havde udholdt, naar ikke den ypperlige Arveprintses Standhaftighed selv havde gjort mig rolig; og samme yderst fornødne Rolighed hvor under, ønsker og forventer jeg den for min Ven! jeg siger endog: forventer, fordi saa forekom mig altid Kongens Sons Siele-Agt at love. Sikker da fra denne allerbetydeligste Side, har min Ven indvortes Rolighed, skiont De derfor hverken undgaaer eller kand undgaae Bryderier, Ærgrelser, Fortrædeligheder af egennyttige, fremfusende, falske, foranderlige, sære, ubegribelige Mennesker. Men mod alt dette maae dyb Ærbødighed for Guds Kald; fast Kierlighed til Sine Herrer og sit Fædreland; sund Taalmodighed med Menneskers Svaghed og en oplyst Standhaftighed og et jævnt Mod væbne og hårde. Kiert, usigelig kiert har det da været mig denne Sommer at erfare, ved den noieste Udspørgelse, af tre Mænd, som alle ligemed mig ære og elske min Ven, at De staaer just paa Deres Post med disse retskafne Vaaben. Dette har først Hr. Kammerherre Schumacher¹⁾, siden Hr. Kammerjunker

¹⁾ P. Chr. Schumacher f. 1743 † 1817, var en Tid Consul i Marokko, derpaa 1779 Legationssecretær, siden Gesandt i Petersborg, men

Brochenhuus¹⁾, og endelig Hr. Justitsraad Malling eenstemmigen forsikret mig. Med disse Tre har jeg kunnet tale, (og de ere ogsaa og have været, siden jeg er her, de første) ogsaa har jeg talt med dem. Den Mellemste kom mig net op, for at rolige mig; thi just da havde jeg hørt, at slette Siele havde mod Dem, agtbareste Ven, en Mine færdig; og efterat jeg vel havde forsikret mig, at Brochenhuus tænkte, som jeg vilde, spurgde jeg ham reent ud; thi mit ængstede Hierte trængte til Forvisning; men han forsikrede mig, at jeg kunde være rolig, saavidt han i nogen Maade indsaae. Siden kom Malling, og igientog mig det samme. Nu lettet, skriver jeg Dem Selv min Frygt og min Glæde; jeg omarmer Dem, og beder, at fare fort kun paa samme Vei, som hidtil: jeg tilønsker Dem altid Naade hos Gud, Yndest hos Fyrsten, Viisdom og Sinds Fasthed, Velsignelse i Alt, ogsaa i Deres eget Huus. Skulle jeg med et Ord anmode Dem at blive ved at være min Ven? Nei! det vil jeg ikke; thi det veed jeg at være unødvendigt. Fordi Leiligheden er saa god, skriver jeg et saa langt, et saa aabent Brev. Min Ven svarer, naar De kand, og ikke, naar jeg vilde. De omslutes af mine oprigtigste Ønsker, ligesom De er i dens Hierte, som med en Vens Følelser nu underskriver sig Deres Hoivelbaarenheds

trofaste og ærbødigste

Tiener O. Høegh-Guldberg.

Aarhuus d. 4 Aug. 1786.

blev efter 1784 ikke benyttet i diplomatisk Tjeneste, blev et Par Aar efter Amtmand i Svendborg Amt og døde her som Geheimekonferensraad 1817. Han var en af Guldbergs nærmeste politiske Venner.

¹⁾ Kammerjkr. Brochenhuus, enten den ældre Frederik f. ¹³/₁₀ 1758, da Kammerjunker hos Prindsesse Sophie Frederikke, eller den yngre Joh. Ludvig f. ¹²/₃ 1759, da første Kammerjunker hos Kronprindsen.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Allerhøistærede Ven

Vore Breve have krydset hinanden. Mit inderlige Ønske for Deres Høivelbaarenhed og min Siels hele Begiering for den Naadigste Herre, der er og bliver hver ærlig Undersaats Haab, er allerede i min Vens Hænder; ligesom nu Deres Ønske for mig og Deres vist kiere Venskabs Forsikring er med en sand Glæde i mine. Tak derfor; bliv ved at være, ogsaa for mig, den De er; og behag at troe, at den gode Hr. Kammerjunker Brochenhuus har fra min Mund ikke kunnet sige Dem meer eller andet, end hvad mit Hierte udtrykte.

Men nu Prof. Thorkelin¹⁾! han har ikke skrevet mig, siden han forlod Kiøbenhavn, og ikke veed jeg, hvor han er; men blev han en Brit eller Fremmed, saa er han saa langt fra at være brav, at jeg ikke ville helse ham. Gid min Ven ville skrive ham fra Sig og mig dette! Men jeg vil, kand og bør dog ei heller troe saadant.

Nu saa kort om alt andet, for at have Rum til det vigtigste Svar paa det betydeligste Spørgsmaal af min Vens Brev.

De forlanger, Allerhøistærede Hr. Marskalk, at vide mine Tanker angaaende en Plan, som arbeides paa i Henseende til en Species-Banques²⁾ Oprettelse i Altona, og som Deres Høivelbaarenhed forestiller Sig, at jeg har hørt om. Ja vist nok har jeg hørt derom; thi hvad høres ikke, hvad skrives ikke til hele Verden? Men af alt det sig selv modstridige, som herom er kommet mig for Øren, har jeg intet agtet, uden det som findes indrykt for Nov. Maaned i den Politiske

¹⁾ Denne var dengang reist til England, han var paa Helsingørs Rhed 15 Juli og ankom til London 7 August 1786.

²⁾ Forordningen udkom først 29 Febr. 1788. Betænkninger for og imod Banken findes i Manuskriptsamlingen Pakke 83. C. 1—18.

Journal¹⁾); men der siges denne Plan allerede at være af Kongen approberet; og da nu min Ven kalder det kun en Plan, som arbeides paa: saa seer jeg, at ikke engang Journalen er deri paalidelig. Hvor tungt da at sige sine Tanker, Kiereste Ven, over en Sag af den Vigtighed, naar man tvivler om de Data selv, som man dog har alleene for sig! Og ville jeg endog antage Journalens Foregivende for rigtigt, saa maae en Mand, som jeg, dog nødvendigen sige sig selv, at han da heller ikke veed uden dette: følgelig ikke kiender det Hele i sin sande Art; i sine Omstændigheder; i sit Baand med alt andet, og det just paa denne Tid. Og, Kiere Ven, hvo bør bedre vide end jeg, at uden en reen Udsigt over alt dette bør man aldrig, fordi man aldrig kand, bedømme en Plan af saadan Natur og saadan Følge? Naar det da ikke var, fordi en Ven, som De er, og paa det Sted, De staaer, forlangde disse mine Tanker, og forlangde dem' efter Deres egne Ord af mange Aarsager, som endnu blive in petto: Saa omarmede jeg Dem, og bad Venskab og Fornuft undskylde.

Men nu skal jeg over disse en Journals aldeles ufuldstændige Data sige Dem min Mening oprigtigen: De ville da noie erindre Sig, at denne Mening er, som sin Kilde, umoden og uvis og utilstrækkelig.

I. Journalen siger, at Planens Hoved-Hensigt er at indvexle den nu curserende Mønt mod en nye Specie-Mønt, som beskrives; og de nuværende Banco-Noter mod Nye, som og beskrives. Efter Journalen synes, at dette skulde gielde alle Kongens Stater, og den hele Massa af Mønt og Sedler: og at Massen af Mønt ei skulde formeeres; thi den

¹⁾ Den af Etatsraad B. G. v. Schirack udgivne *•Politisches Journal•*, der begyndte at udkomme i Hamburg i Aaret 1781 og siden blev fortsat indtil 1837.

siger, at nye Udmøntning alleene har ikke den paasigtede Virkning. Denne Virkning skulde da alleene følge af Montens Forandring til det Sande og Bedre, og af Sedlernes Forandring til en bedre Form. Journalen bestyrker mig i denne Meening, naar den strax taler om Species-Banquen i Altona; thi da skal, hedder det (rigtignok efter en Species-Banques Natur) 2 Millioner rdl. i Solv deponeres, og ligesaa meget i Banco-Sedler, for hvilke sidste jeg da slutter, at den i Hertugdømmerne curserende Mønt skal indfries, ommontes, og igjen gaae ud, tilligemed de der værende Danske Sedler, som indfries og casseres.

Naar nu Journalen er paalidelig, synes mig

1. at en Ommøntning af den hele klingende Fond for alle Kongens Stater var en herlig Sag, siden dens ved Slid og Udvippen, i Tidens Længde, forarsagede Forringelse har vist ingen god Virkning,

2. at 1 og 5 rdl. Sedlers Afskaffelse var god af bekiendte Aarsager

3. at Banco-Noternes Indretning efter Monten; og Montens efter Species-Fod er Planmæssig.

Men, Kiere Ven, nu kommer det an paa

a) at dette skeer for alle Kongens Stater og tillige; thi ellers synes deraf, at ville flyde en Uorden, som forekommer mig saa stor, at jeg aldrig kand indsee, hvorledes den skulde styres

b) at Hans Majestæt vil udholde Tabet ved Ommøntningen, og at den nøieste Afpasning kand iagttages ved den hele Operations Iverksettelse i alle sine Dele,

c) at Kongen har en Fonds stor nok til at giøre dette mægtige Forskud.

d) at Kobber-Mønt og Scheide-Mønt bliver NB. inden for det sande Forhold. Og endelig

e) tilstaaer jeg reent ud, at det overgaaer min liden Forstand, hvorledes den forhaabte Virkning kand ventes, og 1 og 5 rdl. Sedler tages bort, uden at Massen af den klingende Mønt formeeres i Forhold til de indgaaende Sedlers fulde Beløb, og NB. uden at Handel og Virksomhed med Eftertryk (efter Tiderne dog) opfriskes og reises til Besparelse for Staten og Gevinst for Staten og et hastigt Omløb i Staten.

II. Jeg kommer nu til Journalens anden vigtige Post, som siger, at med denne nye Indretning skal begyndes i Hertugdømmene, og derfor Species-Banquen, Species Sedler, Species Mont paa den beskrevne Maade indføres i bemeldte Hertugdømme. Nu efter min stakkels Journal, som min eeneste Kilde at domme, saa tilstaaer jeg:

NB. at dersom Hertugdømmene vare Kongens Eeneste Stater, kand ingen Plan være bedre, grundigere, i fuldere Forhold; thi de 2 Millioner in deposito, 2 Millioner Species Sedler i rigtig Forhold til denne Fonds, og hele Monten ligeledes rigtig forandret udgjør et vel passet Heelt for Slesvig og Holsten

Men da nu (a) Hertugdømmene neppe er den Fierde Deel af det Gandske, og denne Fierde Deel vilde ved en saadan Indretning vinde mod de Tre Dele en uoverseelig Fordeel og blive en græsselig Gevext (*tumeur*) paa Statslegemet, der indtil Marven udsuede det Øvrige: Saa seer og begriber jeg, at min Journal er en Avis, og at alt, hvad den har, er kun Stykker, og maaskee Logn for det Meeste. (b) Hertugdømmene ere paa Udsiden af Staten; men Circulationen i Legemet drives i og ved Hovedet og Hiertet, og bor i en Stat have sit Væld ved Regenten og i Midten, hvilket, hos os, Kiøbenhavn er for sit store Baand med det øvrige, da Altona er som Tommel-Taaen paa Foden.

(c) Hertugdømmene ere, i Henseende til Stæder og Proprietairer, de meest privilegerede af Kongens Stater: Stæderne svare ingen egentlig consumption. Derfor at oprette for dem en saa stor Forlods Fordeel, og Kongen at have deraf mindre, end om sligt skede for Kongerigerne, det synes og mindre passende.

(d) Man har længe meent, at Hertugdømmene vandt fra Hamborg alleene 2 Tønder Guld om Aaret, og det er vel: Men at hielpe dem til at vinde aarlig fra de egentligen Danske Stater ved saadan Mønt og saadanne Sedler og et al pari i Hamborg, det var vel meget.

(e) Endnu svimler jeg, naar jeg efter Journalens Anviisning vil tænke, hvorledes det vilde blive mueligt, naar Hertugdømmene vare i denne store Finants Deel saaledes blevne en Stat i en Stat, en Stat for sig, da at opholde paa nogen Maade de andre Danske Banco-Sedler og den anden Danske Mønt, NB. som nu tabde baade i Handel med Hertugdømmene og ved Betalinger i Hamborg, og dog forekomme eller formindske det Tab, den Bekymring, den Ulykke, som deraf vilde flyde, naar Hertugdømmene ei alleene ikke bære med, men ved deres Bedre i alt forkleine og nedsette det Andet.

(f) Hamborg ville nu see de Danske Sedler ikke faa procent slettere; Hvilken Gevinst!

(g) Men alle disse Uleiligheder, der ere endog af den Art, at mine svage Øine ikke see, hvorledes de kunde, naar saadan Indretning eengang var indfort, meere ændres, forekomme mig saa store, at jeg med den yderste Overbeviisning indseer, at det er en manglende og usand Journal, og ingen Statsplan, som jeg har for mig.

Dem derfor, Kiere Ven, hvilket Offer det er af mig til

vort Venskab og min reene Tillid paa Dem, at jeg over slige usammenhængende Krummer vil og tør yttre nogen alvorlig Tanke. Men De har villet, og jeg har gjort det. Nu vil jeg og noget, og det maae De giøre, og ved Venskabets Hellighed love mig; og det er, naar De har læst al denne Fegtning maaskee med en Skygge, De da vil ofre strax Brevet til Ilden; dog Dem min Ven, uformeent, om De finder en eller anden Tanke nogen Eftertanke værd, da Selv at afskrive, hvad De i Forveien lyster. I øvrigt er det hverken min Smag eller min Lyst eller min Rolighed at tale eller skrive, hvor jeg ikke har Kald eller Befaling; Og jeg veed, hvor kiert alt dette Mit er for Dem. Nu ulovet har jeg Deres Lofte herom, og dette er mig helligt; thi saa har nu været Dem det hiertelige Venskab, hvormed jeg agter til Døden at være

Deres Høivelbaarenheds

ærbødige Tiener og sande Ven

O. Hoegh-Guldberg.

Aarhuus d. 2. Jan. 1787.

Forste Brev i Aaret, Herren velsigne Aaret for Dem og Deres! for Kongen og Staten!

Høivelbaarne Hr. Marskalk

Allerhoistærede Ven

Jeg skriver i Dag Deres Hoi-Velbaarenhed til, vistnok for at glæde mig med Dem, at vores fælles Kronprints og Herre har fyldt med saa megen sand Ære, og en bevaret Dyd og Virksomhed sit 19 Aar, og for at sige Dem, at Deres Onsker for denne vigtige og dyrebare Herre ere mine; men dog derfor havde jeg ikke nu saa hastig uleiligt min Ven; thi De veed, hvor Dansk jeg er; og dette er Dem for

min Tænkemaade og for mine Ønsker langt anden Borgen end de ståtelligste Breve. Min Ven faaer da atter et Brev, og det af adskillige Aarsager, som jeg nu saa kortelig vil fremstille.

Hvad tænkte De, Kiere Ven, om mit sidste Brev? Min Siels Overbeviisning skrev jeg Dem, og det kort og sammenpakket, og uden at udføre noget, endog med at udelukke meget, for at undgaae et stort mistænkeligt Brev.

Den hele Indklædning laante jeg fra Deres og min egen Stilling; og stodelede paa, at De forstod den og undskyldte alt dette ellers fremmede Væsen. Al min Kundskab og Erfaring har De i hvert Tilfælde at byde over; og havde jeg blot een Gang mundligen talt med Dem, var intet lettere for Dem end give mig ved saadanne Leiligheder, om flere skulle komme, den fulde Frihed og Omstændelighed.

Men saadan Leilighed spaae nu alle Efterretninger mig for næste Sommer, da Jylland venter og min Egn i Jylland (venter) den Naade, at see Hans K. H. Kronprintsen. Hvor glædeligt dette vil være for mig, vil jeg ikke forklare; men dette ville min Oprigtige Ven troe, at det vil blive mig vist en sod Fornøielse at see dog engang igien Dem, og nyde et Par Samtaler midt i al den fra saadanne Reiser uadskillige Tummel. De ville troe, at De eier al min Hoiagtelse, og det i den Grad, som faa Mennesker, fordi jeg finder, at De aldeles er det Guds Kald troe, som hviler paa Dem; og som De, min Elskelige Ven, opfylder ved at sørge for vor dyrebareste Kronprintses Person og Ære, og ved at vedligeholde Forbindelsen i det Kongelige Huus: en Berømmelse, som ikke jeg giver Dem, men H. K. H. Arveprintsen, hvis sande Agtelse De, min Ven, virkeligen har. Jeg skriver Dem intet Løgn eller Smiger; thi hvad Aarsag har jeg dertil, der er, hvor jeg er, og er der med inderlig Glæde

og aldeles efter mit Tykke; hvilken Lykke H. K. H. Kronprintsen har gjort mig, og hvorfor min hele Siel takker denne min Arve-Herre. Kort sagt, min Ven, ja min sande Ven, vi vil see hinanden med sand Rørelse; thi jeg er lykkelig efter al mit Onskes Fylde; og De, hvis Val jeg saa har bifaldt, har opfyldt alt mit Haab, saa at jeg kun ønsker, at De maae blive ved at være hos den Dyrebare Herre, og Han beholde en saa ærlig og uegennyttig Mand, og at ingen M.¹⁾ eller nogen anden maae snige sig til en Plads, som De saa vel og tilbørligen beklæder. Jeg kand ikke andet end skrive Dem min inderste Tanke og Attraa til, hvilken De, Kiereste Ven, vil mundlig, naar vi sees høre udførligere af mig. Stedse maae De, ligesom jeg, troe, at fra de Poster maae man aldrig selv gaae; thi det er Guds Kald, om noget er det. Som man da er sat af den store Herre, maae man og handhæve sig mod alle Skielmstykker ved alle lovlige Midler; og man maae ikke alleene, men man bør; ja man bør; og det for Guds Skyld, og for sin Prints Skyld, og for de Manges Skyld.

Nu en Bøn, som jeg formelig vil giøre til Dem, min Ven, og det er, at De for det sande Venskabs Skyld, som vist er imellem os, maae, om De nogenlunde kand, maae det saa, at vor Dyrebare Kronprints her i Aarhus viser mig den Naade at ville logere hos mig. Mit Huus er dertil beqvem; men det er ikke Sagen: den er, at mit Hierte

¹⁾ Her sigtes vist til Joh. Sigismund Møsting, opvartende Kammerjunker hos Kongen. 1790 blev han Amtmand i Haderslev, men kom 1804 atter tilbage til Kjøbenhavn; død som Statsminister 1843. Om hans Deltagelse i Regeringsforandringen 14de April 1784, se Hist. Tidsskrift III, 5te Bind S. 414 ff. Hans 71 Breve til Bülow (Pakke 36 e.) antyde et temmelig venskabeligt Forhold mellem dem.

ville ellers lide forskrækkeligen; og min Anseelse i Stiftet. Ingen af mine gamle Misundere har noget derved at frygte; thi deels er H. K. H. vist uden for al Fare fra en provincial-Cabale, og deels veed Gud, at jeg intet ønsker uden at doe i dette mit Reede. Men til Dem, min Ven, at skrifte alt: jo meere jeg hertil er og bor være sindet, jo inderligere attraaer jeg den søde Naade at herbergere vor Kronprints; og dette maae De nu sørge for, at jeg kand naae dette inderlige Ønske, om Gud vil, at og vort Aarhus skal have denne Lykke at see inden sine Porte denne vor ArveHerre. Tænk nu og, hvad Glæde det skal være for mig at logere Dem saa, at jeg kand dog med nogen Mag see Dem. Behag endelig herpaa engang at svare mig, naar De seer Dem i Stand til at kunne svare; og imidlertid at bevare mig det Venskab, jeg hoit agter, og som endog vil sørge for, at jeg bliver hvor jeg er: ingen elsker meere Deres Hoivelbaarenhed end Deres

ærbodigste Tiener og trofaste Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 2. Febr. 1787.

Hele Brevet er skrevet fra Ven til Ven med yderste Tillid, og min Ven fortjener den af mig i al Henseende. Lev altid vel.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Allerhoistærede Kiere Ven,

Med en Glæde, som Deres Hoivelbaarenhed Selv saa fuldkommen kand føle, modtog jeg fra Deres Haand den naadigste og for mig oplivende Tilsagn, at Hans Kongelige Høihed vor Dyrebareste Kronprints vil unde mit Huus den Naade og Ære, at tage ved sin Hoie Nærværelse i Aarhus

der Sit Herberg. Alt dette, min Oprigtige Ven, veed De: ogsaa kiender De, og jeg kiender, med hvad indbyrdes Rørelse vi vil igien see: jeg Dem, der saa fuldkommen har fortient min hele Siels Agtelse, og De mig, som De elsker, og vil finde i min egen Smag lykkelig, efter mit eget Tykke boende, og i min Kreds efter mine Kræfter virksom. Hvilken Fest at beskue vor Kronprints, og hvilken *episode* tillige at see Dem! Maatte kun nu dette sode Onske opfyldes! Men dette gjøre Gud!

Imidlertid er der endnu een Bøn, jeg allerunderdanigst vover at gjøre, og om hvis Bønhørelse min Ven baade vil anholde, og kierligst unde mig Efterretning. Bønnen angaaer Randers, om det maae allernaadigst vorde mig som Stiftamtmand tilladt at sørge for Hans Kongelige Høiheds Logis i denne Bye, der saa inderlig ønsker at maatte nyde den Naade at være Vært for denne vor store og kiereste Giest. Min Ven vil og her være min Talsmand, og jeg synes saa, at jeg tør vove at haabe. Horsens nævner jeg ikke, fordi jeg har hørt, at Hr. General-major Schenkel¹⁾ allerede har erholdt det naadige Løfte, og hans Gaard tillige baade er beqvem og ligger vel. Aarhus alleene, og da nu Randers blive for mine Ønsker tilbage.

Nu dette er da under min saa Kiere Vens Omhu, og hvor kunde det være bedre?

Bange for at skrive Dem for ofte til, indtil jeg har seet og hørt Dem, vil jeg nu med den Fortrolighed, som er gammel mellem os, udbede mig paa eengang nogle faa Oplysninger.

1. Man siger, at Deres Excellencer de Herrer Gene-

¹⁾ Generalmajor Johau v. Schinchel var Chef for 1ste Husarregiment.

raler Huth¹⁾ og Ahlefeldt²⁾ følge med. Den sidste kand jeg ikke anstændigen logere hos mig, og ei heller, som jeg vilde, den Forste; men i Nærheden hos mig dem Begge meget vel. Nu er kun min Tvivl denne: H. Ex. Huth er gammel og svagelig: maaskee han da burde være i samme Gaard med H. K. Hoihed. Skulde da saa være, saa er hos mig kun eet Kammer ligeved Hans K. Hoiheds Sovkammer; og dette vilde jeg just, at min Ven skulde have; thi hvor jeg igien da hos mig maatte logere Dem, er ikke saa fuldkommen i min egen Smag. Vær nu saa god at bestemme med eet Ord en tvivlende Ven. Jeg selv tænker, at de ikke egentlig til Hoffet hørende, logere rettest i Nærheden i Byen; men der kand være *relationer*, jeg nu ikke kiender.

2. Jeg veed, at H. K. H. er over alt, hvad man kalder *plaisirs de table*; og det skal da blive min Regel, anstændig anvendt. Men een Ting veed jeg ikke: hvad Hoistamme nyder om Morgenens, forend han tager ud til *manoeuvren*: og hvad der bruges, naar han kommer derfra? En fuld Vankundig vilde min Ærlige Ven her ledsage.

3. Fører H. K. H. Seng med sig og hvad dertil hører? Atter et Spørgsmaal

4. Uden Tvivl kommer Haand-Heste med, ogsaa maaskee for Suiten; og da hvormange?

5. Min Ven har tiltænkt mig en Fortegnelse paa Suiten. Denne Godhed venter jeg, naar De kand give den.

6. Hvad Tid meener min Ven, at H. K. H. befaler om Middagen at gaae til Taffel?

¹⁾ W. v. Huth, General og Medlem af Statsraadet, see om ham Hist. Tidsk. III, 5, 342 og W. H. F. Abrahamson: Geschichte der königl. Artillerieschule in Kopenhagen 1780 S. 74 ff.

²⁾ Hans Adolf v. Ahlefeldt, Ridder af Dannebrog, Ober-Generaladjutant, Generallieutenant af Kavalleriet, Chef for det fynske Regiment, 1ste Deputeret i Generalitets- og Commissariatscollegiet.

7. Mon Høistsamme bliver den 24, der er en Søndag i Randers, og om Eftermiddagen tager til Viborg, eller forlader Han endnu Randers d 23?

Fortryd nu ikke paa, at jeg, hvis Hierte henger ved Deres, uden Betænkning spørger Deres Hoivelbaarenhed om alt dette, der altsammen har en Vigtighed for os, og bliver os en saa sikker Veiviisning. Et Par Ord over hver Post er mig strax et klart Lys. Maaskee jeg endnu turde spørge, om en Fourier gaaer i Forveien, eller den Slags Besørgelse bliver ved en tilsendt Liste enhver Stiftamtmand betroet?

Men nu nok: bliv ved, Elskeligste Ven, at elske den, som med et sandt Hierte og fuldt Venskab og Hoiagtelse vil og skal leve og doe

Deres Hoivelbaarenheds
trofaste Ven og ydmyge Tiener
O. Hoegh-Guldberg.

Aarhuus d. 2. Mart. 1787.

Jeg har betænkt mig tusende Gange, om jeg torde legge denne Seddel herved. Endelig har min Siels inderlige Hengivenhed for H. K. H. stemt mig dertil, og dertil dette, at jeg veed, hvormeget min Ven og jeg tænker og ønsker eens, og hvor aldeles jeg tør betroe mig til Dem.

Naar H. K. H. nu reiser, kunde det i hver Kiobsted, hvor Høisamme kommer, være af de bedste Følger, naar Han efter *manoeuvren*, saasart mueligt, lod Stiftamtmanden kalde ind, og efterat have spurgt denne, om hvad Herren fandt for got, lod denne kalde Magistraten, Byefogden og NB de eligerte Mænd ind, og i Stiftamtmandens Nærværelse spurgte disse alle:

1. om de i de sidste 3 Aar (dem nævner jeg som H. K. Hoiheds egen Tid) have gjort noget til Forbedring i Byen, af hvad Navn nævnes kand? og da hvilket?

2. om de sørge for Orden i Byen, i Skole-Væsenet, Fattig-Væsenet og for Skifter og de Umyndiges Midler?

Derpaa om Stiftamtmanden er fornoiet med dem, og finder dem følgagtige?

Og da Formaning til dem at sørge ivrig for Byens Bedste, samt Befaling, at de inden Afreisen leverer Herren en kort Beretning, om hvad de have sagt.

Ville nu Herren lade Stiftamtmanden blive et Oieblik efter, for endnu at spørge om eet og Andet. Hele Sagen kand være giort i ringere end en halv Time, og Beretningen kand ved Afreisen leveres ved Vognen.

Følgerne seer min Bedste Ven for hver Gang Herren kommer igien, og æsker det samme. Hvilken Opvækkelse for Alle, ogsaa for mig og Colleger! Hvilken Ære for vor Dyrebareste Herre! Ved de smaa Byers svage Kræfter og svage Kundskaber kand kun skee lidet, men dette lidet bliver dog omsider til noget.

Men for alt hvad helligt er brænd dette, og lad Tanken, om den finder min Elskede Vens Bifald være heel og aldeles Deres egen. Den gode Gud bevare Dem! altid! altid!

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk

Sær Kiere Ven.

Ved Leilighed af en Officier, Lieutenant Rodenborg, som herfra overbringer Recruter og som jeg kiender for et skikkeligt Menneske, finder jeg den Fristelse at skrive Deres Hoivelbaarenhed til saa stor, at jeg ikke kand modstaae den, og det for at sige Dem, at jeg elsker Dem, ærer Dem, beder Got for Dem, længes efter at see Dem, tale Dem i Flugten, og igien ledsage Dem, og ledsage vores Dyrebare Herre med de hedeste Onsker. Men dette veed jo alt min Ven, ligesom jeg og veed, at De elsker mig, og imidlertid

og siden stedse vil huske paa mig. Sandt! Men det er dog saa sødt at fortælle det, og undertiden i en saa langvarig Fraværelse at sige og igjen at høre det samme.

Dog for at give mit Brev endnu nogen anden Nødvendighed, maae jeg fortælle, at jeg endelig har faaet at vide, at det Rygte var falsk, at Generalmajoren i Horsens har skullet tilbyde sin Gaard til Hans K. Høiheds Ankomst. Da dette nu er saa, og det ei heller skal kunne være mueligt, at denne brave Mand, helst i saadan Tid og som Perversvend skulle kunne modtage en saa hoi Giest: Saa er det, at ogsaa for Horsens, ligesom for Randers Stiftamtmanden beder Sin Allerhøiestærede Ven at ville udvirke mig den Naadigste Tilladelse, at jeg maae vælge Gaard og foie Anstalter, ligesom denne Naade, mig saa dyrebar, allerede allergunstigst er mig tilsagt for mit eget Aarhus. Kunne saa min Ven legge den Godhed til, om Bonnen ikke er for dristig, engang inden Midten af Mai-Maaned at see Sig selv i Stand til at meddeele mig den allerunderdanigst forønskte Tilladelse, og, om mueligt, en liden venskabelig Oplysning om de Smaa Poster, jeg med en Vens Tillid vovede i mit forrige Brev at omspørge: See saa, Agtbarste Ven, skal De ei foruleiliges, forend vi (Gud give!) med Glæde sees paa Aarhus Stifts Grund. Her er nu alt; og nu heller ikke et Ord meere uden dette eene sande, at jeg med det sandeste Venskab og den sandeste Høiagtelse er

Deres Høivelbaarenheds.

trofaste Ven og ærbødige Tiener

O. Hoegh-Guldberg.

Aarhus d. 24 Apr. 1787.

Hoivellbaarne Hr. Marskalk

Sær Kiere Ven.

Omendskiont jeg haaber i Morgen at see og omfavne min Ven, og da med den sandeste Glæde at takke Dem for Deres to sidste kiere Breve, saa kand mit Hierte dog ikke andet end attraae den Glæde at tale med Dem i Fridericia, endnu førend jeg ved Hedensted, 2 Mile fra Horsens, skal have den søde Fryd at see Dem, i det jeg legger mig Hans K. H. vor Dyrebare Kronprints for Fødder. Den gode Gud giøre, at vor Naadigste Herre maatte være vel, maatte være fornoiet; maatte nogenlunde allevegne have fundet Sig tilfredsstillet; og nu, da Hoistsamme rorer mit Stift, og siden efter de andre, maatte allevegne under det bedste Helbred og idelig Erfaring af muelig Flid forlade os munter, og i nogen Maade fyldestgiort!

Hvad nu mine Omsorger angaaer: saa har det været min Sag paa mine tre Steder at føie de beqvemmeste Anstalter, som have været giørlige: allevegne har jeg havt for Oine, at H. K. Høihed har villet og ladet ved Deres Hoivellbaarenhed befale det Simple, og jeg har ikke bestemt mig dette Ords Kraft uden alleene derved: at dette Simple skulde vises vor Kiere, den mig evig dyrebare Kronprints. Saaledes vil nu min Ven, Marskalken, finde det allevegne.

Forud har jeg nu giort og bestemt, hvad mig er tilladt at bestemme; men naar jeg nu i Horsens taler min af Hiertet elskede Ven, vil De komme til at bestemme Selv et og andet, som jeg har burdet ladet staae derefter: og saadan Deres Bestemmelse tiener mig da paa de to andre Steder til Rettesnor. Nu har Stiftamtmanden talt med sin Ven Marskalken.

Men nu Vennen med Ven. O! hvor velsigner jeg den gode Gud, der ved et Fald som det, min Ven gjorde med

Hesten, holdte sin naadige Haand over Dem! Tak, Kiereste, at De Selv har villet sige mig, at De nu deraf ingen Smerte føler! Jeg vidste dette, for mig rædsomme allerede: ogsaa at Gud havde bevaret Deres Liv og Lemmer. H. K. H. Arveprintsen, der vist agter og elsker Dem, var Selv saa naadig, at forsikre mig om et Udfald, hvis Vigtighed han kiendte endog for mig. Men jeg frygtede dog stedse, at De, Kiere Ven, deraf skulde have Meen; Gud være lovet, at endog denne Frygt, som saa mange andre, maae svinde bort.

Tak, at De i Aarhus har ingen Hest: Aarsagen er vigtig for mit Hierte og min Fornøielse. Thi vær overbevist om, at omendskiont jeg forud seer, at vore Samtaler vil være afbrudte, tørster min Siel dog derefter saadant som det kand blive, fordi det vil blive os begge let, der troe hinanden, og have fuld Grund dertil, at gaae lige paa, hvad vi vil tale om, uden at bruge de Tid-ædende Omsvøb, og poliske Udlokkelses Midler. Men saa hvilken Glæde for os Begge at sees og tales saaledes!

Tak og, Agtbarste Ven, for Meddeelelsen af Thorkelins Nyheder. Maanens¹⁾ Ildsprudende Bierge har overmaade fornoiet mig. Denne Iagttagelse er høist mærkelig i meere end een Henseende.

Nu lev vel. Herrén velsigne, beskytte, styrke og glæde Dem! Den Hellige Varetægt være over H. K. H. Kronprintsen!

I Morgen, ja i Morgen sees vi, og tænk faa Dage over tre Aar omfavne vi hinanden første Gang igien i min kiere

¹⁾ Herschels Opdagelser i Maanen meddeltes Bülow af Thorkelin i et Brev § 87.

Føde Bye¹⁾. Min Siel elsker Dem, og De elske igien, Ret-
skafne Ven

Deres sande Ven og oprigtige Tiener
O. Høegh-Guldberg.

Horsens d. 19 Jun. 1787.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk
Elskeligste Ven.

Jeg maae begynde med at bede Deres Høivelbaarenhed at legge ved første gode Leilighed mig og min Kone og vore Ønsker og vor Glæde og allerdybeste Taknemmelighed for H. K. H. vor Dyrebareste Kronprintses Fødder. Disse Dage og al den Naade, os er viist, og det kiere naadefulde Erindrings Tegn²⁾, som H. K. H. har efterladt i mine Hænder, blive os af en uskatteerlig Værd. Gud ville velsigne, ledsage og under denne vist møiefulde Reise styrke og op-
holde H. K. Høihed!

Men nu Dem, Kiereste Ven, hvor meget skylder jeg Dem? Jeg har elsket Dem, men nu har jeg Dem saa inderlig kier, at jeg henger efter Dem, længes, savner Dem, og føler for Dem alt, hvad òm Ven bør føle for anden. Disse Dage have været mig søde Dage, og skal blive mig alt mit Liv i den frugtbareste Erindring. De har giort for mig, hvad ædelt Venskab vilde. De har tilveiebragt os den kiere Herres naadigste Begegnelse. De har skaffet mig god Leilighed til at fremvise for Ham vore offentlige Anstalter. De har saa glædeligen undet mig Leilighed til at blive kiendt i mit Embede og dets Dele. Deres Fryd derover har været Vennens. De har vedkiendt mig og vort Venskab

¹⁾ Guldberg var som bekjendt født i Horsens.

²⁾ I Politisches Journal i et Brev fra Kjøbenhavn af 18de Septbr. 1787 kaldes denne Gave «ein mit Brillanten besetztes Souvenir».

uden Sky. De har som Ven talt med mig, og udgydet Deres Hierte i mit Hierte, der skal bevare for sig helligen alt, hvad De der har nedlagt. Ogsaa skal jeg redeligen, saasnart jeg nu ved Deres Hiemkomst begynder vores aftalte Brevvexling, fremlegge for Dem reent ud og uden Forbeholdenhed efterhaanden al min Stats Kundskab og Erfarenhed, Grundene for alt hvad jeg har giort, og de endog ikke udforte Hensigter. Vær vis paa, at intet Arbeide skal blive mig kiere, fordi jeg veed, i hvis Hænder det er sikkert, og under hvis vist kloge Besørgelse det kand blive til sin Tid nyttigt og maaskee blive til den Naadige Herres Fordeel, jeg ærer, og til det Fædrenelands Nytte, som har Ret til sine Borgeres Flid. De ville kun, Bedste Ven, nu jeg har talt med Dem, og faaet Forvisning om det, jeg behøvede, paalegge mig alt, hvad De vil: aldrig skal jeg arbejde med større Lyst, end naar jeg veed, at det er for Dem, ved Dem for Herren og Landet.

Min Vens hele Tænkemaade, som jeg noie har agtet paa, har mit høieste Bifald; og i alt, hvad vi taledes om, veed jeg intet, hvori De jo har handlet og tænker i, som jeg med al min Indsigt finder rigtigst. De ville kun blive ved at følge Deres Plan, og med Standhaftighed udholde under den Dem egne Forsigtighed i den os allervigtigste Herres Tieneste. Det er Pladsen, Forsynet har sat Dem paa, sat Dem viseligen paa; det Forsyn, som forunderligen veed at udsøge sine Tienere; just dem, der ere næsten eene skikkede til den Post og de Tider, hvor De anvendes. Han, der har valgt Dem, Han styrke Dem, veivise Dem, holde sin mægtige Haand over Dem! ogsaa bevare Han Deres Liv og Deres Kræfter paa denne moiefulde Reise, og afvende alt ondt, skadeligt og ubehageligt fra Dem; saa skal saa vel De som H. K. Hoihed komme vel og fornoiede tilbage;

og kommer baade Herre og Tiener saaledes hiem: saa er jeg og usigelig glad.

Men hvilken udmattende Fart, og det ud i Eet! Jeg skælver, naar jeg tænker derpaa, og vil neppe blive rolig, førend jeg ved et Brev fra Kiøbenhavn fra min Ven forvisses om Udfaldet; det Gud ville lade blive det allerbedste!

Efter min Hiemkomst, hvor jeg fandt alt vel, og hvorfra jeg nu har min Kones Ærbødighed og Taksigelse at formelde, besøgte jeg vor Spindeskole¹⁾, og havde der Inspecteurerne forsamlede; jeg erfarede da, at de i disse Dage havde faaet et Brev fra Spinde - Directionen, som NB gjør det endnu ikke nødvendigt, at den høieste Myndighed skulde ønskes, saa at jeg inderlig beder min Ven at have det Venskab for mig at see H. K. Høiheds naadigste Virkning udsat; thi dette store Middel bør allersidst anvendes. Hav den Godhed for os og for Sagen selv, at dette saaledes udvirkes.

Nu alle mine Ønsker ledsage Dem, allerkiæreste Ven! Jeg omfavner Dem med et sandt Hierte, har Dem og vort Venskab i den meest levende Erindring og agter at leve og døe

Deres Høivelbaarenheds

ømmeste Ven og oprigtigste Tiener

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 26 Juni 1787.

¹⁾ Ifølge Cancelliets Prom. af 21de Septbr. 1782 (see Fogtmanns Reskriptsamling) til Stiftsbefalingsmanden og Biskoppen over Aarhuusstift indskjærpes det som et godt Middel mod Betleri at befordre Vindskibelighed hos den menige Mand og derfor lade Undervisning i Spinderiet udgjøre en Deel af de etablerede Læseskolers Fag, saaledes at Ungdommen paa eet og samme Sted herudi oplæres i Christendom og erholde Undervisning til at blive nyttige og vindskibelige Borgere. Jfr. kgl. Resolution af 30te Aug. 1781, og Archiv for Statistik, Politik og Husholdnings Videnskaber 2det Bind S. 574.

Vore Marker har i Loverdags Eftermiddag, da det smaa-regnede i Randers, faaet en fuld vedholdende stærk Vanding. Ogsaa i Gaar Eftermiddag atter Regn. Formiddagen var da tør. Gid den og havde været det i Wiborg! Maatte nu denne Dag være god igiennem Heden fra Wiborg til Colding, og Befordringen, som jeg ønsker. Vær saa god at sige fra mig de bedste Helsenær til Deres ærlige Hr. Broder¹⁾. H. K. Høiheds Ridekarl ankom i Gaar fra Randers gandske syg; men Hesten var i god Stand. Han skal sørges vel for.

Velkommen hiem! Kiereste Hr. Marskalk; og gid jeg blot vidste, at De var vel, at De var fornøiet med Deres Reise, og havde nu ved Hiemkomsten nu fundet alt nogenlunde efter Onske! troe mig da, at min Glæde skulle være saa inderlig, saa fuldkommen, som den oprigtigste Vens alleene kand være. Men dette veed De, min Ven, og det bør vi nu begge med Vished vide efter vores fortrolige og mig uforglemmelige Samtaler. Hvad jeg derfor lovede Dem, var alleene tilsagt en Ven; og det bør nu og Deres sandeste Ven holde; og det skal han holde maanedligen; ligefrem, uden Forbeholdenhed, som om det var for sig selv, han kaldte alle disse gamle Tanker tilbage. To Ting alleene (foruden hvad Vennen tilsagde Vennen mundligen) vil jeg bede Dem om; den eene at De vil huske stedse, at jeg har ikke et eeneste Document at styrke min Hukommelse ved, og derfor bruger runde og ongefærlige Tal, samt at jeg aldrig vil enten rose eller dadle være sig mig selv eller andre; den anden, at disse Breve maae ansees som

¹⁾ Hans Lovenhjem v. Bülow f. 1737 † 1803, R. af D., Kammerherre, Amtmand i Skanderborg.

mig tilhørende, og paa venlig Affordring engang igien uvægerligen forundes mig tilbage leverte. Jeg vil ingen chronologisk Orden følge; men vælge Materierne, som de kand frembyde sig.

Kiøbenhavn var i Aaret 1772 gandske i Forfald, Gaardenes Priis var sunket omtrent en $\frac{1}{3}$ Deel af deres forrige Værd; en Deel af dem stod ledig; mange nærsomme Borgere vare forarmede; thi den fierte eller tredie Deel, som de havde havt i Gaardene, var gaaen forloren, og desuden havde de forrige Operationer svækket alle Næringer: mange Lauge jamrede sig for Brød, og plagede derfor; de Kongelige Told- og Consumptions Indtægter vare faldne. Noden var stor, og lod sig føle og forkynde i begge Aarene 1772 og 73. Skatkammeret blev indrettet; jeg troer 73¹⁾. Der kunde blive et Overskud af $\frac{100}{m}$ rdl. og noget mere. Med alt dette manglede $\frac{200}{m}$ rdl. til de Kongl. Udgifter: i endeel Uger blev i den extraord. Commission prøvet, for at faae denne Summe, et Forslag efter et andet, og for idel deraf flydende Uleiligheder forkastet. Endelig af alle disse Aarsager faaer jeg det Indfald at foreslaae, jeg troer, 1774

at Kongen skulde anvende $\frac{100}{m}$ rdl. om Aaret, og om mueligt, noget meere paa at bygge Skibe i Kiøbenhavn, udruste dem til Fiskerie deels under Island med Finmarken, og deels under Grønland. Mine Aarsager vare:

- 1) den evige Finants-Sandhed, at den Herre, der vil tage ind, maae give ud; NB. give ud med Forstand; til det Nyttige; paa de Ting, hvoraf de fleste Fordele og adskillige Fordele kand høstes; og paa det Sted (NB. naar hans Finantser ere i Betryk) hvor han hastigst

¹⁾ Skatkammeret findes først nævnt i Statskalenderen for 1775. Det bestod dengang af Thott, Schimmelmann og Schack Rathlou med Guldberg som Assessor.

og vissest kand igien komme til sit giorte Udlæg med stærke Renter. Forslaget fandt Bifald. Man bygde; Flere bygde med: Hænderne i Kiøbenhavn bleve sys-selsatte: Laugene klagede ei meere: Det forstærkede Penge-Omløb blev til Blod, til Kraft: Husenes Priis reiste sig: de stode ei længere ledige: Told- og Consumption tog til: Kongen havde, om ei alt feiler mig, strax 24 p. c. det første Aar, og jeg troer i samme Forhold til sit Udlagte herefter.

- 2) Det er en anden stor Finants-Sandhed: Forvandle dine Penge til Vahrer, til Mennesker; thi dette er dog ikke *repræsentans*; men *repræsentatum*. Overskuddet i Skatkammeret blev omskabt til Skibe, til Mennesker, til Fisk og Fisk igien blev til Penge; og imedens Forvandlingen gik for sig, levede de Mennesker, der fiskede, der seilede, der henførte Fisken, der solgde, der i alle disse Maader arbeidede, og i alt dette vare meere til for Staten, end for sig selv.
- 3) Ogsaa dette er en ligesaa vis, som ofte miskiendt Sandhed, at en Konges Gevinst ved sligt et Foretagende maae ikke beregnes paa den Maade, som en Ryberg etc. beregner deres; legger man denne Beregning til Grund, bedrager man sig selv og sin Herre forskrækkeligen. Jeg N N taber i en Handel, hvad Skipper, Matros, Skibsbygger, Haandværker, Dagleier koste og hvad Told og Consumption og Skatter tage bort. Jeg Statsmand seer min Konge vinde alt dette i Under-saatter, som leve, avle, opdrage; og i hans Indtægter, som ved disse nye Kilder formeere sig. Hiin taber forfærdelig, naar han ikke vinder 12 à 16 p. c. Kongen kand, som Konge, vinde forfærdelig, om han endog i den egentlige Handel taber 12 à 16 p. c.

- 4) Det er en uryggelig Finants - Sandhed for en middelmaadig Stat: samle dine Kræfter i din Middelpunkt. Svæk dem ikke (thi du har kun faa) ved at adsprede dem, og allerhelst ved at adsprede dem til Udsiderne: Kiøbenhavn er Statens Middelpunkt. Anvendelsen er let. Men det er mærkeligt, at om Regenten anvender behørigen 1 Million i Hovedstaden, skal den i Told, Consumption, Skatter give ham 20 p. c. Gjør han det samme i Holstein, skal den ikke bære 2 à 3 p. c., og i det øvrige Danmark ikke 5 til 6 p. c. Aarsagen ligger i Omløbets mægtige Hastighed, og de Kongelige Indtægters større Sikkerhed paa det Første Sted, og høiere Tilflod.
- 5) Erfaring har længe lært, at Kongens nordligste Stater aldrig (man gjøre, hvad man vil) kand nyttes uden ved Ham selv, og disse Have (ces mers) have dog saadan Rigdom, at i de 3 Aar 1779, 80, 81 bleve fiskede, jeg troer, for $\frac{900}{m}$ rdl. Skulde dog dette ikke nyttes?
- 6) Danmark er en Soemagt, og maae i den store Vegtskaal alleene tynges ved sin Flode; men til den hore Matroser og øvede Matroser, og Matroser hiemme, ikke, af Mangel paa Fart hiemme, adspredte til Engelland og Holland. Danmark, maae derfor være en handlende og, da og for sine nordlige Lande, en fiskende Stat. Vi vare komne vidt: vi havde i disse Farvande over 100 Skibe; alle besatte med vore egne Matroser, og vi vare endda kun i Begyndelsen, plagede med alle Begyndelses Ufuldkommenheder.
- 7) Det er en Sandhed, at Danmark i Krigstider har lidt meget fordi vi ei havde Kaperskibe, Defensions Skibe. Chr. 5 (i hvis Regiering jeg eene agter den danske

Statskonst) tænkte og forordnede alt dette¹⁾. Ogsaa vore Fisker-Skibe (de største) og tillige andre vare dertil udseete: endog Canoner til dem vare besorgede for en Deel.

- 8) Erfaring havde lært mig, at Europa har i et Seculo 6 til 8 Gange Krig, Danmark skal og kand undgaae den; og i det Sted benytte sig da af den forladte Handel; men dertil behøves strax Forraad af store Skibe; dem har Kongen at overlade, naar han i Fredstiden driver det store Fiskerie. Han gjorde og saa i sidste Krig for en stor Deel dette.

Min Ædle Ven ville overveie disse Aatte Poster. Disse stode for mine Øine. Iværksettelsen var ikke i min Magt. Over alle disse Ting indflød jeg aldrig med fuldstændig Virksomhed forend fra Sept. 1783. Danmark kand blive til meget, om den kunde efter samme Grundsætninger regieres 30 Aar; men dens Hauge er som den, der omplantes hvert 10de Aar. Nu elsk altid Deres sande Ven.

d 24 Jul 1787.

Tak Elskeligste Ven, for alt det Gode og Kierlige, som Deres mig saa angenemme Brev indeholdte. Paa Deres Venskab regner jeg, fordi jeg kiender Dem; og De regner vist med samme Tillid paa mit, og af samme Aarsag. O! vidste De, Kiereste Hr. Marskalk, hvor ofte De svæve, og vore Samtaler svæve for mine Tanker, hvor oprigtige mine Ønsker ere for Dem, og hvor aldeles mit Hierte henger ved Dem uden Hensigter og uden Tanke til Deres Indflydelse! Dog De veed det, og har givet mig derpaa talende Beviis.

¹⁾ Ved Forordningen af 3die April 1683 og kgl. Ordre af 5te December 1691. Jvfr. Garde Efterretninger om den danske og norske Søemagt I, 283 og 333—34.

Ogsaa føler De, hvad jeg føler for vor dyrebare Kronprints; Deres Glæde er min, og min er Deres; som Hoistsamme var under mine opmærksomme Øine i de 5 uforglemmelige Dage, saaledes har skarpsynede Venner malet mig Ham overalt paa Hans videre Reise. Her staaer da for os et stort Haab; og hvilket Haab er for mit Hierte meere indtagende! Mit Fædreneland og dets Konge-Huus er mig alt; og dets sande Hoved har mit fulde Hierte. Ogsaa værdiger denne Herre mig Sit uskatteerlige Bifald. Det har nu og G. Sch. R.¹⁾, som rigtig bragde mig Deres Helsen, fortalt mig; men hvad er dette Vidnesbyrd for mig imod min Vens? Tak endnu eengang, min Bedste Ven.

Glad er jeg, at Arveprintsen, den gode faste Herre, gjør Dem Ret. Venskab der, vil glæde og opmuntre Dem, og nytte Ham: ogsaa dette er mit inderlige Ønske.

Sch. R. tog kierlig mod mig, og var med mig paa gammel fortrolige Fod, han roste Deres Høivelb. for Deres Ærlighed mod Kronprintsen og Omhu for hans Dyd; men De var for varsom, for frygtsom; jeg hørde, forsvarede Deres Forsigtighed, og i øvrigt lod ved ikke et Ord forstaae vores Fortrolighed. I øvrigt glædede det mig at erfare, at Manden endnu ikke tænker paa at forlade sin Post²⁾, endnu aldeles ikke. Dette var mig i denne Tingenes Orden det vigtigste at blive forvissat om i disse Samtaler.

Men nu en Ende paa alt dette, og det øvrige Papir være helliget til det Venskabs Maanedes Arbeide, som jeg har lovet min Ven! Denne Gang synes jeg at ville fortælle

¹⁾ Geheimeraad Schack Rathlou omtaler i et Brev til Bülow ²687 at han har talt med Guldberg. Brevet er dateret fra Rathlousdal. Om ham Hist. Tidssk. III, 4de Bind, p. 471 not. 1 og om hans Deltagelse i Regeringsforandringen 1784 sammesteds 5te Bind.

²⁾ Schack Rathlou frattraadte først sine Embeder 1788.

Dem, kiere Ven, min Plan i Landvæsen; hvad der i min Tid blev gjort, og hvilke Hensigter jeg havde.

Jeg traf det hele Landvæsen ved Hoverie-Forordningen af 1771¹⁾ i en forstyrret Tilstand, fordi Hoverie Bestemmelsen var saa, at Baandet imellem Proprietaire og Bonde blev brækket; det Baand nemlig, som fordrer Villighed paa begge Sider; uden hvilken Gaardenes vigtige Marker ikke fordeelagtigen for Staten blive dyrkede, og ei heller den rigtige Hielp i Tide for den saa ofte trængende Bonde kand være Staten vis. Dette Baand maatte da igien knyttes; og dog tillige Hoveriet faae en nyttig og fast Bestemmelse, hvilken burde meest gaae ud paa den egentlige Agerdyrkning, og give begge Partier Sikkerhed deri; men tillige befrie Bonden fra al Udmattelse ved det fordævelige saa kaldte Pligts Arbeide: det allermeeste af dette sidste blev afskaffet, og Resten bunden²⁾. Agerdyrkingen kunde nu med Lyst paa alle Sider drives: Orden var indført: det vigtige Baand var igien oprettet: det Trykkende var borttaget.

Det er et stort Gode, at Udskiftninger skee, og det let og ordentlig. Der vare allerede derom Anordninger. Men man havde mærket, hvor de vare manglende; hvori der viiste sig Misbruge: hvorfra Hindringer kom. Endelig udarbeidede man den Forordning³⁾, der endnu staaer, og har viist sine Virkninger.

Brændeviinsbrænden paa Landet er et stort Onde, fordi Bonden da drikker meere af denne Gift, fordi 300,000 tøn-der Korn meere bleve forbrugte, og siden fra Fremmede ofte maatte kjøbes; fordi af Kornet ved de smaae Kiedler udkommer langt mindre Spiritus; og endelig fordi det er

¹⁾ Forordning af 20de Februar 1771.

²⁾ Hoveriforordningen af 12te Aug. 1773.

³⁾ Forordningen af 23de April 1781.

og bør være en Kiøbsted-Næring, og tillige der bliver en god Kilde for de Kongelige Indtægter. Forordningen derom¹⁾ hævede meget Onde og havde Nytte.

Da man i Land-milice-Forordningen²⁾ bestemte 22 td. Hartkorn til at levere en Soldat, stod det, Kiereste Hr. Marskalk i Deres Vens Hoved³⁾, just fra disse 22 tdr. Hartkorn at ville afsondre fire Tønder Sædeland, eller omtrent $\frac{1}{2}$ td. Hartkorn paa en Udside i det nu mindst dyrkede Land, og der stifte en Soldater-Bølg, der med Sønner skulle blive en Krigsstamme.

Lad dette nu som det vigtigste alleene være nok, og lader os springe over et og andet mindre betydeligt, for at komme til at høre min fulde Troes Bekiendelse over denne hele vigtige Sag.

Jeg troede, at den Danske Stat maatte (en Undtagelse vil jeg siden giøre) bevare sine Herregaarde og deres væsentlige Forfatning, fordi en Mængde Korn, som fra Fortærelsen paa Gaarden bliver tilovers, er meer end dobbelt, imod hvad det vilde være, om denne Jord var deelt i Parceller; fordi Kiøbenhavn og Norge behøve dette Overskud, som ellers maatte sælges til os af Fremmede; fordi dette samme gielder om Smør, Oste, Kiød af alle Sorter; fordi den store Deel af Bonde-Almuen trænger til det Tilsyn og til alle Slags Smaahjelp nu af Heste, nu af Korn; nu af Tømmer og andet Træ; fordi Hoveriet gjør for hver Bonde en Karl Person nødvendig over, hvad ellers behøvedes, og denne

¹⁾ Forordningen af 2den Septbr. 1773, 26de April 1776 og 5te Septbr. 1781.

²⁾ Forordning af 14de Septbr. 1774.

³⁾ Guldbergs Plan til en staaende National Armeé, med Schack Rathlous, L. Reventlous og Fleres Betænkninger derover findes i Manuskriptsamlingen Pakke 74. G. 1—4.

Karl har da Staten, som ellers tabde den; fordi Staten ved denne Herregaards Forfatning er vis paa sine adskillige Indtægter af Bonde Standen ikke i Freds Tider alleene, men og i Krigstider; fordi Staten kand regne da paa, altid at have med Vished nogle formuende Familier; fordi her ere de Steder, hvorfra Forbedringer kand udbredes i Agerdyrkingen, i alle Creaturers Pleie, i Landsby-fabrication etc.; fordi her ere gode og sikre Panter for publique Penge; fordi de Skove, vi endnu have tilbage, meesten alleene ved Gaardene bevares.

Jeg troede, at man ikke torde røre ved Gaardenes Forfatning og væsentlige Rettigheder, fordi alt dette Store, som jeg nu har anført, da endnu tabdes, eller blev formindsket, eller kom til at vakle og blive uviss. Og hertil kom endnu saa meget andet. De nu værende Eiere havde under Lovenes Værn og med Tillid til dem arvet eller kjøbt disse Rettigheder, og skattede deres Eiendomme derefter. Mig syntes da, at det var stor Uretfærdighed, *par un trait de plume* at nedsette dem ved disse Rettigheders Svækkelse til en halv Deel af deres Værd, uden engang at have fuld Vished, om og deraf opkom noget sandt Gode for Staten. Jeg vidste, at de tre fierte Deele af Proprietairer havde fremmede Penge i deres Gaarde, og jeg saae, at ved de Planer, som mange havde, vilde en Mand, som selv i sin Gaard eiede 20,000 rdr, og havde 40,000 rdr til Laans, tabe de 20,000 rdr, og neppe udbetale de 40,000 rdr: jeg gysede for alle disse Familiers Ødeleggelse, og saae endnu mere. Stiftelsers, Skolers, Hospitalers, Kirkers, Fattiges Penge staae for en stor Deel i Godser: Disse Godsers Forringelse i Værd ville medbringe et rædsomt Tab for alt dette publique og en Forvirrelse for det Almindelige, som jeg ingen Redning kiendte for. Jeg vidste, at Misvexts Aar,

der undertiden indtreffen efter hinanden, svække uafværgeligen den store Deel af Land-Almuen, som da maae hjælpes og hjælpes til Pas: og naar Herregaardene ikke vare, og den Nødvendighed, som nu, ikke for dem at understøtte deres Bønder: kunde jeg ingenlunde begribe, hvorledes dette da paa nogen anden Maade kunde skee. Endnu til alt dette var det ubegribeligt for mig, at en Stat skulde selv hjælpe til at nedsette sine faste Eiendommers Værd, og endog deri fornødre sig selv, og giøre sin Penge-Stok slettere, som nu blev repræsenteret ved Mindre.

Friheden for Bønderne at kunne reise, hvor de ville i Hans Majestets Stater, vil jeg og her for for min Ven korteligen omrøre, uden at indlade mig i alle de Stridigheder som nu herske om denne Sag. Sagen betragter jeg alleene fra den politiske Side og som Statens Bedste i dette Nu synes at kræve den. Min Ven veed, ligesom jeg, at den hele Heftelse til Fødestavnen er grundet paa vore militaire Indretninger, at nemlig 22 td. Hartkorn skal levere een Soldat etc. Kongen veed da sit fulde Antal, og Lægderne staae Ham inde derfor. Men saa maae og Mandskab være overalt, ligesaa vel i de slette, som i de gode Egne. Nu hæves Fødestavn. Hos os vil da de slette Egne blive forladte, og de gode Egne befyldte, fordi disse ere angenemmere, ere lettere at tiene Brødet i, og give større Folkeløn. Det hele militaire kommer da i Forvirrelse og det i den Grad, at dette Onde vist ikke kand modstaaes. Man har meent, at denne Frihed kunne dog uskadelig gives, naar Karlen var 40 Aar. Sandt, at dette Onde blev saaledes mindre; men jeg troer ikke, at man har betænkt, at sær mange Bønder-Karle gifte sig da først: folgelig Giftede de sig ikke nu i vore Heder, ved Vester-Havet, i de skarpe Egne; men gik bort derfra at søge Lykke i de bedre og mageligere

Egne. Sært skulde det være, om ikke alle disse Egne om 30 Aar vare meesten øde. Der ere mange Aarsager, som spaae dette. Maaskee det ikke skede; men for et Maaskee hvo torde vove dette dristige Forsøg? Og nu om Folke­mængden tog mærkeligen af i alle disse vore slette Egne, hvilket Tab da for Staten! hvilket for dens Indkomster! for Agerdyrkningen! for Jordernes Værd! for de mange Fami­lier! Jeg begriber, at vore deilige Egne her i Stiftet kand lokke Folk til sig fra Hederne imellem Viborg og Colding; men at disse skulle kunne lokke til sig fra os, dette begri­ber jeg ikke.

Desuden frygter jeg ved denne Frihed, hvad Erfaring lærer, at Menneskene altid attraae, saafremt de have nogen Kundskab, at slippe fra haardt Arbeide til mageligere Haand­tering. Vore Bønderkarle, som nu inderlig søge at komme til Kiøbstæderne at være Kudske, Gaardskarle, Brygger­Karle, endog Matroser etc., ville da styrte ind paa Stæderne, hvor de ikke behøves, og hvor de ofte blive tærende, isteden for de for vare nærende; og naar de ikke meer kunne der antages, da vandre ud, nogle til Slesvig og Holsten, og flere til Holland; men al denne Udvandring er et stort Tab; og ikke seer jeg, hvorledes den i nogen Maade kunde forebyg­ges: En allevegne fordeelt og til hver Sted passende Folke­mængde er en Stats Styrke.

Troe ikke, Elskeligste Ven, at jeg med alt dette, som jeg nu har skrevet, horer til dem, der alleene see paa Pro­prietairerne og ikke paa Bonden. Nei! i alt dette har Staten alleene svævet for mine Øine. Dens Vel er min Lov: det Heles Bedste min Regel. Alle Forandringer her, gaae for sig i dens Grundvolde; og skulle disse forrokkes, hvad da? Danmark har, hvilket er unegteligt, i de sidste 40 Aar forbedret sin Agerdyrkning betydeligen, og udvidet den

anseeligen; og dog har dens gamle Forfatning staaet. Jeg ønskede, at denne maatte staae, og Forbedringen under dens Skygge tage til, og uden at røre ved Forfatningen man hævede Misbruge og bortryddede Hindringer. Man naaer da det Gode, og vover sig ikke for det Onde.

Selveier Bønder ere kiere for mig, og ypperlige i Staten. De have i de sidste 40 Aar formecret sig i Tal ved de Kongelige Godsers Salg, og ved publique Stiftelsers Bøndergaardes Salg, ogsaa ved den Tilladelse, som Proprietairer have faaet, at udstykke Godser, Staten kand, om den vil efterhaanden forøge dem ved at tilstaae samme Bevilling. Og denne Tilladelse skal ingen Rystelse foraarsage, fordi den skeer efterhaanden og uformærkt knytter sine Virkninger til det Hele. Men ogsaa disse Selveier-Bønder ere heftede til Fødestavn for det Militaire.

Ellers maae jeg ikke skiule for min Ven, at hvormeget jeg end elsker Selv-Eier-Bønder, har jeg dog altid staaet, og endnu staaer i Tvivl, om og Staten, om den kunde, var tient med at have paa denne Fod alle sine Bønder.

Men jeg maae tænke at ende, skjønt her allevegne var endnu saa meget at sige. Dette maae jeg dog forud faae min Ven fortælt, at jeg fordum tænkte, og, om Udrustningerne ikke 1779-1783¹⁾ havde hindret, vel og havde erholdt

- a) at Kongen kraftigen havde understøttet de mange endnu tilbageværende udyrkede, ikke slette, Jorders nyttige Anvendelse
- b) at Frugt-Træers Opelskning og Udbredelse var blevet almindelig
- c) at Soldater-Gaarder vare blevne til, 1000 hvert Aar.
- d) at visse Misbruge ved Hoverie, ved Udskiftninger etc.

¹⁾ I Anledning af den væbnede Neutralitet.

(hvoraf de seenere Anordninger har rigtig nok villet hæve nogle) vare blevne afskaffede.

e) at visse Huusfabriker paa Landet (de vigtigste, Staten eier) vare blevne med Eftertryk befordrede.

a, b, c, e vidste jeg ikke at kunde for den allerstørste Deel efter vor Forfatnings Natur sette igiennem uden ved Proprietairerne; men saa maatte de og i deres nu værende Tilstand blive staaende. Dog jeg maae ende. Holde vil min Ven mig, hvad De har lovet for disse Papirer. Gud bevare og beskytte Dem! Altid ville de elske

Deres evig tro Ven OHG.

d. 24 Aug. 1787.

Hav(?) ved den Godhed engang hver 6te Uge at skrive mig til: og om der ere Oplysninger, D. H. nærmere ønsker, etc., da at forlange: alt hvad jeg veed, er for Dem.

Det er nu Tiden, at jeg igien bør afbetale min maanedlige Rente, og som en ærlig Skyldner til en kier Creditor haster jeg med at give dette Beviis paa min Ordholdenhed. Jeg vælger mine Materier, som de falde mig ind, uden at vide, om det er just denne, som Deres Høivelbaarenhed nu ville, eller helst ville. Mine Tanker derover faaer min Ven at læse, lige eftersom de staae for min Siel uden Skiul, uden Tilbageholdenhed; men jeg seer tillige, at ofte maae jeg udtrykke mig ikke tydelig nok, ofte vel og for det lidet Rum ikke noiagtig nok. Her er det, hvor De, Kiereste Ven, har Ret til, naar Sagen er Dem vigtig, at æske noiere Forklaring; og De veed jo, at for den Herres Skyld, som vi Begge inderlig elske; og for det Fædrenelands Skyld, som eier os, og for Deres Skyld, som mit Hierte henger ved, horer hver Gnist, som er i min Forstand, disse Breve til. Endnu eet: og dette Eene maae jeg eengang for alle sige,

og dette er, at min Ven aldrig vil troe, at jeg om mig selv tænker, at disse mine Meeninger ere alle sande, og rigtige, fordi jeg baade allerede har fremsat og herefter fremsætter dem med Tillid og Vished. Dette Idelige: om jeg ei feiler; og jeg har ret indseet Sagen: svækker et Foredrag og døver Skarpheden. Lad det da, Bedste Ven, alle vegne forstaaes under, og bedøm mig, som om det begyndte og endte hver Post. Men nu til Sagen, den som mine Tanker i Dag ere faldne paa.

Ungdommens Opdragelse bliver for enhver Stat høist vigtig. Den kand betragtes fra mange Sider, ligesom den Ungdoms Bestemmelse er til, hvorom man handler. Den Ungdom, som skal tiene i Statens Embeder, verdslige og geistlige, behøver en anden Opdragelse, end al anden Ungdom; jeg vil kalde den, den lærde Opdragelse; og denne synes, hvor Opdragelsen har været urigtig, at fortiene Regjeringens første Omhu, siden blandt denne Ungdom, at jeg ei skal nævne andre Aarsager, ogsaa den største Deel er bestemt til at blive Lærere, det er til at opdrage og bevogte de andre Borgere. Denne Aarsag bestemte Kongen til at giøre for denne lærde Opdragelse saavel ved Skolerne som Academierne nogle vigtige Anordninger¹⁾. — En Commission eller Commissioner bleve nedsatte²⁾; deres Forslage fandt Bifald og bleve forvandlede til lovgivende Forskrifter. Jeg troer, at min Ven kunde ønske, at vide de Aarsager, som bestemte denne Commission, og jeg maa vide dem, som et Lem af samme.

¹⁾ Forordningerne af 11te Mai 1775.

²⁾ Kommissionen om Skolernes og Universitetets Omordning blev nedsat ved Kabinetsordre af 1ste Decbr. 1774. Den bestod af Biskop Harboe, Biskop Hagerup, Etatsraad Horrebow, Guldberg og daværende Professor Balle (Jvfr. Nyerup Hist. statistisk Skildring o. s. v. 3die Binds 1ste Deel. S. 254 ff.)

- I. Jeg maae begynde med Forandringerne i de latinske Skoler.
- a) Her rører jeg ikke ved Skolernes Oeconomie eller Bestyrelse; thi de to Bisper, der vare med, og kiendte sammes indvortes Væsen, beholdte af forrige Indretninger det Gode, og mod kiendte Mangler eller Misbruge foiede nye Anstalter, som Commissionen fandt gode.
- b) Men det jeg vil udføre, og som min Ven vil uden Tvivl vide, er den hele Lære-Bygning, som man nu herefter bestemte for Skolerne. Man var overbeviist om, at Skolerne skal egentlig gjøre Ungdommen moden til Academierne; det er sette den i Stand til, at høre Collegier med Indsigt, og selv uhindret gaae siden under den Academiske Veiledelse frem til de Videnskaber, hvortil den herefter vender sig; men nu vidste man af en uryggelig Erfaring, at dette kand Ungdommen ikke, med mindre den legger i Skolerne en fast Grund i de lærde Sprog. Til den Ende bleve disse en Hoved-Sag nu for Skolerne, og der blev meget seet paa, at Ungdommen i det Latinske, Græske, og ogsaa i det Ebraiske blev fast, fordi man ubdrageligen vidste, at dersom disse Sprog ikke i den Alder lærtes, overvandt de Unge aldrig siden de Grammatikalske Ekkelheder, og følgelig vilde finde paa deres øvrige Bane de da uovervindelige Mangeler
- c) Men paa det saa megen Nytte kunde foreenes med disse Sprog, som nogensinde blev mueligt, indrettede man efter en vis Plan de Skribenter, som skulde læses. Min Ven vil fornøie sig over at kiende denne, og De kand fuldkommen bedømme den.

Ungdommen begynder med	{	et vigtigt Udtog af den Ro-
Eutropius — — — — —	}	merske Historie
derpaa Phædrus — — — — —	{	for at lære Fablen
nu Justinus — — — — —	{	en artig almindelig Historie
herpaa Terentius — — — — —	{	for at kiende Comædiens Natur
nu Cicero om Pligterne — — — — —	{	et vigtigt Stykke for den Po-
	}	litiske Moral
saa hans Bog om de berømte	{	for at kiende Roms Lærde, og
Talere — — — — —	}	faae Smag paa den sunde
	}	Critik
nu Horatii Oder — — — — —	{	for at kiende Oden, en Deel
	}	af den høie Poesie
ligesom og hans Breve — — — — —	{	for de sunde Tanker og for
	}	at kiende Lære-Digter.
saa hans ars Poetica — — — — —	{	som indeholder et Grundlæg
	}	til al Poetisk Kritik
nu Ovidii Elegier — — — — —	{	for at kiende Elegien
Stykker af Virgili Aeneis — — — — —	{	for at kige ind i den Episke
	}	Poesie.
de tre sidste Bøger af Qvin-	{	vigtige for den lærde Historie,
tilian — — — — —	}	for den rette Studere-Maade,
	}	og sund Veltalenhed.
og Cornelius Nepos — — — — —	{	for at lære Biographiens sande
	}	Natur
I det Græske det Nye Testa-	{	for Religionen
mente — — — — —	}	
Epictet — — — — —	{	for Moralen og den Stoiske
	}	Philosophie
En Bog af Herodotus, — — — — —	{	for den Egyptiske Historie,
	}	og at blive kiendt med
	}	Grækenlands ældste Histo-
	}	rieskriver

ligesaa af Homerus — — {for at blive indviet til at læse
ham.

Min Ven vilde med den Indsigt og sande Smag, som De besidder, skionne, om man vel med disse Sprog kunde forbinde større og frugtbarere Hensigter; De ville et Øieblik oversee denne Liste.

d) Vor Ungdom blev, isteden for en Latinsk Theologie, herefter given en Dansk: Forfatteren elsker De¹⁾. Har han her ingen anden Fortieneste, saa har han den, at han er tydelig, lærer den store Deel af Ungdommen, der prædiker strax, og skal prædike siden, et værdigt Sprog, og har Bibelens evige Sandheder, og ikke en Mode-Theologie, hvoraf hvert 15de Aar har en nye; thi jeg har nu oplevet tre.

e) Vor Ungdom blev forpligtet til at lære Historie og Geographie bedre end forhen; min Ven veed Aarsagen.

f) For at være vis paa, at disse Ting kunde læres i Skole-Aarene, udelukke man alt øvrigt, hvilket denne Alder og i denne Tid dog ei fatter, og ikke lærer, uden ved at forsømme hvad da just burde læres.

II. Nu flod af denne Skole-Indretning, at Universitetet ogsaa maatte undergaae en Forandring.

a) i sine Examina. Den saa kaldte Første Examen, blev nu alleene over de i Skolerne lærte Poster. Den Anden Examen, som alle maatte tage, fordi de alle behøvede den, blev alleene for de Philosophiske, Mathematiske og Physiske Videnskaber. Men da det er Staten vigtigt at have til alle Videnskaber opvoxende sande Lærde, og disse ikke kand uden Philologiens

¹⁾ Det var bestemt at Guldbergs Lærebøger i •Den naturlige Theologie• og •Den aabenbarede Theologie• skulde bruges.

videre Dyrkelse blive til, indforte man en Philologisk Examen, som man ved allehaande Midler opmuntrede til, uden dertil at tvinge alle.

- b) ved Communitetet, hvor man søgte at bringe den studerende Ungdom i sin første Academiske Tidsalder til at fortsætte de Philologiske Studeringer og siden med fast Grund deri at gaae til hvilke Videnskaber den skulde.
- c) ved den Theologiske Examen, saa vigtig for Staten, som Religionen selv er vigtig for den. Her bleve Forskrifter givne, der, naar de holdes over, have den Natur, at man har dueelige Præster, og NB at de kand aldeles iverksettes; thi man har havt for Oine, hvad der behøves, hvad der ziirer; at alle Siele have ei de samme Ævner, og at unge Studenter ikke endnu kand have Professor-Lærdom.

Jeg havde, Kiereste Ven, den Glæde, som Medlem i den bestandige Commission over Communitetet, at see i de sidste 4 Aar (thi for kunde Virkningerne ikke spores) de kiendeligste Frugter af disse Anstalter. Unge Mennesker voxede op, der spaaede meget; endog af den Sæd ere nu nogle Præster her allerede i Stiftet, som glæde mig. Men nok derom.

Nu skulde og den Juridiske Examen have undergaaet nogle visse Forandringer. Jeg mærkede, at lærde Jurister vilde snart mangle os: for at drage dem frem, maatte nødvendigvis visse stærke Opmuntringer være givne. Jeg mærkede, at Juristerne i Almindelighed domde over de fleste Stats-oekonomiske og politiske Tilfælde skievt og ufuldstændigen: for dem da, som toge den Latinske juridiske Examen, maatte og en politisk Examen giores nødvendig, hvilket og havde den Nytte at formindske Classen, som var og er for

stor efter Staten. Jeg mærkede, at den Danske juridiske Examen, fordi den er for slap, fylder Landet med Rabulister og Advocater, der plage og forvirre Landet. Denne Examen maatte da skærpes, at Tallet af disse kunde blive mindre og bedre. Nu maae jeg ende. Men naar jeg skriver igien, da vil jeg, ifald min Ven ei befaler andet, skrive Dem alle de Anslag, jeg havde om vore saa kaldte Danske Skoler. Men nu vil jeg kun sige Dem dette eene, at jeg omfavner Dem, elsker Dem som Deres Ærlige Ven, tilbeder Dem og Deres Guds Varetægt, og er saaledes Deres Hoivelbaarenheds tro Ven

OHG,

Aarhuus d. 21. Sept. 1787.

Med en Følelse, som Venskabet alleene kiender, modtog jeg, og læste jeg Deres Hoivelbaarenheds sidste Brev, hvori De har glædet sig ved at sige mig alt hvad Deres Hierte meener om min Person og min Tænkemaade. Bevar mig altid det Venskab, som er mit hos Dem: Deres hos mig skal altid være mig helligt: det skal følge mig igiennem alle Livets Forandringer; og ved enhver Leilighed paa det noieste svare til mit hos Dem. Lad dette Venskab være ofte, ja altid Begges Glæde: kand det ikke altid nytte, lad det altid glæde, og altid være fuldt af Ønsker for hinanden.

Allerede havde min Ven havt sin maanedlige Skat, naar jeg ikke for en smertefuld Rheumatisme paa Halsen og paa Bag - Hovedet havde i meer end otte Dage været sysselsat med Spanske Fluor og Kampher-Pulvere, og langt stærkere aaben for Følelser end for Tanker. De første, som nu igien udbrede sig over min Siel, de ere for Dem, min Ven, og de være Fædrenelandet helligede og dets Bestyrer! Men jeg nævner Fædrenelandet, og derved husker,

hvad De har paalagt mig, og nu igien forlangt. Dette er ikke glemt, og skal om Gud vil, komme i Deres Hænder, som et Nytaars Ønske. Lad det saalænge være udsat, paa det intet usedvanligt skal røre vor uskyldige Brev-Vexling.

Jeg havde ventet, at min Vens Brev havde sagt mig, om De saaledes vil overlade mig Valget af Materierne: dette vil da ikke altid blive, som De helst vilde, og maa-see helst vilde til det Øieblik, jeg skriver; og jeg skriver kun for Dem, min Siel elsker, og med Øiet paa den Herre, der er mit for mit Fædreneland saa ømme Hierte overmaade kier og dyrebar. Jeg skrev da over alt, hvad min Ven vilde, og det lige villig, og efter det mindste Vink. Brug mig kun, Kiereste Ven; brug kun med mig den meest aabne Frihed; vi fornyede og stadfæstede vort sande Ven-skab i de 4 uforglemmelige Dage sidste Sommer.

Nu da efter denne Fortale kommer jeg til den vigtige Sag, som jeg selv har valgt og efter mit sidste Brev forbundet mig til denne Dag at skrive om. Det angaaer da vore saakaldte Danske Skoler saavel i Kiøbstæderne, som paa Landet, og hvad jeg i hine Tider ønskede, at maatte have skeet for dem, saasnart de latinske Skoler vare komne i Orden, og denne Orden havde gjort sin Virkning. Jeg maa først tale om disse Skoler i Kiøbstæderne.

I. Hvad da dem angaaer, saa troede jeg, Kiereste Ven, at her, som i alt, maatte noie paaagtes, deels at man ikke forfaldt i de mange Tydske vindige *projecter*, som aldeles ingen Nytte har stiftet (NB naar man med et koldt Blod og et agtsom Øie har fulgt, spurgt og strængt undersøgt); deels, at man lagde ikke anden Plan, end man havde Kraft og Middel til at udføre; deels at man med de svage Kræfter, vi har, arbeidede paa at opnaae

sikker det Gode, som man kunde, og som var til Øie-medet, i det mindste for de første Tider, nok.

Med disse Grund-Regler for Tankerne, var da mit Anlæg følgende.

- a) Denne Ungdom, som egentlig bestaaer af Kræmmer- og Haandværkers Børn, skal lære at kiende Religionen, dens Lærdomme og Pligter: skal lære at skrive skikkeligen, og regne vel: skal holdes til Sædelighed og Orden: skal, hvad det andet Kion angaaer, ogsaa anfores til Fruentimmer-Haand-Arbeide; og endelig hvad Kiobmænds Børn angaaer, faae nogen Geographisk Kundskab. Dette udgior, hvad man for denne Ungdom kand kalde, Netop; og dette Netop troede jeg at kunne naae hertil ved disse Midler;
- b) Lærere hertil duelige ere at faae: allerede en vigtig Sag. Deres Koner maatte forstaae Syening etc.
- c) Ungdommen, Børnene meener jeg, maatte i hver Bye tælles, og 50 bestemmes til en Skole; folgelig lige-saa mange Skoler omtrent, som der vare Halve-Hundrede.
- d) Alle, som vare under 7 Aar, maatte samles for sig selv, og udgiøre for sig selv en eller flere Skoler. De, som vare over denne Alder, fordeelttes paa de andre Skoler.
- e) Det maatte ikke staae til Forældrene at lade deres Børn være uden Underviisning; men vel at vælge, hvilken Skole efter Børnenes Alder de vilde.
- f) Skole-Lønnen maatte efter hvert Sted bestemmes; men for dens rigtige Betaling maatte Øvrigheden sørge.
- g) Da der paa de fleste Steder er ingen offentlig Skole-Løn; og den, som for hver Barn betales, ikke er

tilstrækkelig, maatte der sørges for, at nogen vis Lon af Kirkernes, Byernes Penge etc blev fastsat; mindre for de smaae Børns Lærere, og større for de størres.

- h) Præsterne skulde forpligtes til ugentlig at besøge Skolerne; og hvor der ere flere Præster, skulde NB hver have sin Skole eller sine Skoler. Ugentlig skal der da af hver Præst for sin Skole være Catechisation.
- i) Øvrigheden med Præsterne ere Inspectores, og de skal aarligen bivaane en skarp Skole-Examen.
- k) Der skal i hver Skole være en Protocoll, lig den, som holdes i de 32 Mænds Skole i Kiøbenhavn.
- l) Stiftamtmanden og Biskoppen have lige Opsyn og fuld Myndighed over disse Kiøbsted-Skoler; og det NB i alt.
- m) Der maae i hver Kiøbsted være en Spinde - Skole, hvortil Kongen giver ufeilbarligen noget vist aarligen; denne staaer under Magistraten og Stiftamtmanden, som bevise ved Arbeidet, der giores, at den er til, og til, som den bør være.
- n) Der sørges for at bringe en *fonds* til Veie, at der i hver Stift kand blive en Handels Skole vel indrettet, og ikke vindig.

See Kiereste Ven, mit Udkast. Intet er vigtigere; intet trænger meere, og raaber høiere om Hielp. Alt er her forfalden, og duer ikke. Men troer De, Deres Vens Indsigter, Erfaring og Hierte: saa søg, om De kand hielpe; men for alt i Verden ingen Tydske Projecter, intet Kiøbenhavnsk Besser-Mageri; men ligefrem; mod det Øiemed, det Netop, som kand naaes; efter den liden Kraft, som Staten har, og Landet har.

II. Nu vore Landsbye - Skoler. Disse ere, Kiereste Ven, ulige bedre, og giøre denne Dag, NB endog som de

ere, stor og herlig Nytte, hvor NB Præst, Provst og Biskop ere som de bør være; men vi maatte give disse Skoler, hvad Indretning vi ville, saa duede alt dog ikke, naar Præst, Provst, Biskop ikke ere, som de bør være, og gjøre, hvad de bør gjøre. Siælland har en fortreffelig Biskop¹⁾. De, min Ven, fortienet, at kiende hans Værd, og gjøre den kiendt. De ville ligefrem troe Deres ærlige Ven. Han har kun een Feil; og det er at være, for nidkier for at gjøre sit Embede; men hvilken Feil!

Dog der ere fire Ting, jeg om vore Landsbye-Skoler vil erindre, og i dem alle fire nøie huske Statens Kræfter; det Netop, man kand naae; og hvad der og er eene Muligt at naae.

- 1) Skoleholderens Løn er for usel til vore dyre Tider; den skulde da forbedres; men Skoleholderne ere mange. Her er da for en fattig Stat og et fattigt Land kun et Middel; og det er at lade Degnene uddøe, og og alt som de døe ud, at fordeele hver en Indkomst, som de har havt, til Sognets Skoler. Skoleholderne forbedres da, og forrette, hvad Degnene paalaae.
- 2) Skoleholdere maae tildannes. At tænke paa Seminarier, formaaer Staten ikke; og (tor jeg sige det) jeg hader *seminarier*, og det fordi NB den eene Methode, som der bruges, passer sig ikke til alle Hoveder: kun i det Militaire, hvor Legemets machinmæssige Bevægelse er Sagen, lykkes sligt. Sielene, de frie Siele, staae under andre Love. Vaisenhusene og Opfostringshusene frembringe de usleste Legemer og de slappeste Siele. Seminarier due da ikke. Præsterne maae da tildanne Skoleholdere; og enhver Præst

¹⁾ N. E. Balle, om ham see N. M. Petersens Bidrag til den danske Literaturhistorie V, 1, S. 237 ff.

(under Provstens, maaskee og Bispens Tilsyn) have Ret til at udsøge af sine Skoleborn et opvakt flittigt og fattigt Bondebarn, naar det behøves, som har Lyst til dette; og denne dannes da videre. Det meget, som her skulde siges, undgaaes, dog dette burde jeg sige, at Skoleholdere af Bondestanden ere de Bedste, fordi de ere vante til at leve af Lidet, agte saadan Post for en Lykke, og alleroftest i Erfaringen selv have viist sig bedst, flittigst, dueligst. Man kunde, for at det Militaire ei skulde tabe, sette et vist Maal, Over hvilket Drengen ei maatte tages.

- 3) Bonder-Børnene lære vel deres Christendom og deres Pligter, lære at læse vel, og at blive kiendt med Bibelen; lære at skrive; og ligesaa, om de skal, at regne lidet. Anden Videnskab behøve de ikke, og ere ikke tiende med. Jeg gyser her for alt videre, som vore vindige Tider have tænkt, og kun maatte fordærve alt ved. Meere Kundskab her gjør Bonden hans Stand ufordragelig, og udbringer kun Leede og Kiedsomhed for det haarde og eensdanne Arbeide, hvortil hans Dage maae bruges, og Staten maae og skal bruge hans Dage. Det hele Menneskelige Kion taaler kun et vist Maal af Kundskab; og enhver Stand maae derfor have sin egen visse Andeel. Det Meere gjør drukken. Beskue, min Ven, de Kiøbenhavnske Klubbe-Statsmænd-Agerdykere-Theologer etc.
- 4) Kun een Ting vilde jeg, at Skoleholderne skulde lære, og igien lære fra sig: at pode, inoculere, rygte et Træ, behandle en liden Kiøkkenhave, og bruge NB hvad deri voxer. Men nu og intet meere: nei! ikke det allermindeste; thi alt andet er Vind, og bliver skiert Tab for Hovedsagen.

Saa er da her min Maanedes Skat. Gid den treffer min Ven vel! Gud, som har bevaret dem fra den surrende Kugle, være Deres Skiold og Deres Frygt! Altid elske De

den Dem hiertelig hengivne Ven og
tro Tiener O. Hoegh-Guldberg.

Aarhus d. 23. Oct. 1787.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk
Allerhoistærede Elskelige Ven,

Førend jeg erlegger min Maanedes Skat, maae jeg lykønske deels Deres Hoivelbaarenhed til den nye Orden¹), som De er bæret med; deels min Ven til vel overstanden Moie med Opvartningen ved Hans Svenske Majestet; deels min Hiertens Ven til den beleiligen udforte kloge Meddeelse, som nu er skeet af Elephant - Ordenen til H. H. Prints Christian Friderich²). Det sidste har vist glædet Dem meest; det andet er behageligt at see Ende paa; og det første er i mine Øine netop, hvad det er i Deres; et Noget, som jeg dog neppe skulde troe, at nogen skulde misunde Dem, hvor misundelige ellers saa mange smaae Siele ere. Min Ven er da nu igien i sin Roe; hos Sin og hos Vores Herre; omhyggelig for denne allerdyrebareste Person, som den gode Gud ville mægtigen velsigne; og stedse fuld af de ærligste Ønsker, at Landets Sag maatte skee vel ved Ham og under Ham. Saa tænker De, saa attraaer De, ædlest Ven; og kunde Deres Aarhus-Ven ved sine Maa-

¹, Bülow blev Ridder af Nordstiernen 1787, efterat Gustav III. havde gjort sit bekjendte Besøg i Kjøbenhavn fra 29de Oktbr. — 5te Novbr., hvorved han forgjæves søgte at formaae den danske Regering til Forbund imod Rusland. Gustav III's Hensigt med at give Bülow denne Orden var aabenbart at gjøre det lettere for sig at faae Elephant Ordenen til sin Yndling Armfeldt.

²) Den senere Christian VIII.

nedlige Betragtninger nu eller siden ved nogen Tanke hielpe dertil, at vores værdige Herre kunne see Glæde, skue Vext, ophielpe Landet, og De, Kiereste Marskalk, nyde den for Deres Hierte eene sode Fornøielse at være dertil Midlet: saa har jeg, hvad jeg ønsker; dette nemlig at have tient vor kiere Prints, og glædet min i Sandhed elskte Ven. Men skulde end under eet for mine Stats-Indsigter fremmedt System det første mindre lykkes: saa lad mig dog opnaae det sidste, at behage Dem, at fornøie Dem, og knytte Deres Hierte stedse fastere til Mit.

Jeg skulde da til dette Brev vælge nogen nye Materie, og har tænkt paa en Deel af Landvæsenet, der i vore Tider saa meget omtales, og endnu ei har faaet den sidste Salve. Maaskee min Ven kunde finde under al den Korthed, som Rummet indskrænker mig til, hist og her nogen ei aldeles uvigtig Tanke. Eengang har jeg erindret, at ingen mindre troer sig ufeilbar end jeg. Dets Hoivelbaarenhed ville da læse, og troe, at Forfatteren veed, at han kand feile.

Det, jeg vil tage i Overveielse, er Bondestandens Frihed. Allerede har jeg derom yttret mig tilforn; men det skader ei, at skienke til denne vigtige Sag et heelt Brev, endog med Fare for at igientage. Spørgsmaalet bliver det, som det eene kand blive, hvorvidt er Fødestavns Heftelse i dette Nu, og for dette Land tienligt at ophæve.

Jeg agter da aldeles ikke at besvare alle de almindelige Grunde, som for Frihed anføres af Theoretici paa deres Collegier, besynges af Poeter, forestilles paa Skuepladsene, forsvares i Klubberne, og ere blevne allevegne, hvor Indbildningen fører Herredømmet, Poeternes gyldne Alder. Alle disse sige ikke meere eller andet, end hvad Vedde-Doberne, eller Anabaptisterne sagde og gjorde under Reformationens Begyndelse. Ofte, ja ofte falder det mig ind,

hvorledes Apostlene i deres Breve, under den Christne Religions Stiftelse, saa aldeles tvert imod alt dette, aldrig paa-lagde Herrene at sette Slaver i Frihed, og aldrig opmuntrede de sidste at bemægtige sig Frihed. Ogsaa ofte, ja ofte falder det mig ind, at de Selvsamme, som nu vil have alle Baand løsne om Bonde-Standen, ønske og, skrive og, digte og, male og, hvorledes de Baand, Fyrsterne have om deres Undersaatter, ogsaa ere Slave-Baand, og burde sønderrives. Een Aand er i begge Ønsker, og neppe kien-der jeg Skribent, som vil jo begge tillige; og saare faa har jeg kiendt at attraae det første, at de jo har havt Fyrste-Had, og i Hiertet Fyrste-Foragt; thi at yttre denne, er farligt; tvertimod er det i Moden at kvæde om det Første. Men agtsom Ore veed at høre, og agtsom Øie at see, og agtsom Forstand at slutte.

Om da endog Bondestandens Frihed var i Almindelighed ønskelig, og intet vægtigt kunde i Almindelighed siges derimod: saa blev det dog altid, førend man i Danmark satte den i Værk, et Hoved-Spørgsmaal: Passer den her, og nu her:

Følgende Betæneligheder forekomme mig af megen Vigtighed.

1) Jeg kand ikke andet skionne, end at visse sandige skovløse, mavre uangenemme Egne, især i en betydelig Deel af Jylland, vil blive efterhaanden forladte af Folk og efterladte øde; hvilke da vil have samme Skiebne, som den store Ahl-Hede. Thi Menneskene boe i disse Egne slet, have usel Føde, usel Drik, elendig Pleie. Vanen, den hos Mennesker mægtige Vane, gjør dem dette Liv taaleligt; og dette gjør Vanen, fordi de ei troe, at de kand komme fra Egnen. Men nu faae de Frihed: nu opvaagner den hos Mennesker stærke Drift at ville forbedre Tilstand; og nu

gaae de, hvorhen de kand, efter dette Bedre, som disse saa let finde. Disse Egne (hos os den Femte Deel af Jylland) blive da folkeløse; efterhaanden meere og meere. Og til disse Egne hvo vil gaae derhen fra de bedre? Men hvilket Ode! hvilken Savn i de Kongelige Indtægter! hvilken Forvirrelse! Hvilken Bekostning at oprette denne Skade; og hvor hartad umueligt; thi Ahl-Hede med alle de derpaa anvendte Penge, er dog endnu i alle sine Colonier jammerlig. Og det som er hoist beklageligt, bliver altid dette, at, hvor disse Udvandrere gaae hen i Landet, ere de tilovers; hvor de gaae fra, kand de ikke undværes; og om de gaae ud af Landet, er Tabet utaaleligt.

Men skal Føde-Stavn hæves, maae det jo og skee for disse Egne: følgelig maae man udsette sig for Faren, der er vist saa stor, at mig forekommer den i høieste Grad gyselig.

2) Jeg forlader disse Egne, og kommer nu til de bedre. Disse, siger man, skulde ikke tabe Folk ved Forandringen, og aldeles intet lide. Det første vil jeg et Øieblik tilstaae af samme Aarsag, som jeg paastod den onde Virkning for de slette. Thi hvor skal Udvandrerne hen fra de ringe Egne? De have kun tre Veie: til de gode Egne, eller til Kiøbstæderne, eller ud af Landet: det sidste er fordømmeligt; det mellemste skadeligt, og det første aldeles unyttigt. Lad os sette, at en god Deel unge Karle fra Sandet styrter sig paa de gode Egne; saa kand de jo ikke der komme an, uden at der maae gøres Plads for dem: de ere vante til dobbelt saa ringe Løn: de antages da i Tienesten; men hvor de antages, gaae jo de Karle bort, som før tiente der, og hvor gaae disse hen? Maaskee til de slette Egne: jeg leer, om nogen kunne troe dette. Nei! til Kiøbstæderne, som der kand komme an; til Soen andre; og de fleste udaf Landet.

Men Hænder revne fra Bondestanden, og oversatte i

de andre Næringsveie, kand jeg aldrig begribe, at være tienligt; thi derfra kand de let komme, men fra hvilke Stænder komme igien tienlige Folk der over? Det hendes ofte i de gode Egne, at Bønderne ere dovne, komme i en ond Slentrian, ere henfaldne til Drik. De faae en Proprietaire, som vil ændre dette, og er alvorlig, ja, om man vil, stræng. Nu i denne Tingenes Orden bliver han den nyttigste Reformateur. Men giv os den anden Tilstand, saa har han kun at vælge imellem at lade alt gaaé efter det Gamle, eller at see sig Folkelos. Min Ven ville troe, at slike Reformateurs behøvedes meere, end man skulde troe; thi vor Bondestand har meget, der skulde rettes. Men Alt dette maae ophøre, saasnart Fødestavn er ikke meere.

3) Hans Majestets Krigstieneste fordrer, synes mig, under denne Sag en synderlig Opmærksomhed i Henseende til de alt meere nødvendige Nationale Recruiter. At bringe Kilderne til dem i Uorden, førend nogen anden Statsklog og Statsmuelig Indretning er stiftet og har naaet fuld Modenhed, er for mig høist farligt; men at de ville komme i Uorden ved Fødestavnens Hævelse, og at denne Uorden ikke kand ved nogen nyfød og spæd Anstalt forekommes, vil min Ven let indsee. Her siger jeg ikke meere.

4) Jeg synes, at see, at hvad der gik an under Frid. 4 i Begyndelsen af det'e Aarhundrede og dog maatte rettes¹⁾, ville nu mindre gaae an, og kunne ikke saa anstændigen, som da, vorde rettet. Kundskaben var da hos Almuen meget mindre, og Giæring i Gemytterne meget mindre: en vis gammeldags Døsighed var da allevegne. Friheden nu med Eet givet skulde da nu giøre en Virkning, lig en uvant

¹⁾ Herved tænkes paa Stavnsbaandets Oprettelse 1724, hvorved Virkningerne af Vornedskabets Ophævelse 1702 stærkt svækkedes.

stærk Driks; den intet Hoved er stærk nok til at bære. Denne Anmærkning er for mig vigtig.

5) Af min Siel kan jeg ikke faae, at vor Bonde-stands Constitution i det Væsentlige jo skulle blive det, den er, indtil man havde faaet i det mindste de Landvæsens sande Forbedringer giorte, som jeg i August nævnede; thi ved denne Constitution maae de gøres, om de nogensinde skal skee.

6) Som en Følge da af vor hele Constitution troer jeg, at Statsklogt kand ingen Frihed gives uden denne, at naar en Karl har udtient, og er over 40 Aar eller saa omtrent, er han fri fra Stavnen paa samme Tid, som han er fri fra Kongens Tieneste, der eene har bunden ham til Stavnen. Dette er i Lovens Aand; og Virkningen deraf er angennem Lon for Tienesten og Opmuntring til Tienesten: i den Alder ere Menneskene satte, og ikke letsindigen forandre Sted: de have en til deres Føde-Egn bestyrket Vane; de ere for gamle til at prove Lykke i fremmede Lande; de ere gierne giftede, og følgelig heftede: Egnene staae da ei Fare for at blive forladte: ei heller andre Egne at blive befyldte; ei heller andre Næringer at blive betyngede: Alt andet beholder sin Orden; og vor kiere Kronprints undgaaer *repentir*. Men min Ven skiuler alle disse mine Tanker, og elsker Sin

d. 22 Nov. 1787.

OHG.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Naar Deres Hoi-Velbaarenhed treffer det gunstige og ledige Oieblik, saa ville De efter det Venskab, De bærer til mig, legge mig for vor sandeligen elsk- og agtværdige Kronprintses Fodder, og forsikre kun ligefrem, at ingen kand

have for denne vor Dyrebareste Herre en usvigeligere og underdanigere Hengivenhed; ingen høre Thronens saa agtbare Arving med større Troskab til; ingen føle for Hoistammes Velgierninger, og for den uskatteerlige Gave sidste Sommer og al da viist Naade en sandere og meere varig Taknemmelighed, og derfor og ingen gøre nu ved Aarets Omvexling inderligere Bønner til den Hoieste for denne Hans Tieners Liv, Helbred, Lyksalighed, Velsignelse end jeg. Vistnok har Hans Kongelige Høihed tro Tienere og retskafne Undersaatter; men det eeneste, jeg vil, er, at ingen af dem skal overgaae mig i Troskab, Iver og Nidkierhed for denne vores Herre.

Naar De nu, Agtbareste Ven, har med egne Ord frembaaret for Deres Ven disse Forsikringer og disse Ønsker, som Gud vist hver Dag hører: saa siig Dem Selv, at mit Hiertes sande og daglige Ønsker ere og for Dem, og til Gud for Dem i alt det, hvor De saa hoiligen trænger til Hans mægtige Varetægt, vise Ledsagelse, kraftige Bistand, besynderlige Medvirkning. Han kiender Deres Hensigters Redelighed, og Han satte Dem Selv der, hvor disse Hensigter bør have og bør virke. Han ville da; Han, der er (vi troe det eller ikke) Staternes endelige Styrer, Han ville give Dem Viisdom, og gode Raad, og Klogskab da til at finde dem, søge dem, og domme dem: Han ville vise Dem de Udveie, som vi ei selv kand skabe: give Dem det rette Syn paa dem: bortvælte de sande Anstøds Steene: lette Dem Byrden i at lette Dem Midlerne: aabne til Dem Veien for de bedste Raad, og igjen for Dem Veien til at iverksette Dem¹⁾. Saa ville han og fremdeles være Deres Velgiører, Deres Beskiærmer, Deres Lyksaligiører over Deres egen Person og Deres eget Huus. I dette

¹⁾ a: dem.

Ønske, der er af Hiertet, Kiereste Ven, har vist det Ven-
 skab Deel, som jeg føler for Dem og daglig føler; thi Ven-
 skab vil ønske, og end meere bør ønske, og ønske pas-
 sende med den Tilstand, hvori Vennen befinder sig. Men
 hold mig det til Gode: i Deres for mit Hierte saa kiere og
 altid kiere Person, seer jeg endnu noget videre: jeg seer
 tillige mit Fædreneland og min Kronprints og mit med
 Ham uadskilleligen forbundne Konge-Huus. Deres Plads
 nu og fremdeles knytter Dem, min Elskværdige, til disse
 for mig og min Tankemaade hellige og væsentlige Objecta.
 I denne eene Hensigt er vist mit Venkab for Dem ikke
 u-interesseret. De veed, at jeg hører til de gamle Ortho-
 doxer, som troe, at Fædreneland og Konge og Kongehuus
 have en stor Forlodsret i vore Personer, vore Eiendomme,
 vore Attraer og vore Bestræbelser; en Ret saa stor at den
 alleene viger for Guds Ret: Jeg hører da kort sagt til den
 gamle ærværdige Sect, som hine Themistocler, Aristider,
 Agesilaer, Epaminonder, Demosthener, som hine Camiller,
 Decier, Fabier, Scipioner, Catoner, Ciceroner, som hos os
 selv Rantzover, Friser, Rosenkrantz, Juler, Svaner, Nan-
 sener, Tordenskiolder og saa mange andre have med Siel
 og Hierte hængt ved. Tidlig, i Sandhed tidlig græd jeg af
 Glæde over deres Kierlighed til Fædrenelandet, og Iver for
 Fædrenelandet og Deres Konger. Jeg kunde ikke føle, hvad
 de følede; men det, jeg følede, var, at Grunden til deres
 Handling var ædel, ophøiet, skion. Og, Kiereste Ven, denne
 Følelse; den samme som jeg saae at have blomstret saa
 herligen i hine store og uforglemmelige Siel, denne Fø-
 lelse, siger jeg, saa retfærdiggjort og saa herliggjort, blev
 mig et Grund-Beviis for, at vi skal elske vort Fædreneland
 og være det regierende Huus hengivne; thi vi maae sige,
 hvad vi vil; vore Følelser, ofte igientagne, og det i lang

Tid af de klogeste og ædelste Mennesker blive Sandheds usvigeligste Grund.

Saaledes nu overbeviist, og ledet ind i denne Overbeviisning af de meest opklarede og opløftede Siele, Jordan har eiet, spurgde jeg længe ikke, om der endnu var anden Grund for denne Fædrenelands Kierlighed: Tvivl herom ansaae jeg næsten med samme Øine, som Tvivl om min egen Tilværelse; thi jeg veed, at jeg er til, fordi jeg føler det; og jeg vidste, at Fædrenelandet burde elskes, fordi jeg følede saa, og fordi alt, hvad jeg ærede, havde saa følt for mig. Hertil kom, at denne Kierlighed havde for Staten og de store menneskelige Selskaber havt, og endnu har de allergavnligste og vidt udstrakte Virkninger; Virkninger, som intet andet skulde have i lige Vide og i lige Varighed. Og nu havde jeg af de sandeste Exempler lært at kiende, at hvad som meest gavner, meest har beviist at gavne, sikrest har hos de ædlestes Siele havt Vægt og endog paa Mængden beviist en velgiørende Indflydelse, det er Pligt, det er grundet i Tingenes Natur, det er Guds Villie. Men alt dette fandt jeg hos *patriotisme* lige saa vist og ligesaa overflødig, som min historiske Indsigt voxde i Vished og Mangfoldighed. Nu stod jeg da, Kiereste Ven, ved denne min Tro, og endnu glædede mig ved at finde den hos al Fuldkommenheds største Monster, hos Guds Søn selv, og hos den Paulus, faa Mennesker har kunnet nærme sig i Siels Høihed og Sandhed. Endelig hørde og læste jeg, at vor overkloge Tid endog havde fundet, at Fædreneland er en Fordom; at dets Kierlighed er en gammeldags Grille eller, som Religionen selv, et Stats-Opfund; at Jordan er mit Fædreland; og almindelig Menneskekierlighed alleene min Pligt; at Patriotisme er kun Nationalisme, og denne en Svaghed. Sandelig, Kiereste Ven, om jeg end ikke vidste

at giendrive disse og deres Grunde, og opløse alle de Knuder, som de ved Ideers Sammenblanding have knyttet: saa blev jeg dog ved min gamle Overbeviisning, og endog vovede at feile i et Selskab saa ærværdigt, som hiint. Men det feilede ikke; og jeg ei heller, saafremt ellers Gud er til, og Gud har stiftet den Tingenes Orden, hvori vi leve. Thi da Mennesker skulde ved Avling blive til, bleve der og Familier, og for dem nødvendigen en Forlods Kierlighed, og Forlods Omhu. De voxede og bleve Selskaber: de bleve større, og indtogte visse Lande. De maatte hielpe; de maatte forsvare hinanden, og da elske hinanden: hvert Lems Kraft var liden nok, anvendt til det Heles Vel; men skulde denne Kraft endog virke ligedan for andre Selskaber, saa forsvandt al Virkning. Loven blev da: skad aldrig de andre Selskaber, negt aldrig en Fremmed en dig muelig Tieneste; men husk det Selskab, Du hører til, som opdrog dig, forsvarede dig og din Eiendom, og som du skylder dig; thi du skylder det den Velgierning, du har nydt. Dette Selskab er din Familie, din Slegt; thi tæl 1000 Aar tilbage, og see hvormange Fædre og Mødre du har, og da hvormange Ud-sider af Slegt endnu til? Nationer ere for den allerstørste Deel store Familier; just som Fyrsterne i Europa ere een Familie. Ogsaa min Bülow, og jeg ere slegtede: vist ere vore Siele det. De ville da elske det, De gjør, vort Fædreneland, og elske mig Deres

OHG.

Aarhus, Jule-Aften 1787.

Heivelbaarne Hr. Marskalk
Kiereste Ven

Brevet fra min Ven, som jeg den 11te fik, besvarer jeg i Dag, fordi mit Hierte vil takke Deres; thi Deres Hierte

har tilsagt Dem alt, hvad Brevet indeholder, og mit Hierte har følt, at Alt kom fra Deres. Tak da, Oprigtige Ven, for hvert et Venskabs Udtryk, og vær vis paa, at al den Fortrolighed, som hersker i Deres Breve, staaer hos mig i den inderste Helligdom, hvor intet dødeligt Øie enten seer eller skal erfare (noget derom). Lige Saa veed jeg, at mine saa uforbeholden yttrede Tanker ogsaa hos Dem staae og skal blive; og hvad er der da, der kunne standse mig, i det mit Hierte saa villigen vil udtomme sig hos Dem; saa gierne ville ved Dem nytte den Vigtige og den Kiere; saa inderligen ønsker, at min Ven kunne blive for Ham og for Fædrenelandet den, jeg ville, og De kunne. Vidste De, Elskede Ven, hvormeget den Udladelse i Brevet, som viser mig et Glimt af Haab dertil, har frydet mit Inderste! Vidste De, med hvad ligefrem Oprigtighed Deres sande Ven skal, som hidtil, saa og da deele med Dem alt, hvad Erfaring og Indsigt har samlet hos mig! Dog dette veed De, og ingen Fremtid skal forandre denne Deres Overbeviisning. Men jeg maae til Sagen, De har forlangt: dog i Forveien takker jeg Dem med megen Varme for alt, hvad min Ven siger mig om Dem Selv i Henseende til Gustafs Orden, hvilket er netop, hvad jeg vidste; thi troe mig, at jeg kiender Dem; for det, som De betroer mig om en for Dem Selv udvidet Plan, den jeg er vis paa at blive vel afpasset, og derfor usigeligen fornoier mig: for alt, hvad Brevet har om Herskabernes gode indvortes Forstaaelse, Deres Værk, Priselige Ven, og min Lyst, og hvoraf jeg og selv mærker klare Spor; og endelig for hvad, De venskabeligen siger mig, Elephantordenen angaaende til Gustafs Armfaldt.¹⁾ Men

¹⁾ Den danske Regering opfyldte vel Gustav III's Onske at gjøre Armfaldt til Elephantridder, men gjorde det paa en saadan Maade, at det var let at se, man kun høist nødigt var gaaet ind derpaa.

nu til Sagen, til Fricks¹⁾ Piece, og hvad min Ven herom med al sin Ret har paalagt mig. Nu Alt reent ud, og som til min Elskværdige Bülow.

Skriftet har to Deele: den første nedriver, den anden opbygger; i begge er Forfatteren lige ivrig, lige tillidsfuld til sig selv, men langt fra ikke lige lykkelig, heller ikke lige stærk: i den første er det den fuldkyndige Mand, som (hvad Holsten angaaer og Holstens Sammenhæng med Hamborg og med Danmark) har sagt med faa Ord om den ulyksalige Mont²⁾-Plan[t] saa meget, saa rigtigt, saa tydeligt, at den sundeste Theorie her har forenet sig med en aabenbar practisk Kundskab til at give dette Uhyre-Forslag, om man dog ville see dets Død, det sidste Bane-Saar. Thi Kiere Ven, er dette fordømmelige Misfoster dog og odeleggende for Hertugdømmene, for hvilket det eene synes at være gjort: Saa var det jo for Staten og for dens Unge Kiere Bestyrer en Himmelraabende Synd, om Hoistsamme skulle i en lang Leve-Tid martre sig med Følgerne af dette i Hans 18de Aar givne Raad.

Og hvad vil man da vel med Grund kunne sige imod, hvad Forfatteren har fra 13 Side indtil 48de, især hvor han rører Hertugdømmene; thi der har jeg fundet ofte vistnok min Lærer, men ellers jævnlig den kraftige Overtyder om sine Paastands Rigtighed. Da min Ven seer vist i det Lys,

¹⁾ Otto Jacob Finck, Kjøbmand i Altona, født 1749 † 1824. Af ham ere der 3 Piecer om Danmarks Finantsvæsen fra Aaret 1787 a) Freymüthige Bemerkungen über das Finantswesen des Königlich-Dänischen Staats. Altona im Maymonat 1787. 8vo 49 Sider b) Nachtrag zu den freym. Bemerk. 8vo og c) Unvorgreifliche Prüfung dessen wodurch Herr Etatsrath Zoega — was er von dem Plan der projektirten Neuen Münz — Veränderung in den Herzogthümern Schleswig und Holstein in seinen Schriften bekannt gemacht, hat rechtfertigen wollen. Altona 23 Oct. 1787. 8vo 52 Sider.

²⁾ Forordning af 29. Febr. 1788.

som Frick (Finck) har tændt for os, ligesaa klart som jeg, indlader jeg mig i ingen Udstykning; men vil blot (jeg taler om Hertugdømmene) anmærke, at p. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 29—34 indeholde en Sandhed saa stærk, at Vægtskaalen aldeles nedsynker til Jorden. Yderste Eftertanke i Henseende til Sagen fortæner p. 16. 17—22. 29—31.

I Fricks (Fincks) Regninger er der et Mørke for mig p. 30-32. Han giver Holsten og Slesvig en circulerende Fonds af 4 Millioner, hvoraf $3\frac{1}{4}$ Millioner i Papir. At denne Fonds ei lader sig indløse med 2 Millioner Nye Sedler og Penge begribes let; men hvorledes 600,000 Daler smaa Mynt p. 31. ikke skulle være ligesaa blivende, som 500,000 Daler nu værende er det p. 30, det indseer jeg ikke, uden fordi Fonden i det hele er bleven mindre, og han derfor tænker, at den nye Mont først og hastigst gaaer ud; men han formoder vist til Hielp mod alt dette, at Vore Vise har beredet sig paa det usalige Middel, som han n. 56 peger paa, og videre viser Værdien af p. 39—43; og NB i n. 78.

Saa patriotisk ellers som Frik (Finck) har skrevet, og dog ærbødigen: saa troer jeg dog, at kiende hos ham den i mine Øine ikke billige *Holstenismum*; ikke billige, siger jeg, hvor det gjelder Staten; men som jeg noget nær hos alle Holsteiner, den eene Stemann¹⁾ undtagen, altid har mærket. Jeg holder Frik (Finck) tilgode, at Danmark saare lidet omrøres, og neppe, uden hvor Holsten kunde frygte at tabe; hvor Riget tvertimod ville føle det meest sviende Tab, der tier han, eller taler kun mat; men det, jeg blev vred ved, er, at han gjør Mont i Holsten saa rar, da dog alle Obligationer lyder paa klingende Mont, alle Renter i Kieler-

¹⁾ Se om denne Hist. Tidssk. III, 5, 389.

Omslag betales saaledes, alle Reisende forsikre mig altid det modsatte, især paa hin Side Eideren; og just deri ligger den sande Grund, hvorfor 600,000 rd. nye Mønt ikke bliver lige giældende mod de foregivne 500,000 gamle, og deri ligger den sande Grund, hvorfor alle Jord-Eiere i Holstein fordømme for sig den nye Plan; thi hvad de vinde ved den fordømmelige Cours, og have vundet, er betydeligt. Derfor sagde og af dem en Ven 1783 til mig ved Anledning af en langt simplere Plan, og (jeg tør sige) meere rigtig, at han ville i sine Indtægter om Aaret derved tabe 8 p. c.; men dette er en Hemmelighed, som Frick (Finck) enten ikke har kiendt, eller ikke villet omrøre. Dog dette uagtet, bliver alt øvrigt, hvad han har sagt om Hertugdømmenes Skade ved denne elendige Plan lige stor, og lige usvækket. Undret har det mig, at denne kyndige Mand ikke med et Ord har omrørt den forfærdelige Urimelighed, i en liden Stat at indbringe dobbelt Mønt og dobbelte Sedler, skjønt han tit nok omrører Hertugdømmenes Handel med Rigerne, og Uleilighederne, der vil og maae komme af dette, og deraf for dem begge.

Ja Rigerne, Kiereste Ven (thi hvad Frick (Finck) har om Hertugdømmenes Forfald p. 37. 38 er *temporaire* og *local*, og rimer sig ei vel med n. 26. 27), Rigerne siger jeg, hvad de ville tabe, og hvor de ville forvirres, er ubeskriveligt. Cours med Hamborg og Cours at beregne med Hertugdømmene, og Rigeres Cours ved begge at nedsynke endnu dybere, er noget, som svier mig lige til Sielen for Fædrelandets Skyld, og for den Herres Skyld, som jeg af inderste Siel elsker og bør elske. Hvad Frick (Finck) kort siger p. 36 er sandt, men langt fra ikke eene sandt. Eftertænk Texten p. 27. nederst paa Siden, og føi dertil, hvad der staaer p. 44 og alt p. 39—41 og hvad min Ven

ellers veed, og Rummet ei her tillader et udføre. Blot dette maae jeg ved p. 27 berøre. Coursen er nu 45, og ved den nye Plans Iverksettelse maae den blive 50 og derover. Nu kiøber Holsteineren i Jylland Øxne for 150,000 rdl. betalte i Banco-Sedler: dem har De (at jeg skal regne rundt) tilkiøbt sig i Hamborg for 130,000 rdr. i Courant: vundet derpaa for Holsteineren 20,000 rdr., og saa meget tabt for Riget. Dette har igien at betale i Hamborg 130,000 rdr., og for at betale dem, maae det sende 150,000 rdr.: anden Gang tabt 20,000 rd., som er rigelig den fierte Deel af hele Capitalen. Jo hoiere Vexel-cours, jo større Tabet.

I Sandhed, Allerkiereeste Ven, De har vel Aarsag at sige, at man maae skiælve for denne Tilstand. Men skiælve aldrig saa, at De ansee den for fortvivlet. Dette gjør ei heller Frick (Finck) og jeg ei heller. Den varsomste og i halvandet Aar fortsatte Undersøgelse viiste mig Muligheden; nu er det ved sære Operationer (efter mit Tykke) blevet vanskeligere; men for Stater vel styrte er alting næst Gud (ja næst Gud) mueligt. Men Fremmede og Fremmede Principer og Tydske Professorers Stue-Griller maae ikke blande sig i Bestyrelsen. Dette er den store Kilde til vore Ulykker: ogsaa af denne Kilde leed jeg; og i det Øieblik, jeg endelig fik Magten over den, bortskyllede den, og intet uden den, mig og mit hele Anlæg. Nu har De, Kiereste Ven, alt værre; især dette Værre, at den, jeg da kun for $\frac{1}{3}$ Deel kunde styre, var baade villig og stærk til at udrette meget, ja meget Got, saa man dog vandt meget, i det man tabte noget: nu tvertimod haver De blot bart med det Skadende, det Usle, det Forvirrede at gjøre, under hvis Skyts der arbejder i Smu alt det Skadelige, og Interesserte og Contoir-Hensigtende, som .kand tænkes. Dersom min Ven skulde (som vist vil blive fornødent) træde nærmere og

aabenbare til Tingene, da troe den, der elsker Dem, og for intet i Verden uden af bar Kierlighed skrev dette, da troe dette, at intet er at udrette, uden at alle Steder, som have med Finantser (Ordet taget i Sand Forstand) at giøre, ere vel besatte, og saaledes tillige, at al fremmed Indfyldelse holdes vist borte. Dette, dette Brev, Sande, Ægte Ven, maae brændes. Naar jeg, om Gud vil, i Jan. skriver, gaaer jeg til den positive Deel af Fricks (Fincks) Skrift; thi jeg troer, at dette ville De; og hvad De vil, det vil og jeg. Nu lev vel, elsk altid den, der ærer og elsker Dem, og lever og døer Deres O H Guldberg

Aarb. d. 14 Dec. 1787.

Kiere Ven, fornoi mig med at hielpe min Commissionaire Rhode¹⁾ til en Havne-Contrôleur eller Ober-Visiteur-Tieneste, som nu bliver ledig. For hans Redelighed og Duelighed og Paapasselighed indestaaer jeg. De kand derved synderligen obligere os: hans 200 rdr. ved det Islandske Compagnie spares da. Dette er i mit eget. Secretaire Olavius²⁾ Tolder fra Schagen, og Forfatter af Beskrivelsen derover, har megen Værd: Han burde hielpes: han er fattig: endog Pengehielp var her vel anvendt. De ville tage Sig ham an, og hielpe ham til et bedre Sted: han gav os da en ligesaa vigtig Topographie. Hold nu dette til Gode. Venskab taaler jo alt, endog saaledes at bemale Siderne. Herren bevare og glæde Dem!

¹⁾ Henr. Rhode var efter Statskalenderen Assistent ved det Islandske Pakhuskontor.

²⁾ Olaf Olavius f. 1741 var Tolder i Skagen hvis Beskrivelse han udgav 1787 † 1788 som Tolder i Mariager.

Høi-Velbaarne Hr Marskalk

Elskeligste Ven

Vor dyrebare Kronprintses Fødsels Dag er nær: og mit Hierte, ligesom min Pligt, kalder mig til, høitideligen at giøre de Ønsker for denne vores ypperlige Herre, som jeg med mig selv veed, at Gud hver Dag hører af min Mund. Herren lade ham leve, lade ham nyde i Livet Sundhed og Styrke! Han give ham Viisdom og klare Øine til at see den .og Sandhed, .uden hvilken ingen Viisdom er! Guds Velsignelse følge Hans K. Høihed igiennem et langt Liv, og foie til Hans Bestyrelse de gode Tider og lykkelige Tilfælde, uden hvilke al Regiering er kun den sureste Kamp! Samme Velsignelse lede denne vores allervigtigste Herre til de Udsigter, som ere de rette og til de Mennesker i alle Classer, som klogeligen vide og ærligen ville med Hurtighed udføre dem!

See, Retskafne Ven, disse ere mine Ønsker: den ædelmodige og høie Siel, som boer i H. K. H., har ikke andre for sig selv: og De, Høistsammes ægte og sande Ven, har ikke andre. Nu dem ville den Store, vor lille Jords eene og virkelige Regent, naadigst opfylde! Dette skee! Ogsaa skee dette, Kiære Ven, at Gud bevarer, styrker, muntrer, oplyser, befæster Dem! O vidste De, hvor vist dette Ønske er af Hiertet!

Tak for Deres kierligste Ønsker: endog Venskab giorde Dem til Digter. De føle for mig stedse, hvad jeg stedse skal føle for Dem! Tak for Deres Hielpsomhed mod de to, jeg bad for: følg for min Skyld min Rhode til Enden: han har allerede erfaret Virkning af Deres Godhed; og denne krone nu Sagen.

Hvad mig angaaer, da bede De mig ikke, min Elselige, at blive ved at skrive og at optænke! De vil saa; og

denne min Vens Villie har paa mit Hierte en tung Vægt: maaskee Kronprintsen, jeg fra 4de Aar har havt de aller-ømmeste Følelser for, kunne derved tjenes; og til Ham er og bør min hele politiske Kundskab være opofret; thi og i Ham seer jeg aldeles mit Fædreland, for hvilket jeg foler hartad Enthusiastens Varme. Men troe og, Redelige og ømme Ven, at blot det, at De vil, er mig en Bevæggrund saa stærk og saa sød, at saalænge De vil, vedvarer og disse vore Maanedes Breve, om de endog kun angik Venskab og philosophiske Betragtninger, som den jeg til Nytaar skrev om.

I Dag kand jeg, førend jeg endnu rører noget andet, ikke undlade at nævne til min Siels Ven, at om saare kort Tid indkommer fra Horsens Bye ad den alfare Vei til General - Told - Kammeret allerunderd. Begiering angaaende Havnen, og dens Indtægters Formeereelse saaledes, at det vigtige Værk, som vor Kiereste og Bedste Herre saae med egne Øine, og med et Behag, der til Sielen rørde mig, gav sit Bifald; som og De, min Ven, saae, for Deres Vens Skyld ogsaa, med Glæde; at dette Værk, siger jeg, kunne ved formeerte Indtægter naae deels fuld Fasthed, og deels sin sidste Fuldkommenhed. Jeg troer, at Deres Høivelbaarenhed lagde Mærke til et anseeligt Stykke nyt Eege-Bolværk, som var sat: hver 10 Favne koster 100 rdr, og slige 220 have vi omtrent tilbage. Hvad endnu fattes i Opmudringen, dette kand og skal efterhaanden skee, og lader sig bestride; men de 220 Favne Bolværk, som kræver 2,200 rd., og giver vort hele Arbeide sin sande Fasthed, dertil udkræves extraordinaire Hielp. Naar nu Kongen ved Kronprintsens naadigste Megling tilstaaer os de ansøgte formeerte Indtægter: saa seer jeg at kunne omtrent hvert Aar faae sat 20 Favne, og saaledes i 11 Aar have Værket fuldført. Selv, Søde Ven, har jeg hiulpet, og hielper maa-

skee meere, end jeg for mine Børn burde: dette Aar, ligesom forrige, lader jeg paa egen Regning sette 10 Favne: dog dette kun for Dem at sige; thi det er mig en Vemselse at prale af sligt; ei at tale, om hvad der forhen langt vigtigere er skeet; thi af intet skeer dog ei, hvad er skeet. Og vist er det, Bedste Ven, at, om det nu indkommende Forslag ikke i sine Hovedposter gik igiennem, blev Fristelsen for mig til at fuldende saa stor, at jeg troer aldrig, at jeg udholdt den; helst 100 Favne, hvis Istandsettelse burde skee hastig, raabe høit til mig, hver Gang jeg seer dem; thi en vis Form, som Bolværket der burde have, fuldkommede mig Anlægget. Da dette er den første Provints-Havn (den helsingørske undtagen) som i Danmark er kommen paa fuld Vei til sand Opreisning, og ikke har kostet Kongen een skilling: saa burde nok Forslaget gaae igiennem; og jeg troer, at min Ven ville i inderste Hierte finde, at det lod kiønt, om hans Majestet gav blot 1000 rdl. til mine melancholske 100 Favne, og sendte mig fire gode svære Sølv - Medailler til mine fire Havne - Commissarier, hvis Flid, Nidkierhed og Redelighed overgaae al min Berømmelse; men ikke eet eeneste naadigt Ord engang for Magistraten, som NB i denne Sag har ikke fortient uden de Utak, jeg selv har givet den. Ville nu min Ven have den Godhed, naar Forestillingen indkommer, at see den, og etc. etc.: Med den følger et Tingsvidne, under Eed taget, over de tre Poster: hvorledes var Havnen; hvorledes er den; hvad fattes den endnu: dette er Hoved-Documentet. Skulle den saa priselige Gave af 1000 rdr. ikke erholdes: saa ville da min Ven sørge for, at det øvrige Forslag endelig bevilges, og at de 4 Medailler maatte allernaadigst tilstaaes: jeg ville da velsigne Kongen og Kongens ypperlige Søn, og

omfavne min Ven, og see til hvorledes jeg med mine fire raske *patrioter* hjælper os igiennem.

Da her nu ikke bliver Rum i Dag til andet, og jeg dog altid skal skrive noget almecennyttigt: saa ville jeg tilsidst tilføie to Ting. Den første er, at Jyllands lange østlige Kyst har kun egentlig tre Havne; Aalborgs saare maa-delige; Aarhuses temmelig gode, og nu Horsens's, som for sin sikre Reed faaer et Fortrin. Nu videre: fra Horsens udskibes Korn etc. fra et District af 10 Mile, Vesten for Byen, som ingen anden Udskibning har, og fire Mile Synden og Norden fra; Dette er Havnens Vigtighed.

Nu en anden, ikke hertil henhørende Sag, men som jeg ikke kand for Kierlighed og Samviltighed forbigaae. Jeg har hørt, at og den Gronlandske Handel skal gives fri: og da det er skeet med den Islandske¹⁾, skielver jeg for, at det er sandt. Kiereste, Bedste Hr Marskalk, hvor vil alt dette hen? og hvad vil Enden blive? Theoretiske Ideer, antagne uden *application* paa Staten og dens sande Trang, Beskaffenhed og Sammenhæng, synes mig her at være de Eene bestemmende, og at berede for Kongen og Staten noget for mig underligt Tøi. Dog maaskee al min Kundskab og Erfaring er falsk; og Gud give, at den var det, og at hver en Sag, og først og sidst Mønte - Planen, maatte lykkes! Men skulle alt dette Store og til alle Sider Virkende vanlykkes: saa vil Eftertiden sige, at Fremmedes i høieste Grad virksomme Egennyttighed²⁾ har født, og opdraget og anbragt hos os alle disse besynderlige Anlæg.

¹⁾ Ved Plakat af 18de Aug. 1786.

²⁾ At dømme efter et Brev fra P. Chr. Schumacher (Pakke 42) af ^{12/10}1787 sigtes her til Schimmelman den ældre og Bernstorff, dog vel især til den første.

voveligste Ting nær ved Iværksettelsen, og paa den anden at hindre denne ved de altid gyselige Forandringer, dette er just en Stats-Crisis. Den eeneste Middelvei, som er at vælge, synes jeg, at min Ven bruger, og det er at holde Iværksettelsen tilbage. Gid dette fremdeles maatte lykkes dem. Imidlertid samler De Selv stedse skarpere Indsigt og omstændeligere Kundskab, hører det vigtige pro et contra, og bliver i disse sandeligen *problematiske* Sager sat i Stand til at see Selv og see vist, og da med Sikkerhed at kunne hielpe den Dyrebare Herre med Raad og Daad. De seer, Kiereste Hr. Marskalk, at jeg skriver ærligen, og med den fuldeste Tillid til Deres Hierte og Deres Taushed.

Man har fortælt mig, eller jeg har i en Journal læst, at en Commission nu undersøger, om ikke den Grønlandske Handel, ligesom den Islandske, kunde hæves, gives fri, og gøres almindelig for de Kongelige Undersaatte. Om denne Sag har jeg troet det var min Pligt imod vores gode Herre, at nedlegge i min Vens Barm mine Tanker til Undersøgelse og Eftertanke for Dem Selv. Hvad jeg een gang i Almindelighed har skrevet om disse Handeler, settes nu tildeels forud, og her bliver det eene Grønland min Beskuelse.

Jeg holder da for, at denne Handel burde blive aldeles ved at drives under noieste Opsyn for Kongelig Regning. Mine Grunde ere disse:

Ved Grønlands Besegling ere følgende Ting at agte:

1) Colonie-Handelen og Colonierne 2) Landets bedre Benyttelse 3) Hvalfangsten 4) Skibsfarten selv dertil og derfra.

1. De 13 eller 14 Colonier paa Landet styres hver af en Kiøbmand med eller uden Assistent; to, tre, fire Arbeidskarle ere der tillige. Bestemmelsen er at modtage en

vis Quantitet Vahrer fra Handelen, udsælge dem til Grønlænderne mod Spæk, glemme dette, indtil Skibene komme, og da sende det hiem med nogle andre Vahrer, som ogsaa falder, som Skind, Edderduun etc. Disse Kiøbmænd opmuntre Grønlænderne til Flid, afhente ofte Spækket hos dem, holde Orden blandt dem etc. Ved nogle Colonier ere og Præster, ogsaa for Missionens Skyld. Alt dette gaaer, saalænge et Compagnie, og bedst saalænge et Kongeligt Compagnie har det hele Land, og driver det hele Værk. Men nu skal dette hæves. Jeg setter, at Particuliers nu vil handle paa Landet. Disse maae da tiltræde Colonierne, og holde Kiøbmænd og Folk der; thi der maae være nogle, der Aaret igiennem kand modtage og afhænde Vahrer. Men nu af de 13—14 Colonier holde kun den halve Deel Regning stedse: den anden halve kun saare sielden. Deraf flyder, at denne sidste Deel enten ikke bliver brugt eller snart forladt. Da dette sidste maae skee; saa maae Herren af Landet enten gandske forlade det, eller igien antage sig det. Dette sidste maatte skee. Saa skulde da Kongen igien have de samme Bekostninger, og kiøbe til høi Priis, hvad han nu til laveste sælger, for at forsørge disse mavre og uvisse Colonier; og naar han nu gjorde dette, saa havde han netop de Colonier, hvor der var Tab; og ikke dem, hvorved Tabet skulle oprettes. Denne Betragtning grundet paa Facta, som jeg har studeret, viser, synes mig, Projectets Forkastelighed. Men har man og (om jeg et Øieblik ville glemme alt dette) overlagt, om vi have Particuliers, der kand og vil drive denne tvivlsomme Handel; en Handel, der aldrig er Fordeel ved uden i det Store; aldrig kand beregnes Fordeel af, uden ved at de samme drive den mange Aar efter hinanden; og endda ikke, uden anden, derved fremhiulpet Fordeel, tages med i Regningen. Min Ven vil troe mig

ligefrem, at saa er det. Nu Particuliers hos os hvor ere de af den Formue og af den Vedholdenhed? Ingensteds, og aldeles ikke til Stadighed. Saa skeer da eet af to: Enten maae Kongen igien tage Landet og Farten dertil med den gyseligste Bekostning, eller og alt dette vil falde i Hamborgers, Bremers, Hollænderes Hænder under Danske Navne: og dette sidste er jo ret got; thi man bør elske sin Næste, og have den almindelige Menneske-Kierlighed. Troe mig, min Ven, at naar Rummet tillod det, kunde jeg endnu tilføie meget meere.

2. Landets bedre Benyttelse. Dette var stedse mit Øiemeed; men de første Linier bleve kun dragne, og intet fik Tid til at udmales. Dertil hører at drive Hvalfangsten fra Landet af meest ved Grønlander: nogle Steder var Begyndelsen allerede lykkedes; men hos os, som i Engelland, Holland, hører 50—70 Aar til, at bringe, ved stedse at følge samme Sag, til Fuldkommenhed. Dertil hører at benytte sig af Steenkul - Minerne i Landet; af Marmor-Bruddene; af Agather etc: alt smaat, men samlet, nyttigt; af Græsgangene ved Juliane-Haab etc. For alt saadant sørger en Konge, og nytter dertil de Folks ledige Dage, som anvendes ellers i Landet for Handelen. Men derfor sørger aldrig Particuliere Handlende.

3. Hvalfangsten, Engellænders, Hollænders, Hamborgers Attraae, drives for en stor Deel ved Kongens Kyster. Tran er i Handelen og for dens adskillige Bestemmelse, af største Vigtighed. Kiøbenhavn begyndte at blive en af dens Nedlags Stæder, og kunde blive og burde blive det; thi just fordi Kongen eier Kysterne, har han Naturens Fordele; og naar man havde faaet Tid til at opdrage sig due-lige Folk, og overvinde de mange første Vanskeligheder; saa maatte man jo have naaet hen, hvor man vilde. Men

nu havde den sandeste Kundskab lært mig, at denne ikke kand drives med Fordeel, uden i det Store, uden stadigen, i mange Aar. Kongen kand da her alleene drive den. Alle andre Anlæg af Particuliers i Chr. 6tes Tid fra Bergen, og siden fra Nyeborg, Corsoer etc. ere strandede. Gaaer da Projectet igiennem, saa er Hvalfangsten tabt for Staten.

4. Skibsfarten selv dertil er Staten vigtig. Mange Skibe kand her beskæftiges; mange Folk, mange Matroser opdrages og holdes for Staten. Andre Hensigter har jeg allerede i mit første Brev¹⁾ anført. Mange Haandværksfolk og Handlende vinde og derved i Kiøbenhavn, og igien ved dem andre. Al denne Skibsfart ville nu tilligemed alle dens Følger ved Projectet fordommes. Denne vigtige Fordeel er da tabt for Staten, tabt for Statens Centrum, Kiøbenhavn, som alt meere svækkes og bliver mat, og taber sig for de Kongelige Indtægter.

Men Handelen skal være fri. Det lærer de Tydske Professorer. Kongen bør ikke handle; dette er et andet Principe, som bør følges, om end saa Staten taber aldeles denne Handels Green, og dens Fordele. Kongens Casse skal spare, om den end saa ved den Sparsomhed taber paa andre Sider det tredobbelte. Kiøbmænd skal eene handle, om de end saa ikke vil drive den Nærings Vei, hvorved de skulle erhverve Vahrerne, at handle med. Noget Nyt skal skabes, og det Gamle forandres, om end saa det Nye forvirrer alt, forvolder største Skade, foraarsager endnu større Udgifter, og tvinger Regenten til om nogle Aar at skabe igien, hvad allerede var. Men nu Ende. Herren bevare

¹⁾ Brevet 24/787.

Dem! Altid elske Deres Høivelb. Deres ærlige og hengivne Ven
OHG.

Aarh. d. 19. Febr. 1788.

Hoivelbaarne Hr. Marskalk
Allerhøistærede Elskelige Ven,

Nu er min Ven i Giæld, i stor Giæld; men nu veed jeg og, at jeg snart faaer et kiert Brev, et Brev jeg behøver, mindre fordi Venner virkeligen trænge til denne Føde, end fordi jeg ville dog vide af Dem Selv, som jeg inderlig elsker, hvorledes De lever, hvorledes De er fornøiet, om Deres Standhaftighed beholder sin Fasthed, og om den store Pligt, De har mod Guds Kald, endnu beskues af Dem med samme Følsomhed. Deres Hoivelbaarenhed skrive mig dette, og forsikre mig derom! Saa maae De igien tie to Maaneder; thi at de elsker mig, og at De ønsker endnu dette Slags Breve, skrevne med samme Frihed; det er med samme Oprigtighed: om alt dette tvivler jeg ikke eet Øieblik.

Min Horsens Havne-Sag er gaaet igiennem fuldkommen efter mit Onske: endog er jeg af Kongen bleven bemyndiget til at tilkiendegive mine Havne-Commissarier Hans Majestets allernaadigste Bifald: endog for mig selv var et høist behageligt Vidnesbyrd. Modtag nu derfor, Kiere Ven, min Siels Tak; og forbind mig endnu meere ved at legge for alt dette det underdanigste Hiertes sandeste Taksigelse for vor dyrebareste Kronprintses Fodder. Tor De, og kand De, saa ville De endnu for denne vor gode og alt Got Elskende Herre frembære denne min allerunderdanigste Bøn, om Hoistsamme ikke naadigst ville unde mig til disse

Fire i deres Fag fortrefflige og villige Mænd 4 Sølv Medailler, som ville være Dem, der arbeide for aldeles intet, til en glædelig og stor Opmuntring.

Denne Bøn fremført af min Ven, vil vist naadig optages af denne vor fortrefflige Herre.

Jeg tegner, Bedste Hr. Marskalk, dette Ønske her: maaskee jeg skulle skrive et Brev, lige derfor; og hvor gierne baade gjør og bør jeg gjøre det, dersom De med et Vink siger mig, at saa skal det være. Dette er da nu i Deres Hænder.

Jeg har i denne Tid til Commissionen for Fattigvæsenet indsendt paa Dens opgivne Spørgsmaale en omstændelig, nøiagtig og derfor vidtloftig Besvarelse. Sagen er vigtig, ja hoistvigtig, og derfor tildrog sig og min hele Opmærksomhed. Ingen Umage sparede jeg derfor, baade da saa er min Pligt, og fordi jeg saa brændende ønsker at kunne i nogen Maade arbeide med til Hans K. H. Kronprintsens Glæde og Fædrenelandets Vel. Jeg ønskede, at min indsigtfulde Ven læste denne Erklæring. Men maaskee efter den Plan, De har valgt sig og saa fast følger, at dette bliver mindre mueligt; i det mindste ikks førend mod Enden mueligt. Det ville vel da i en Sag af den Vide og Vigtighed ikke være Den uangenemt her at see i et lidet Udtog Summen af Deres kiere Stiftamtmands Tanker.

Sagen angaaer at hindre, ja afskaffe Betlerie, og om mueligt skaffe de Fattige Arbeide. Her maatte da anstilles særskilte Betragtninger over Kiøbstæderne og Landet, fordi Forfatningen er her anderledes end der.

Hvad da Kiøbstæderne angaaer, saa, naar man vil tage Tingene, som de ere, bliver der ei andet for, end bringe de Fattige hvert Aar under en nøie Classification efter en forud indhentet nøie Kundskab om deres virkelige

Tilstand, bestemme Fattiges Penge, saavidt de tilstrække, for de sande Almisse-Lemmer, udelukke alle Arbeidsføre, og om da de sande Fattige endnu ei saaledes kand underholdes, og Betlerie maae blive fornøden for nogle, da bringe Betleriet selv under Orden, bestemme hvert Aar, hvem der maae betle, give dem et Mærke, sette dertil visse Dage og Timer, og lade dem følge af Bettelfogder. Jeg udelukker Aarsagerne dertil og alle Forvarelses Midler.

Men dette er endnu ikke nok til at holde dette Væsen i Orden; thi hvad man nu gjør, det gjør man efter Kiøbstædernes nu værende Tilstand, og da den kiendeligen i de fleste aarligen forringes, bliver om Ti Aar de Fattige flere, og Kræfterne til at hielpe dem svagere. Det hele Væsen er da igien i Uorden. Af yderste Nødvendighed er det da, at der maae alvorlig tænkes paa at ophielpe Kiøbstederne. Nogen liden Understøttelse behøves fra Kongen efterhaanden i hver Kiøbstad til at nedsette saadanne Fabriksvende, der paa Haandværksfod med et Par Væve skulle fabrikmæssig forarbeide til bedste Brug Landets egne *producter*; ikke i anden Hensigt end at Folk der kunde lære den rette Omgang og Anvendelse af alt: en Sag af yderste Vigtighed for et Land, der saa gierne i egne Huse gjør Hiemgiort Tøi af alle Sorter. Ellers maatte til Kiøbstædernes Opkomst Contrebande paa Landet kraftigen hindres: Land- og Forpiang afskaffes, fremmed Tobaks Indførsel standses og derved Tobaksfabriker ophielpes; især en gandske anden Orden indbringes i den Handlende og i Haandværksstanden; hvilket sidste ville for den nærmeste Alder have den ønskeligste Virkning. Hver Kiøbsted burde derfor befales efterhaanden at foretages og særskilte Forestillinger at skeep, da hver er anderledes. Dette er her det vigtigste: det mindre gaaer jeg forbi.

Hvad Landet angaaer, da har jeg bygget min hele Plan paa følgende Grunde: hvert Sogn maae forsørge sine Fattige; og det kand de allerfleste, naar det omvankende Betlerie bliver afskaffet, og hvert Sogn holder sin Bettel-foged, som strax kand snappe den ankommende Betler. Maaden og *executionen* i alt dette har jeg viist, ogsaa hvorledes man kand blive ved en General-Inquisition skilt, naar den tilkommende Forordning bliver til, ved de nu værende Betlere. Da intet nu værende Tugthuus kand modtage de Betlere, som igien vil blive til, og der i hvert Amt nødvendig maae være et Sted, hvor man nemt kand bringe dem til: Saa siden der ei kand tænkes paa at oprette et Manufactur-Huus, som Erfaring har da længe lært ikke at kand bestaae ved saadanne Arbeidere, har jeg raadet, at kiøbe i hver Amt en Bonde-Gaard, sette derpaa en Gartner, lade ham anlegge en Træskole og en Kiøkkenhave af en passende Storrelse, og bringe Betlerne, som ere Arbeidsfore, til ham; thi de ikke Arbeidsfore maae bringes hjem, og hjemme straffes. Jeg har viist at dette gaaer an, og noie udført det. Den hele Anstalt bliver endog for et lidet Amt en ufolelig Byrde. Min Ven vil see, at man som en Tilgift vandt saaledes i hver Amt en Træ- og en Frøe-Skole.

Hvad Vindskibeligheden paa Landet angaaer, saa har jeg viist, at den rette Spindemaade maatte og kunde læres i Kiøbstædernes Spindeskoler og i de smaa Fabriker, jeg ønskede i hver Kiøbsted; at Skolemester-Konerne maatte der lære; og alt hvad videre dermed henger sammen, for at Sagen virkelig kunde iverksettes. Men alt dette maae skride frem. Vi have Egne, hvor der er megen Flid. Fliden der maatte ordnes ved og fra Commerce-Collegium, og siden derfra udbredes.

See, Dyrebareste Ven, Skyggerne af dette Arbeide. Jeg ville saa gjerne være nyttig, saa gjerne understøtte vor Kiere Kronprintses Hensigter. Det er og Deres høieste og eeneste Attraae. Nu Deres Høivelbaarenhed leve vel og lide vel! De blive altid ved at elske den, der har Dem saa oprigtig kier, og er med den ægte Høiagtelse ubrødeligen

Deres

ydneyge Tiener og sande Ven

OHG.

Aarhus d. 25 Mart. 1788.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Sær Kiere Ven

Min Vens kierkomne Brev indeholder saa meget os selv angaaende, at mit Svar vel neppe denne Gang lader Rum til de sedvanlige Betragtninger. Dette kiere Brev er Deres Hierte og Deres Vens Hierte saa aldeles værdigt, at jeg har læst det, og læst det igien med al den Æmhed, som dets Oprigtighed fortiente. Bliv ved, Elskværdige Ven, at elske mig og troe mig: jeg elsker Dem og troer Dem, og skrev ikke, som jeg skriver og har skrevet, naar mit Hierte ikke var heelt for Dem, og heelt opladt til Dem. Skjønt jeg derfor var urolig over, i tre Maaneder intet Brev at have fra Deres Høivelbaarenhed, og min Indbildningskraft ville, i hvad jeg havde skrevet, oplede Aarsagen, og snart igien i nogen Deres Tilstand finde Anledningen til en saa lang Taushed: Saa vidner jeg dog, at Forvisningen om Deres Venskab var saa stor, og saa fast hos mig, at derfor

faldt det mig aldrig ind at have mindste Frygt. Men nu til det søde Brev!

De begriber let, Ædle Ven, hvor rørende det var mig, at De Selv rørt befoel mig at skrive nu Selv til vor Ypperlige Kronprints, og selv nedlegge for H. K. Høiheds Fodder den omme Taknemmelighed og Hengivenhed, som jeg føler for denne retskafne Herre. Jeg har da nu og, som De vil see, gjort det med denne samme Post: jeg har, for at følge Dem fuldkommen, ladet Hiertet tale det, det vilde og som det vilde, og ladet da Brevet gaae lige til. Gid det nu anstod Dem, min Ven, og maatte finde Naade for den Gode Herres Oine, det da er bestemt for! Ogsaa dertil legger jeg det i Deres Hænder! Min hele Siel beundrer, ærer og elsker denne fortreffige Prints. O maatte Han blive saa lykkelig og see af Sine gode Hensigter saadanne Frugter, som Hans Aarhus-Tiener hver Dag tilbeder Ham, vist tilbeder Ham! Dette giøre Gud for Jesu Skyld!

Det er, Ædle Ven, een af Guds store Velgierninger mod vor allerkiereste Kronprints, at Han gav Ham Dem til Ven: saa domde jeg, og denne Dom staaer uforanderlig hos mig. Han har i Dem Sin Persons og Sin Æres ubedragelige Ven. Dette vidste jeg og det veed jeg. Derom blev jeg, troe mig, sidste dyrebare Sommer ikke meere forvisset, end jeg var; men vore Samtaler da gav mig den Trøst, jeg behøvede; den, at De ikke, Allerkiereste Ven, taber Modet, ikke omgaaes med den Tanke at nyde Rolighed; men at De fast og Deres Siel værdigen bliver Guds Kald troe; thi De har Guds Kald, og (hvor glæder det mig at læse hos Dem, og forhen at høre af Dem, at De saa føler det) De har det vist. Ogsaa har De det paa den Maade, som De aldrig skal glemme: De har det ikke ved en Cabale, som mange andre har Deres (deres) Kald;

men De har det af Gud ved De høie Personer, som den Gang af Forsynet alleene havde Magten at kalde; og jeg veed, ja jeg veed det, at Disse kaldte Dem med Valg og Overlæg og under Guds Paakaldelse. Ogsaa har Erfaring viist, at dette Kald var got, og at det har aabenbar Guds Velsignelse. Dette være Deres Trøst: Dette give Dem under alle Vanskeligheder Mod: og dette skal, som hidtil, saa herefter, foreene med Dem og Deres Retskaffenhed Guds Velsignelse! De handler, ophøiede Siel, for Herrens Øine: De sigter alleene til den elskværdige Kronprintsens sande Bedste og til Fædrenelandets ved Ham: De hader alle Rænker og de smaa Sieles usle Kunstgreb: De skiuler ikke Sandheden, og De har Hierte til at sige den nogen og blot, som den bør være: alt dette er Gud behageligt og skal tilveiebringe Dem Guds Velsignelse, og har tilveiebragt Dem den; Guds Varetægt over Deres Person og Deres Helbred; Guds Styrke i Deres Siel imod Utaknemmelige, Stolte, Ilde-sindede: og Guds Vidnesbyrd i Deres Samvittighed imod den foragtelige Ondskab og Falskhed. O! Kiere Ven! Jeg omarmer Dem, og giver Dem Guds Velsignelse; den, jeg daglig tilønsker Dem; thi troe mig, jeg tænker daglig paa Dem, og daglig paa den Herre, vi af et sandt Hierte begge tiene.

Vist er Deres Post vigtig, ja saa vigtig som ingen anden. Vist bør jeg bifalde, at De holder haardt ved Deres saa vel tagne Plan, og ikke befatter sig egentlig med Affairerne, da de ikke kand følge Dem (dem). I alt dette handler De aldeles som De bør: og jeg skiælvede, da et Udtryk bragde mig i Deres Brev til at troe, at De skulde forandre Deres Stilling, helst om De skulle med visse Folk arbeide, hvis Planer ere mig saa ubegribelige og saa aldeles ude paa det Steile. Jeg elsker min Ædle Ven af Hiertet,

og føler ømmeligen alt, hvad der rører Dem, Deres Lyksalighed, Deres Ære! Deraf alle mine aabne og usminkede Udladelser. Men nu er jeg rolig, og jeg er det saa meget meere, som jeg vist veed, at De ikke af Menneskefrygt eller nogen anden smaa Hensigt lader sig bevæge til (fra?) at vidne den erkjendte Sandhed, ogsaa imod skadelige og for det Almindelige vovsomme Planer.

Tak for saa stor Godhed imod Olavius: han kommer da nu til mig, i et lille Embede, men med Haab om et Bedre: og det Arbeide der er ham givet, er saa, at jeg og derfor omfavner Deres Hoivelbaarenhed. Tak for min Rhode. De vil vist fuldføre, og derved besynderligen forbinde os.

Førend De, elskeligste Ven, gaaer til Norge, hvorhen og hvori, og hvorfra Gud ledsage den Høie Reisende og Dem, Hans Ven! da skrive De mig til, og da sige De mig, om vi paa Nedreisen kunne vente, at see H. K. Høihed. At see Ham, og omarme Dem, det er for mig af saadan Værd, at De maae betro mig det, om der er saadant Haab. Hvad De skriver, veed kun Deres Ven alleene.

Da, naar De nu værdiger mig et Brev, kunde De og, Bedste Ven, sige mig om jeg maae skrive Dem til i Norge, og hvorhen da den almindelige Adresse gaaer. Gud følge vor Kronprints! Men at Hoistsamme ikke skulle komme til Norge (som det sladrende Kiøbenhavn siger) dette ville giøre mig ondt. Dette Kongerige burde dog efter 40 Aar engang igien see sin Herre. Dette er klogt og nyttigt og retfærdigt og billigt. Dog Kiøbenhavns Sludder har jeg altid foragtet.

Min ædelmodige Ven ville tage en nær Deel i og over en Opdragelses Anstalt, og naar det kom saa nær, høre mine Tanker. Disse, i alt hvad de formaae og kand udfinde, ere for Dem. Men kunne ikke Veisenhuset, uden at dets

fundats i noget væsentligt blev rørt, blive til allerstørste Besparelse Stedet? Dog nu denne Gang ei meere derom: kun dette alleene, at naar min Ven forlanger over Sagen mine Tanker, da ville De, for at jeg kan svare bestemt, gjøre mig bestemte Spørgsmaale. Nu Herren velsigne Dem og Frue og lille Frøken. Souvenir og Stambog have inderlig glædet mig. Elsk altid den evig tro OHG.

Aarhuus den 18 Apr. 1788.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk ¹⁾

Elskeligste Ven

Na har Deres Hoi-Velbaarenhed fuldkommen tilfredsstillet Deres Ven, da De ville saa omstændeligen besvare mit sidste, og hvad jeg deri har ønsket at vide. Kunne De vide, hvor meget De har glædet mig, og kunne De see, hvor høit jeg elsker Dem, saa ville De ofte gribe en Pen, for paa eengang at fornoie baade Dem Selv og mig. Glad er jeg, at vor kjere Kronprints har ikke med Mishag ansedt mit Brev, og at jeg veed det fra en Kilde saa sikker. Denne Naadigste Herre er mig altid i Ønskerne: de følge Ham stedse, og Gud ledsage Ham, og ledsage Dem, Hans Ven, paa den lange Reise! Planen til Reisen har alt mit Bifald, og paa Bergen nær, som er formeget af Veien, er intet forsømt eller udeladt.

Arveprintsen har skrevet mig, at min Ven har forelæst Ham mit Brev, og behaget at føie til, at De er min Ven. Dette vidste jeg vel nu, men at høre det og fra denne gode Herre, det var mig saa meget kierere, fordi jeg tillige saae af hele Brevets Indhold, at Han elsker og troer og agter Dem, og dette er da en Føde for mit Hierte.

¹⁾ Dette Brev er tidligere trykt i L. Daac: Af Geheimeraad J. Bülow's Papirer (Christiania 1864).

Tak for Klim¹⁾. Omhu for sligt er smukt, og af alt i Verden ere Videnskaberne de taknemmeligste.

Hvad min Ven har betroet mig om Tilbagereisen igennem Sverrige skal aldrig nævnes af mig til nogen.

Det glæder mig, at min dyrebare Ven paalegger mig at nævne for Dem, hvad jeg nu troer at kunde være paa denne Norske Reise Deres høieste Opmærksomhed værdig. De veed, at i Norge var jeg aldrig. Det jeg da kiender, er kun af Bøger, og især af min 12 Aars Erfaring. Hvad jeg da deraf har i min Hukommelse som noget, jeg anseer for vigtigt, og saa vigtigt, at om jeg var kommen did, havde det især fæstet min Opmærksomhed: alt dette vil jeg da nu med den største Fornøielse optegne for Dem. De Kongelige Betiente i Norge tiltroede jeg for en stor Deel en vis Selvraadighed, Egennyttighed og Udsuelse. Dette Onde burde kiendes og kraftigen hindres. Min Kamp var det stedse. Men Nærværelse kunne hielpe til at kiende nøiere og hindre vissere; thi Nordmanden er tre Gange listigere end den Danske, og veed at hefte sig saa fast til Collegiernes Contoir-Betiente, at, med mindre Regieringen selv kiender og kand foreskrive, bliver intet fuldstændigt udrettet. Disse Norske Betiente maae kunne leve; alt er der dyrere, og for Districternes Størrelse sværere Arbeide og flere Folk fornødne. Men udsue maae de ikke; og dette skeer sikrest, længst borte fra Regieringen, og hvor Bønderne eie dem selv, og have ingen Hosbond, der kand tale

¹⁾ Klim. Pakke 36. B. G. Sporon omtaler i et Brev ²²/₈₆ til Bülow Udgaven af Niels Klim med ny Kobbere som Bülows Idee; men afslaar at skrive Fortalen dertil, da han paa Coldinghuus savner de fornødne Hjælpemidler dertil. Han foreslaaer adskillige Forandringer ved de ham tilsendte Kobbere. Jeg formoder Bülow ikke blot har givet Ideen, men ogsaa væsentlig Pengene til dens Udførelse. Bogen kom ud 1789.

for dem. Deres Skatter og Afgifter have saa mange Navne, og noget af det er *arbitraire*. Jeg ønskede at faae det *reduceret* til to Klasser: den eene for Kongen: den andet (anden) til det *publique*, og begge fastsatte; jeg ville, at man af Skatbøgerne skulde af 10 eller 15 Aar tage et *medium*, og giøre det til Regel, i det mindste for 10 eller 15 Aar, men jeg kunne ei trænge igiennem, skjønt Sagen var mig øiensynlig rigtig: altid saae jeg, at Hindringen kom fra *contoir-* og Collegii Betientene. Men Nyttens var stor, fordi saadan Fastsettelse afskar Leilighed til megen Udsuelse og megen Misnøielse. Ikke mindre indsaae jeg, at ved Skatternes Inddrivelse og Hævelses Tiden var meget at rette og ordne fordi Udsettelse deri kjøbes altid af Fogden. Ogsaa troede jeg, at Proces-Maaden i Norge trængde til Revision; at Bønderne bleve et Bytte for Dommere og Procuratorer, at disse sidste vare for mange, og da man havde der med Odelseiere at giøre, burde man lempe alt til deres Tarv, og derfor træffe den allerkorteste, dog sikre *proces-*maade; men jeg var eene. Leilændingernes Kaar forekom mig usikre, og en Fastsettelse syntes mig nødvendig. Deres Mængde er stor, og jeg ønskede mig at kunne i Mag have giennemreist Norge, for selv at see og selv at høre, om det ikke var mueligt, ved hver Gaard at kunne have en arvefæstet Leilænding med den Byrde at gaae Soldat for Gaarden, saaledes at Bonden og sammes ældste Søn vare frie, saalænge saadan Leilænding eller Søn gik Soldat; thi jeg saae, at det giældte om, naar man havde Krig, tillige at kunne dyrke Landet. Dog jeg forlader alt dette, som maaskee er uden for min Vens Plan paa denne Hast-Reise, og under saa mange andre da følgende Sorger. Heller ikke behøver jeg at nævne, at mig forekom stedse Bonde- Præste- og Borgerstanden

at være den, som i dette Rige maatte sær venlig beegnes og det i denne Orden, jeg nu nævnede dem.

Agerdyrkningen i Norge, og dens Opmuntring laae mig altid paa Hierte. Arveprintsen var saa naadig, omtrent dertil aarlig at give 300 rdr: Kongen og dertil undertiden andre Opmuntringer. Mosers eller Myrers Udtåpelse, Steenes Bortførelse, smaae Krats Udryddelse kand anseelig formeere Ager og Eng: jeg er vis paa, at jo meere Myrer formindskes, formindskes og den farlige Nattefrost. Overalt bliver Følgen, at Norge da ved at avle meere Korn, behøver mindre fremmed Korn fra Engelland og Østersoen. Endog i de gode Aar tog dette Rige fra Fremmede for 30 Aar siden, naar jeg ikke feiler, for 5 til 6 tønder Guld. Dette skal i gode Aar være meget aftaget; og kunde det som det kand, endnu anseelig synke, er Gevinsten stor, og af hoi Værd.

Vor Bedste Kronprints vil vist derpaa vise sig særdeles opmærksom, allevegne derom see, derom spørge, og hvor han treffer Flid, helst hos Bonden og Præsten, Bondens Lærer, da vise Sit naadigste Bifald. Allevegne vil Hoistamme treffe nogle: Guldbrandsdalen skal have noget besynderligt. Hamp dyrkes med Flid paa nogle Steder; Hør og hist og her: den forarbeides tillige; og somme Steder ere Væverier i god Gang. Naadigt Øie der og kraftig Anpriselse vil have god Virkning. De Norske Bønder, som ofte øve tillige flere Haandværker, giøre undertiden ret vel allehaande Redskaber, som bruges i hver Mands Huus. Disse Frembringelser ere især dyrebare, og i mine Øine, naar de due, langt vigtigere end een og andens Konststykker. I Nogle Egne klæde de sig kun, i hvad de selv giøre, og bruge næsten ikke uden hvad de selv forarbeide. Disse ere mig de sær værdige Folk, og fortiene megen Agtelse.

Paa Hedemarken derimod, og vel og andensteds skal Overdaadighed have indført fremmedt Tøi, endog Caffé. Steendiger, saa lette paa de fleste Steder, burde forjage Træ-Indhegninger, og fortjene Roes, hvor de have giort det. Nu, min Kiere og Agtbare Ven, ansee med Skaansomhed dette lidet: om 10 Dage skal jeg gaae til andet. De finde vist neppe nogen for Dem nye Tanke; men hvad De seer fra mig, er fra Deres Høivelbaarenheds

egen OHG.

Aarhus d. 9 Mai 1788.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk
Elskeligste Ven.

Kun to Ord, som man siger, og heller ikke ventes et Svar større tilbage. O! maatte Deres Høi-Velbaarenhed, naar De modtog dette, være fuld frisk! De veed, hvor inderlig dette interesserer mit Hierte og mine Ønsker for Dem, min Bedste, og for Herren og for Landet. Gud bevare Dem, og styrke Deres Helbred, og muntre Deres Sind! Glæde for min hele Siel er den nye Reise-Route. Saa seer jeg da i Aar to Gange H. K. H., og seer Dem! Men Eet maae Deres tillidsfulde Ven udbede sig underrettet om, og det er, Hvad Vei tager vor Naadigste Herre fra Fridericia til Randers? Tager Høistsamme over Weile, Horsens, Aarhus? Eller og vælger man for at vinde et Par Mile eller tre de slette Gienveie tvert over Landet? Kiereste Ven, som jeg skriver dette med Dags Post: saa ville jeg allervennligst bede, at De for Deres paahængende Vens Skyld ville med samme Post med to Ord sige mig, hvilken af disse to Veie til Randers vor allerkiereste Herre vælger. Underretning strax derom er for mig høist vigtig. De ville aldeles

ikke umage Sig Selv med at svare, men kun behage at kalde Deres og min saa hengivne Ven Malling¹⁾, og lade ham skrive mig dette til med Posten.

Skulle Gienveien over Landet vælges, da tør jeg raade min Ærlige Ven, at Amtmændene faae hastig Ordre, og denne saa, at de drage Omhu for, at Befordringen skeer som forrige Aar over Heden med Proprietaire og Præste-Heste; thi ellers gaaer det aldrig got. Dag-Reiserne ere lange; Gud styrke H. K. H. og styrke min Ven til at udholde denne Moie. Jeg gyser derfor. O! vidste jeg nu, hvorledes det er med Dem! Ogsaa ville De lade Jus .tsr. Malling sige mig det. Nu jeg omarmmer Dem, og er med et omt Hierte og et sandt Venkab Deres Høivelbaarenheds troeste Ven og ydmygste Tiener

O. Hoegh-Guldberg.

Aarhus d. 16. Mai 1788.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven.

Gid jeg vidste dette Øieblik, hvorledes Deres Høivelbaarenhed befandt sig, og gid jeg i Morgen (thi i Aarhus maae Postdagen forud skrives) derom maatte faae den ønskede Efterretning! De veed ikke, min Ven, hvorovermaade mit Hierte henger ved Dem, og gjør hiertelige Ønsker for Dem! Herren bevare, styrke og velsigne Dem!

Førend jeg gaaer til den mig forelagte Sag, kand jeg ikke andet, skjønt det maaskee er for silde og til enhver anden kunne ansees for Paatrængenhed, end dog sige, hvad jeg siden ved Efterspørgsel har erfaret om Veien fra Fride-

¹⁾ See om ham Side 126.

ricia til Randers, naar man vil tage den gienneste Vei. Den gaaer da fra Fridericia til Weile; derfra over Uldum, forbi Rask, Hvirring, og siden til Fuldbroe Molle; saa forbi eller som er det samme, igiennem Skanderborg, og saa Landeveien til Randers; fra Fridericia til Weile 3 Mile. derfra til Skanderborg 5 til 5½ Miil; fra Skanderborg omtrent det samme til Randers; hvorved da vindes 3 Miil. Veien skal og om Sommeren være gandske taalelig. Skiont Horsens og Aarhus da tabe denne Gang den Naade og Lykke at see vor dyrebare Kronprints, vinder dog Hoistamme paa denne meget hastige Reise ikke alleene tre Miil, men og den Fordeel, naar Befordringen bliver, som jeg sidst vovede at foreslaae, at denne allerkiere Herre kand komme omtrændt Kl. 7 om Aftenen til Randers, spise, naar Han befaler, og være i Seng mod Ti, til at hvile sig for at udholde Dagen efter den gyselige Tour til Fladstrand. Min ædle Ven holder mig disse ubudne Tanker til Gode; thi De kiender saavel Kilden til dem, som min heele Tillid til Deres Venskab.

Nu kommer jeg til Norge med min hele lille Kundskab. Næst dens Bønder og deres Tilstand staaer for mine Øine dens Skove og deres Umistelighed og de aarlige Summer, som samme indbringe. Hvad Norge faaer for sit udskibede Tommer af Fremmede, er skier Gevinst for Staten, og dermed betales en Deel af Danmarks Debet til Fremmede, ligesom og det Korn og de Vare, som Norge behøver eller faaer fra Fremmede: Hvad Tommer Danmark faaer fra Norge; maatte ellers tages fra Fremmede, og til dem betales, og dermed betaler og Norge til os Korn og hvad det faaer fra os, som ellers maatte skee med Penge. Skovene ere da Norges Skat, og deres Vedligeholdelse af yderste Nødvendighed, endog med Hensigt til dens Biergværker, som alle gaae ved Kul, og maae staae uden Kul:

denne Skovenes Værd tager til, jo nærmere de ligge Stranden, ligge Elvene, ligge Biergværkerne: ja denne Skovenes Værd voxer med hvert Aarhundrede, fordi hvert Aarhundrede komme Skovene ved Østersøen alt længere fra Havet, og fra Floderne, siden de der først ere borthugne og borthugges. Naar derfor min Ven reiser igiennem Norge: saa ville De med Deres opmærksomme Øine vist vide at beskue disse Norges Skatter, hvor de paa Reisen forekomme; skønne paa deres Tilstand, og mærke, om der ere gode, Tømmerføre Træer tilbage; om der ere Unge i Opvext af flere forskellige Aldere; hvorlangt fra Havet og Elvene og Biergværkerne; hvilke Eiere eller Egne der have vaaget over deres Skove, og disse fortiene Roes, ligesom de andre Last. Regieringen er det yderlig vanskelig, at treffe til Skovenes Bevarelse kraftige og sunde Midler, fordi Norge er saa vanskelig at kiende og oversee; fordi de rette Vedkommende maatte vist aarlig giennemreise dette Land district-viis kryds og tverts; fordi det har en Besværlighed større, end tænkes kand, at indskrænke Eiernes Raadighed over deres Eiendom; fordi Aarvaagenhed af Betienterne er ingensteds mindre tilførladelig; fordi de saa ofte indfaldende Uaar gjør det hartad nødvendigt at lade Bonden, som dog ikke maae sulte ihiel, for og fra sine Skove skaffe sig Penge til Brød. Tusende Gange have de Norske Skoves Bevarelse svævet for mine Tanker; og alt veiet, troede jeg omsider, at i Sandhed var deres Frelse kun at erholde ved indirecte Midler, som derved, at Ministre og Første Kammer-Deputeret kom til at giøre langsomme og agtsomme aarlige Reiser didhen; at Saugs-brugs nye Bevilgninger maatte varsom tilstaaes, og de tilstaaede Qvanta, som aarlig maatte skieres, holdes over; at Agerdyrkningen maatte i dette Land med besynderlig Omhu opmuntres, paa det Bonden trængde det mindste

muelig til sine Skove; at Overdaadighed i alle Stænder maatte hindres; thi til at stoppe dens Udgifter, forhugges Skovene; at Steenhuse og Steengierder maatte opmuntres af al Kraft, fordi Forbrugelsen af Skovene hertil er forførdelig. Dette Bedste Ven, var en kort Sum af mine Bemærkninger, som nu ere saa vel i Deres Hænder. Endnu een: Kundskab om Ostersøens Skoves aarlige Aftagelse og den store Frastand, som de komme i fra Havet; og en deraf hos mig reisende Overbeviisning, at om 100 Aar saaledes som Europæ Floder og Handelsskibe nu i Tal tiltage, maae Skibstømmer blive saa rart og saa dyre, at den Danske Konge skal med Møie og hartad ikke kunne holde Flode, der dog er og har været Statens Hoved - Styrke: alt dette bragde mig da til at ønske, at Kongen sparede til Eftertiden Fyrskove for Master etc i Norge, og Ege-Skove i Danmark og Hertugdømmene. Tanken fandt Bifald. Nogle Anstalter begyndte her at gøres; om man har fulgt dem, veed jeg ikke. I Norge kiøbte Kongen paa taalelige Vilkaar i Christiansands Stift en Præste-Skov at frede til Eftertiden. Hvorledes dermed nu staaer, er mig ubekjendt. Det kloge Engelland har saadanne udsatte Kronskove.

Nu en liden kort Sum af min Kundskab om Norges Biergværker, og hvorledes jeg har lært at see dem an. Kongsberg er mig vigtig, skjønt Kongen ofte taber og taber meget; thi som *propriétaire* af Værket, taber han saa ofte, at hver anden maatte ødes; men som Konge vinder han, at 2 til 3 Tønder Guld aarlig gaaer ind i Statens Penge, og det ud af Jorden; og de talrige Mennesker ved Værket, og Bønderne for deres Kul og Kiørsel om Værket, underholdes. Sparsomhed ellers og Forsynlighed og god Huusholdning er nødvendig; men den maae være fornuftig. Berg-Hauptmanden¹⁾

¹⁾ Etatsraad Jørgen Hiort.

forekom mig ellers at være en klog, duelig og brav Mand. Cobolt-Værket, 3 Mile eller saa fra Kongsberg, lod til at blive vigtig, og fortiente hoieste Omhu. Roraas Kobber-Værk har været betydelig for Staten og Eierne; men Skovene ere nu for langt borte, og jeg er bange, at Værket, om ikke nye Gruber findes, synger sin Ligsang, Min Ven seer det nu selv.

Jern-Værkerne ere saa betydelige, fordi de forsyne os og Norge selv; men aldrig kand de holde Priis med Svenske og Russiske, fordi Daglønnen og Kullene ere der $\frac{2}{3}$ Dele ringere. Ogsaa er det en Ynk, at baade Kobber og Jern ikke forarbeides til Vahrer; i det mindste ikke til smaae Vahrer. Der døde en Clausen i Norge, en Jernværks-Eier af et stort Haab. Over mod Sverrig ligger et Annex, jeg troer, at det hedder Troiske, som har de bedste Skove, der raadne op: kunde der, siden de, fordi Elvene gaae ind i Sverrige, ikke kand nyttes, findes Jern-Miner eller anden Metal! Glem ikke, Bedste Ven, Saltværket ved Tonsberg: det er vigtigt. Nu Gud bevare Dem: Elske ville De Deres

OHG.

Aarhuus d. 22. Mai 1788.

 Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Hvor kiert vilde det være mig, om jeg denne Time vidste, at det var med min Ven i fuld Bedring og det i den Grad, at De kunde, og kunde uden Fare begynde den store Reise, og det med et got Haab at fuldende samme vel og efter mit Ønske! Ja dette Ønske, Ædle Ven, hvor er det varmt for Dem, og vedholdende for Dem! Og jeg saa langt fra Dem veed denne Time ikke meere om Dem, end dette alleene, at Hans K. H. Arveprintsen i Dag aatte Dage skrev mig med en sand Ynksomhed: Deres Ven (thi saa kalder

Han Deres Høivelbaarenhed) seer saa ilde ud efter sin Sygdom, at han ret ynkede mig; maatte han kun udholde denne saa vigtige Reise. Saa slutter jeg da, at min Ven er oppe, seer ilde ud, begynder igien sin Tieneste; men hvad veed jeg nu tilfredsstillende meere? Kunde De dog, ømme Ven, ville blot ved Secret. Bluhme¹⁾ nu paa Loverdag d. 7 blot lade mig sige, hvorledes det netop er. Føl dog ved Dem Selv, hvor mit Hierte længes derefter. De har, før at lade ham skrive, dog det gode Paaskud at lade mig tillige vide,

- a. om vi Amtmænd her i Stiftet maae til den Befordring, som Kiøbstæderne kand gjøre for Vores Naadigste Herre, endnu sørge for Høistsammes og Suites Befordring. Lad os kun gjøre det. Veien er overmaade lang, og der vil ellers medgaae for megen Tid, og blive for liden til Natte-Hvile. Undskyld, Bedste Ven, disse Tanker.
- b. Tillige kunde jeg da og faae at vide, hvormange Vogne der blive, og hvormange Bic-Vogne, samt om den halve Suite gaaer forud, og det Dagen tilforn, samt hvilke, og hvormange Vogne til denne.

Naar vi veed dette, saa veed vi alt, hvad vi behove, og da skal vi nok, næst Gud, see til, al alt kand gaae vel og hurtigen.

Endnu een Sag. Min allerunderdanigste Pligt er at være tilstæde ved mit eene Amts Begyndelse, for at modtage vor dyrebareste Herre, og følge Høistsamme to Mile, indtil Skanderborg-Amt modtager H. K. Høihed; men da jeg samme Aften skal have den Naade at legge mig i Randers for Hans Fødder, og min Nærværelse der er (som De, Kierreste Ven, indseer) mig saare vigtig: Saa tager jeg min Tilflugt nu til Dem, at De vil vise mig det saa gode

¹⁾ Denne var Casserer hos Kronprindsen.

Venskab at lade mig vide, om H. K. Høihed naadigst vil tillade mig, at jeg maae, for at være fuld sikker ikke at mangle paa det vigtigste Sted, blive borte paa det første Sted, som er 10½ Miil fra Randers. Nu dette er i en Vens Hænder, O! ville nu den gode Gud saaledes styrke Deres Helbred, at jeg kunde omarme Dem med Glæde og see Dem forlade mig uden Frygt og med got Haab! De veed ikke, hvor De er i mine Onsker, hvor jeg længes efter Dem, og hvor mit Hierte svæver imellem Haab og Frygt! I Tankerne trykker jeg Dem til mit Hierte. Gud ville bevare Dem!

Deres Hoivelbaarenhed har befalt 3 Breve over Norge: to ere alt i Deres Hænder. Det sidste burde egentligen handle om Norges fierte store Nærings Green, som er Fiskerie, men deels kommer Hans K. Høihed ikke til Fiske-Pladserne; deels er denne Materie bedre her at forbigaae, og hellere, om min Ven saa vil, spare den til andre for Dem roligere Tider. Jeg vil da kun her nævne noget lidet, som jeg har glemt, for dog at vide med mig selv, at jeg har, saavidt disse Breves Rum kundet tillade, meddeelt al min Norske Kundskab.

Glasværkerne, hvoraf dog eet, om jeg ikke feiler, ei er langt fra Reise-Routen, fortiente vist at sees, og den dertil nødvendige Pot-Askes og Tang-Askes Frembringelse opmuntres. Igiennem Gulbrands Dalen kommer Herren: Gid paa Veien nogle af de flittige Bønder boede, som der har vidst at vande deres Agre, og hvoraf nogle endog skal have megen Huusflid. Naar man har forladt Dovrefield, saa ligger i det Trundhiemske et Sogn, hvorom Skionning taler i sin Reise, og hvor hos Bonden en gammel Tarvelighed og Flid hersker, som fortiente Roes. Til en anden, mindre kyndig end min Bedste Ven vilde jeg ved Trondhiem nævne

Stiklestad, hvor Kong Oluf den Hellige faldt; og Stedet, hvor de berømte Lade-Jarler boede, som i 9 og 10 og 11 *seculo* spillede saa Store Roller. Men jeg vil nu ende, thi jeg nener vist ikke at trette min Dyrebare Ven med meere. De har og allerede det bedste, af hvad jeg veed; og iblandt dette har De efter al den Flid, De har gjort Sig, og det med det reene Oie, som De seer med, neppe fundet, uden hvad De allerede vidste. Gud styrke Deres Helbred, spare Deres Liv, og velsigne vor saa ypperlige Herre ogsaa til og paa denne saa lange og vigtige Reise! Altid elske De den, der med den ømmeste Hoiagtelse er

Deres Hoiwelbaarenheds

ærbødige Tiener og ærlige Ven

O. Høegh-Guldberg.

Horsens (hvor jeg i disse Dage er)

d. 3. Juni 1788.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Skjønt det næsten er Synd at plage Deres Hoi-Velbaarenhed med noget Brev paa Reisen, maatte jeg dog sende Dem Indlagte, som under *couvert* til mig kom een Dag for silde; og havde jeg end ikke havt den Aarsag, vilde dog mit Hierte have tvunget mig til, een eeneste Gang at helse Dem i Norge, deels for at bede Dem at legge for vor dyrebareste Herres Fødder en underdanig Tiener med alle hans Ønsker, og deels for at takke Dem Selv paa det ømmeste for al sand Venskabs Udviisning, og for at sige Dem at de oprigtigste Ønsker følger Dem paa denne store, besværlige og lange Reise. Maatte Deres Helbred udholde, og Dag fra Dag styrkes! Maatte al Uheld blive borte fra

Dem og vores Kiere Kronprints! Maatte De, Kiereste Ven, endog undgaae al Ærgrelse¹⁾! See nu veed jeg ikke meere, at ønske for Dem!

Jeg tør ei bede Dem engang, naar dette Brev har truffet Dem, kun i 10 Linier at sige mig, mod Enden af Deres Valfart, hvorledes Deres Sind og Legeme staaer sig; hvorledes H. K. Hoihed befinder Sig; og om Hoistsamme gaaer igiennem Jylland tilbage, og da, om Hoistsamme ikke kunne ville passere Natten i Aarhus, og om Vinden var god, da gaae over fra os til Callundborg. Dog om De, Bedste Ven, kand og vil skrive, da skrive saa, at jeg kunde i Tide faae det. Er der noget dristigt i disse Tanker, da er jo Dristigheden selv paa Venskabets store Regning, og alt i øvrigt kun en Tanke.

Jeg vil i Dag skrive et blot Venskabeligt Brev, som intet skal indeholde, uden hvad der fodes under Pennen, og hvad min vist trette Ven uden Anspendelse kand læse.

De har ret gjort ved Dronningen Jul(iane) Mar(ia) Deres Cour, at De fra Fladstrand af lod H. M. vide, hvad man da længdes efter, at H. K. H. var der og var vel. Arveprintsen, der sandelig elsker Dem, har oprigtig glædet Sig over, at De saa gjorde.

Her har vi fra d. 27 af havt den ønskeligste Regn indtil d. 30 incl. ogsaa veed jeg af Reisende, at den er falden i Sieland, saa at jeg haaber, at Landet er overalt blevet vandet: vi har faaet overflodig, og det i det rette Øieblik, da det skulde afgiores, om Rugen skulle blive liden og

¹⁾ Den beredte Kammertjener og Livehirurg hos Kronprindsen, J. Chr. Bodendick (om hvem see Hist. Tidssk. III, 5. S. 339), Bülow paa den norske Reise ved sine urimelige Fordringer med Hensyn til Kvarter og deslige. Fra den Tid af i det mindste var han Bülow's Fjende, bagtalte ham og bidrog til hans Fald (1793).

uuegtig, og Bygget med Havre og Ærter aldeles udsel. Nu har den gode Regn givet os den første Sikkerhed imod Misvext og et grundigt Haab om et jævnt got Aar. Hoet kand ei synderlig hielpes; men Græsningen for Creaturene, der vil bestemme Smørets Priser, kand aldeles komme sig.

Dette er da for min Ædle Ven et stort og got Nyt fra Danmark: maatte ogsaa Regnen være ligesaa god og ligesaa velgiørende for Norge! Endnu har vi ikke uden Skipper-Tidender om H. K. Høiheds Ankomst til Norge: efter dem skulde Høistsamme net op d. 19 være kommen til Friderichsstad, som man af Canonernes Knald har i Soen sluttet; men Skipper-Tidender ere utilforladelige, omtrent som de berygtede Hof-Venskaber. Nu længes jeg da efter de Kiøbenhavnske Aviser, som naturligviis maae om dette vigtige give os den første skiere Sandhed.

Min Ædle Ven er nu, saavidt det sysselsatte Sind tillader, kun idel Øie i et nyt Land; nyt for os Sletternes Beboere; nyt i den hele Natur; nyt i saa mange Næringsveie; nyt og for et saa opmærksomt Sind i Henseende til Beboernes hele Sindelav. Jeg vilde høre Dem, og være kun Øre, een Time efter denne (Gud give!) vel fuldendte Reise.

Aviserne vise os endnu Europa i een og den samme Gestalt: Frankerige for sine Parlamenters Stivhed nær ved Borger-Blods Udøselse: Keiseren at lade til at ville føre en blot Forsvars Krig, der er saa meget i den gamle Lascys Gout, Russerne at blive nu synlige ved Dniesteren; Stor Vizieren at nærme sig til Keiseren, og hans *adjutant* til Russerne; kort sagt Sagerne at pippe frem, og Fosterne, hvordan de nu skal blive, at være komne mod Fødsels Stedet; men disse Aviser have endnu intet om den store

Gustafs videre Hensigter mod Rusland¹⁾); maatte dog Keiserinden redde sin Flode og beholde Petersborg! og Storfyrstinden ikke blive nødt til at flytte med den nyfødte Princesse! Nu Deres Hoivelbaarenhed leve og reise vel, og tænke eengang hver ottende Dag paa Deres sande, trofaste Aarhus-Ven og aldeles hengivne

Tiener OHG.

d. 1 Jul. 1788.

(Brevet er adresseret til Friderichshald og videre).

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven,

Allerede er den store Reise fuldendt, og den store Gud være lovet, saa vel, at H. K. H. vor dyrebare Kronprints ikke alleene under Guds Varetægt har undgaaet alle Farer; og til det Norske Folks Glæde og Opmuntring været seet stor, agtsom, elskværdig, som Han er, men og med en synderlig Lykke fuldendt Søreisen baade hen og hiem. Men hvorledes er det med Deres Hoivelbaarenhed? At de har paa Reisen været vel, og at De med Sundhed er kommen hiem, det har Deres sande Ven sluttet, fordi ikke en eeneste af mine Efterretninger har havt noget modsat: jeg har da, Kiereste Ven, inderlig glædet mig, at mit oprigtige Ønske saaledes er blevet opfyldt, og at al min Frygt for det Helbred, som De begyndte Reisen med, saaledes har været forfængelig. Men dette saaledes at vide, kunde være mig nok, dersom jeg ikke elskede Dem saa ømmeligen, og tænkte saa ofte og saa inderligen paa Dem. Jeg længes da meere

¹⁾ Krigen imellem Gustav III og Rusland aabnedes ved en Forpostfægtning Natten imellem 27de og 28de Juni.

end nogen Tid paa et Brev fra Dem; ikke paa et Svar paa det Brev fra mig, som jeg haaber De i Norge har faaet; thi dette Brev var dog ei andet end et venskabeligt Brev, fordi Uvisheden med det forbød mig at skrive andet: men det, jeg nu attraaer, er at vide af Dem Selv; vide til fuld Rolighed for mig, hvorledes De lever, hvorledes De er fornøiet, om De er munter, om De fysisk og politisk er, som De veed, at ingen ønsker inderligere end jeg. Und mig, jeg beder Dem, med al en Vens Higen, snart Underretning derom: De forstaaer saa vel, at skrive klart nok for mig, og dog kort. Mit Sind vil De derved tilfredsstille, det ønsker det, De veed, at alt maatte være, som jeg selv har seet og hørt det nu to Aar efter hinanden; men jeg maae være vis; thi jeg elsker Dem, og elsker Den, som er mit hele Hiertes Formaal: De kand være lykkelig, ogsaa paa anden Maade; men Den veed jeg, hvor sikker Han er med Sin ærlige Bülow. Hemmelig har jeg, men NB. herover hort fra en vis Dame, som nu er Misnøielse selv, at Schl¹⁾ ... fra N(eapel,) som jeg nu af Aviserne seer at være paa Hiemreisen, er af et vist Parti²⁾ bestemt til Deres Post. Slige Tanker og Rygter, hvis Grund jeg saa vel kiender, rører ikke synderlig en gammel Hofmand, som mig, men det føler jeg, at jeg intet afskyer som dette, fordi jeg alt for tydelig seer et ubodeligt Tab baade *privatif* og *positif*.

Jeg elsker vort Kongehuus og den Herre, der er dets sande Hoved, og saa mit Fædreneland med en Varme, endog min Ven finder for hidsig; men derfor er og dette Inderste mig saa saare vigtig; helst nu og, da facta og Nordens

¹⁾ Theod. Georg Schlanbusch, Kammerherre, Gesandt i Neapel. See om ham Historisk Tidsskrift III, 5te Bind. Han stræbte at fortrænge Bülow.

²⁾ Fru Løvendahl og Overhofmarskalk Chr. F. Numsen.

Tilstand viser mig, hvor nær vi er paa Bredden af en vidt-udseende Urolighed. Vor smigrende og listige: men tillige paa den anden Side glubske og ubesindige Nabo spaaer mig, skjønt saa langt borte fra alle Kilder, at dersom han kunde, saa deelde han sig i et stort Bytte over os og Rusland. Min Ven veed, hvor kiert det er mig (det gaae ellers, som Gud vil!) at vi opfyldte vore Forbindtligheder, og blive vor Bundsforvandt tro. Derfor velsigner jeg vor Uskatteerlige Kronprints. Alle Løgne og Smigrerier have da intet hiulpet¹⁾, lige saa lidt som, vel siden bag efter, alle frekke Trusler. Min Gud! hvilken Rolle af Gustaf! og hvilken Ubesindighed! Saaledes at vælte sig Krig paa! saaledes at forhaane Rusland ved de allerurimeligste *prétensioner*, som nogensinde ere giorte! saaledes at udsette sig for sit eget Folk, da han uden Stændernes Samtykke har tvertimod sin egen Forpligt begyndt denne ugrundede Krig! Men hvad skriver jeg alt dette til Dem, ædle Ven? O! jo! mit Hierte er saa fuldt deraf, at jeg ikke kand andet end følge det, og lade udflyde i Pennen, hvad min hele Forundring nu saa længe har hvilet paa! Det er ellers mærkeligt, at saa gyselige som Krigs Rygter ellers ere for et Folk: saa er man her i Provindsen overalt fornøiede med, at Kongen opfylder sine Forbindligheder: det har ret glædet mig, at finde hos mine Landsmænd den Afskye for Vanære og Uredelighed og den Kiekhed for Ordholdighed og Ære.

Nu jeg ender, og er det, jeg altid har været, med lige saa ømt et Venskab, som hoi Agtelse

Deres Hoivelbaarenheds
ydmyge Tiener og sande Ven

Aarhus d. 26 Aug. 1788.

O. Høegh-Guldberg.

¹⁾ Herved tænkes paa Gustav III's Bestræbelser for at vinde Danmark under hans Ophold i Kjøbenhavn i Efteraaret 1787.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk
Elskeligste Ven

At jeg ikke skriver for nu Deres Heivelbaarenhed til, vil De Selv finde Aarsag til i al den Uvished, hvori jeg har svævet; siden jeg med de ømmeste Følelser fulgte Dem, min Ven, ned af Randers Gade, og saae med Dem reise bort til det, jeg vidste, vor bedste og uforlignelige Kronprints. De havde vel, Ædle Ven, givet mig en *adresse*, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulde skrive: jeg vidste ikke hvor De var, og i hvilken Tilstand: mine Tanker vare urolige, og mit hele Sind undslog sig for Pennen. Endnu er jeg langt fra Vished; dog nærmere end før. De Magter, som jeg har frygtet for¹⁾, og hvis Sindelav mod Rusland ikke kand i Aviserne skiule sig for en gammel Kynding, spaae os Freden; en Fred, min hele Siel længes efter at erfare engang Artiklene af. Vinteren kommer nu og, og hvor end dette Brev treffer min Ven, treffer det Dem mindre sysselsat, meere rolig, end nogle Uger før. Jeg lader det gaae til Friderichshald, sikker om, at Deres Navn fører det derfra hastigere til Dem, end om jeg lod det gaae nu til Christiania. Det maae dog intet indeholde, uden dette eene vigtige, at glæde mig med Dem over alt: og ønske, som med Dem, saa og for Dem alt Got. Vidste jeg kun nu, om De var vel! vidste jeg kun, at De var munter! Kunne jeg blot et Par Minuter see Dem, og høre Dem, og derpaa sige Dem igien at varmt Farvel! Min hele Siel har taget Deel, den ømmeste Deel i Ind-marchen²⁾, i Menne-

¹⁾ England og Preussen, der som bekjendt tvang Danmark til at trække sig ud af Krigen.

²⁾ I Sverige, hvor det norske Corps under Prinds Carl af Hessen tog en mindre svensk Afdeling tilfange ved Quistrumbro og trængte frem indtil Götheborg. Kronprindsen var som Frivillig tilstede ved Corpset.

skeligheden, i Hastigheden, i Rigtigheden, ogsaa i det Kiekke, da dertil var Leilighed. Hver en Efterretning om H. K. H. vor uskatteerlige Kronprints har været for mig, for os og for hver ærlig Dansk uudsigelig vigtig. Mit Hierte har et Par Gange dog faaet opspurgt om Herrens ærlige Marskalk, at og Han var vel, og tænk, hvor og dette har været mig kiert.

Hvorfore skal jeg dog nu aldeles ikke vide, hvor De er, Bedste Ven? Dog denne Uvidenhed horer til Tingenes Natur, og sligt bør vi finde os i. Dog naar De kand, og ingen Pligt hindrer, da ville De, om kuni to Linier, sige mig, hvor De er, hvorledes De er, om vi endnu see os før Aarets Ende, og at De elsker mig, og vil, at jeg der og derhen skal skrive Dem til. Nu under alle disse Omstændigheder ikke eet Ord meere, uden dette alleene, at mine Onsker følge Dem, mit Hierte henger ved Dem, og min Hoiagtelse ikke kand voxe, og at jeg saaledes er

Deres Hoivelbaarenheds

ydmyge Tiener og tro Ven

O. Høegh-Guldberg.

Horsens d. 21 Okt. 1788.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Vi ventede her og paa den hele Vei vor dyrebareste Kronprints fra den 5. Dec. til den 12. Dec. og alt var færdigt til Hoistsammes glædeligste Modtagelse, omendskiont de i Land sendte Breve allerede den 9de opvakte Tvivl, og Vindens fordeelagtige Bestandighed tillige kom dertil. Nu den gode Gud være lovet, at en saa modig Reise paa denne Tid af Aaret blev dog saa hastig fuldendt og med god Lykke,

endog under et saa farligt Stød med Skibet: i Sandhed December-Maaned kunne dog ikke give enten bedre Veir eller lykkeligere Seilads. Mine inderlige Ønsker ere horte: Gud har ledsaget H. K. Høihed; Han har bevaret Ham: Han har sendt Hoistsamme sund og munter og vel hiem. Jeg har takket den Høieste og velsignet denne fortreffelige Herre, som Han Selv har givet os og Selv bevaret os. Alt hvad jeg siden Septs. Begyndelse har paa alt dette Tog hørt og spurgt og faaet at vide i Sandhed om denne uskatteerlige Prints, har i et og alt glædet mig lige indtil Sielen.

Men nu Deres Høivelbaarenhed hvor har Deres elskværdige Brev fra Friderichshald glædet mig og frydet mig! Mine vaade Øine saae Dem reise fra Randers: de samme læste Deres Brev, at De med den brave Herre var vel: og de samme have da nu atter læst Efterretningerne om den lykkelige Ankomst til Kiøbenhavn.

Jeg elsker Dem, værdige Ven; thi endog i alt, hvad jeg har sporet og hørt, er De her, der, allevegne, i alt, den samme, Deres Plan troe; det er Dyd, Herren, det Almindelige, Venskab troe. Hvor gierne havde jeg omarmet Dem her, og dog have talt Dem en halv Time! Dog Kielenskab skal tie: Gud være lovet, at jeg veed Dem, hvor jeg veed Dem, og saadan i alt, som jeg veed Dem. De vil unde mig en Afskrift af den sandeste Journal¹⁾: og hvilken Skat for mig! thi jeg vil finde der Tingene, som de have været. Meget er lært, siger min Ven: og jeg er vis paa, at slet intet, hverken slet eller got; ikke engang i dets Grader, er undgaaet Deres agtsomme Øie. Den faste Arveprints er De fornøiet med, og det vil De stedse; De, som De er;

¹⁾ Bülow's egenhændige Optegnelser fra 21 Sept. — 17 Oct. findes i Manuskriptsamlingen 85. D.

stedse blive. Nu andet, hvormed De er det mindre, lukker De Øine for, da det dog ei kand være anderledes; og Kilden fra N.¹⁾ af maae dog ikke kunne skiule sig for Dem: overalt skader man aldrig, om man endog kunde, og min ædle Ven ville end ikke, om De kunde.

Nu veed jeg, at De igien fordrer Maanedes Breve, og De skal faae dem; De siger jeg, og ingen og saadanne uden De; thi ingen elsker jeg hoiere; men og troer meere, og ville hellere være nyttig. Vi begynde da efter et langt Ophold en nye Brev-Vexling under samme fælles Tilsagn, som sidst. De vil, Kiereste Ven, tie mine Tanker, skient bruge dem som Deres egne. De vil taale at jeg skriver efter mit Syns Punkt den Sandhed, jeg føler. De har nu endog ved vor sidste Samtale næsten bebreidet mig, at jeg ikke meldte til Dem i Stilhed, hvad jeg troede at burde rettes eller at burde skee. Dette, fordi jeg nu saa veed min Vens Villie, skal og blive iagttaget. Og derpaa efter denne Fortale til Sagen.

De foresloge mig to Spørgsmaale sidst, og dem vil jeg begynde med at besvare.

1. Hvorfor har man ei ladet Canalen²⁾ gaae fra Slie og Slesvig af igiennem det Slesvigske; men valgt den siden fulgte Vei. Herpaa svarer jeg, at jeg for min Person ikke havde ønsket noget hellere, fordi Slesvig er Danmark, og Holstein kunne i Tiden ved en qvindlig Linies Bestigelse paa Thronen tabs for Danmark: hvorfor jeg og med Iver foranledigede en skarp Undersøgelse derover. Men Indbetretningen blev, at Canalen da maatte deels have kostet to

¹⁾ Schlanbusch; mulig og Numsen. Manuskript 86 M. d.

²⁾ Den slesvigholsteenske Kanal, der blev anlagt i Tiden fra 1777—1784.

Gange saameget, siden det Land, der skulde giennemskieres, var saameget høiere; deels havde saadan Canal maattet mangle Vand, fordi paa den Kant ei vare de store Indsoer, som man til Canalens Hielp fandt imellem Kiel og Eideren. Saameget troer jeg, at min Hukommelse rigtig har bevaret. Mig synes og, at Sliens forstoppede Udløb var en tredie Aarsag. Hertil kom, som Fierde, at naar Canalen gik den Vei, som blev valgt, kunde Kiel, Rendsborg, Friderichsstad, Tønningen nytte den, da derimod den anden Vei kun viiste Slesvig, og, jeg troer, Husum. Under de da værende Planer og den dertil givne Omhu, var vel og denne Anmærkning rigtig, hvortil kom, at Lubeck og Hamborg, som man stærk havde Øinene paa, vare den Holstenske Canal nærmere, end den Slesvigske. Alt dette veier nu i et andet System intet; men da overmaade, hvor man havde baade kiendte Hensigter med Canalen, og Hensigter, som end ikke de første vidste, fordi meget burde først modnes, førend man kunde ympe igien i Stammen. I øvrigt veed min Ven, at der var en Canal-Commission og den igien under Ober-Skatte-Directionen, hvorfra alleene alt blev forestilt og besørget iværksat.

2. Min Ædle Ven spurgde end videre: Hvad jeg tænkte om Christiansfelds Nytte for Staten; og det uden Tvivl i den Hensigt, at ville vide, om jeg meende, at Regieringen burde fornye det Privilegium, som vel nu snart trænger dertil,

Reent og uden Omsvøb at sige min Meening, saa troer jeg, hvad jeg altid har troet, at Christiansfeld med saadant Privilegium er en stor Statsfeil, fra hvad Side jeg end betragter det. Frie fra Consumption, Indqvartering etc. er dette Sted en naturlig Ødeleggelse for Haderslew og Colding; thi Christiansfelderne kand nu sælge bedre Toi og Haandværks-Sager end disse Stæder, og derved drage Næ-

ringen fra dem; hvilket Christiansfeldt dagligen gjør: endog Skoe, Støvle etc. komme derfra dybt ind i Jylland. Men nu bør en Stat ikke tilstaae et Privilegium, hvoraf den ikke drager Fordeel, og hvorved de Borgere svækkes, som bærer Statens Byrder. Vindskibelighed udbredes i slet ingen Green fra Christiansfeldt; thi ikke nogen, som der har lært, setter sig ned paa noget andet Sted i Riget. At forlade Meenigheden, er at forlade Christum. Brodre-Meenighedens Grundsetninger ere aldeles til at svække Borgermod til Krig: derover og ere de for en Stat skadelige. Dens noieste Sammenheng er med Barby¹⁾, og ikke med Staten; den er da en sand *status in statu*. Den maae fra Christiansfeldt, skiont det holdes hemmeligt, aarlig udrede ret store Gaver til Disposition for Hovederne i Barby; hvorover Rigdom og Formue altid bliver jævn og uden mærkelig Tiltagelse i disse filiale Meenigheder. Er dette nyttigt for Staten? Er dette ikke at aabne Døren for erhvervede Penges Udlob til en fremmed Stat i en fremmed Hensigt? Naar man nu hertil føier, at Christiansfelderne ikke sammengifter sig med deres Medborgere uden for at gjøre *proselyter*, og derved i Staten udbrede deres Stat: saa viser da alt, at saadant Selskab er Staten aldeles unyttigt. Man seer derfor, og vil komme til at see, at saasnart Staten gjør dem efter al Billighed lige med de andre Medborgere, ophører i saare faa Aar endog Etablissementet selv i det Hele. Til Nød kunde man i en Stat, som laae, som denne Meenigheds Stæder i Lausitz, Slesien etc., langt fra Havet, taale disse Etablissementens, fordi de fortære de ellers alt for lette *producter*; men hos os, hvor disse ere kostbare og ofte behøves fra Fremmede, ophører endog denne Aarsag. Christiansfeldt, som Statssag betragtet, kom-

¹⁾ By i Chur-Sachsen, hvor Heruhuterne siden 1749 havde deres vigtigste Seminarium.

mer mig da for, som den Svenske Depot, vi i Aarhus havde, fra det Aarhus- og Ribe-Regimente. Anseelsen var smuk, Tallet stort; men det vare Svenske, allerede da uartige; og under virkelig Brudd med Sverrig farlige. Skulde vi da have Svenske i vor Tieneste, ønskede jeg dem fordeelte, som paa Skibene, til virkelig Tieneste i Krig, og ikke som Dukker i Fred, og til Byrder i Krig. Saaledes og Christiansfelderne (dog lad Græve Osten¹⁾ ikke erfare dette!): skulle vi da have dem, saa vorde de med deres Flid fordeelte: overalt bære de lige Byrder med andre Borgere, skjønt de altid blive Borgere af deres egen usynlige Stat. Som mine Svenske kand i Fred paradere vel i en Bataillon: saa ogsaa de andre vel med deres Søstre- og Brødre-Huse og andre skionne Indretninger. Den ukyndige roser Bataillon: og ligesaa den Christianfeldske Orden og Pyntelighed; men min kloge Ven, selvtænkende Ven, vil sige om den Svenske Bataillon: var denne ikke, naar alle Jydske Tropper ginge bort, Mester til at plyndre Jylland og modtage deres Landsmænd? og ere disse ikke privilegerede til at ud-sue Nabo-Stæderne, berige Barby, og leve alleene deres Meenighed.

Nu vist et langt Brev i Dag: ligesaa langt et eet skal plage Dem om en Maaned. Imidlertid lev vel, lev saa fornøiet, som Deres Hierte vist byder Dem: bliv ikke for feed; thi Arve-Printsen har skrevet mig saa; og naar De har Leilighed, erindre saa hos vor brave Kronprints en sand Tiener til det Gode; men erindre hos Dem Selv altid

den ærlige og trofaste Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 16 Dec. 1788.

¹⁾ Se om ham Hist. Tidssk. III, 5te Bind S. 407.

P. S. Som en Følge af H. K. H. Kronprintsens naadigste Omhu for Landeværn hos os; har jeg til den i denne Sag nedsatte Commission indsendt mine Tanker: jeg ville dog, at min Ven læste dem, og bad mig at sige Dem, NB Dem, noget meere, ifald De ellers synes om, hvad jeg har skrevet.

Høi-Velbaarne .Hr. Marskalk

Elskeligste Ven,

For Deres Hoivelbaarenheds Brev af 29 Dec. takker jeg af det Hierte, som De bør vente og evig skal finde hos mig, og for det talende Ønske, som De havde vedfoiet, har min Siel gjort de Ønsker for Dem, som jeg saa tit paa en lige Post har gjort for mig selv. Den gode Gud høre disse og styrke Deres Siel, Deres Helbred, Deres Mod! Ogsaa ville Han bonhøre de Ønsker, de inderlige Bønner, jeg vist veed med mig selv, at jeg daglig gjør, og nu og da skal, og bør gjøre den 28 Jan. for vor dydige, retskafne, kiekke og gode Kronprints. Herren ville bevare Hans Liv, Sundhed, Mod, Hurtighed! Han give Ham gode Raad, stor Viisdom, al Velsignelse! og — ja vel — Dem, min Ven, al den Glæde deraf, som min Siel saa under og ønsker Dem!

Nu, min Trofaste Ven, tak endnu eengang for Deres sidste Brev: tak og for, at De fra nu af vil herefter i Deres Breve alleene bruge Vennens Navn, dette for mig hellige Navn. Det andet er fremmedt, og har længe været, som fremmedt, tabt i mine Breve.

De føler, min Ven, Statens Forlegenhed i Henseende til sit nærværende Forhold til Nabo-Magterne, og som gammel erfaren, har jeg kunnet gjøre mig af Journalerne Gis-

ninger, som jeg mærker at have nogenlunde nærmet sig til Sandhed: og alt dette har længe opvakt hos mig de fortrædeligste Følelser over Statens og vort Fædrelands nu værende Tilstand. Penge have vi ikke, og uden Penge er intet at giøre. Danmarks Skiebne er, har været og skal blive, at legge sig øde med Udrustninger: hvad H. K. H. Kronprinsen nu i 4 Aar havde kunnet samlet, fortærer altsammen et eeneste Aars Udrustning: behøves endnu eet Aar, maae Giæld giøres, eller Skatter paalegges; og begge Deelee ere nu lige ulykkelige. Mig forekom altid denne elendige Skiebne, som Sisyphi Steen i Fabelen.

En elendig Trøst i nu værende Omstændigheder er, at om Engelland og Preussen skulde vedblive deres Bitterhed mod Rusland med samme Hede, som i de sidste 3 Maaneder af forrige Aar, flyder det af sig selv, at om vi endog kunde bringe *fonds* til Veie, eller havde dem, vilde det dog blive os umueligt, at kunne paa eengang modstaae Sverrige fra den Norske og Siælandske Side, og Preussen fra den Holstenske: en Svensk Flode i Østersøen, og en Engelsk-Hollandsk Flode fra Nordsoen, hvilken let kunde spille atter mod Kiøbenhavn Historien af 1700. Der er et Umueligt, hvor al Forbindtlighed ophører. Rusland, om den ønsker os til Allieret, maae dog, og bør dog ikke ville, at dets Allieret i Bund og Grund skal ødelegges. Og sandt er det, at det klæder Rusland overmaade ilde, at det har ikke været fornøiet med, hvad H. K. H. Kronprinsen saa ædelt, saa modigen, saa ærligen har giort, og viist at ville giøre. Vist nok er vor Tilstand nu høist slibrig; thi paa os selv og vor Sikkerhed, helst mod de Svenske Udrustninger, maae vi dog, hvad det end og skal koste, tænke: og det er jeg og vis paa, at vi giøre.

Min hele Opmærksomhed er nu vendt paa den Svenske

Rigsdag¹⁾, og jeg er vis paa, at naar jeg nu ønsker, at Gustaf maae legge under, saa beder jeg for ham og hans Undersaatter, ligesaa vel som for os; thi naaer han sit Ønske: saa have vi den første Fortred; men han og hans Folk vil faae den lange Svie.

Dernæst staaer min Agtsomhed paa de Berlinske *Negotiationer* med Rusland. og vil min Ven høre mine Drømme, for at lee i en stille Time af Deres Jydes Syner. Jeg har et hemmeligt Haab, at den Berlinske drukne Stolthed begynder at blive ædrue, og jeg troer, at det forudseete Fald for det Pittske Ministerium i Engelland skulde give de saa spodske Preusser den første Eftertanke; thi falder Pitt med sine Venner, saa bør jo Fox og hans Venner tænke og handle tvertimod deres Formænds Planer. Preussen kand da vente mindre Hede fra den Engelske Side: og Engelland har det vist værst, som har støbt alle de Kugler, der fra Constantinopel, Stokholm, Berlin ere udskudte imod Rusland; og det alleene i det Øiemeed, at hevne sig paa Rusland, svække Rusland, nøde Rusland at alliere sig med Frankerig, og da om nogle faa Aar, naar Minen er bleven færdig, tilveiebringe en lykkelig Landkrig, hvor Preussen, Sverrig, Holland, Hannover, Hessen, Sachsen, og vi med skal fægte mod Rusland, Østerrige, Frankerige, for at Engelland kand faae Leilighed til at ødelægge de Bourbonske Floder, hevne sig for Nord-americas Tab, og paa alle sine Alliertes Bekostning slutte til rette Tid efter Sedvane en particuliere Fred, og deri beholde enten Ostindien alleene, eller og nogle erobrede Sukker-Øer i Vestindien, samt Herre-

¹⁾ Denne traadte sammen i Stokholm 2den Februar 1789. Det var paa denne, at Gustav III ved Sikkerhedsakten fik sin Magt stærkt udvidet.

dømmet i Havet. De Tydske og de Andre er det Ære nok, at de have maattet fegte for den første Nation i Verden. Saa var den gamle Pitts System; og saadan er hans store Søns. Jeg beundrer dem; thi intet er rigtigere Engelsk.

Da Holland blev igien bragt i Alliance med Engelland, og Preussen var taabelig nok at træde i samme Alliance¹⁾: syntes jeg at see, hvor hen skulde. Undre Dem ikke, Bedste Ven, at jeg siger: Preussen var taabelig nok. Jeg troer at kunne bevise det; havde Preussen staaet Fare for at angribes, som 1755, o da var alt en anden Sag, Men i denne Tingenes Tilstand var derfor ingen Fare. Tvertimod da de to Keiser-Hoffer svække sig ved den for Armee og Skatkammer ødeleggende Tyrke-Krig. Naar derfor Preussen indlader sig i at drille Rusland: saa tvinger den Rusland til at knytte sig endnu stærkere til Østerrige, og begge at indgaae det fasteste Forbund med Frankerige og, saasnart mueligt at skille sig af med Tyrkerne. De to Keiser-Hoffers Garantie for Vest-Preussen er da tabt for Preussen: Polen, som Preussen vil have væbnet, har det største Kald til at ønske sig Vest-Preussen tilbage og de to Keiser-Hoffer at hielpe Preussen (Polen) dertil: Garantien for den Teschenske Fred²⁾ er da forloren tillige. I Sandhed Hertzberg under Frid. 2dens Veiledning er mig en ganske (anden) end Hertzberg nu.

Da nu alt dette er saa: troer jeg, at man i Berlin kunde maaskee vorde ædrue, aabne Oinene, og ved at tænke alvorlig paa sig selv, og ikke efter Nag, Affect og Engelsk Indskydelse, forlade i Tide den farlige Lovgiver-Myndighed, og forlige sig med Rusland. O! maatte dette

¹⁾ Trippelalliancen mellem disse tre Stater blev sluttet i August 1788.

²⁾ Sluttet 1779 imellem Preussen og Kejseren.

skee, at Norden med os, og vi med Norden kunde nyde Fred! Nu min Comoedie har jeg spilt: og min Ven maae nu lee. Tænk paa min Rhode, som nu staaer Fare ved Compagniets Ende¹⁾. Elsk altid den, der er til det sidste

Deres egen sande Ven

O. Hoegh-Guldberg.

Aarhuus d. 20 Jan. 1789.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Om jeg end ikke havde en Maanedes Skat at betale, skulle dog den Hengivenhed, den Æmhed, som jeg føler for min Ven, give mig Pennen i Haanden, for dog at tale Dem paa den Maade, det er mueligt. Gid De var vel, skiont det haaber jeg, siden mine Breve ikke ville mangle at sige mig det modsatte! Gid De var munter, og fuld af Got Haab! det kand andres Breve ikke sige mig; og det er mig dog saa vigtigt at vide. Den Svenske Rigsdag og dens Tildragelser ere vel nu Barometret, hvorefter min Vens Glæde enten stiger eller falder: gid denne snart maatte naae bestandigt Skiønt! Oczakovs Erobring og Benders nu næsten uundflyelige Fare har temmelig opdrevet de Russiske og derfor og, tænker jeg, vore Actier. Kunne nu Keiseren engang i Mai eller Junio tage Belgrad, og en Russisk Armee komme over Donau og erobre Varna: saa tænker jeg, at Tyrkerne snart have nok. Maaskee de allerede værende Russiske Fordeele, og de to Keiser-Hoffers stærke Udrustninger, ogsaa mod de Preussiske Grændser, kunne

¹⁾ Da Handelen paa Island osv. var bleven frigivet, blev Pakhusfolk overflødige.

allerede, tilligemed den i Engelland forestaaende Ministerii-Forandring, bringe det saa stolte Berlin til Eftertanke, og drage dog et lidet Sløret tilside fra den tilkommende Tid, at den dog maatte falde i Øinene paa de Kløge, som vist ansee sig selv langt skarpsindigere end Frid. 2. hvis Statsregler, saa klarligen fremlagte i *Histoire de mon tems*, disse saa aldeles ere fravegne, at jeg nu og, i Henseende til den nye Berlinske Viisdom, er en heel Tosse. Men, Kiereste Ven, alt dette Politiske Snak er jeg her kommen til at skrive, blot fordi disse Udsigter give mig et Glimt af Haab, at de Svenske skal i Tide blive kloge, at Stændernes Pluralitet skal dog komme til Ædruelighed; at Gustav skulle dog tænke sig om, og da Danmark komme igien til sin Fred, og vores saa ommeligen elskede, saa billigen ærede Kronprints undgaae at fore det Sværd, der altid hugger, endog naar det er lykkeligst, dybe Saar; men naar det er ulykkeligt, giver Statslegemet en Svaghed, der saa let kand føre de farligste *convulsioner* med sig. O! hvor ønsker jeg denne Fred! hvor beder jeg idelig Gud om den! De, ædle Ven, ønsker den vist med samme Heflighed.

Jeg ville gjerne skrive efter Sedvane til min Bedste udkaarne Ven nogle andre vort indvortes Statsvæsen angaaende Tanker; og Æmne dertil kand i den Mangfoldighed aldrig fattes. Men maae jeg tale med Dem, som med mit eget Hierte? Min Ven har endnu for Tiden valgt for Sig Selv en Plan, der er som den sikreste, saa og den klogeste, og i Henseende til vor uskatteerlige Herres saa vigtige Personlighed, vist uforbedrelig, og som og har beviist bedre end alle andre Planer de saligste Virkninger. I Statens Sager har De endnu ikke villet tage nogen mærkelig Deel. Jeg har af Deres Breve og vore Samtaler al Aarsag til at være overbeviist om, at de fleste vor Tids Planer ere ikke

Deres, end ikke med nogen Deeltagelse. Da nu saa er: saa har jeg besluttet af bede Dem, Bedste Ven, inderligen om, at De vil fritage mig fra disse Materier, uden i dette eene Tilfælde, naar De Selv vil spørge og kunne lyste efter at vide i eet og andet Deres egen Guldbergs Tanker; da skal med det redeligste Hierte strax al min Viisdom og Daarlighed være aldeles for Dem. Men dette Tilfælde undtaget, og endnu dette, om jeg saae, at noget kunne være nødvendigt; saa ville De ellers tillade, at jeg for Deres og mit Hiertes Skyld skrev Dem maanedligen til, hvad Ven kand skrive til Ven. Materie skal ikke fattes, heller ikke underholdende Materier. Min Ven elsker mig oprigtigen, og jeg Dem. For Dem maae det være uangenemt, at læse Tanker modsatte et nu fulgt System: og for mig er det endog en Samvittigheds Sag at skrive dem. Som Borger og Undermaat, hviler jeg saa gjerne i Regjeringens Foranstaltninger, og det har jeg altid gjort; thi at være *frondeur* har stedse været, og er min høieste Afskye. Nu som Embedsmand, er det min Pligt at iverksette Regjeringens Befalinger, og kun undersøge hvordanne de ere, men ikke hvorledes jeg kunne ville have dem. Jeg glemmer da saa gjerne al Statssag: endog sielden gider jeg læst sligt. Et vist Stats-system har jeg havt, og det var min Pligt at have eet, og have det med *theorie* og Erfaring befæstet. Alt Stats-system har mange *problemata*, hvor *probabilitet* alleene kand blive Grundvolden: den skarpsindigste opseer den største: den Vittigste den meest glimrende; men den Kloge veed, at *probabilitet* bliver dog aldrig Vished; og nu Lykken, baade den privative og positive, naar den i een af Deelene finder for Got at være imod, hvor bliver da Visheden, jeg taler end ikke om *probabiliteten*? Saadan Natur har hver Stats-Plan. De, derfor, som skal giøre dem, og besørge dem,

ere i min hele Siels Overbeviisning inderligen at beklage, men aldrig at misunde; og disse Poster ere i mine Oine skræksomme og farlige; aldrig at attraae; og derfor er heller ikke at dadle de stakkels Mennesker, som have dem, og der have til Pligt at oversee det Hele, skiont Mennesker aldrig see uden en Deel, og at skue ind i det Tilkommende, skiont dette er uigiennemtrængeligt for os, og at fængsle Lykken, skiont denne leer af vore Lænker, og at trænge nødvendigen til mange Handtlangere, alle troe, driftige, kloge, skiont saadanne ere saa tyndt saede, og at behøve sin Tids, i det mindste sin Nations Bifald, skiont Misundelse, og Dadlesyge og Ukyndighed og indbildt Klogskab siger Nei. Hvor klog da De, Kiereste Ven, som skyer disse Poster! og hvor gierne vil De da lade mig leve ligesaa langt fra hine gamle Tanker, som (den Hoieste være evig lovet!) langt fra hin gamle Post? Herren glæde Dem og velsigne Dem! og velsigne Deres! Altid elske De den, der med et reent Hierte, og en skier Hoiagtelse er Deres

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 13. Febr. 1789.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk

Allerhøistærede Kiereste Ven

For at betale min Maanedes Skat, tager jeg med Glæde Pennen, i det søde Haab, at dette mit Brev finder min Siels Ven vel, og alt det Store vel, som De er saa nær hos, og naar da dette er saa, at jeg da faaer mit Qvartal; det er et Brev fra Dem, som siger mig, at De er vel, at De er ved got Mod, at De elsker mig, og at De og bifalder, hvad jeg sidst skrev; saa ærlig og saa ligefrem, som det sig burde til min elkværdige Bülow. Imidlertid Tak og

megen Tak for den kierlige Helsen ved den ærlige Malling, der oprigtig saa høit skatter og bifalder Dem. Ved ham lod De kun, min Ven, mig give saare lidet Haab om Fred; og hvad nu gaaer sig for i Stokholm, beviser, hvad De da sagde: thi dersom Kongen og de, der vil som han, skal og kand faae Overhaand, saa kand jeg da nu læse, hvad Klokken er slagen. Imidlertid handler og Kongen saa voldsomt og besegler en Usandhed med en endnu større, og bøder paa et Feiltrin med et andet endnu farligere, at han efter de Menneskelige Tings næsten aldrig svigende Gang nærmer sig efter min ringe Indsigt til det Punct, hvor Mennesket, være sig Konge eller Tiener, staaer saa indviklet og omsnæret, at han ikke meer kand redde sig uden ved det vovsømste Foretagende, hvor alt voves, og alt gierne forspilles. En Mand, som jeg, der nogenlunde kiender Verden af Historien, og vel og af Erfaring, og er saa lykkelig, kun at være Tilskuere, tilstaaer, at min hele politiske Philosophie er nu fæstet paa Gustaf, paa hvad han gjør; paa de Midler, hvormed han opretter det allerede giorte; paa Udfaldet af et hvert Middel og endelig af dem alle. Stokholm er nu min Skole: der boer min Siels stilleste Opmærksomhed. Ogsaa Mordbrænderiet¹⁾ ved Kiøbenhavn, hvor imod Gud alleene vaagede og kunde vaage er og eet af denne Forfængeliges Midler; jeg venter, at han nægter det, gjør det til en Dansk Digt, og fører bittre Klager derover. Sandelig han er nu kommen saa vidt, at om ham kand baade intet troes og alt troes: hvor intet Middel ekler, der kand alt frygtes, og derfra er ingen Sikkerhed meere. Kiender min

¹⁾ Der menes herved den Plan til at opbrænde den russiske og om muligt ogsaa den danske Flaade paa Kiøbenhavns Rhed, der var bleven lagt af en svensk Søofficer Benzeltjerna. Gustav III havde utvivlsomt givet sin Bemyndigelse til denne Plan.

Ven den i Korstogenes Tid saa berømte *le Vieux de la montagne*; hvorfra Frantsoserne fik det Ord: *assassin, assassiner?*

Keiserinden maae nu blive end meere vred paa sin Fætter; og Kongen af Preussen, der Selv er en ærlig Mand, maae dog ei heller kunne bifalde sin Fætter. Dog Staterne spørge ei om, hvad der er anstændigt, men kun om det, der tiener til deres Hensigter. Jeg forlader og disse Monarker og deres Statskonst, for at komme til min Ven Selv. Her er alt rede og ligefrem for Forstand, ligesom for Hierte. Jeg har da noget, just om Dem Selv, som jeg i Dag vil tale med Dem om, og anvende det øvrige Papir om.

De veed kiereste Marskalk, hvor aldeles jeg bifalder den Plan, som De har lagt Sig for i Deres Embede, og som De saa urokkelig hænger ved. De har kunnet vælge den, og De har gjort vel i, ikke at afvige endnu fra den. Eet eeneste ville jeg alleene, at De skulle føie til; og omendskiønt De virkelig tildeels af Smag og Indsigt har gjort det, saa synes mig dog, at De endnu kunne gjøre det meere: jeg siger, at jeg saa synes, fordi det er mig, der ikke kien-der *tous les êtres de la maison*, umueligt, at skionne eller dømme det fuldkommen.

Dette Eene er Omsorg for Lærdoms og den egentlige Konsts Frembringelser, at hielpe dem til Verden, at besørge dem fremviste, opmuntrede, formeerte, styrte og udbredede. Disse Væxter ere saa spæde, saa trængende til Pleie, og til viis Pleie: og dog have de hverken hos os, ei heller andens- steds noget andet velgiørende Tilsyn end Hoffet alleene, og den da ved Hoffet, som har Herrens Tillid. Lidet, ja ret lidet hjælper her, og qvæger her. Naadig Opmærksomhed og naadige Udtryk af Herren, samt passende udmærket Ag-

telse: altid Glæde og Bifald og Opmuntring af Herrens Ven: vis og passende Befordring for slige Genier: Penge - Hielp efter Omstændighederne: upartisk Omhu udstrakt, ogsaa uden Partiskhed til hver Lærdoms og sand Konsts Deel; dette samlet omtrent udgjør det, jeg meener. Jeg sagde, at lidet, ja ret lidet hialp her. I min Tid troer jeg, saavidt jeg kand huske Summen, at 3000 til 4000 rdr. dertil aarligen medgik.

Nu veed jeg ikke faa Exempler paa, at min ædle Ven har *ex nobili officio* heri hiulpet, opmuntret, fostret. Men skulde noget hindre min saa planstrænge Ven, heri at udvide sig fuldkommen, og handle aldeles fri? Jeg synes, at hverken Patronatet¹⁾ ved Universitetet eller Commerce-Collegii Chef²⁾ kunne skrække eller afholde, fordi fra ingen af disse Sider (og disse ere dog de eneste) kand noget Kald her til paaskydes.

Min Ven ville jeg saa gjerne unde denne Ære og denne Fornoielse, og det saa meget hellere, som ingen Deel, der i Staten sørges for, er meere taknemmelig, og snarere bærer Frugt: i ingen Deel er heller mindre Tvetydighed, og større Nemhed. Jeg planter ikke: jeg søger ikke: jeg seer kun med opladte Øine, modtager kun, hvad bliver til, fremkalder den undseelige Fortieneste, beskytter den tilsidesatte skionner den virkelige Værd, bemærker dens sande Forhold, holder mig upartisk, og omfatter med min Omhu alle Lærdoms og Konstens Deele. Men det Gode, som herved bliver

¹⁾ Patronus Universitatis var Fried. Christian Arveprinds af Schleswig - Holstein Sønderborg - Augustenborg, en afgjort Fjende af Bülow, der af ham stedse blev behandlet med en fornærmelig Kulde og Ringeagt.

²⁾ Statsministeren Ernst Henr. Greve af Schimmelmann, som Bülows Venner angribe saa heftig i deres Breve, at jeg maa antage, de have vidst, Bülow ikke var hans Ven.

til, er stort, endog fraregnet, hvor man menneskeligen feilr, eller hvor haabefulde Forsøg standse, enten fordi Genierne forvildes, eller henfalde til Pralerie og Forfængelighed.

Dette navnløse Departement, som just var Deres ægte Vens Kieledegge, ville jeg saa gierne have aldeles under min Vens fulde Værge. Deres Post er dertil. Deres Siele-Kræfter ere dertil. Hvad jeg havde meere i Lærdom, det har De meere i Konst. Skarpsindighed og den Kraft at gribe det passende besidder De. Men nu er her intet i Veien; det er intet for meget i Veien? dette alleene kand jeg ikke paadømme.

Min Agtbare Ven ville nu holde mig disse Tanker tilgode. Omt Venskab for Dem og Fædrenelands Kierlighed have født dem, og min uindskrænkede Tillid har bragt dem for Lyset. Maatte de være saa lykkelig, som jeg ønsker! Maatte De see af Deres Ønsker, af Deres Attraa, af Deres Arbeide, endog for sligt uden for, Frugter, der kunde muntre og glæde min Ven! Vidste De, hvor dette Ønske er varmt, ærligt og stadigt! Den gode Gud bevare Dem for H. K. H. og for os! Nu bliv ved at elske en fast Ven, og det vil De; thi saa er De Selv. Jeg omarmer min Bedste, og føler, at jeg er af Deres Hoivelbaarenhed

den tro Ven og ærbødigste Tiener

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 17. Mart. 1789.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Frygt for længere hen i Maaneden at blive hindret fra at betale vort Venskab sin Skat giver mig i Dag den Pen i Haanden, jeg aldrig glædeligere tager, end naar jeg skal

fortælle Deres Høivelbaarenhed, at Deres gamle ærlige Ven lever, elsker Dem inderlig, beder Gud daglig for Dem og for den dydige og retskafne Herre, vi elske: den fuldeste Antipode af Gustaf den Tredie. Giv De nu og, Kiereste Ven, Sig Selv den Fornøielse snart at sige mig, hvad jeg fra Dem Selv skatter saa hoit at læse, at De er vel, at De er munter, at de beholder Mund¹⁾ og Lyst, at De elsker mig og gjerne læser mine Breve. Gid De kunne sige mig alt dette; og endnu dertil foie, at vi beholde næsten Fred; at jeg i Juni Maaned faaer Dem at see 5 Dage; et Par Timer hver Dag; og at jeg da saaledes kand være rolig, have got Haab, og kun frit længes! See saa er Deres Ven glad, og fornøiet skal nu gaae under alt det Arbeide, som forestaaer ved Anledning af Skatte - Forordningen²⁾, der er naadig, ligesom den er fornøden, og der er vel og viseligen og læmpeligen indrettet.

De har, Ædle Ven, tilladt mig forrige Aar at maatte skrive Dem til om saadanne Ting, som jeg kunne agte fornødent at blive hiulpne, og, som Stift - Amtmand, ikke vel ligefrem kunde for et Collegium anddrage. Til saadanne Ting horer aldeles Soldater - Lægdernes saa nødvendige Forandring ved en bedre Fordeeling, og som nu, ja just nu, naar ikke vigtige Aarsager skulde hindre, burde og maatte skee. Aarhus og Riber - Regiment ere vel egentlig dem, som i Besynderlighed trængte til Hielp.

Min bedste Ven ville betænke Inddeelingens Urimelighed, at Aarhus Regiment har mange Lægder ved Holstebro, 16 Mile borte, og at derimod ikke faa Lægder her lige ved

¹⁾ s: Tid.

²⁾ Skatteforordningen af 11. Marts 1789 hvorefter der skulde svares $\frac{1}{2}$ pCt. af Formue, og 5 pCt. af Indkomst og Næring (men ikke af Landbrug).

Aarhus i dette mit Amt høre til Ribe; ligesaa fra Schanderborg Amt. Fordelingen er jo dog saare let gjort; thi Lægderne bliver jo ikke fleere: de blive de samme, og tildeeles alleene Regimenterne, eftersom de ere dem nær til. Krigs Commissairerne ere de eeneste, som faae et Par Dages Arbeide, for at afgjøre denne Fordeeling, og siden den Uleilighed af en nye Protocol. De ere da vel og dem, som hindre og sinke denne liden, men nyttige Sags Iverksettelse.

Jeg kalder denne rigtige Fordeeling en nyttig Sag; og det er den i enhver Henseende. Nyttig for Bonden, hvilken, naar Lægderne faae al muelig Nærhed ved Regimentet, savner fra sit Arbeide sin Karl i den nyttige Sommertid færre Marchdage, og betaler mindre March - Penge: en Sag vigtig i det Store: Nyttig for Soldaten, der for denne forlængede Fraværelse har nu Ondt ved at faae Tieneste, og da vil finde dette lettere: Nyttig for Regimentet, der har sine Karle nemmere og villigere; der, naar det hastig befales som sidste Aar, lettere samler dem; der har da med mindre og nærmere Amtmænd at gjøre; en Sag meget vigtig: hertil kommer, at Skoe etc. ved en kortere March mindre slides. Foie vi nu hertil, at ligesom der er ved denne forbedrede Fordeeling megen sand Nytte: saa er der ved den anden hidtilværende Indretning aldeles ingen Fordeel, men skier Skade og Spilde: Saa taler jo alt for, at dette Onde burde strax hæves, og de to Jydske Krigs-Commissarier¹⁾ samle sig for at foreslaae Forandringen.

Jeg meener, Kiereste Ven, at dette burde skee, saasnart mueligt; og min Aarsag er, at denne bedre Fordeeling (hvilket og i Forord. om Stavnsbaandets Losning er

¹⁾ Joh. Eschild de Falsen og Søren Thestrup.

sat forud) skulle og maatte gaae forved de Sessioner, der ved den Anledning skal engang holdes. Thi Regimenterne maae have først deres rette naturlige samlede Districter, og dette være fastsat: ellers bliver der Forvirrelse ved og af disse ommeldte Sessioner i Henseende til Lægder og Nummere, og denne Forvirrelse maae ikke være, endnu oven i Kiøbet til alle de store og forviklede Vanskeligheder, som alligevel vil møde under denne store Omstøbning af vore gamle Indretninger.

For at vore to Krigs-Commissairer kunne snart overvinde det Arbeide, som den forbedrede Fordeeling fordrer, og som bestaaer i meget Skriverie, kunne maaskee Kongen med god Grund give dem en skikkelig Douseur, baade til Opmuntring og til at holde imidlertid flere Skrivere. Men, Kiereste Ven, kun at de to Gamle giøre alt af, og bringer alt i Orden førend de nye træde til; thi ellers fortæller en erfaren Mand dem, at her bliver i det hele et *confusum chaos*, som forstyrrer Alt. De nye Commissarier maae fra de Gamle afleveres gandske færdige Protocoller over blivende Districter, med sammes Lægder og Nummere. Nu far vel i Dag; og lev saa lykkelig som nogensinde muelig! og elsk altid den, som er med den sandeste Hoiagtelse og det varmeste Hierte

Deres Hoi-Velbaarenheds
ærbødigste oprigtigste Ven og Tiener
O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 3. Apr. 1789.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Tak og hiertelig Tak for den venlige Helsen ved den ærlige Malling og alt hvad Deres Høivelbaarenhed ved ham har ladet mig sige, endog for den Bebreidelse, som han fra Dem ordret har gjort mig. For da at forsvare mig, skriver jeg egentligen i Dag; thi ei at være ordholdende imod en Ven, dette er dog værdt, om man kand, at reengjøre sig for. Nu uden at bruge imod min gamle Ven mindste Omsvøb, maae jeg reent ud tilstaae, at jeg ikke veed uden en eeneste Sag, hvori jeg har holdt tilbage at opfylde et givet Løfte; og Aarsagen hvorfor, veed min ædle Ven ret vel. Schlanbuschs Brev, som herved følger, er det uædelste og meest ufortiente, og tillige mod den Kongelige Myndighed selv stridigste Stykke, som man kand læse. Jeg har villet skiule det, og jeg har tilgivet det. De, Bedste Ven, veed alt for vel, at hvad enten han med Rette eller Urette kom af hans Post¹⁾, var det ikke mig, der derom gjorde Forestilling, men Chefen for et Hof, hvis Høihed fra først af gav mig den Lov, ikke at flyde ind i dets Bestyrelse. Jeg tiente kun Schlanbusch i hans Ulykkes Tid; og mit Raad ei at stampe mod Braadden er i sin eeneste Forstand tydelig nok, Dog herom ei meere end endnu dette eene: naar min Ven har læst dette kraftfulde Brev, saa for den Æmhed, som min Samvittighed har, hav da den Godhed at couverte det igien til mig.

Saa nu har jeg jo holdt mit Ord. Er der endnu noget andet: saa ville De reent ud skrive det i saare faa Linier

¹⁾ Schlanbusch om hvem jvfr. Side 231, blev i Begyndelsen af 1783 afskediget fra sin Stilling som Kammerpage hos Kronprindsen (Hist. Tidssk. III, 5, 583 ff.)

til Deres af et fuldt Hierte hengivne Ven. Dersom min Kiereste Ven skulde mindre være fornøiet med mit Brev i Febr: Saa ville De troe, at ingen Aarsag i Verden har bevæget mig, uden alleene den, jeg anførde, og som De heel og fuld maae føle. Men behag og at lægge Mærke til, at jeg tillige erklærede, at hvad min Ven end ville vide mine Tanker om, det skulde jeg med den yderste Oprigtighed sige: og at om noget forekom mig, der kunde synes at trænge til Hielp fra høieste Sted, skulde jeg efter den Tilladelse, som De havde forundt mig, ikke forsømme at anmelde det, hvilket jeg og nu gjorde sidst. Har De endnu Ædlest Ven, noget andet at undre over hos mig: da ville De kun fortælle mig det reent ud. Mit hele Hierte er, som De altid har kiendt det: og Deres og mod mig, som jeg altid har kiendt det. Kort: vi ere Venner, vil saa leve, og saa doe. Elsk mig da, som altid: De har ingen, vist ingen, Dem meere hengiven end den, som med de ivrigste Onsker for vor ypperlige Kronprints og for Hans værdige Ven er af Siel og Hierte

Deres Høivelbaarenheds

ærbødigste Tiener og sande Ven

O. Hoegh-Guldberg.

Aarhus d. 21. Apr. 1789.

Ach! hvilken Crisis, som Raserie, Upolitik og sært Toi setter for nærværende Tid det kiere Danmark i! Min Ukyndighed i det Hele viser mig kun her Morke og Mulm.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven.

Skiont nu paa 5 Maaneder uden Svar, og uden mindste Mærke paa venskabelig Erindring fra Deres Høi-Velbaaren-

hed skriver jeg ligefuldt i denne min Maaned, og skal giøre ligesaa i den følgende, om De bliver i Kiøbenhavn, og jeg med Vished veed, hvor De er: og alt dette skal jeg giøre, fordi vor Aftale er saa, og fordi jeg elsker, som altid, med om Oprigtighed min Ven, og kand ikke, om jeg end grublede Dage ud, paa nogen Maade udfinde mindste Aarsag til, hvorfor De ikke, Værdigste Marskalk, skulle elske mig. Og dog maae der være noget, hvad det endog kand være, som har studset Dem, og givet Deres Tænkemaade om mig en mig sorgelig Vending. Men dette, hvad det endog maae være, burde De, og bør De, Elskeligste Ven, sige mig, og sige mig reent ud. De fortjener af mig den Hiertets Agtelse, at jeg taler heri reent til Dem; og jeg fortjener af Dem den Hiertets Agtelse, at De taler heri reent til Mig. Vort Venskab overstod eengang den allerhaardeste Prove. Alt hvad nu er, er et intet, ja (det veed jeg for Guds Ansigt) et aldeles Intet, som ved nogen Misforstand, af hvad egen Natur denne endog kand være, er saare uforskyldt blevet til et Noget. Jeg kiender min Vens sande Værd, og ærer Dem ikke med Munden, men i Hiertet. Den har altid fundet Modstand, som har tordet endog vovet en eeneste Stænk mod Deres mig agtværdige Handlemaade: og fordi man saa kiender mig, tier man enten om Dem, eller nævner Dem med Agtelse. Ikke fordi De er, hvor De nu er, handler jeg saa; men saa har jeg handlet uafbrudt i 16 Aar. De har da, min Ven, den fulde Hiemmel paa mig; bedre Hiemmel, end De i Deres hele Leve-Tid faaer paa nogen. Alt hvad da nu har foraarsaget denne sære Kulde, maae jeg vide; og De skylder mig, at skrive mig den reent ud: ja dette kand De saameget des villigere, som De, Kiereste Ven, maae vide; De, som saa kiender mig, og min hele Tænkemaade, at Falskhed og Nedrighed aldrig

besmittede mig, og at jeg tænker selv, og aldrig har ladet mig lede af anden Mand. Ogsaa Dem Selv skylder De dette: min Værd være hvordan den end er, saa veed jeg dog, at Deres Ven er jeg, var jeg og vil jeg være.

At De kand have stødt sig, fordi jeg skrev min Ven, at det krympede mig at vælge selv til Materie politiske Sager, er mig ubegribeligt; thi anden Aarsag, eller anden Anledning til Modbydelighed end den, jeg anbragde, havde jeg ikke: derom bør De troe Deres Ven; men den anbragte Aarsag var og er mig fuldvægtig, fordi min hele Siel føler fra en Side den største Afskye for den saa gemeene Dadlesyge, og fra en anden den inderligste Overbeviisning om, ei at være ufeilbar, og at flere Veie kand føre til eet Maal. Men med alt dette skrev jeg til min Ven, at hvad De ville forlange mine Tanker om, det skulle jeg med største Villighed udarbeide; og hvad der kunne falde mig selv for som vigtigt og got, det ville jeg med en Vens Frihed indberette.

Hav nu den Godhed skarpt at prøve mig, og med den Aabenhed, som hidtil har havt Sted imellem os, at forkynde mig min Dom: jeg er vis paa, at Venskabet skal intet faae at klage: thi min Ven skal aldrig ville paalegge mig noget, som er blevet tungt for min Grund - Tankemaade. Ikke Frygt for Posten¹⁾, ei heller for mine Breves Skiebne i Deres Værge, men eene og alleene den anførte Aarsag, ligefrem og som den lyder, har født og underholder denne moralske Ekkelhed.

Imedens jeg da nu, vist med Længsel, higer efter et Svar; det vort ægte Venskab gjør nødvendigt: vil jeg blive ved det, jeg aldrig undlader, at indbefatte Dem, Elske-

¹⁾ Breve bleve da ofte aabnede paa Posten.

ligste Ven, i mine varmeste Ønsker. Gid De maae blive ved at være vel, være munter, være fremdeles under Guds naadige Varetægt! De forestille sig ikke, hvor jeg elsker Dem, og hvor det glæder mig at høre det, jeg ønsker, fra Dem. Gud hielp Staten! og hielp den værdigste og retskafneste Kronprints over alle Viderværdigheder og over alle de Anstød, som vor Tids sære Politik har lagt i Veien, paa det den faste og værdige Handlemaade, som Hoistsamme har valgt og vedblevet, maae bære rolige og ærefulde Frugter! Nu jeg omarmer min Ven, og er med den største Hoiagtelse og et redeligt Hierte

Deres Hoivelbaarenheds

oprigtigste Ven og ærbødigste Tiener

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 19. Jun. 1789.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Artigt, at samme Dag som mit Klynke - Brev allerede var paa Posten, fik jeg fra Deres Hoi - Velbaarenhed det længe ventede Svar, som fuldkommen tilfredsstillede mig fordi min Vens Brev var i sit hele Indhold Kierligt, og i dets hele Aand et reent Aftryk af Venskab. Jeg er da rolig, fornøiet og sikker om det Venskab, jeg skatter og stedse ville beholde. Hvad jeg da bør, gjør jeg strax i Dag og siger min Bedste Ven den ærligste Taksigelse, og jeg siger Dem endnu, at jeg er vis paa, at De ikke med Misnøielse har læst Venskab at klage sig; thi ellers havde jo dette den slemme LigeGYldigheds Syge. Nu alt dette er afgjort, og saameget des behageligere, som min Vens Brev kom af sig selv, og ikke blev et Svar paa det Brev, der var æskende

om Svar. Neppe seer jeg Dem, Kiere Ven, i Aar, og dette gjør mig vist ondt; thi jeg synes, at jeg havde Endeel at tale med Dem om; ikke noget Deres Person og Deres Plan angaaende; thi alt dette er snorret og magelos det samme; men Staten og vores Dyrebareste Herres Stats-Vel betrefvende; og det ei heller i Hensende til de udenlandske Sagers Bestyrelse; thi saavidt jeg kand erfare, mærke og slutte, er Gangen heri uforbedrelig; men vores Monte-Plan, vor Vexel-Cours, og vor Landvæsens Omformelse; vel og vore Videnskabers og vor Skolevæsens: alt dette foruroliger mig for den nærværende Tid, og skrækker mig for den tilkommende. Jeg ville tale med min Ven, og udøse mit Hierte: dette var mig en liden Trost, hvorvel jeg fuldkommen indseer, at jeg hermed kun bedrøvede Dem, der hverken kand eller bør forlade den vel valgte Plan¹⁾. Meget er og saa, at Gud veed, hvorledes det skulde hielpes: noget derimod, som ei endnu er skeet, kunne maaskee standses, udsettes og aldeles blive borte, om ei af anden Aarsag, saa dog af denne, at ei en alt for udbredt Forvirrelse skulde slappe for mange Statens Fiedre. Det er dog med Staterne, som med Legemerne, at een *convulsion* at læge, er allerede nok, og at det er hoist voveligt, at give dem Kramper i alle vigtige Dele paa eengang. Jeg skriver Dem, Elskeligste Ven, som jeg tænker, og skriver Dem af det ømmeste Hierte for den Fortrefflige Herres Skyld og for det Fædrenelands,

¹⁾ Bülow's Plan, ikke direkte at blande sig i Statsstyrelsen, men kun indhente Oplysninger, for at kunne raade Kronprindsen, naar denne spurgte ham til Raads, antydes flere Steder. I et Brev fra L. Smith (Pakke 80), som er uden Datum, men henlagt ved Brevene fra 1789, handles om Bülow's Forhold til Mennesket (ø: Kronprindsen) og der yttres: De bør aabenlyst erklære, at De har gjort mere, end deres Pligt, sagt og gientaget Sandheden, men man vilde ikke høre Dem.

som er mig saa kiert: og bagefter siger jeg mig strax: veed Du og med Vished, om ikke dette for Dine Oine Sære er i Guds Haand just Veien til et større Gode og en forbedret Tilstand? Og strax er jeg saa tilbage til mig selv, til mit Embede og til min Forfriskelse: Konsterne og Videnskaberne.

Disse sidste taknemmelige Born skal erkiende min Elskelige Vens saa ædelmodige Omhu for Dem (dem): nogen vidste jeg, at De havde, og inderlig glad blev jeg, at kiende denne Omhu endnu noiere, ja saadan netop, som den er; thi den er vist alt det, den kand være, og større, end jeg under alle Omstændigheder formodede. Vidste De, Kiere Ven, hvor jeg under Dem den Glæde, den Løn, den Medvidenhed! Vær kun vis paa, at jeg skal vel tie, saavel dette, som Alt, hvad De betroer mig.

Maatte vi dog kunne, Elskeligste Ven, beholde en anstændig Fred, og ville dog det Preussiske Hof betænke, at de to Keiser-Hoffer have ei stedse en Tyrke-Krig, og Frankerige ei altid sin indvortes Foruroiligelse! at den Syv-Aars Krig kand fornyes, og saa meget voves!

Under al vor Svaghed er det en Glæde at see dette Aars Grode tegne saa vel, og love den mattede Bonde af Guds Naade en rig Høst, et paa saa haard og lang Vinter uventet rigt Haab. Kunne nu Omstændighederne tillade, at de saa fornødne Arme kunne til Høst-Arbeidet komme tilbage! Troe mig, Bedste Ven, at de behøves og virkeligen ville paa de allerfleste Steder uheldigen savnes! De hielpe dertil, om NB vore politiske Omstændigheder tillade det. Nu jeg omarmer Dem, og er med et heelt Hierte

Deres Hoi-Velbaarenheds

ærlige Ven og hengivneste Tiener OHG.

Aarhuus d. 23 Jun. 1789.

(paa Randen) See min Ven, saa fuld er jeg af Dem, at jeg

har glemte den deilige Klim¹⁾, som jeg skylder Dem, og takker inderligen for, og elsker som Deres og Deres Omhu! Lev altid vel.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Aller-elskeligste Ven

Skjønt et Rygte efter et andet har for den forestaaende Holstenske Reise gjort mig saare uvis, om det Brev, jeg kunne skrive, forefandt Deres Høivelbaarenhed i Kiøbenhavn, og jeg derfor har udsat at skrive til min Ven: saa siden jeg nu sidst har hørt, at Reisen ei gaaer for sig, førend i Midten af August, vil jeg strax gribe Pennen, for at glæde mig med Dem først og fremmerst over H. K. H. vor dyrebare Kronprintses Helbred efter den uangenemme Forkiølelse, som Høistsamme havde, og som man nu forsikrer mig, at være aldeles overvunden. Mine ivrige Ønsker for Ham kiender De, Bedste Ven: de ere uaffadelige; de ere som de, man gjør for sig selv; thi al Hans Vel og Lykke er min, fordi og jeg er en Deel af vort Gandske, og ikke derfor alleene, men og fordi jeg har elsket, elsket hoit denne Herre fra Barndommen af, og skylder Ham den Tilstand, hvis Værd jeg veed rigtigheden at skatte baade i sit Eget og i Sammenligning. Dernæst lykønsker mit Hierte Deres for den Neutralitet, som Staten lykkeligen har faaet²⁾, og som var for vort hele Indvortes saa saare vigtig; thi mod Engelland og Preussen hvad kunne vi udrette? Og hvor alt Haab om lykkelig Modstand fordømmer sig selv, der er det uendelig

¹⁾ Smlgn. Side 216.

²⁾ Ved Erklæringen af 9de Juli 1789 udtalte den danske Regering med Ruslands Indvilligelse at ville forholde sig neutral under Resten af den svensk russiske Krig, der endte 1790 ved Freden i Werelä.

bedre at tage uden Sværds slag mod Rolighed, end efter smertelige Tab og Forliis at tigge om den, og dog ikke faae den uden at betale de dyre Omkostninger. Mig synes og, at vi have bevaret Æren under alle disse Fortrædeligheder saavel ved vore Foretagender, som ved vore Erklæringer til disse fremmede Magter; især har den sidste, hvorved vi har modtaget Neutraliteten, særdeles staaet mig an.

Det forstaaer sig, at ærgerligt har det været at see sig truet og bunden; men hvad skal man sige? Hele Europa er syg, og under Febrilske Anfald, ja næsten angreben af den faldende Syge. Hos os skal en Konge tvinges til at frafalde Opfyldelsen af en Tractat, og det af Magter, som ingen Forbund har med Sverrige; og ingen Adkomst da til, med saadan myndig Tone at antage sig Sverrige. Det er da Spydestagens Ret, den Stærkeres Ret, som bliver Folke-Ret. I Sverrige kand en Konge træde uden Skye sit Folkes Rettigheder under Fødder, og det paa en Rigsdag, og det ved de nedrigste Konstgreber og en aabenbar Voldsomhed. I Frankerige, hvor en Konge er god nok for af de Døde at opvække en Fransk Rigsdag, der er denne første Rigsdag dristig nok til at undertræde strax endog den Kongelige Myndighed, som hine i 11 og 12 Aarhundrede holdte Rigsdage endog ikke drømte om at røre, og, hvilket er det yderste, føre Kongen selv med den oprørske Cocarde i Triumph til Paris. Paa samme Tid i Flandern og Brabant ophæver Keiseren ved en Forordning *la jôicuse entrée* og da alle Stændernes Privilegier, ligesom Kongen i Preussen ved nogle 1000de Mand traadde paa Hollændernes Halse, og indsatte Statholderskabet i alle dets Rettigheder. I Polen har det Berlinske Hof ærlig bestræbet sig for at skabe, om det er mueligt, en Stat, da denne Stat, om den faaer Fasthed, har det største Kald til at borttage Vest-Preussen, der er

det Preussiske Monarkies ædle Perle. I Preussen, hvor mig synes, man har nu den sande Oienbliklig Politik, opirrer man Rusland, Østerrige, Frankerige, Danmark, fordi man nu kand, ubekymret om den Tid og den Tilstand, der om faa Aar kand være, naar ingen Krig er med Tyrkerne.

En vis Friheds Aand faaer aldeles Overhaand i Europa og beskyttes, ja fremelskes af Fyrsterne: og denne Friheds Aand snakker, skriver, virker, ja raser: den har betaget alt fra Statens Hoveder til dens nederste og yderste Dele. Og al denne Friheds Aand udbreder sig ved Siden paa Overdaadighed, Vellyst, Nedrighed, *irreligion*, Penge - Mangel, Fattigdom, indbildt Rigdom; men Frihed, nyttig Frihed, salig, ordentlig, lovbunden Frihed, kand ikke tænkes, kand ikke tee sig velgiorende, uden hvor Religion, Dyd, Tarvelighed, *subordination* er Natur, og Sæder. Hvor dette ikke er saa, der har Tingenes Natur soret paa, og har for sin Eed hele Historien til Hiemmel, at Frihed enten ikke kand blive til, eller ikke trives; men skal, maae og bør udarte til Ryggesloshed og rasende Uorden, og dette til Anarchie, og den til Despotisme.

Holland har prædiket; men Frankerige er nu steget paa Tale-Stolen for Europa; og min Ven! hvor er jeg nu lystende efter at see, mærke, agte, lære! Det vil og De: det kunne og alle. Men derfor lære dog de Fleste ikke. Saa meget seer man forud: saa meget kunne afværges: saa store Ulykker havde i Frankerige kunnet være afværgede: men Erfaring, Svie, Ulykken skal bevise, overtjede, afsige endelig Dommen. Overallt synes mig, at vor Verdens Deel bereder sig til Forandringer; men hvilke, hvor store, af hvad Natur, dette seer intet dødeligt Øie; men frugtbar Sæd i giødsket Ager mærker man ufeilbar. O! Ædle Ven! vort

Danmark, vort Fædreland! Men her tier jeg, baade fordi det er Pligt, og det er Lyst.

Nu har De læst Grillenfængerie nok, og bør nyde Lov. Bliv under vor hele bevægelige og flyttende Verden min uforanderlige Ven. Tænk paa min Rhode¹⁾, naar De kand nogenlunde: og tænk ofte paa den, der elsker og ærer Dem, og er med saadant Hierte og under de bedste Ønsker

Deres Høivelbaarenheds

troeste og ømmeste Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 6 Aug. 1789.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Det var mig kiert, og kiert som det er for en sand Ven, at erhøle et Brev fra Deres Høi-Velbaarenhed; men ved denne Glæde var ikke en liden Bekymring; thi min Ven havde været svagelig, var det endnu, og skulle dog reise. Neppe har jeg derfor Tid at takke Dem for det sidste Brev, forend De maae læse mit Tiggerie om et Nyt, som ikke behøver at indeholde uden dette alleene, at min Ven er vel: o maatte jeg snart ved Dem Selv faae denne Efterretning! Maatte det gaae, som forrige Aar, at Reisen styrkede, gav Kræfter, og bragde alt i Orden! Kunne mine Ønsker hielpe! de ere saa ivrige, som en Vens og som en en god Dansk Mands. Mit Hierte er saa bange for Dem, min Oprigtige²⁾: det ville saa gierne beholde Dem, og be-

¹⁾ See S. 197 og næstfølgende Brev af 9de Oct.

²⁾ See Noten Siden 260.

holde Dem der; hvor De er saa nødvendig. Gud spare og bevare Dem!

Og i det, jeg da tænker paa Dem, tænker jeg og paa H. K. H. Kronprintsen. Gud være lovet, at Høistsamme er bedre! Maatte nu den frie Luft og det daglige Arbeide bekomme denne brave og dydige Herre vel, og de kolde, fugtige Nætter ikke skade Ham: det første er jeg næsten vis paa; men det sidste er jeg bange for. Dog noget langt haardere holdte Herren ud forrige Efteraar: gid De da og, min Bedste, der er mig saa ofte *Reconvalescent*, maatte udholde det! De nævner mig allersidst i Deres Kiere Brev, at De til Afskeed var paa Fredensborg¹⁾: og der havde De tilfoiet et Men

Dette ville jeg forklare paa den Maade, som jeg selv saa ofte har erfaret, og som De da og forrige Aar nævnede mig: herved er da ei andet at giøre, end vi alle giøre i et Torden-Veir, der er $\frac{1}{4}$ Miil borte og heftigt: vi beklage dem, der har det over Hovedet, men selv, skiont det er ubehageligt, beholde vi Rolighed, fordi vi ikke frygte, og vide at ingen kand ændre det. Saadan havde min Forklaring blevet, og den havde tilfredsstillet mig, naar ikke min Ven aldeles i Sammenheng dermed havde tilfoiet, at De ønskede at tale mig blot en Time. Dette Tillæg lader efter hos mig en Tvivlsomhed, at Deres Men foran betyder noget andet; og hvad dette dog kunne være, vover jeg ikke at giette paa, og ville dog saa gierne vide. Uden Fare kunne min Ven med to Linier styre mine Tanker til det Rette: jeg brænder ærlig Brevet, naar De siger mig det. Ellers hvor gierne saae jeg Dem, hvor gierne taledede jeg Dem? Men hvor skal det skee? Vi to tabde meget for hinanden,

¹⁾ Hos Enkedronningen: see Brevet ²⁰/₇ 90.

og maaskee Staten med, da vi skildes ad. De elsker mig, og jeg Dem: derfor skriver jeg saa, der ellers ikke ombyttede min Tilstand med nogen anden i Verden, og aldrig gyser for noget saa meget.

Omendskient jeg har glædet mig med min Elskte Ven over vor *Neutralité*: saa kand jeg dog ikke andet end giøre det igien. O! at have Krig med de langt mægtigere, og det hvor alt indvortes er saa svagt, hvad kand tænkes voveligere og til Ulykke sikrere? Trøst forud i Indbildningen hielper kun lidet, hvor de mindre Batailloner ere, og den svagere Casse. Den store Gustav giør nu Proven. Kand han med Ære komme fra, hvad han har kastet sig i, da er han Gustaf den Lykkelige. Hans Flode under hans saa tapre Broders Anførsel har nu krøbet ind til Carlsrone, og Lilienhorn faaer nu at lide, fordi han ikke tog de 5 Russiske Skibe. Ligger Kongen under i Finland: bliver nu de Svenske Kyster skiændte og brændte: saa er det General Siegroths Skyld, der har trækket sig tilbage, og ikke Kongens. Vi have nu Øieblikket, at vi kand vente de store Nyheder fra Finland, Sverrige, Donau.

Men Frankerige! hvilke Optog! hvor aldeles værdige det 18 Aarhundrede, den Philosophiske Tidsalder, og dens Aufklärung! Den Kongelige Myndighed traadt under Fødder ved Armeens Forførelse, Pøbelens Oprør, Ministres Forræderie: National-Forsamlingen at kand tænke, at i Sæders Fordærvelse, Vellysters Herredømme, Overdaadigheds Raserie 24 Millioner Mennesker kand med eet faae den Dyd, den Romerskhed, som kand bære Frihed og giøre en saa stor Stat lykkelig. At Sværmerie har begyndt, seer jeg, og at den har besat National-Forsamlingen. viser dens *decrets ou arretés*. Men eet er at begynde, et andet at

vedligeholde og befæste: det første er altid let, men det sidste I Sandhed som jeg aldrig havde tænkt at skulle see saadan Tragicomoedie: saa er jeg nu og idel Øie; kun Opmærksomhed. Neckar, jeg hidtil efter min Maade har ikke dømt om, bliver nu min Beskuelse; thi har han Stats-Dygtighed, som jeg endnu er usikker om, saa maae den nu vise sig, og har den allergyseligste Leilighed.

Imidlertid er det vist, at skal *la régénération de la France* gaae for sig, og dette Barn komme til Verden: saa bliver det ikke borte af Mangel paa Fødsels Veer. Men Mirakel paa Mirakel maae til, om her ikke skal fodes Misfoster og et græsseligt Uhyre.

Maaskee jeg, der er fød under en Monarkisk Regiering, har soret den, og elsker den, anseer den Europæiske Friheds Syge fra en alt for sort Side. Jeg har i denne Tid ofte overtænkt de bedste og af de bedste Folk antagne Grundsetninger: jeg har kaldt den sande Historie af ældre og nyere Tider, det er Verdens Erfaring, til Hielp; men jeg kand ikke andet finde, end at for de Europæiske Riger ingen Forfatning skikker sig uden den Monarkiske, og at ingen staaer uden den. Men det seer jeg og af Europæ nu værende *situation*, af dens Sæders Forfald, af den(s) Finantsers Tilstand, af dens Tænke-Frihed, af dens Forlegenhed, at urolige Tider, Oprør, Selvraadighed, kort sagt, hvad vi i Frankrige seer, kand ventes, vel under forskellige Skikkelser, men dog i Grunden det samme Stykke. Ogsaa dette synes jeg at see, at Monarkerne maae lade sig advare af det rædsomme Exempel, nu at bruge den yderste Klogskab og den største Forsigtighed og tillige det fasteste Mod, om ikke for deres egen Skyld, saa dog for deres Folkes, at ikke ogsaa hos dem Stæder skal plyndres, Skatters

Erlæggelse ophøre, og den talrige Almue paa Landet og i Stæderne skiende, brænde, forstyrre; og Enden da blive, at Folkets eget Blod maae udgydes ved Folket, de allerede svage Stater i Bund og Grund ødelegges, og noget Nyt omsider komme frem, som Gud veed, hvad bliver.

Almue som Almue bekymrer sig lidet om, hvad Regerings Forfatning den lever under; men det, den lyster efter, er at være fri fra Skatter, fra Leverancer, fra Soldater-Hold, fra Byrder. Det er det, den kalder Frihed: det er nu og det, som den Franske Almue har sat sig i Besiddelse af: og hvad der er nu værdt at see, det er, hvorledes det lykkes Demagogerne at berøve Almuen disse sande Herligheder, og legge den igien under Loven, under Skatter, under Orden: ogsaa er det værdt at see, hvad Committenterne vil sige til deres faa Committerte i National-Forsamlingen, som i det sværmende Drukkenskab have skienket alle ældgamle Rettigheder bort, og det een Eftermiddag, og paa eengang. Men Haanden dog engang fra Papiret! See nu, værdigste Ven, et langt Brev. O! var De dog frisk! og vidste den det, som er med det hele Hierte, ja endog med sin hele Forstand

Deres Høivelbaarenheds
ærlige Ven og oprigtigste Tiener
O. Høegh-Guldberg.

Aarh. d. 1. Sept. 1789.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk
Allerhoistærede og Kiære Ven

Med sand Bekymring saae jeg min Ven reise fra Kiøbenhavn, halv frisk, og neppe kommen fra Sengen og Kammeret: min Frygt fulgde Dem, og jeg længdes inderlig efter

de første Efterretninger fra de Venner, som tiente mig til Spioner paa min Elskedes Udseende, Helbred, Munterhed. Er det en Glæde at have frygtet forgieves: Saa domme De nu min Glæde, da hvert Brev var over mit Haab, paa eet nær, der forkyndte mig, at De to Dage havde haft en smertefuld Tand-Pine. Nu haaber jeg, at min Ven er vel, og det fordi mine Venner intet modsat fortæller mig; nu haaber jeg, at De Selv snart betaler mig Deres Gield i et Brev, der giver mig som megen anden Hierte-Fryd, saa og fuld Beroligelse, og dette Brev venter jeg, naar Host-Manoeuvren er forbi; thi da just kand jeg faae den sidste Underretning, jeg behøver. Maatte De da, Kiereste Hr. Marskalk, kunne sige mig, at De endog i denne nu vaade, stormende og kolde Luft havde holdt ud, og seet Hans K. Hoihed Kronprintsen holde ud. O! hvor har min Glæde været stor, at denne utrettelige og fortreffige Herre med det bedste Helbred og fornyet Styrke har fuldendt saavel sin Reise, som sit Arbeide! Mine Ønsker ere stedse for Ham, og da og i Ham for os selv. Nu fra dette Store til min lille Person.

Jeg har nu i 3 Uger havt Extra - Sessionen i mine Amter, og da bivaanet den fra Kl. 8^{1/2} om Morgenen ud i Eet til Kl. 3^{3/4} om Eftermiddagen, først i Horsens, og saa her for dette Amt. G. K. C. Wildenrath¹⁾ og Etatsraad Colbiørnsen²⁾, to i Sandhed kyndige, dygtige, retskafne, og for Kongens Tieneste ivrige Mænd, have været fornoiede med Ordenen i mine Amter, og mine Amter fornoiede med disses Retsindighed: end ikke paa nogen Proprietaires Ansigt har

¹⁾ General-Krigs-Commissær C. H. Wildenrath, Deputeret i Generalitets- og Commissariatscollegiet.

²⁾ Christian Colbiørnsen f. 1749 † 1814 som Justitiarius i Høieste-Ret; han spillede som bekjendt en Hovedrolle i den store Landbocommission, der blev nedsat 1786.

man seet mindste Spor paa Vrangvillighed; tvertimod de har redebon gaaet til Værks med al Underretning til Forordningens fulde Iverksettelse og Stavnsbaandets Løsning og den dermed forbundne Soldat-Udskrivning. Det glædede mig inderlig at see, at de tænkte, som jeg: naar Kongen **har** sat en Lov, saa er nu den Grund-Vold lagt; og nu ingen Snak, intet Skraal, ingen Konst meere. Stavnsbaandet er nu løst: den talrigste Stand har faaet af Lovgiveren sin Grund-Frihed tilbage; og vee den, der nu torde hemmelig eller aabenbare krænke en Ret, som Naturen gav, og Lovgiveren har kaldt tilbage! Eet er, hvad kunne raades i en urørt og gammel Sag: et andet er, hvorledes bor tænkes, naar Retfærdighed selv har faaet denne Sag under sin erklærte Beskyttelse.

Ikke mindre har det glædet mig for Kongens Krigs-Tjeneste og Landets Forsvars Væsen at see nu med aabne Øine og fuld Vished af de fuldstændige Ruller, der nu affattes ikke alleene over det Mandskab, som har Krigs-Alderen, men og tillige over det, som opvoxer dertil, at Jylland kand forsyne sine 5 Infanterie- og 2 Cavallerie-Regimenter, og endda afgive til de andre Corps, hvad dertil er bestemt. Her ligger Syn for Sagen, og Rullerne ophæve al Tvivl og giendrive hver Indvending.

Det er en Glæde saare sød for en Patriot, som Dem, min Ven, at vide med uimodstaaelig Vished, at Landet kand levere disse Folk, og blive ved at levere dem: at følgelig Armeen kand regne paa en varig Tilgang; at det Danske Forsvars Væsen kand hvile paa saadan Styrke af Landets egne Børn, der ikke løbe, som de Fremmede, naar de skulle bruges uden for; at disse egne Børn dannes under deres egen Herres ypperlige Tilsyn Aar efter Aar til gode øvede Soldater, hvilket endog Krystere som jeg kand følende skionne;

at den Gevorbne Stamme opnaaer kiendelig sin Hensigt at forme de nationale, og at disse Fremmede, ved at ligge i Kiøbstæderne, holdes til Skikkelighed og blive ordentligere, end det i store Garnisoner var mueligt; at disse saaledes fordeelte Regimenter ikke alleene have og faae den beqvemeste Beliggenhed i deres Districter, men at hele Forordningen om Stavnsbaandets Løsning er ypperligen i dens hele Dannelse afpasset dertil og knyttet dertil med et Baand, der aldrig uden den skadeligste Forrokkelse kand løses; at man, naar denne hele saa viseligen udtænkte og af Hans K. Hoihed Selv saa omhyggeligen forbedrede Plan og ved bemeldte Forordning endog til en Grundlov ophøiet Indretning bliver staaende uryggelig, ikke Alleene seer et herligt Heelt, men og for Hans K. Hoihed Selv, som jeg saa inderlig elsker, den glade Forhaabning, at denne Deel af Statsvæsenet, som har faaet Fasthed, sand Fasthed, kand nu groe paa sin Rod, og om 20 Aar bære Sin Stifter, sin saa ærligen arbejdende Stifter, de ærefuldeste Frugter, ogsaa denne Frugt, at have i det blotte Jylland om 20 Aar foruden de virkelige i Tieneste værende Soldater 10,000 ovede Veteraner; thi de da udtientes Tal ville være saa. Henrykt af Glæde over alt dette, maae jeg endnu foie til, at de 150,000 rdr, som de Syv Regimenter omtrent fortære i Jylland, er en ypperlig *finants* - Anstalt for Landet til at formeere Kongens Consumptions-Intrader, befordre den indvortes Circulation i Statens Hierte, og sette Borger og Bonde i Stand til at udrede Skatter. De, som har overtænkt *finants* - Væsen, og Penge - *reproductionen*, foler vist her som jeg.

Men hvor er jeg bleven vidtløftig, og hvor let bliver man det til en Ven, og endmeere over en Sag af det Værd, og som man i 21 Dage har stedse beskuet? og ikke kunnet

andet end saare ofte betragte fra alle de Syns - Puncter, hvori Tankerne sette os naturligen over et Formaal, der længe svæver os for Øinene.

Men nu ned fra dette Store til et saare lidet. Deres Høivelbaarenhed veed, hvormeget min stakkels Rhodes Vel-færd ligger mig paa Hierte. Han, der nu ved det Islandske Compagnies Forandring frygter at komme paa Pension, søger en Comsumptions Controlleur¹⁾-Tieneste i Kiøbenhavn paa omtrent 400 rdr: han har 300 rdr. See nu, Gamle Ven, mit Ønske, og hans Haab. Opfyldelsen vil inderlig glæde mig, og særdeles forbinde mig: og begge Dele vil De, og vil det virkelig. De ville nu hielpe mig til at kunne takke Dem og herfor, og De veed og føler, hvor sødt det er at takke en Ven, og atter see sig i hans Giæld. Tak-nemmeligere Skyldner kand De dog ikke have, og som sikrere hører Dem til, og det med sit hele Hiertes Hengivenhed og den ømmeste og stadigste Høiagtelse; thi saaledes er heel

Deres Høivelbaarenheds
oprigtigste Ven og trofaste Tiener

O. Høegh-Guldberg.

Aarh. d. 9. Oct. 1789.

Hoi-Velbaarne Hr Marskalk
Allerhoistærede Elskeligste Ven

Jeg skriver i Dag, for at sige Deres Hoi-Velbaarenhed, hvad De desuden veed, at jeg, som hver Dag i Aaret, saa og nu ved dets Ende, uafsladeligen gior de inderligste Onsker for Hans Kongelige Høihed vor Dyrebareste Kron-Prints, for Hoistsammes Liv, Lyksalighed, Ære og Ønskers

¹⁾ Overskrevet Casserer-.

Opfyldelse, der ikke ere Andre, end Statens Vel til Hans Glæde. Maatte dog det Gode opnaaes, som denne brave, retskafne, dydige og utrettelige Herre attraaer og fortjener! Han der vil alle vel, og ingen ilde! Han, der har gjort mange lykkelige, og ikke en eeneste ulykkelig! Han, der altid er ligedan, og holder sig selv i en Ligevægt, der har opvakt og vedligeholder min høieste Ærbødighed! Ingen veed bedre end min Ven, at her er skier Sandhed, og at jeg end ikke skriver af Smigrerie til Dem Sandhed. Saa har jeg i fortrolige Samtaler talt med Dem: saa taler jeg aabenbare altid, og hvor dertil er Leilighed. O! maatte dog denne fortreffelige Herre nyde og erholde og beholde den eeneste Glæde, Han attraaer! Dette er mit Nyt-Aars Ønske hver Dag. Gud opfylde det!

Nu og Dem, mit Hiertes Ven, hvis Glæde og ikke Glæde er saa uadskillelig fra Deres og vores Herres, tænker jeg og, som saare ofte, saa og nu med megen Følelse paa. De har været længe syg, og meget i Deres Sygdom plaget: Alt dette har jeg vidst, og lidet med Dem oprigtigen, og ønsket for Dem, som Ven ønsker for anden. De er nu bedre: De er aldeles vel: mine inderlige Ønsker ere horte, og jeg er glad: og nu hvad ønsker jeg Dem i Dag? at dette Helbred maae blive varigt; at disse Anstød maae blive borte, disse saa meget dessmerteligere Anstød, som de angribe Hovedet, Deres gamle Smertested. Maatte De da, Kiere Ven, nu længe, hele det nye Aar og de mange følgende, jeg ønsker Dem, være fuld frisk, fuld munter: og da De ikke (thi jeg kiender Dem) kand være dette, uden Kronprintsen er og vel, og ogsaa lykkelig, saa Gud give, at De maatte være stedse munter; i dette Ønske er jeg vist egennyttig, og skammer mig ikke derved; men troe mig, Bedste Ven, at jeg og er det, naar jeg ønsker Dem

Huusglæde; thi jeg deeler vist med Dem Deres Glæde, og saa heel og ærlig som Faa. De elsker og mig, jeg veed det; og det kand De sikker blive ved; og det vil De og, og det ønsker jeg og.

Skiont et Brev saadant som dette, og af det Indhold er for Venner af høi Værd og trænger ikke til anden Vegt: Saa ikke desmindre er min Vane til Dem, Elskelige Ven, saadan, at jeg synes ikke at kunne ende, uden dog at skrive noget andet, og da det, som jeg vist allerførst ville nævne, om jeg havde den Glæde, at see Dem og tale Dem nogle Øieblikke. Hvad mener De vel dog, at det Nye Aar vil bringe for Frankerige, hvis Optrin jeg seer paa med samme lærbegierlige Nysgierrighed, som jeg læste de første politiske Systemer, jeg studerte; thi saa fremmedt som da alt dette var for mig, saa nyt og sært og ukiendt af Verden er alt, hvad jeg der læser og agtsom mærker: Aldrig, aldrig har Verden endnu havt en Rolle som denne. Den i Polen er loielig; men Statens Form tillader den, og ofte har man seet sligt: Den i Holland, som Preussen meere qvalte, end endte, har man endog der, med smaae Forandringer, tilforn seet: Den i Brabant og Flandern ventede jeg, og fortiente Keiseren, og har vor Klode ofte havt: Ligesaa den store Gustafs sidste Rigsdag var ikke nye i Verden, og det ligesaa lidet, som om Sultan Selim nu af sin Pobel bliver afsat, og, da han er ulykkelig, gjør Plads for en anden ligesaa uheldig. Nei! Frankerige er min Forundring; og dens Nationale Forsamling min Professor, der læser for mig et Collegium, jeg aldrig havde ventet at høre, og gjør for mig saadanne forskrækkelige Experimenter, jeg gyser ved at see paa, og med en rædsom Nysgierrighed seer de Aar imøde, hvor Machinen skal settes i Bevægelse og vise sin Virkning. Skal jeg ønske, at den maae gaae vel? 25 Millioner fordre

det. Eller skal jeg ønske, at den maae til Gysen for hele Europa springe? 75 Millioners Vel synes at raabe hoit derom. Dog jeg ender, omfavner min Elskede, og er med den allerstørste Hoiagtelse

Deres Høivelbaarenheds

ærbødigste Tiener og ærlige Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarhuus d. 21. Dec. 1789.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Allerhoistærede Ven,

Jeg maae skrive nu først i denne Maaned, omendskiønt jeg saa mange Maaneder er uden Svar. Længe har jeg savnet nogle faa Linier fra en elsket Vens Haand: længe har De, Kiereste Hr. Marschalk, været bedre undskyldt, end jeg vilde: De var syg, meget syg: pinefuld syg, og jeg vidste det og ængstedes, og gjorde en Vens, ja en Borgers Ønsker for Dem, og disse ere, Gud være lovet, blevne horte; min Ven er igien til min største Glæde vel, og det har jeg nu hver anden Uge længe havt forsikrende Underretning om; og dog fra Dem, min gamle, min tro befundne Ven, intet Brev, intet Svar, intet Ord. De er dog ei paa Reiser: De er hiemme: De har vel meget at giøre, og især megen Adspredelse: men jeg veed af lige Erfaring, at Tid til at skrive et Par Sider finder man ligevel, og unegteligen. Her er da for mig et Sær-syn, og som det gaaer med saadant, Anledning til allehaande Tanker; men efterat have ladet min Siel lede rundt om, finder den dog intet at hefte sig ved; og derfor sin gamle Grundsetning tro, at hvad der er ugranskeligt, skal man ei martre sig med at randsage, har den befalet mig at opbie

denne 5te Martii¹⁾, og saa med en 16 Aars Vens Frihed spørge Dem reent ud og æske Svar paa, om jeg i det sidste halve Aar har ved Ord eller Handling fortient saadan Tausched, saadan Forandring. Jeg veed mig aldeles fri; fri endog for Gud. Talt, handlet mod min Ven har jeg ikke, fordi jeg dog tænker ved begge; og det veed jeg, at jeg om Dem, Kiereste Ven, har aldrig tænkt anderledes til denne Stund, end De har kiendt og været fornoiet med. Neppe gider jeg bevidnet dette, fordi jeg deels troer, at De ikke behøver det, deels veed, at jeg ei heller behøver det. Som De omgaaes med Mennesker, der ikke ere maaskee mig gode: saa kand jeg af og til treffe paa saadanne, der ei ere Deres Venner, men som De vist, hvor jeg røres, har altid erindret sig vort Venskab, saa har mit Venskab og viist sig fuldt følsom, hvor det har gieldt Deres mig ærværdige Tænkemaade. Med alt dette kand der være Løgn og Bagvaskelse; men har noget saadant hos Dem, Gamle Ven, stænket sig paa mig, saa er det Deres Pligt at sige og skrive mig saadant, og skiule Personerne; thi jeg skiotter aldrig om Nag; og da hvor let er den retfærdiggjort, der ikke har syndet, ei engang følt sig fristet dertil! men De maae i saa Fald dog sette mig i Stand til at tage Dækket bort, og vise Sagen, som den er.

Mit Hierte er ømt for Venskab, og altid var jeg det tro. Venner have forladt mig; men aldrig jeg dem; og jeg skulle da have kunnet forskyldt, at De, elskeligste Ven, skulle være bleven kold, og hiertekold mod mig? Nei! dette er mig umueligt at have engang en rimelig Formod-

¹⁾ Hvad der er passeret 5. Marts 1774 har jeg ikke kunnet finde; men fra den Dag synes Venskabet mellem Guldberg og Bülow at maatte dateres; ⁶/₁₀ 73 blev Bülow anden Kammerjunker hos Kronprindsen og ¹⁶/₁₀ 75 første.

ning om. Jeg vil derfor igientage, hvad jeg tilforn sagde: det urandsagelige skal man ei pølse paa: jeg er i et Mørke, hvori jeg intet seer, førend De setter mig et Lys. Nu har jeg været alvorlig nok, og har Lyst at ende med Spøg.

Jeg opdager i dette Oieblik, hvorfor De, Bedste Hr. Marskalk, er i med at unddrage sig fra Deres Ven. Guldberg har De aldrig før kiendt: men denne Vinter har den Danske Marquis d'Yves¹⁾ aabnet Dem og alle den fulde Udsigt over denne usle, krybende, nedrige, intrigante, uduelige Mands hele Væsen; afklædt nu og stillet i sin fulde Nøgenhed for Verdens Øine, staaer han da saa beskiæmmet, at De og ingen dydig og ærekier Mand bor meer vedkiende, mindre agte ham. Dette er da nu saa: at jeg og selv baade i dette og i de dertil hørende foregaaende Anecdoten har og allerforst lært at kiende baade denne Guldberg og den Herre, som deri kaldes Erb-Printz; men da jeg tillige med Vished veed, at De ei heller tilforn har nogensinde kiendt enten denne Herre eller denne Tiener: saa, Kiereste Ven, veed jeg og, at da disse Personer ere Dem aldeles fremmede, holder De derfor ikke op at skrive til den rette og gamle Guldberg, forhen Stats-Secretaire og nu Stiftsamtmænd; ham, som her skriver sig at have været, og stedse at skulle være med Sielens fuldeste Hoiagtelse og Hiertets ommeste Hengivenhed

Deres Hoivelbaarenheds

ærbødige Tiener og trofaste Ven

O. Hoegh-Guldberg.

Aarhuus d. 5. Mart. 1790.

¹⁾ Geheime Hof- und Staatsgeschichte des Königreichs Dänemark. Germanien 1790.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk

Allerkiereste Ven,

Med en Glæde, stor som den, man føler, naar man med eet kommer over et vigtigt Document, man har giemt for vel, modtog og læste jeg min Elskeliges sidste Brev, fandt i Deres aabne Tilstaaelse og kierlige Undskyldning den fulde Tilfredsstillelse, omfavnede min Ven med det ommeeste Sind, og glædede mig ved at vide, at jeg ciede som altid, hvad jeg aldrig havde tabt. Og nu herefter vil De dog hver tredie Maaned (thi meere vil jeg ei fordre, men altid glæde mig ved) unde mit Hierte en af sine sødeste Fornoielser; thi Venskab er mig en Helligdom, og dets visse Nydelse en af mine første Skatter.

Saa tænker jeg; og hvor elsker jeg da det faste Hierte hos vor virkelige dyrebare Kronprinds, der veed at holde ved en Ven, det allersiældneste at finde for en stor Herre; en Ven ikke af Herrens ophoiede Stand, men af Hans egen Person! Ja! hvor elsker jeg H. K. H., at Han i Vinter, da De var syg og en af de sedvanlige Hof-Renker skulle have forvoldt ham det meest uoprettelige Tab, Herren da Selv saae, skionnede, stod fast og blev Sig Selv troe. Saa almindelige som disse Efterstræbelser¹⁾ ere, saa sære ere de dog for den Tænkende, da de attraaede Pladser neppe beholdes uden af den Redelige og Dydige; og denne saa dyrt kiøber den Agt og Vægt, han besidder; men de fleste Men-

¹⁾ Hvilke Bülow's Efterstræbere og Fjender her menes, véd jeg ikke; L. Smith advarer ham for Bodendick, (om hvem see Side 228), der udbreder Ondt om Bülow, og Professor Abildgaard, ogsaa mod Prinds Carl og Gurkenborgeren (Augustenborgeren), v. d. Lühe advarer mod Bodendick, Riegels, L. Reventlow og ham med de store Næseborer (Overhofmarschallen Numsen) og saa fremdeles. Bülow betragter Prindsen af Augustenborg som sin uforsonlige Fjende.

nesker ere som de, der ivrig attraae Gouverneur-Posten paa den Guineiske Kyst, fordi der handles med Guld, skiont dette Guld, naar man er retfærdig, maae kiøbes, og det bedre Kiøb er saa dyrt, at den hoist usunde Luft dræber endog i kort Tid de Fleste.

De store Herrer i Verden ere altid i mine Øine af alle Mennesker de beklageligste, endog derfor, at de af mange Aarsager har allerværst ved at finde en Ven; og næsten maae de finde ham, for at faae ham; og naar de da har truffet en saadan, har de endnu al Møie for at beholde ham, saa at hvad der hos os andre er en simpel Dyd at holde fast ved en Ven, det bliver hos saadan Herre en ophoiet Egenskab. At vide dette Gode om H. K. H. og vide det sikkert og bestyrket, dette er mig en saare kier Bevidsthed; men, Elskeligste Ven, at vide dette anvendt paa Dem, det er mig en Kilde til megen Glæde, fordi jeg elsker baade Ham og Dem.

Jeg kunne nu ønske engang igien at see Dem; men skulle dette skee i Sommer, da unde De mig saa tidlig Efterretning derom, som De kand: jeg kand tie, og hvad der kommer fra Deres kiere Haand eller ved vores Malling, dette ville De troe, at være endog fortiet.

Jeg har med en Vens Tillid anbefalet Dem min Rhode; og jeg kand ikke fore det over mit Sind at anbefale ham derfor til nogen anden. Han er nu gaaen af med de andre fra det Islandske Compagnie, havde 200 rdr., har Kone og tre Born, skal paa Vart-Penge, kand intet undvære, og behøver en Tieneste ved Tolden. Men dette nu i Deres Hænder.

Herfra til noget andet. Jeg er, jeg den gamle Statsmand, nu blot Nysgierrighed over Europa, og er det, Bedste Ven, roligen, fordi jeg setter forud, da ingen Udrustninger skee ved os, at vi ere sikre. Nu seer jeg da hen efter den

store Gustaf, hvor han er, hvad han udretter, hvad hans forfærdelige Magt denne Sommer skal tilveiebringe: er han i Berlin, og hans Statskonsts Art foreener sig virksom med den nu saa beslegtede Preussiske, da vil deraf opstaae et sært endnu meere underfundigt og forstukket Væsen; men og, om denne Kongelige Underhandler er lykkelig, Friderich Wilhelms fulde Udbrud, og da et uoverseeligt Onde. Jeg, der kun dommer efter de offentlige Blade, gider dog seet, om og den Preussiske Monark slaaer til, og om han da af de saa slette og forunderlige Grunde skulle ville tænde en Ild, han aldrig veed, hvorledes slukkes. Hertzberg spiller denne sin første Hoved-Rolle ubegribelig slet: jeg setter forud, at han har den.

Men nu Rusland for sin Erobre - Syge mod Syden og foregaaende Stolthed, hvor drillet og trodset i disse sidste Tider! Kand Keiserinden med sedvanlig Held her selv komme ud og udbringe Rusland, da setter hun Kronen paa det øvrige: jeg under hende dog helligen langt hellere Frid. den andens end Ludvig den 14des sidste Skiebne: Vor nye Leopold¹⁾ er nu min Beskuelse: hans lykkelige Dage forlod han i Toscana; men om han i det Store kand være den, han var i det mindre, det maae herefter vises: Arbeide er der nu for ham; thi hvilke Krige! og hvilken indvortes Bevægelse som en Følge af Josephs store Omveltninger! Nu Frankerige saa aldeles til al Ulykke borte af den Europæiske Vægt, og hos sig selv dødsyg af *miserere*, for at blive ikke frisk alleene, men nysfødt. Dog

¹⁾ Keiser Lepold II, der blev tydsk Keiser efter sin Broder Joseph II i Aaret 1790. Han havde tidligere været Storhertug i Toscana.

jeg ender, omarmer min Ven, ønsker Dem af inderste Hierte
en Gichtfrie Sommer, og er med det hele Hierte

Deres Høivelbaarenheds

ærbødige Tiener og sande Ven

Aarhus d. 16. Apr. 1790.

O. Høegh-Guldberg.

Hoi-Velbaarne Hr. Marskalk

Elskeligste Ven

Dersom Deres Hoi-Velbaarenhed vidste, hvor meget Deres sidste Brev glædede mig, saa vilde dette inderlig fornøie Dem; dog dette veed De; thi De føler Selv, hvad det er at elske, og vide sig elsket af den, man har den gamle Hengivenhed til. Med alt dette er et Brev fra Dem mig endnu fra en anden Side altid glædeligt, ja høist ønskeligt: Min Vens Helbred har længe været svag og min Frygt for Dem saare om; nu at vide Dem vel, og hvad meere er at see mig Vished derom fra Dem Selv, dette gjør, og maae giøre Følelse paa et Dem aldeles hengivet Hierte; og endnu er hos mig for min Ven en sær egen Fornemmelse; den meener jeg, som en ærlig Søemand har for en Ven, han fra Havnen af seer tumle sig imellem de Bølger, som han selv slap lykkelig fra. Ja! saa er det, Ædle Ven, og saa bliver det. Stedse svæver mine Ønsker over Dem, og den Herre, som vi begge tilhøre; og troe mig, at det ikke er Mode-Sprog eller tomme Udtryk, der her besmitte min Pen. Jeg føler her altid og det inderlig og kun som Faa, fordi lang og gammel Erfaring har aabnet mit Hierte langt anderledes og meere, end det hos de Fleste er mueligt.

Blandt andet kiender jeg saa fuldkommen, deels hvor lidet de U-Indviede kand dømme, deels hvor aldeles blind den Menneskelige meest skarpe Forstand er til at udregne og bestemme Følgerne, og deels hvor lidet det Glimrende

og for dette Nu tilsyne Fordeelagtige bør forvilde den, som veed, at dette ofte har foranlediget, ja stiftet de største Ulykker. Tit falder mig ind Marie Antoinettes Ankomst til Frankerige: hvad skønnere, statsklogere og bedre passet? og dog troer jeg med Vished, at dette Giftermaal har født Frankeriges nu værende Ulykke; idet mindste været den sande Opfostrerske. Og igien kommer mig for Tankerne Stanislas Datters Ægteskab med Ludvig 15; et Parti, Europa da studsede ved; og dog hvor lykkeligt og velsignet for det samme Frankerige! Min Slutning er, at Gud er Verdens eene virkelige Regent, og ham er det, der fremkalder de Aarsager, som skal virke paa de følgende Tider, og knytte sig til tusende andre. Ere vi da, Bedste Ven, kloge: saa hvile vi i denne høie Bestemmelse, bifalde Viisdommens egne Vink, holde os tause for den, og agte rolige paa den derfra styrede Tingenes Gang.

Saa er jeg meget omhyggelig for at giøre, og altid kalder jeg mig alvorligen tilbage til denne mig saa hellige Grundsetning. Ogsaa nu, da hele Europa er saa oprørt; oprørt uden fra, og inden til; da det er for mig under tykkeste Mørke, hvor Tingene vil hen, og hvad det nye *Seculum* skal skue? Her er det mit eeneste Arbeide at agte nøie og opsamle alt, men slutte hartad intet: og min sande Glæde, at see mit Fædreland roligt og med noget got Haab om at beholde Fred, ja ofte at tænke og glad at betragte Kronprintsens ædle Hierte og reene Dyd. Heri er meget at paaskiønne og taknemmelig at erkiende; og slet-tænkende blive de, der altid oplede Misnøielses Aarsager, glemme det Gode, de nyde, og for at skabe det bedre, for-dærve det Gode.

Saa har den store Gustaf giort, og dyre kand komme til at betale. Jeg skriver dette, førend Posten kommer:

den min Ven har gjort mig saare længselsfuld efter, især hvad hans Flodes Skiebne angaaer; thi stærk Svækkelse der er, synes mig, vigtig for os, fordi lange Tider kand her alleene oprette. Ville Preussen dog ikke ogsaa løbe efter det Større og bedre; og det ukaldet og utvungen!

Men nu om smaae Ting. Hiertelig Tak for al min Vens iegode Omhu for min Søn¹⁾. At han ved Dem har havt den Naade at sees for Hans K. H. Kronprintsen, og fundet noget Bifald, det veed og føler De, at have glædet en Faders Hierte. Naar Leilighed gives, da ville De, min Elskeligste, bevidne denne vores Herre min allerunderdanigste Taknemmelighed. Nu lev vel, Bedste Ven, og vær lykkelig, og nyd Helbred, og altid eier De dens allerfuldeste Hoiagtelse, som er

Deres Høivelbaarenheds

ærbødigste Tiener og tro Ven

O. Hoegh-Guldberg.

Aarhuus d. 30. Mai 1790.

Høi-Velbaarne Hr. Marskalk

Kiereste Ven,

Med en Vens omme Erkiendtlighed og sande Fornoielse modtog og læste jeg Deres Høivelbaarenheds venskabsfulde Brev af 13 Jul., hvori De fra Begyndelsen til Enden meddeeler Deres Tanker fra Hierte til Hierte; og troe mig, Ædle Ven, at som jeg skionner derpaa, som jeg bør; saa veed jeg, hvad jeg skylder et Venskab, som Vores; helligt er det mig, og uvurdeerligt; og som det er mig, skal det blive lige til Graven. Men jeg vil følge dette kiere Brev.

Saa inderlig som min Siel tager Deel i alt, hvad der rører

¹⁾ Frederik Høegh-Guldberg, født 1771, blev 1797 Lector ved det blaagaarske Landalmuelæreseminarium, 1803 Lære hos Prindsesse Caroline, 1830 Lærer ved den militaire Høiskole † 1852.

vor elskværdige og retskafne Kronprints: saa hiertelig har det fornoiet mig, at Hoistsamme Selv har bestemt sit Valg for en Printsesse, H. K. Høihed saae, kiendte, bifaldte, fandt overensstemmende med Sin egen Tænkemaade, Sindelav, og Ønsker, og derfor kunne med al den Grund, som Mennesker kand have, vente af dette Sit eget Valg den huuslige Lyksalighed, der er for Jordens Fyrster ligesaa vigtig som for Deres Undersaatter. Mærkeligt er det, at saa fræk kritisk som vor Tid er, har jeg dog kun hørt een eneste Stemme om denne vor Kronprintsesses Dyd, Beskedenhed, Godhed, Venlighed, Ligefremhed. Hoistsamme maae da være i høi Grad retskaffen, siden vor Tids Bidskhed aldeles sparer Hende. Saa meget som jeg da fra første Ungdom har kiendt, og elsket Hans Kongelige Høihed: saa glad er jeg, at denne allerdyrebareste Herre har Selv fundet en Printsesse efter Sit Hierte: og jeg skulle dog tænke, at den Ret, enhver af os tilegner sig, og enten har udøvet eller vil udøve, maae og Landets tilkommende Herre besidde og bruge. Desuden maae man være saare fremmed i Historien, for at vente megen politisk Fordeel af de saa kaldte Stats-Partier: Hverken retter Staterne sig derefter, ei heller kand de. Alt kommer da an paa, at en Herre bliver lykkelig; dette er vigtigt, saare vigtigt for ham og for hans Stat: og om dette har Hans K. H. nu al den Vished, som en *particulier* nogensinde kand have, og en Fyrste næsten aldrig har. O! min Ven, Gud velsigne nu disse bedste Udsigter, og krone alle Retskafnes Haab med den gladeste og stadigste Opfyldelse! Naar De har Leilighed, da ville De legge disse Hiertets uafsladelige Ønsker for den Bedste Herres Fodder.

Hans Durchl. Prints Carl skriver jeg denne Dag til, og legger for denne gode Herre mine Lykønskninger, som mit

Hierte meener dem, og i et Sprog, som jeg troer, at Han helst seer. Jeg har, siden jeg forlod Kiøbenhavn, skrevet hans Durchl. til snart til Nyt-aar, og snart til hans Geburts-Dag, og altid har han værdiget at svare mig særdeles Naadigen; men ved denne Tid 1788 fik jeg intet Svar. Jeg troede da, Bedste Ven, at den Beskedenhed, som er Deres egen Dyd, befoel mig, at spare en saa arbeidsom Herres Tid. See der, at sige Dem alt og kun for Dem, den uskyldige Aarsag, hvorfor jeg blot eengang har ladet Leiligheden gaae over.

Glædeligt har det været mig at see i Deres Hænder, Kiereste Ven, disse Mærker paa Hans K. Hoiheds Naade for Dem; ikke for Gavens større og mindre Kostbarhed, men for det Hierte, den kom fra; og det endnu mindre for Deres egen Skyld, end for Herrens Skyld, der har Dem, Sig eene tilhørende, og vist ikke faaer Deres Lige. Til Lykke da med dette Hierte, denne Tiltro, dette bestandige Venskab, som er Deres eeneste Løn, og det eeneste, der letter og forsøder alt, baade Byrder og Bitterheder! Ellers endog ved denne Leilighed har jeg vist beundret min Vens Beskedenhed, som ikke har villet modtage et høiere, Dem nu saa tilkommende, Ære-Navn: sært skulle det være mig, om enten Herren eller hans Marskalk skulle ikke kunne føle, at ikke lige umueligen kand blive ved at være lige. Dog indtil videre er det saa, at denne min Vens Handlemaade ligner sig, og om den ikke fortienet mit hele Bifald, fortienet den dog min fulde Ærbødighed.

En af Deres sande og saare agtværdige Fortienester, Ædle Ven, bliver i mine Oine den ivrige og smukke Omhu for Eenigheden i Huset. Jeg mærker længe, at den er høist ønskelig, er det og her ved denne Leilighed til min allerstørste Fornøielse; der nemlig, hvorfra jeg veed noget vist¹⁾.

¹⁾ Arveprindsen.

Paa et andet Sted glæder det mig altid, at min Ven bliver ved stedse at have for Alder og Temperament Deres gamle Ærbødighed¹⁾. Men eet Sted er der, hvor jeg nu lader Teppet falde, og krymper mig endog ved at tænke: i een Hensigt er og jeg vred, og i en anden svier det mig lige til Sielen²⁾.

Det Aar, Hans K. H. gifter sig, har og Danmark et Aar saa frugtbart, som ikke i 17 Aar: Jeg har i denne Maaned ei gjort andet end Stifts-Reiser, og ikke seet andet end Agre bovne af Korn, og Enge af Græs. Den store Gustaf, siges der, har faaet sin Flode ud af den Wiborgske Fælde; men hans Skiær-Flode skal være bleven ilde tilredet. Og Frankrig, det sære Frankrig, bliver ved at spille for Europa gratis, jeg veed ikke hvad, vel rettest *Tragico-Comædier*. Men jeg bør ende, omarme min Ven, tilonske Dem Sundhed og Glæde, og sige Dem, at ingen er med større Ærbødighed og Hierteligere Hengivenhed

Deres Høi-Velbaarenheds

sande tro Ven og ærbødigste Tiener

O. Høegh-Guldberg.

Aarh. d. 20. Jul. 1790.

Deres Excellence³⁾

Elskeligste Ven

Af et glad Hierte skriver jeg i Dag, og kalder min gamle Ven første Gang Excellence, et Navn; De saavel fortæner, fordi De ypperligen har brugt vores fortreffelige

¹⁾ Vistnok Enkedronningen.

²⁾ Her maa man sandsynligviis tænke paa Prindsen af Augustenborg.

³⁾ Bülow blev Geheimeraad ²¹/₇90.

Kronprintsens Fortrolighed, styrket Høistsammes retskafne Tænkemaade og over Ungdommens farlige Lyster ophøiet Siel, og derfor nu med Glæde seet H. K. H. bringe Sin Kongelige Brud et ubesmittet Legeme. De har, Elskeligste Ven, heri handlet fortreffigt, og bærer derfor dette Ære-Navn værdigen. Min hele Siel lykønsker derfor Deres Excellence, og har inderlig frydet sig, fordi Deres Beskedenhed som heri gik forvidt, er af vores Kiere Herre Selv blevet overrasket, tvungen, og paalagt at hedde det, De burde, og ikke maatte ved en saa høitidelig Forandring, som angik Deres brave Herre Selv, undgaae, uden at De havde villet paanøde Ham Anseelse af en U-Opmærksomhed, som ikke har Sted hos Denne Retskafne Fyrste. Ingen uden De har denne Post: ingen uden De dette Forhold til Herren: ingen uden De denne sande Fortieneste. Hvad derfor burde skee, er skeet, og det til det rette Øieblik; ja intet er skeet, uden hvad altid er skeet, og med Rette maae skee med Dem (dem), som Gud setter i lige Forhold, naar de vise sig agtbare og troe. Jeg er da glad; jeg omarmer min Ven, og velsigner Deres og min Herre: og om jeg maae sige det, jeg er stolt over, at den Mand, som jeg i et kritisk Øieblik gav det frimodige Vidnesbyrd at være en ærlig Mand og Fyrstens Person alleene hengiven Tiener, er nu i fulde Sex Aar befunden paa en glat Post at være saadan.

Nu vores duelige og retsindige Kronprints er da gift, og Mand, ogsaa i den Meening. Mine Ønsker ogsaa i saadan Hensigt for H. K. Høihed og Hendes K. Høihed vil jeg ikke her udføre: Gud hører dem, og min Ven kiender dem: jeg er Dansk, og har (De veed det) endog den Fædrenelands Kierlighed, som man kalder overdreven; og hvad maae jeg da føle for disse To Hoie, Begge Danske, Begge, mine elskede Kongers Afkom, Begge (det jeg haaber af Gud) elsk-

værdige Kongers Stam-Fortældre? Gud giøre dette! Han velsigne Dem!

Naar min Ven har Leilighed, da hav den Godhed at forsikre Hans Durchl. Prints Carl om min dybeste Taknemmelighed for det aldeles naadige Svar, som Hoistsamme værdigede mig, og hvori idel Sandhed herskede og idel Naade for mig. Jeg er rørt ved at læse det, og jeg taber aldrig dette Indtryk.

Man har sagt mig, at Deres Kongelige Hoiheder vende tilbage over Colding, og derfra igiennem Jylland. Men Dagen! og endnu om D. K. H. blive paa Slottet Natten over! Disse to Ting ere mig vigtige at vide, mig selv, der har lært at tie. Naar derfor min Ven kand sige mig det med Vished, da ville De giøre det med 4 Linier, paa det jeg kunne dog legge mig for mine naadigste Herskabers Fodder, og vide, hvor jeg i en fyldt Bye skulle søge Natte-Quartier. Da seer jeg og Dem, min Dyrebare; og dog at see hinanden er vigtigt for vore Hierter.

Nu ikke et Ord meere uden dette eene: Gud bevare Dem, og styrke Dem! Elsk altid den, der med et heelt Hierte er

Deres Excellences

oprigtigste Ven og ærbødigste Tiener

O. Hoegh-Guldberg,

Aarhus d. 10 Aug. 1790.

P. S. Min Kone har befalt mig at sige Deres Excellence sin bedste Lykønskning; og een Ting kand jeg virkelig ei bare mig for at fortælle Dem. Kronprintsen har ret giftet sig efter hendes eeneste Villie. En Engelsk Printsesse maatte han ikke faae, og ei heller en Preussisk; men just netop Hendes K. H. Kronprintsesse Marie, som min Kone siden 1773 har bestemt Hoistsamme, og derfor stedse

erkyndiget sig siden om Hendes K. H. Alt er da her saa got, at endog den mindste Tivler i Selskaber har været ilde deran. Jeg skriver dette, ikke uden for at De skal lee; thi selv har jeg ofte leet, fordi det er i Sandhed den eeneste Politik, hun nogensinde har rørt.

Deres Excellence

Kiereste Ven

For at takke Deres Excellence for sidste venskabsfulde Brev, for at tale med Dem i de Øieblikke, De læse dette, og for at see igien i Deres Hænder tilbage disse artige Zoëgaske Efterretninger¹⁾: derfor skriver jeg i Dag. Det kiere Brev var som alle Deres: et omt Hierte havde fort Pennen, og et ligesaadant læste det. Bliv kun ved, Bedste Hr. Geheimeraad, at elske mig, og at lade mig rolig glæde mig over Hans K. Høiheds Kron-Printsens Naade og Erkiendtlighed mod Dem: det Navn, De nu har, burde De have, og den, der ei kand indsee dette, eller kunne støde sig, indseer intet. De hedder, hvad De er, hvad De saa ædel har været, og hvad enhver fornuftig Dansk maae ønske, at De, saalænge De lever, maae blive. Kunde egen Fordeel, hvad Deres Excellence angaaer, virke paa mig, da endog derfor kunne jeg ønske, at en af mine bedste Venner maatte leve længe og døe paa sin Post, altid lige elsket og lige agtet af Sin og vores retvise Herre: men Fordeel

¹⁾ G. Zoëga den bekjendte Archæolog, født 1755 i Daler i Nærheden af Ribe, død 1809 som dansk Generalconsul i Rom. Ved hans Efterretninger menes vist de Indberetninger om Kunst og Oldsager, han indsendte til Kunstakademiet i Kjøbenhavn, og som omtales i Welckers Zoëgas Leben II, 446 ff. Den større Del af disse er i Tidens Løb gaaet tilgrunde, kun en liden Del er trykt i Minerva fra 1798 og 1799.

har nu paa mig ingen spids Braad; dette har derimod en vis indgroet gammel Hengivenhed for Hans K. Høiheds agtbare Person og dydige Tænkemaade: at min Ven derfor bevarer mig denne faste Herres Naade, dette er Fortieneste af Dem lige mod mit Hierte. Ham da og Hendes K. Høihed Kron-Printsessen skal jeg da den 11 Sept. paa Colding beskue, om Gud vil, og da omfavne Dem, Kiere Ven, see Dem, sige Dem i denne Skynding, at jeg elsker Dem, er fornoiet med Dem, bifalder Dem i eet og alt, og høre af Dem noget ligt for mig, og saa meddeele Dem et ømt Farvel, følge Dem med længselsfulde Øine, og endelig vende om tilbage til min Post, mit Huus, og min Rolighed, imedens De, som jeg forhen, drager hen, hvor Moie og Nid og Kummer og Utilfredshed har sin Throne.

Læst har jeg med megen Fornøielse Zoëgas Efterretninger, og deri fundet de tydeligste Mærker af den Alderdoms Forskning, Indsigt, Skarpsindighed, Lærdom, som jeg ærede i ham for 9 Aar siden, og som han siden for Verden har retfærdiggjort ved vægtige Beviis. Disse Blade, han saaledes skriver, vare vist værd at trykkes, og, jeg tør sige, de burde trykkes; thi af den Art ere de. Min Ven, der elsker Videnskaber, og eene tager sig af dem og Konsterne, vil vist mærke sig dette Ønske, og jeg tør sige, denne Dom.

O! hvilken rig Host har vi dette Aar, dette Hans K. Høiheds mærkelige Aar! lad os spaae os en velsignet Frugtbarhed, af den, vi see og nyde. Rug, Byg, Ærter ere fortreffelige: Havre hos os ikke i Forhold til det andet. Landet har solgt til Sverrige Korn og fede Vahrer for store Penge, som jeg vil ønske at det alle maae faae; og til Preussen og Osterrige baade gode og slette Heste, som alt er betalt.

Men Freden nu, Leopolds kostbare Fred¹⁾, stopper denne Kilde; og Gustafs Fred, der vel nu vil komme, tillukker den anden, saafremt ellers de Preussiske Trusler kand have samme Virkning paa Rusland, som paa Østerrige. Her er nu min Siel heel Nysgierrighed, som den endelig er paa det aldeles sære Europa, der er frugtsommelig, og jeg frygter med saadanne Vanskabninger, som man maatte ønske at have samme Skiebne, førend de voxede til, som alt saadant hos de gamle Romere, der druknede eller levende nedgrove dem, og sang Litanier over dem. Saa ender det forreste 18 *Seculum*, Nu jeg ender med den Forsikring at min Ven eier ingen, som er med stillere Høiagtelse og kraftigere Tilbøielighed

Deres Excellences
ærbødigste Tiener og trofaste Ven
O. Hoegh-Guldberg.

Aarhus d. 31 Aug. 1790.

Deres Excellence
Elskeligste Ven.

Med den inderligste Glæde nød jeg i de tre til fire Timer paa Colding-Slot min agtværdigste Ven, og endelig saae Deres Excellence bortreise under mine bedste Ønsker, uvis om, naar vi igien sees, og om jeg da kunde vente, blot en Time at tale med Dem alleene. Imidlertid bekiender jeg, at hvad jeg nød og saae i Colding, bliver mig en uforglemmelig Erindring: jeg saae med mine Øine vor saa dyrebare Kronprintses huuslige Lyksalighed saa befæstet, som menne-

¹⁾ Freden i Szistowa imellem Østerrig og Tyrkiet blev vel først endelig underskrevet d. 5te Aug. 1791 men var allerede i Aaret 1790 at betragte som afgjort.

skelig Formodning nogensinde kand slutte. Selv var Hans K. Høihed naadig og munter, og under den Ham egne Anstændighed en kiendelig høist fornøiet Mand. Men hos Hendes K. Høihed fandt jeg Uskyldighed, Godhed, Tækkelighed, Frihed og Anstændighed og sund Tale i en saa fuldstændig Samling, som jeg aldrig hos en ung Person endnu nogensinde har fundet det. Det saae jeg, og det fortælte jeg siden min Hiemkomst til alle, der alle vare saa begierlige efter at vide, hvad jeg havde seet og dømt. Ikke een af de Tilstædeværende har dømt og fortælt anderledes, om de end ikke alle har saa noie kunnet med Eet skildre denne sær rare Printsesse. I Sandhed Hans K. Høiheds Valg er det fornuftigste og bedste, og Gud krone det nu med den fuldeste Lyksalighed! Meget er her, Bedste Ven, giort, og en god Grund lagt til meget sandt Got. Jeg haaber nu og, at de ubeleilige Meslinger ere forvundne, og at Glæde og Ro uforstyrret skal boe hos dette dydigste Konge-Par, ja i vort hele Konge-Huus.

Min Ven vil nødig have korte og daglige Breve fra mig; og denne Gang er min Siel saa fuld af en vis Materie, at saa nødig som jeg gider skrive om, hvad mig ei vedkommer, befaler dog min Pligt mig at nævne til min Kiereste Excellence vor tøileløse Skrive-Frihed. Folk har tvunget mig til at læse Jule-Mærkerne¹⁾ og to til tre andre ublue Sager. De første har over al Maade forbauset mig, og de sidste, ligesom tilforn nogle Stykker i Minerva, ærgret mig. Jule-Mærkerne angribe jo lige til *Souveraineteten*, og med en Ondskab, ligesaa underfundig, som stor, anprise de rassende Franske Foretagender, tage disse i Forsvar, hegler løs paa deres Dadlere, og gior Ønsker for deres lykkelige

¹⁾ Jule-Mærkerne for Landet og Byen af N. D. Riegels. Kjøbenhavn 1790.

Fremgang: derpaa formaster Forfatteren sig til at opvække hos os Tanken om en Rigsdag, og grunde den paa et Par *Publicationer* strax efter *Souveraineteten*, uden at agte paa, at vor sidste Rigsdag, efterat have *annulleret* Kongens Haandfæstning, overlod ved en Act til Kongen at indrette Selv ved en Lov saavel Regieringen som Arvefølgen, saaledes som Han vilde. Kongeloven blev nu denne Lov, og anden Dansk Statslov kiende vi ikke, og til den ere vi baade ved Landets Lov og ved vor Eed tilhobe bundne. Efterat denne Lov er bleven kundgiort, kand aldrig nogen Dansk Undersaat tale om en Rigsdag, uden at angribe *Souveraineteten*, og følgelig, naar han skriver derom, og raader dertil og raaber derom, forfalder han i den Skyld og Brøde, som den Danske Lov ommelder i dens 6 Bog 4 Cap. 2 Art., og 2 Bog 21 Cap. 4 Art.

Men saa klart som dette er: saa trædsk har Forfatteren malet denne sin Rigsdag. For den, siger han, skal Ministerne møde, og giøre Regnskab. Kongen nævner han ikke. Men naar Ministerne ikke ere afsindige, have de vel intet iverksat uden efter Kongelig Ordre. Naar de da skal giøre Regnskab (til Rigsdagen, gielde ingen Kongelig Underskrift og Befaling meer: den hele Kongelig Myndighed er da forsvunden, og det Franske *Democratie* er med alle sine Ulykker indført. Da dette Onde brød frem over Frankerige, kom Stødet fra Paris: hos os maae det komme fra Kiøbenhavn. Forfatteren har derfor med beraad Hu anført, at Frid. 3. har tilsagt Kiøbenhavn at være, naar en Rigsdag skulde kaldes sammen, en Rigs Stand; mærk vel en Rigsstand. Her har vi da det, Necker ulykkelig udvirkede, at *le tiers état* fik en *double représentation*, og som blev siden Hovedkilden til al Ulykken. Thi nu paa en Dansk Rigsdag bleve 5 Stænder; Adelen, Geistligheden, Kiøbenhavn,

den anden Borgerstand og Bondestanden. Min Ven ville nu forestille sig de Kiøbenhavnske Clubber at tænke og overlegge Kiøbenhavn som en Rigsstand for sig selv, og hvilken Ild det kand sette i de hede unge Clubbianer; jeg siger, de Unge, thi de Kiøbenhavnske Borgere, helst de Ældre, ere saare sædelige og agtbare Folk. Men, som i Paris det egentlig var Pøbelen, som gjorde Udslaget: saa har Forfatteren for at vinde Pøbelen og blive læst af Pøbelen, ikke aleene kaldet sin Bog med det gemene Navn Julemærkerne, men og viist Pøbelen at kunne blive lindret for Extra - Skatten, naar det fri Hartkorn etc. blev belagt paa Rigsdagen; og for at faae Bonderne i Ledtog med, er og alle de Beregninger giorte, over hvad der trykker Bonden. Ja for at Præsteskabet dog ikke skulle stødes, lader han dem beholde deres Tiende.

Min Ven seer, at jeg med Agtsomhed har læst dette Stykke igiennem, og fundet, at den Aand, der øiensynlig hersker deri, er den samme, som nu forstyrrer det skionne Frankerige; og just denne Aand regierer, om ikke i alle Dele, saa dog i vigtige Stykker i de fleste af vor Tids Kiøbenhavnske Skrifter. Deres Excellence ville overtænke, hvor Fyrstens Hofstat ved en dygtig Pen var giort latterlig i Minerva¹⁾, og al Etiquette forkastet, fordi Hofstat og en fornuftig Etiquette er det eeneste sandselige Bolværk om Thronen: man gyser, ved at see næsten i hver Piece Friheden, den lovlose Frihed, anpriist: alle Kongelige Indtægter at kaldes Folkets Penge, og som Kongen ingen Raadighed har over: en Sandhed, Regenten maae sige sig selv hos os, men Folket vist ikke sige ham: Adelen, vor uskyl-

¹⁾ Afhandlingen •Historisk moralsk Skildring af Hofholdningens Indflydelse paa Staternes Fordærvelse• i Minerva for April 1790.

dige Adel, giennemheglet: Bondestandens Rettigheder af vore Smørere drevne indtil al anden lovlig Rets Krænkelser til det Yderste, paa det dog denne store Mængde hos os, der er som 19 mod een, høist 1½, kand staae færdig at bryde frem, naar Batteriet er færdigt, og saaledes synke Danmark, der ikke har en Tyvende Deel af Frankriges *Ressource*, i al Ulykkes Afgrund, og gjøre os til det allerletteste Bytte for vor aldrig tro Nabo. Ved det mindste Udbrud er Norge forloren, der da vist ville være en Republik for sig selv efter den Norsk-Engelske Aand.

Hvad der nu i Frankerig blev forsømt, imedens det var Tid, det ville vi dog ikke forsømme: og at jeg alleene skal blive staaende ved vore Skrifter, saa ville man dog ingenlunde tillade dem at antaste Landets Religion, Landets Regierings Forfatning, Kongens Foranstaltninger og Folkes ærlige Navn og Rygte. Den Danske Lov har i dens 2 Bog 21 Cap. sagt alt, og naar dertil føies 6 Bog 21 Cap. 7. 8 Art. er alt færdig, saa ingen nye Lov behøves; men alt, hvad der staaer, burde settes i fuld Kraft, paa Censuren nær, der vist er det eeneste, der generer de gode Skribenter. Enhver Bogtrykker burde under en fastsat Straf forbydes at trykke anonyme Skrifter, medmindre Skriftet medbragde fra Politimesteren en Attest, at han i en dertil indrettet Protocoll havde Forfatterens Navn antegnet, og i Provindserne kunde det være Biskopen: af hvert Skrift, stort og lidet, skulle et Exemplar strax indleveres til hvem, helst et Selskab af flere, Kongen ville forordne, som strax skulle læse det igiennem, og om de fandt da aabenbare anstødeligt deri, da strax anmelde det til Cancelliet, som uopholdelig maatte besørge Forfatteren tiltalt og strax afstraffet. *Voilà en gros mes idées.*

Man har troet, Bedste Excellence, at Genierne skulle

ved saadan Klemme dæmpes: intet mindre: Oversvømmelsen af disse ublue Skrifter, der koste lidet og pirre Læserne, hindre alle gode Skrifters Afsettelse: denne Toileloshed giver unge Folk Pennen i Haanden, forend de have Kundskabs Styrke: den er Midlet til at hevne sig, til at udbrede vrang Meeninger, til at sværte og forgifte alt Got: den er i vor Tids rasende Forandringslyst det store Redskab til at stemme og berede Gemytterne til Omstyrninger og Skuespil for Ærgierrighed og Herskesyge, og at giøre af det herlige Europa et ynkværdigt *Chaos*. Det 18 Aarhundredes *Super*-kloge Philosophie skal da ende alle vor(e) Goder; men denne Philosophie har mange Tilhængere, endog hemmelige og vigtige, allevegne.

Min Elskeligste Ven ville nu holde mig til gode at have saa vidtløftig skrevet, og vel alt saaledes, som De Selv længe har følt det. Gud velsigne Dem! Glem ikke min Jahnsen til et taaleligt Præstekald: og elsk altid Deres Excellences egen tro Ven og ærbødige Tiener

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 19. Oct. 1790.

Deres Excellence

Elskeligste Ven.

Saa god er De, at De endog ved vores Mallings har villet erindre mig om mine Havne-Commissarier i Horsens¹⁾. Disses Navne ere Kruse, Hiernøe, Winther, Gylling: alle agtbare Mænd i deres Bye, ligesaa gode som vittige, og baade i deres egne og Byens Sager ligesaa driftige, som ærlige og NB af en sielden Uegennyttighed. Deres Excellence ville ligefrem tro dette Vidnesbyrd, og være vis paa,

¹⁾ See Side 200.

at jeg for min liden Deel ville give meget til, at jeg kunne i hver af Stiftets Kiøbstæder oplede Fire af lige Vægt i deres Bye og af lige indvortes Gehalt. Men dette har ikke været mig mueligt, da det skorter enten i det første eller sidste; og begge maae man dog have samlede: hvoraf følger, at jeg paa de andre Stæder saa ofte maae trække Uhrene op, og at jeg der, efterat have engang sat dem i Gang, behøver kun at see og glæde mig, at de gaae.

Saadanne ere disse Fire Mænd, der har megen Fortieneste af deres Bye i meere end een Henseende; men da især af dens Havn, som er, hvad her især handles om. Den er siden 1787, at Hans Kongelige Hoihed vores fortreffeligste Thronfølger, var saa naadig at tage den i hoieste Oiesyn, anseelig bleven forbedret. Canalen eller Aaen er fra Slæbestedet af og ud mod Mundingen bleven mange Alen giort Videre, ved at optage det hele Bolværk, rykke det længere udover mod Boller, og sette det af stærk Eeg nyt igien, hvorved, da Breeden saaledes er bleven større, Virkningen nu er den attraaede, at Skibene kand ligge dobbelt til begge Sider og endda Plads i Midten saa viid, at et ankommende eller udgaaende kand passere imellem de liggende i Midten, hvilket tilforn var umueligt. Hele Aaen er bleven i Midten og til den Sydlige Side opmudret efter de Fods Dybde, det meest drægtige Fahrtoi stikker. Renden ud ad paa Rheden har vi meesten allevegne bragt til Syv Fods Dybde: Aatte til Nie er, hvad vi sigter til, og endnu maae have giort: Ligesaa mangle os endnu et Stykke Bolværk at sette paa den Nordre Side af Eeg, lig det, vi alt har paa den Sydlige Side, og hvilket vi nu samle Materialier til, for derpaa at legge Haand, om Gud vil, 1792. Naar de 8 til 9 Fods Dybde haves heel ud og dette Bolværk er i Stand, saa er (og Gud give mig at see dette!)

denne Havn for Horsens, og en Egn af 3 Mile til hver Side, og Ni Mile Vester paa ind i Landet forsikret saaledes, som faa. Endnu maae jeg fortælle Deres Excellence, at det overmaade meget Mudder, som er optaget fra Aaen og Renden ud paa Rheden, det har vi anvendt til at opfylde med et betydeligt Stykke langs den sydlige Arm af Aaen over mod Boller, om min Ven kand erindre sig, at Grunden der var siid, hvorved denne Arm, der var saa smal, at ingen Vogn kunde vende, og to Vogne ikke holde ved Siden af hinanden, nu er anseelig udvidet, og derved allerede et got Stykke vundet fra dette unyttige Vand, der med Tiden, naar det setter sig, kand blive til meere end een nyttig Brug. Alt dette Jord - Arbeide med Opmudring og Opfyldning er bekiendt sær kostbart, synes bag efter aldrig, naar alt omsider er jævnt og i stand, at have medtaget enten den Moie eller de Penge, som dertil har været udfordret. Bedste Overlæg, noie Tilsyn, Omhu som for sit eget, den fuldeste Uegennyttighed, den varsomste Anvendelse af vore faa Penge ere da disse Fire Havne-Commissariers store Fortieneste, og nu det, som Hans Kongelige Hoihed naadigst ville ved Fire Medailler paaskionne. Men, Kiereste Geheimeraad, maatte De nu gunstigst ville udvirke hos den Bedste Herre, at denne udmærkende Gave maatte være fra Hoistsamme Selv, og geleides med et Brev til mig ved Dem, hvori Mændene navnlig anføres, og mig fra H. K. Hoihed naadigst befales, at overlevere disse Fire Havne-Commissarier dette herlige Beviis paa Hans K. Hoiheds egen naadigste Opmærksomhed.

Kun endnu eet for Deres Excellences Venskab. Jeg har mod Enden af November, hoit i Begyndelsen af Dec. anden Forretning i Horsens, der kræver min Nærværelse.

Hvad om da denne glædende Forretning tillige kunde skee? Dog dette, om mit Ønske kun ellers er at opfylde.

Jeg er nu i en Havne-Historie, og De, Bedste Ven, elsker mig, og deeler min Glæde. Vist da alleene fra mit Hierte til Deres, og blot fordi De vil fornøie sig med mig, maae jeg sige Dem, at Aarhus-Havn, jeg tog hartad raad-den, har jeg nu i mine Sex Aar næsten heelt faaet forsynet med nyt Bolværk, og den liden Bye-Skov, hvorfra den faaer sine Ege-Pæle, indhegnet, og med levende Gierde Hegnet første Gang beplantet, og Cassen endda, Havnens meener jeg, i langt bedre Stand end før min Tid. For Randers Havns Indløb er en Steen-Revl optaget, saavidt den var til Hinder, og et Pæle - Værk giort ved Udbye - Hoi, hvor deres Skibe overvintre 3½ Miil fra Byen mod Gudom - Aaes Udlob, hvor nu Fahrtoiene haabes at kunne ligge sikre for Isgang om Vinteren. Hans K. Høiheds naadigste Ord paa Randers-Raadstue havde den bedste Virkning til den flinke Borgermester nu Justitsraad Carøes Ære. Men nu nok om Havne. I Horsens har jeg mistet min gamle Borgermester Flensburg, og trænger for denne gode Bye til en retskaffen duelig Mand. I min Forestilling til Cancelliet har jeg egentlig andraget paa Byefoged Carøe i Weile, som jeg troer D. Exc. erindrer sig, og uden Tvivl endog H. K. Høiheds gode Hukommelse. O! maatte vi erholde ham!

Nu Ende. Lev altid vel, Bedste Geheimeraad, og elsk som hidtil, den, der saa elsker og ærer Dem.

Deres Excellences egen O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 12 Nov. 1790.

Hav den Naade at huske min gode Jahnsen til en Præstekald, og min Rhode til en Tieneste ved Tolden.

Aarhus d. 17 Dec. 1790.

Deres Excellence

Elskeligste Ven

Da dette Brev venteligen bliver det sidste, jeg i dette mærkelige Aar har at skrive til Deres Excellence, saa er intet naturligere, end at jeg takker Dem af Hiertet, min Ven, for den Vedvarehed i den samme Tænkemaade og det samme Sindelav for Deres, vist Deres Guldberg, og at jeg beder Dem saa indestændig, som man kand bede om en hiertekier Sag, at De vil herefter blive ved at elske mig som hidtil, og unde mig hver Fierding-Aar en Igientagelse derom meere til min indvortes Fornoielse, end at jeg behøver nogen saadan Forsikrelse. Hernæst veed jeg mig selv forvisset om, at hvad jeg til det Nye-Aar ønsker Dem, ønsker jeg Dem hver Dag; det at Deres Helbred maae være det bedste mueligt; at Gud vil bevare Dem, styrke Dem, opmuntre Deres Sind, unde Dem nogen qvægende Glæde, og giøre de Lænker, De bærer, de mindst tunge mueligt.

Efterat have sagt Deres Excellence dette om Dem Selv, vil Deres Ven kierligst bede Dem til rette Tid ved Leilighed at nedlegge for Hans K. Høiheds vor ædle og brave Kronprintses Fodder mine ligesaa oprigtige som underdanige Ønsker for Hoistsammes dyrebareste Person, Liv, Helbred, Lyksalighed, allervigtigste Forvaltning, og Herrens elskeligste Gemahlinde, vores saa fuld vel valgte Kronprintsesse. Disse Ønsker, der ere Landets og for Landet, hører Gud dagligen af mig, og skal høre dem, saalænge jeg lever; thi saalænge tænker jeg vel at blive ved at være Kongen og Hans Son og mit Fædreneland af Siel og Hierte hengiven.

Nu efterat Undersaats Pligt og Vens Pligt saaledes er opfyldt, har mit Hierte endnu denne Dag een Pligt, som min Samvittighed vil, at jeg bor tilfredsstille; men samme

Pligt er saadan, at jeg ikke burde, naar jeg et Øieblik kunde tvile om, at hvad jeg skriver til en tro og tro befunden Ven, (ikke) kom for nogen andens Øine. Det er da til min Ven Bülow, og til ham alleene, at jeg aabner mit Hierte i vores saa saare vigtige Landvæsens Sag. Det er nu 4 til 5 Aar siden, jeg sidst skrev derom, og nu nødvendinger min ømmeste Overbeviisning mig at skrive igien.

Min Mening er ikke, at en eeneste af de sidst udgangne Forordninger skal, nu de ere, og den Kongelige Myndighed har bekræftet dem, i nogen Post forandres. De have været den Ædleste Kronprintses Attraae og Ønske; og de bør, og de maae blive uforandrede: Høistsammes Ære, og den er saa saare vigtig for Staten, taaler ingenlunde noget andet. Hertil kommer, at der er himmelhøi Forskiel paa, af Stats-Aarsager ikke at give eller oprette Rettigheder, og naar de ere givne, da at krænke dem og tage dem tilbage. Hver en Tøddel da i de tre Aar udkomne Forordninger bør staae, handhæves og være uryggelige. Alle de Rettigheder da, som Bondestanden har faaet eller faaet tilbage, forblive tilhobe det, de ere.

Men det, som jeg nu troer, Kiereste Ven, at ville være ikke alleene høist Statsnyttigt, men og, om jeg ellers kand skionne, aldeles nødvendigt, var at sige det, man vist i Staten maae: Nu nok; i det mindste for nogle Aar, og indtil hvad nu er, havde sat sig og var blevet kiendt og foreenet med de øvrige Statens Deelee.

Bondestanden har nu faaet sine Rettigheder stadfæstede. Proprietairen har og Rettigheder; Eiendoms Rettigheder, ligesaa hellige i en Stat, som den personlige Frihed. Disse Proprietairens Rettigheder, naar alting ret forstaaes, ere i de ommeldte Forordninger aldeles ikke krænkede. Men saa fremt man gaaer videre til de omme Materier om Hoverie

og Tiende; saa kommer man netop ind i den saa sygelige Eiendoms Materie, hvor man neppe, neppe undgaacr at støde an, og giøre ubodelig Skade.

Men ville man nu endog standse: maatte det dog blive nødvendigt at giøre efter min allerbedste Indsigt to Ting.

1) at igientage Forordningen af 1773 om Hoveriet, og stadfæste den i alle sine Poster som billig, passende for begge Parter, og nu i 17 Aar tilvant, og dertil føie de i Loven og Forordningen værende Befalinger om Tiender; om Tienestefolk paa Landet; om de i disse Henseender *reciproque* Pligter. I alt dette er intet, som strider mod vore sidste Anordninger. Men ved disse Forordningers fornyede Bekræftelse erklærede Kongen hoitideligen, at han vilde have Proprietairens Rettigheder handhævede, og Bønderne begrebe da (hvad de nu ikke vil begribe) at fordi Kongen har givet dem de tabte Rettigheder tilbage, derfor har han ikke betaget Proprietairen hans ligesaa lovlige og ved Lovene bestemte Rettigheder. NB Jeg har nævnet Forordn. af 1773 og ikke den af 1771, der blev befunden at være en Kilde til tusende Stridigheder, altid ødeleggende for Bonden, og hoist skadelige for det hele Land-Væsen.

2) Bønderne ere ved de sidste Anordninger blevne Borgere, og de bør være det; men Borgere bør have Øvrighed og agtet Øvrighed; og denne Øvrighed maae i alle Politie-Sager kunde kort og hastigen afgiøre slige Sager NB ikke efter Indfald, men efter Lovgiverens Forskrift, og han maae af Regenten have den Tiltroe, at han i slige Tilfælde gaaer til Værks efter en upartisk Undersøgelse. Saadan Øvrighed for Bønderne er Amtmanden egentlig: han er Kongens Mand imellem Bonden og Proprietairen. Men nu ville min Ven høre den *Procedure*, der er Amtmanden foreskreven, og som jeg helligen følger:

Jens Rasmussen Bonde eller Bondekarl negter noget ham lovligen paalagt Arbeide. Proprietairen indmelder det til mig denne Fredag. Nu sender jeg Klagen til Herredsfogden med Posten og Ordre at undersøge Sagen. Svaret faaer jeg om fire Dage med næste Post. Alt dette er i Orden. Dersom det nu er befundet, at Bonden har Uret, og Arbeidet horer til det Uopsettelige, kand jeg paa min Risiko eller Vedkommendes ved Mulet af 1 rd. tvinge Bonden; men jeg skal strax melde Rente - Kammeret det til Bekræftelse. Er dette Arbeide af det mindre trængende, skal jeg først indberette det. Jeg gjør da dette den 22 Dec., og faaer Bekræftelsen d. 29 Dec. med Ordre at lade Bonden ved Mulet tvinge til Arbeidet, og at Proprietairen kand ved Lands Lov og Ret indtale Erstatning for det forsømte Arbeide. Jeg tilmelder Herredsfogden dette d. 29, og han Herskabet d. 30. Mulcten gjør nu sin Virkning. Men nu er Arbeidet forsømt i 13 Dage. Dommeren kand ei andet end tildomme Erstatning og Rettens Omkostninger. Lad os nu sette den mindste Erstatning, som er 1 ƒ om Dagen; gjør for 13 Dage 13 ƒ , og nu Omkostningerne til. Dersom nu Amtmanden kunde have afgjort dette, var Bonden sluppet med 6 til 7 ƒ , og det samme Øiemed var aldeles opnaaet.

Alle disse Sager ere i deres Natur Politie - Sager, og taale ikke anden Behandling. Jeg forsikrer min Ven, at de komme nu saare hyppigen for. Nogle faaer jeg ved Overtalelse dæmpede: andre gaae den lange Vei, og Amtmændene vælge den helst, som den sikreste for dem. Men i den Giæring, hvori den lidt oplyste Bonde er, kand Amtmanden, der eene skulde hielpe, og ikke uden ved disse Omveie kand, ei andet end føle, at her behøves meere Myndighed og hurtigere Hielp. Hvor ville det gaae i Stæ-

derne, om en Byefoged, der er Politimester, ikke kunde afsige en Mulet, uden slig Correspondance med Cancelliet?

Alt dette skriver jeg ikke for min Skyld; thi jeg gjør med Lyst alt hvad der er foreskrevet; og har det for mig let og rede paa den befalte Maade: ogsaa er jeg i hoi Grad fornøiet med hver en Rente-Kammer-*Decision*. Jeg skriver da alleene dette, fordi Sagen selv trænger dertil, og fordi Bonden maae lære, nu han har Frihed, at bruge den som en lovbunden Frihed; og nu Proprietairen ikke kand selv tvinge, Kongens Amtmand da er lige Øvrighed for dem begge. Troe mig, Bedste Excellence, at al Klage vilde forsvinde ved de to simple Midler, som jeg har nævnet. Nu veed Bonden ikke, hvad han er, og Proprietairen svæver hver Dag i Frygt for hvad han skal blive: endog de bedste af dem have daglige Chicaner. Mange ønske at sælge, og Kiøbere blive bange og sieldnere. Det svier mig da til Hiertet, at det Sande Gode, som er giort, og som bør og kand staae, at det skal lide, blot for Mangelen af disse To Ting.

Men, Agtbarste Ven, ved Venskabs Hellighed besværges jeg Dem at lade alt dette være alleene for Dem Selv, og blot til en sand og nyttig Underretning.

Hav inderlig Tak for min Rhode og den Udsigt, han har faaet. Kunne nu min Jahnsen faae eet af de ledige Capellanier! Maatte De altid leve vel! og altid elske.

Deres Excellences

oprigtigste Ven og ærbødige Tiener

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 17 Dec. 1790.

Deres Excellence

Det er længe siden, at Deres Excellence har seet Brev fra mig, og dog skylder jeg Dem et Svar paa et kiert Brev, der sagde mig fuldkommen det, jeg veed og altid glæder mig ved at vide, at De er min Ven og altid bevarer samme Sindelav for Deres Ven. Dette sette vi paa begge Sider forud, glæde os ved, og holde fast ved, saalænge vi leve: sees vi da end kun sielden, og tvinger jeg mig endog til, kun sielden at skrive, saa have vi dog begge indbyrdes den Overbeviisning, at alt staaer uforandret imellem os, og naar jeg da engang imellem nyder den Glæde at faae fra Dem et Venskabsfuldt Brev, saa har da mit Hierte en Hoitids Dag: for al Mellemtiden lader jeg mig noie med at hore fra min Ven, og har nu længe glædet mig, ikke at have hort Dem syg, ikke plaget af den fæle Gicht; det er det, jeg spoger om; thi Deres Hof- og Stats-Tænkemaade og Handlemaade holder sin Ligevægt, uden at synke til nogen Side, ligesom Deres og vores uskatteerlige Herre staaer og den samme gode, dydige, retskafne, flittige Prints, værdig til de bedste Kienderes største Hoiagtelse, er meget, og lover overmaade meget.

Jeg har nu sagt, Kiereste Ven, hvad der er Hovedsagen i hvert et Brev, og jeg vilde dog skrive noget meere: jeg veed jo, at De vil have noget meere; men dette er ikke let at finde; dette noget meener jeg, som er værdt at læse af Dem og skrives af mig, dette noget, som kand skrives, og kand med Fornoielse læses. Naar min Agtbareste Ven var for at læse lærde Sager, bleve de ofte Indholden, baade fordi de ere de uskyldigste, og at disse Ting eie mine frie Timer, der dog altid overhovedet blive to til tre om Dagen; mindre om Sommeren; men dog altid nogle, fordi jeg aldrig *souperer*, aldrig spiller, er sielden i Selskab,

og endnu sieldnere af Bye, elsker ikke det almindelige Hvas og Fias, og forstaaer længe den Konst at møre mig selv allerbedst. Men Breve om lærde Ting fra mig er De ikke vant til, vente og ikke: dertil kommer, at jeg er kommen i med at skrive andet til Dem; og løierligt nok til Dem, der nu midt i Kilderne, midt i Tingenes nu værende Tilstand seer, hvad jeg ikke seer, veed, hvad jeg ikke veed; og da til Dem har jeg af og til skrevet om sligt; jeg der aldrig gider talt om disse Ting; jeg der har det til en Lov, aldrig i Selskab at bedømme indvortes Operationer, og altid at gribe Discursen, og lede den til Aviserne, og da tale og skaffe talt om Russer og Tyrker, Preusser og Østerriger og Engellænder, og de Franske Omstøbere og den store Gustaf og de Polske Frugtsommelige. Til Deres Excellence derimod er jeg, fordi de (De) saa har villet, kommen i Vane med af og til at skrive om indenlandske Sager, og ofte fortryder jeg det, naar jeg har skrevet; ikke derfor, at det er til Dem; thi til hvem kand det være uskyldigere og uskadeligere? men fordi der er ingen Materie, der enten er vanskeligere, eller mig meere modbydelig. Jeg tør og sige, at der er ingen, der meere af Hiertet beklager dem, som skal her raade, foreslaae, og endelig beslutte.

Det er ikke nok, at man har ved Læsning, stærk Kundskab om allehaande politiske Foretagenders Gang i Europa, skarp Betragtning over saadant hos os og andre, varsom Anvendelse af Resultaterne paa den Stat, man horer til, endelig udbragt sunde og frugtbare Grundsetninger: nu fordrer endvidere al mulig Kundskab om Fædrelandet, hvor disse skal anvendes; og om de Deeles, hvor Lagedom skal skee, og disses sande Beskaffenhed, for at vide vist, om og hvorvidt de ere syge, om og hvorvidt de kand taale denne Cur, om og hvorvidt Curen selv kand ventes at virke til Nytte;

om og disse Dele, saadanne som de ere, ikke have tilforn været det samme, de nu ere, og Staten dog været sund og rask; om og disse Deele ikke ere knyttede til andre, der ere sunde, men nu ved Forandringen kand blive syge, matte, svækkede; om Staten ikke derved lider meere, end den forhaabte Fordeel er værd; om man skal, som Keiser Joseph, bruge hastige Curer og stærke, som de Franske Læger, skiare af, omskabe, og vove det Heles Liv; eller om de bedste Curer ere de langsomme, varsomme, ømme; om den Frugt er meest attraaelig, man strax vil nyde, eller den, som langsom og sikker gaaer frem, og først viser sig i tilkommende Slegter. O! Kiereste Ven, hvor ere alle disse Betragtninger svære, indviklede, *problematiske* med et For og et Imod, der ofte staae i en fortrædelig Ligevægt; og staae allermeest deri for den, som kiender dem bedst! De mange Statsdele, deres indbyrdes Forbindelse, deres indbyrdes Meddelelse af Sundhed og Svaghed, af Kraft og Tærelse: Kundskab derom, Iagttagelse dermed, nøie Beregning over Virkning og Tilbagevirkning, skarp Iagttagelse af den Dosis, der kand taales, og i hvilke *portioner*, og hvilke *intervaller*: o min Ven, hvilken rædsom Betragtning!

Og føier man nu til, at de, som styre, ere mange af forskellige Grundsetninger, forskellige Kundskaber, forskellige *characterer*, forskellige Hensigter; at de dog skal leve, tænke, arbeide sammen; følgelig rette sig efter hinanden, give efter, og derfor, hver for sig, ei være Mestere af Gangen, Ordenen, Maaden, Tiden; ja betænker man, at fordrer al Sæd, al Væxt, alt Anlæg Tid og stadig Pleie til sin Modenhed, da vil Sæd og Plantning i Staten endnu kræve langt meere Tid og Omhu og Tilsyn, helst man her har allevegne at giøre med Mennesker, de frie og selvraadende og ofte uartige, vrangvillige, tvære, lade, forsømmelige og

fremfusende Mennesker, hvorpaa dog omsider en saa stor Deel af et lykkeligt Udfald beroer: ja legger jeg endnu til, at det vi kalde Lykke og Uheld, raader tilsidst over alle vore Planer, og for de fleste Domstole bedømme deres Værd, ja at Udarbejderne sielden eller aldrig kand selv komme til at fremlegge deres Grunde i den hele Forbindelse: See saa staaer da hver Statsmand for os paa den allermøisommeligste Post, hvor han vist har min Medynk, min Skaansomhed, min Taushed.

Nu hvor lykkelig D. Exc., der har viselig valgt at være Tilskuer! Nyd denne Lykke, og nyd den med al anden Lyksalighed, og bevar stedse Deres Venskab for den, som er med den største Høiagtelse

Deres Excellences

ærbødige Tiener og trofaste Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarhuus d. 8. Mart. 1791.

Deres Excellence

Hvormeget jeg end veed, at Deres Excellences Tid er kostbar, kand jeg dog nu ikke bare mig længere for at berøve Dem nogle Øieblikke, og deri fortælle Dem, at jeg lever, elsker min retskafne Ven, glæder mig ved at høre af og til om Dem, at De og lever vel, har nogenlunde Helbred, tænker, virker, handler stedse efter den samme Plan og i samme Orden. At Deres Venskab for mig, da De saa fast er den samme, og jeg ogsaa er den samme, altid bliver uforkrænket, det er jeg saa vis paa, som jeg med Vished kiender min Elskværdige Hr. Geheimeraad Bülow: deraf da den Følge, at om end Tiden ei tillader Dem at glæde mig skriftligen uden sielden, seer De dog gierne, at jeg af og til fortæller Dem, om endog ei andet, saa dog dette, at jeg

lever og døer Deres. Alligevel i Dag har jeg noget endnu vigtigere at tale med Dem om: vist med af det vigtigste jeg kunde skrive om; og det er, at vor Elskeligste og Agtværdigste Kronprintsesse er frugtsommelig. Det tør jeg nu nævne, fordi man derom har givet mig Vished. Min Glæde er stor; er, som den bør være hos hver ærlig Dansk, hos hver god Borger, der elsker Kongehuset og dets Varighed, og der har et følsomt Hierte for Hans K. Høiheds vor uforlignelige Kronprintses ædle, faste, retskafne Siel, Tænke og Handlemaade. Den gode Gud holde nu Varetægt over det høie Foster og den høie Moder, og give til sin Tid Hans K. Høihed den Glæde at see en sund og velskabt Kongelig Arving; Sig glad ved at være Fader, og Hendes K. Høihed glædet ved at være en lykkelig Moder! Min Vens Glæde herover er min.

Vi have nu faaet to fortreffelige Forordninger¹⁾ i vor vigtige Landboe-Sag, der nu knytte de fire Foregaaende aldeles til Staten, og udgiøre med dem et Heelt, som grundfæster Bondens sande Vel og Proprietarens lovbundne Sikkerhed, foreener begges Rettigheder, hæver alt det Svævende, standser Uorden og Forurettelse lige kraftigen, gjør Ende paa Klager og Stridigheder, styrer Ryggesløsheden imellem Tienestefolkene, giver en passende og nem og ukostbar Proces-Maade i disse Sager, og kort sagt, skaffer Ret, Tryghed og Orden paa Landet. Jeg har læst og overveiet dem med den fuldeste Opmærksomhed, og fundet dem ligesaa grundrigtige, som velgiørende. Man er da og her i Landet overmaade glad ved dem: Proprietairen at han nu kand vide og nytte sin

¹⁾ Forordningerne af 25de Marts 1791 om •hvoreledes god Orden skal haandhæves ved Hoveriet paa Jordegodserne i Danmark• og om •Adskilligt der vedkommer Politie-Væsenet paa Landet i Danmark, fornemmelig i Hensigt til Tieneste-Folk•.

Ret; og Bonden at han kand faae Tomme paa sine balstyrige Tienestefolk. Foruden andet Gode, venter jeg og, at vore Godser derved skal beholde deres Priser, finde Kiobere og saaledes sikre den almindelige Troe og Tillid. Alt kommer derved i Roe, og det store Gode, som Bondestanden skylder Hans K. Høihed, faaer da nu Fasthed og binder sig efterhaanden i Stilhed, som en vigtig Part, til de andre Statens Deele. Dette er da den saare glædelige Deel af mit Brev, og her burde jeg ende, var det ikke; at det er mig saa sødt at tale endnu lidt længere med min Ædle Ven; og hvad kand jeg da tale uskyldigere om, end om det, vi alle læse om, og alle snakke om: om Engelland, Preussen, Osterrige, Tyrkerne, Rusland, Sverrige, hvad alt dette er, alt dette vil blive, om det kommer til Udbrud; om Europa skal brænde i sin Nordlige og Østlige Deel; hvad da vor Skiebne skal blive; thi man ender altid ved sig selv? Vel er det en Daarlighed herom at skrive til Deres Excellence, der herpaa intet kand eller bør svare: ogsaa en Daarlighed at yttre enten Dom eller Formodning derom til den, der er ved Kilderne; men det er dog en Fristelse, jeg føler, at yttre til en Ven, at efter den Erklæring fra Keiserinden, som den Danske *Negotiation*¹⁾ saa ærefuld har bragt tilveie og som saa beleiligen just nu stod i Aviserne, er den Engelske og Preussiske Udrustning og Truesel noget saa stivt, stolt og ufredeligt, som nogen af

¹⁾ Under den meget stærke Spænding, som Tyrkekrigen 1787—1792 fremkaldte imellem Rusland paa den ene Side og England og Preussen paa den anden, benyttede de to sidste Magter i Begyndelsen af 1791 Danmark som Mellemlid for at faa Rusland til at slutte Fred; Catharina II svarede afslaaende paa de Forslag, der paa denne Maade bleve gjorte hende, men dog saaledes, at en videre Forhandling og mulig Udjævning af Stridspunkterne kunde finde Sted.

Ludvig 14des frekkeste Handlinger; i det mindste er det saa i mine Øine. Meget sært og voldsomt og uhørt myndigt er fra disse to Hoffer i et Par Aar skeet: gid de dog maatte lære Ydmyghed, og saadan *Despotisme* af af Magter mod Magter komme til at svie til dens Stiftere! Europæ Tilstand er underlig; saadant skeer, som man ei skulde vente, og hvad man kunde vente, skeer ikke. Jeg har, Bedste Ven, forlovet at giette om Europa; thi alle gamle Grundsetninger synes at være borte; og *passioner*, der ikke kiende Regler, at have Roeret. Eet Eeneste gad jeg vide, hvad den Store Gustaf vil, om han tager Partie, eller bliver Tilskuer. Men under al denne politiske Uvished staaer den Overbeviisning fast, at Deres Excellence stedse elsker den, der med en ubrødelig Høiagtelse og hiertelig Hengivenhed er Deres

den ærbødigste Tiener og sandeste Ven
O. Hoegh-Guldberg.

Aarhus d. 25. Ap. 1791.

P. S. Jeg, der har bedet, bør inderligen takke for min Jansens Ansettelse som Capellan i Schanderborg. Taknemmeligere Ven skal D. Exc. aldrig have. Min Son¹⁾ er nu i Kjøbenhavn for at studere Jura: Jeg tør anbefale ham til min Vens Bevaagenhed; ham ligesom hans Fader. Hvor længes jeg efter at see D. Exc. Skeer det dog ikke denne Sommer? Aspecterne mærker jeg vel, ei at være dertil. Lev altid lyksaligere, saavidt det i denne vigtige Post er mueligt!

¹⁾ Se om ham S. 284 og 314.

Deres Excellence
 Elskeligste Ven,

At fortælle Dem, Allerbedste Hr. Geheimeraad, min Glæde over Deres sidste saa venskabsfulde Brev, kunde jeg ikke. De behøver det ei heller; thi Ven som De, saa om, saa oprigtig, saa standhaftig, kiender alle disse Følelser; og vi vil bevare og kiendes ved dem, saalænge vi ere her. De glæder sig ved at fornoie og styrke mig; og jeg ved at elske og anprise Dem, hvor det behøves, og hvor det er Pligt imod en Mand af større Fortieneste, end de kiende, der ikke vide at skatte Retskaffenheds og Beskedenheds rareste og høieste Prove. At staae, hvor De staaer nu Syv Aar saa uskyldigen, saa eensdan, saa Deres cengang tagne Plan tro, dette, Ædle Mand, kand de daglige Mennesker ligesaa lidet vurdere, som eftergiøre. Men derfor er De bleven min Forundring til det, at De var min elskte Ven. Den gode Gud holde Sin Haand over Deres Liv, Deres Helbred, Deres Postes stadige Vægt, Deres hele Lyksalighed, hvortil jeg og saa aldeles regner Deres lille Frøken Datter, som Gud ville bevare Dem sund, munter, vittig og tiltagende i alt, hvad der er Forstand og Dyd! Troe mig min Ven, at dette Ønske hører ei til Brev-Ønsker, men til Hiertets daglige og inderlige Attraae.

De Fire Medailler, som Deres Excellence saa bestandig har villet udvirke mig for mine Fire saare fortiente Horsens Havne-Commissarier, og som jeg nu efter Deres kiere Lofte seer med den agende Post i Møde, takker jeg først Dem paa det venligste for, og dernæst beder jeg Dem, Bedste Ven, at nedlegge for vor saa ædle, saa uforlignelige Kronprints min allerunderdanigste og oprigtigste Taksigelse. Jeg bevidner, at min sandeste Glæde heri er, fra denne vor saa værdige Herre Selv, og i Hans Navn at kunne overgive

til vist værdige Borgere dette nydelige Belønnings Tegn for et Værk, der allerede er for Byen og Egnen af en øiensynlig Nytte, og bevarer for Hans K. Høihed og Kongelige Efterkommere en vigtig Havn, der ellers havde været forloren.

Commissariernes, mine Medhielperes Glæde vil blive stor, naar jeg imod Enden af Junii Maaned kommer til Byen, og overleverer dem denne Kongelige Opmuntring; thi før er det mig ei mueligt, fordi Snapsting forestaaer, der altid fordrer tre fulde Uger forud min Forblivelse i Aarhus. Naar da dette er forbi, saa reiser jeg med min kiere Skat, og da skylder jeg et Brev til Deres Excellence, vor Talsmand.

Hvor er dog Hans K. Høihed naadig, og hvor føler mit Hierte den dybeste Taknemmelighed, at Hoistsamme har villet unde mig disse to mig saa kiere Tomer over den Danske *Numismatik*¹⁾! De ville dog, Ædle Ven, legge mig, og alt hvad jeg er og føler for denne Agtværdigste Herres Fodder: jeg kand ikke høre Ham meere til, end jeg gjør; men mit Hierte er Hans, og skal stedse være det. Ogsaa har H. K. H. villet forunde min Friderich²⁾ en naadefuld Audience: Faderen er glædet i Sønnen. Og nu Dem Selv, altid ligedan Ven, hvad føler jeg ved alt dette for Dem! Men nu Bøgerne: jeg længes efter dem: o maatte jeg, for Sikkerheds Skyld endog, faae dem med den agende Post! den gaaer nu snart hver Uge.

Tak, Kiereste Ven, at De har forsikret mig om vor herlige Kronprintsesses Velgaaende under Sin høie

¹⁾ Beskrivelse om danske Mynter og Medailler i den kongelige Samling, udgivet af G. Nielsen, F. A. Müller, O. P. Kølle og L. Sprengler. Kjøbenhavn 1791.

²⁾ See Side 284 og 312.

Frugtsommelighed! Den gode Gud, som har valgt, givet og velsignet, krone nu Enden! Hendes K. Høihed er det, jeg saae, Naade og Anstændighed Selv; et fortreffigt, mig til inderste Siel glædende, og hoist nødvendigt Exempel.

Nyelig (jeg kand vist ei andet end sige det) har H. K. H. Arveprintsen givet min Ven B., (thi saa kalder Han Dem) et herligt Vidnesbyrd for at være og blive den Samme, ogsaa i Henseende til Ham. Min Siel kyssede Hans Haand i Tankerne, og omfavnede Dem. Intet kunne skrives mig glædeligere.

Thorkelin er kommen tilbage. Fra Deres Excellences egen Haand engang, naar De husker det, ønsker jeg blot at vide, om han har opfyldt Deres egen Forventning. Han kunne: gid han kun havde gjort det! faa have reist meere modne end han, og bedre vidst, hvad de skulle søge og agte.

Tak og for den korte Anviisning, som De, Bedste Ven, har givet mig, til at følge i mine Aviser. Glad er jeg over Fredens Sikkerhed for os; glad og over den Engelske Flodes Udeblivelse fra Østersoen. Det er vist af Skræk for den Store Gustaf, der synes mig ganske at være bleven Russisk. Men see! hvor sikker han er, der nu synes at ville gaae udenlands. Dog hvo kan maale de overordentlige Siele? Naar alt var her galt, reiste Waldemar den Tredie. Europa er forunderlig. Jeg venter allevegne, hvad jeg ei burde formode i Engelland, Sverrig, Østerrige, Preussen, Holland, Brabant og i Frankerige, Europæ *alchymiske Laboratorium*. Hvo skulle ikke have tænkt, at Keiserindens Paastand af en mageløs Billighed havde strax bilagt alt? og hvo skulle have forudseet, hvad nu skues i Polen? Kort sagt: al Po-

litisk Gietning er afviist; Tingene have en sær Gang, og lade til at ville føde i alt Noget Andet. Den, som vel kiender det 15de og 16de *seculi* Historie, troer sig berettiget til saadan Forventning. Men hos os Elskeligste Excellence, hos os to er ei saadant at vente; thi De elsker stedse Deres elskende Ven og ærbødigste Tiener

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 31. Mai 1791.

Deres Excellence

Nei! Kiereste Ven, nu er De alt for god; nu glæder De mig formeget; et Brev igien af 7 Jun og et saa kierligt og venskabsfuldt Brev oven paa det Brev af 17 Mai, da jeg kun ventede et Embeds-Brev, og fandt en Vens Embeds-Brev, da jeg kun ventede Sølv-Medailler, og fandt Guld-Medailler, et saadant Brev er en Tilgift, der vist veier tungt paa mit Hierte. Jeg veed snart ikke, hvormed jeg først skal begynde, men for det alt, og for hvert for sig, er mit Hierte Dem høist taknemmeligt. De finder, Bedste Excellence, jeg veed det, en Sodhed i at fornøie mig saaledes, og vide mig fornøiet: og tro mig, at min inderlige Glæde ved alt dette, er at vide, at min Ven saa fornemmer, saa tænker: vær og, Bedste Geheimeraad, overbeviist om, at De har ingen forbunden, der føler det meere, skal føle det længere, og noiere være Deres. Jeg ærer Deres sande Fortieneste, fordi jeg kiender aldeles dens Værd og har bekiendt den og skal bekiende den, men jeg elsker den tillige ømmeligen, fordi jeg til sidste Aandedræt elsker H. K. H. vor Fortræfflige Kronprints, Hans hele Huus og mit kiere og gode Fædreneland: og hvor sodt nu for mit Hierte, at kunne i den samme Mand ære og elske en fast, standhaftig og

redelig Ven? Jo! alt dette Gode er her ikke alleene, men det er og kiendt og skattet.

De skulle, Elskeligste Ven, have seet min Forbauselse, da jeg aabnede Pakken, ventede at see Solv-Medaillen *pro meritis*, og fandt den *in quadruplo* i Guld. Kronprintsens Naade ved Deres Godhed har fuldkommen overrasket mig; og nu Deres saa smukke, saa belønnende, saa værdige og tillige forbindende Brev hvor har dette alt lagt mig en Lænke paa, jeg, min Ven, føler, og dog gierne bærer! Jeg brænder af Lyst efter, ved Dem at takke den Ophøiede og Retskafne Herre; men formeligen at giøre dette, kand ikke skee, førend jeg kommer til Horsens; og vor Snapsting og det, jeg dermed, som Directeur med Biskopen over de *publique* Midler, har at giøre; og en vis Orden, jeg med egen Haand holder dette Regnskab i, fylder mig Junii Maaned indtil den 24de saa aldeles, at jeg hver Dag er bunden til Pennen og Papirer. Den 25de, om Gud vil, gaaer jeg til Horsens, og den 27de skal denne Hoitidelige Uddelelse og Oplæsning skee; thi et Par af disse fortiente Havne-Commissarier veed jeg maae og for Snapstinget til Wiborg, og kand ei for den 25 være tilbage. Imidlertid holder jeg den Ære og Lykke, som forestaaer disse brave og naadigst paaskønnede Mænd, saa taus og forborgen, at dog den fulde Overraskelse kand giøre sin rette Virkning. Derpaa bliver det da med Posten d. 28de, at vi i dybeste Underdanighed kand fra Horsens indsende vort rorte Hiertes Taksigelser til vor Elskeligste og værdigste Kronprints. Min Ven veed nu alt, og jeg er vis paa, at De kierligst mod mig vil forklare Sandheden i denne nødtvungne Udsettelse for den Bedste og ædelst tænkende Herre.

Med stor Fornoielse har jeg læst, hvad Deres Excellence har sagt mig om Deres saa ædle Bestræbelser for

Natur-Historiens Fremme¹⁾. Saa saare vel er Konstkammeret under Deres Bestyrelse²⁾: saa rigtig N. H. Selskabet³⁾ velfaren med Deres Direction. I høi Grad priser jeg, at Konst - Kamret ordnes: Natur for sig, Konst for sig, og alt igien i sine sande Underdelinger. Vist og got, at med Konst - Kammeret N. H. Selskabet kom i et vist klogeligen bestemt Baand, paa det det første kunne blive almeennyttigt. Den Naturkyndige⁴⁾, som min Ven paa sin Bekostning sender til Marokko, finder der en maaskee aldeles ubrugt Bane: Stedet er derfor fortreflig valgt af min Ven at anvende Deres Godhed for. Paa intet kostes taknemmeligere end paa Videnskaberne: og af intet seer man snarere Frugt. Engang i Julii, naar jeg har en rolig Dag, skal jeg over denne store Videnskabs Deel skrive min Ven nogle Erfaringer og Hiertens Tanker, som, hvordanne de end ere, skal ei aldeles være uværdige til Deres Opmærksomhed.

Jeg seer nu med Glæde vor *Numismatik* i Mode, der er og min Vens Godhed.

Rusland er Rusland. Det smigrer oftest, hvad det hader, men vil nyttes af; er derimod kold, ja uartig mod dets Venner, som det nu ei kand bruge⁵⁾. Heri, som i andet

¹⁾ Bülow blev første Director i Naturhistorieselskabet 15de April 1791.

²⁾ Den 30te Marts 1791 fik Bülow Opsigt med Kunstammeret.

³⁾ Oplysningen om Naturhistorieselskabet findes i Manuskriptsamlingen Pakke 84 C. 1—10 og i Th. Rothes Breve Pakke 43. Breve 1789 ²⁶/₁₀, 91 og 92 i flere Breve.

⁴⁾ P. K. A. Schousboe, født i Rønne, foretog i Aarene 1791—93, tildeels paa Bülows Bekostning en botanisk Reise til Spanien og Marokko, i hvilket sidste Land han siden blev Consul.

⁵⁾ Rusland kom paa denne Tid Sverige nærmere, medens det viste Kulde imod Danmark, som det mente ikke nok havde staaet paa dets Side under dets Forviklinger i de sidste Aar med England og Preussen.

er en god Samvittighed en god Trost. Gustav den Store har saare meget af Christina: hendes Ende kiende vi.

Gud velsigne D. E., Frue og lille Datter. Stedse, ja stedse er jeg med skier Hoiagtelse

Deres Excellences oprigtigste Ven og arb. Tiener
OHG.

Aarhuus d. 14. Jun. 1791.

Deres Excellence

Vedlagte allerunderdanigste Taksigelse fra Horsens Fire lykkelige Havne-Commissarier til Hans K. H. vor allerbedste Kronprints viser, at disse redelige og i deres Art sieldne Mænd have i Gaar modtaget paa Raadstuen det dem lige-saa opmuntrende som belønnende Naades og Æres Mærke. Deres Excellence ville være saa god, at nedlegge for Hans K. Hoihed dette deres Hierters uskyldige Offer.

Da denne Kongens og Hans retsindige Thronfølgers Naade her var saa stor, saa udmærkende, og saa aldeles faldende paa et værdigt Sted: Saa agtede jeg det for min allerunderdanigste Skyldighed at give denne Overleverelse en for Stedet og Sagen passende Høitidelighed. Til hvilken Ende jeg med Flid havde holdt taus, denne Kongelige Naade, lod Borgerskabet kalde til Raadstuen, og de øvrige Indvaanere af alle Stænder indbyde til Kl. 11, og efter at have forrettet Eet og Andet, Stiftamtmanden ellers vedkommende, traadde jeg frem i denne agtbare Forsamling, der kun var Oie og Øre efter, hvad dog nu skulle gaae for sig. Jeg holdt da just den Tale, som Deres Excellence finder her vedheftet, og som tillige viser Handlingen selv. Jeg for-

sikrer, at Alle vare rørte, og mange, endog af de smaae Borgere, indtil Taarer over Hans K. Høiheds naadigste og livsaligste Opmærksomhed; og det er saa got, naar Fyrsten elsker Folket, og dette Fyrsten.

Maatte nu Alt, hvad jeg har gjort og sagt, finde min Ædle Vens mig saa kiere Bifald, og deriblandt og det, hvor De er nævnet, og min Samfund i denne Havne-Sag med Dem. Iver for vor saa elskede Kronprintses Ære gjorde mig dette aldeles nødvendigt, for at lede i følelig Sammenhæng Historien om H. K. Høiheds store Naade for os fra 1787 indtil dette herlige og ærefulde Udfald d. 27de Jun. 1791.

Her har jeg vedlagt en Anmeldelse for de Berlingske Aviser¹⁾ om dette Gode; men da jeg troer det Ret, ikke at lade det indrykke, medmindre min Ven finder baade det og den passende, saa overlader jeg til Deres Exc., enten at cassere den, eller om den finder Deres mig i alt saa kiere Bifald, ved en Secretaire eller Justitsraad Malling at lade den gaae til Bogtrykkeriet.

Endnu eet til mit Hiertes Ven, hvilket er mig det første og sidste. De ville med sedvanlig Omhed for Deres Guldberg legge mit Hierte med al dets Underdanighed, ubrodelige Troskab, allerhengivneste Taknemmelighed for H. K. Høiheds Føduer: Hoistsammes Naade har i dette Altsammen været saa stor, saa rørende for mig og for de Mænd, jeg har den høieste Aarsag at skatte, at jeg her er greben paa min ømmeste Side. Og nu hertil det Prægtige og Kostbare Monte-Værk, hvis hele Indvortes er det værdigste Arbeide, og hvorved alle Omstændigheder har været

¹⁾ Det er formodentlig denne Anmeldelse, der findes i den Berlingske Avis for 1ste Juli 1791.

saa naade- og agtfulde for mig; ogsaa, ja ogsaa de to mig saa kiere Linier af min Ven foran; Alt dette, Dyrebareste, Hiertechiere Ven, hvad skal jeg sige dertil? Rigets uskatteerlige Arving hører jeg med Siel og Hierte til. H. K. H. kand have mange langt værdigere og nyttigere Tiener end jeg; men Herren har vist ikke Een, Hans høie egen Person meere hengiven end De, min Ven, og saa jeg; Det er jeg folsom overbeviist om. Og nu De, min saa agtbare Ven, Dem omfavner jeg, trykker Dem til mit Hierte, og doer Deres.

Eet eneste Ord om mig selv: efter at have skrantet 14 Dage, og tillige stærk arbeidet, fik jeg den 14 Jun. Andendags Feber, havde den til den 21de, spiste saa China, blev den qvit, reiste til Horsens d. 25, og gaaer, om Gud vil, i Morgen over Schanderborg til Aarhus. Nu Himlen skygge over min Ven og alt hvad De har kiert! Altid vil De elske den, som med Sielens hele Høiagtelse og Troskab er

Deres Excellences

ærbodigste Tiener og ærlige Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 28 Jun. 1791.

Tale holden paa Raadhuset i Horsens d. 27de Juni 1791.

Det er mig saare kiert, at see mig denne Dag samlet med min kiere Fodebyes Borgerskab; og det ved en Anledning, som vores Havn har givet: og i en Forretning, der hører med til de angennemste i mit Liv, ligesom og til de Ærefuldeste, da jeg har at udføre en Befaling ved Hans K. H. Kronprintsen fra Hans Majestet Kongen.

Vi erindre os endnu med Glæde for fire Aar siden, nogle faa Dage før denne, da Horsens første Gang saae inden sine Porte Kongens Eeneste Søn, Rigets fortreffelige Friderich. Vi see endnu, hvorledes Hoistsamme med ædel Opmærksomhed besaae vore Kirker og vor Skole; dette vort Raadhuus og Hospitalet; og da ogsaa vor Havn: vor Havn, siger jeg, der da ved den omhyggeligste og raskeste Flid paa tredie Aar med en nye Rendes Opmudring og et got Bolverks Settelse paa Spidserne af begge sine Arme var kommen saa vidt, at den kunde fremvise for Kron-Printsen sin Herre et Skib, tilhørende den gode Borger Mouritz Monberg, nu at ligge i den Aae, der aldrig før havde kunnet modtage dette eller noget af saadan Drægtighed.

Hans K. H. saae Alt; betragtede dette vigtige Foretagende; betragtede det med de statskloge Oine som et Værk, vigtigt for den Stat, Han engang skal regiere. Thi vel saa, at vor Bye er kun en liden Deel af det Hele; dog en Deel er den. Og havde dens Havn med sin gamle ynkværdige Rende forbleven, et Hundredaar til, i sin usle Tilstand: Saa skulde Horsens da ingen rede Seilads meer have havt; Byen havde fundet for denne Grunddeel af sin Næring den skræksomste Besværighed, og synket ned til den Tilstand, hvori vi desværre! see de kiere Byer Ebeltoft og Grenaa, forhen nærsomme Stæder, men nu for deres her forfaldne, der forsandede Havne ikke uden store Omkostninger og mægtig Understøttelse ophielpelige. Dog ikke vor Bye alleene havde forsmægtet ved en forsvunden Havn, men ogsaa dens hele Opland, alle de Egne meener jeg fra Landet, som til Horsens maae bringe deres Korn og fede Vahrer og hvad andet de vil sælge, og igien fra Horsens have, hvad de uden fra behøve; alle disse Egne, siger jeg,

havde faaet den følsomste Vanskelighed for deres Afsetning, og en ukiendt Byrde med deres Tilførsel. Saaledes er alt i Staten, som i Legemet, ved Led i Led, og Nerv ved Nerv sammenbundet: det eene Lem lider ikke, at jo de andre føle med.

Alt dette overskuede vor værdigste Kronprints, ansaa derfor Havnen som Grundvold for Byens, og Middel til Egnens Velfærd; lod disse virksomme Mænd Havne-Commis-sarierne forklare, hvad for var, hvad nu var gjort, og hvad videre tænkedes at gjøre; hørde med Fyrsteligt Hierte det sande Vidnesbyrd, jeg gav disse for Havnen nidkiere Borgere, og Selv naadigst bevidnede dem Sit oplivende Bifald.

Siden den Tid er Havnen aarlig forbedret; Opmudringen i Aaen, i Renden og ud paa Rheden fortsat til større Dybde; det oparbejdede Mudder endog til nyttigst Opfyldning anvendt; Aaen mod sit Udlob anseelig udvidet, givet ligere Løb, og om Vinteren sat i Stand til at favne imellem sine nu brede Arme hvert Byens Fartoi: Skibsfarten lettet betydeligen: Prammene blevne for de større Skibe mindre nødvendige, og for de ei saa drægtige aldeles intet; endog saa I, Veltænkende Borgere, som eie dem, besværede eder aldrig til mig. Dog hvad vil jeg her, hvor alle selv see og nyde, udstykke denne i faa Aar tilveiebragte velgjørende Forandring? Men dette maac, og dette bør jeg sige, at hver Gang jeg siden efter har havt den Naade og Glæde at see Hans K. H. har Hoistsamme stedse spurgt om Horsens-Havn, om vort Arbeids Fremskridelse; stedse glædet Sig over, at den samme Flid varede, og med samme Held; stedse ladet Sig af Sin trofaste og redelige Mand og Hofmarskalk Hr. Geheimeraad Bülow med den fuldeste Deel-

tagelse foredrage, hvad jeg af og til om dette Værk indberettede; og derfor og Selv naadigst understøttede for 3 Aar siden Havns Bøn til Sin Konge, og paa General-Toldkammerets gode Forestilling erholdte Hans Majestets allerhøieste Bifald.

Ei Under da, at denne for vor Havns, som for hele Statens Vel, saa omt, saa høit tænkende Herre, der fandt Sig rørt af den Berømmelse, som disse vore Fire Havne-Commissarier da begyndte at fortjene og vidste at disse Mænd indtil denne Dag ved den samme stadige Virksomhed, kloge Sparsomhed, rigtige Fordeling af Tid, Arbeide og Folk handhæve den første og saa sande Fortieneste, har gjort Egenskaber saa sieldne, Undersætter saa gode bekiendte for Sin Hr. Fader, vor allernaadigste Konge.

Allerhøiestamme har da villet udmærke disse Mænd, der utretteligen uden mindste Løn have saa vel tient og tiene denne Hans Majestets gode Bye, har derfor leveret til Sin Elskeligste Hr. Son en udmærkende Belønning for dem, og ved Hans Excellence Hofmarskalken befalet mig at tilstille disse Mænd samme.

(Hr. Borgermester Carøe, De ville lydeligen for det hele Borgerskab oplæse Hr. Hofmarskalkens Brev til mig).

Saa kommer da frem, Fortiente og Retskafne Havne-Commissarier, og annammer af min Haand, hvad Eders og min Arve-Herre har ædelmodigst villet udvirke Eder hos Sin Hr. Fader, Eders og min Konge.

De komme først, min Kiere Kruse! Nu De, Kiere Hiernøe! Saa De, Kiere Winter! Nu De, Kiere Gylling!

Denne Medaille, Denne Medaille i Guld, som med Kongens Brystbillede har og den saa betydende, saa veiede Omskrift: For Fortienester; Denne Medaille, siger jeg, er,

ædle Medborgere, et stort Hæders - Tegn fra Kongen ved Kronprintsen. Jeg lykønsker Eder dermed af mit inderste Hierte, og det saa meget meere, som denne Naade er Eder ligesaa uventet, som den er stor; ligesaa opmuntrende, som fortient. Til Mænd af Eders Nidkierhed og Tænkemaade behøver jeg ikke at sige, at efter saadan, saa naadefuld Opmærksomhed af Kongen, af Kronprintsen ligger eder nu en langt vægtigere Forpligtelse paa, end nogen Tid tilforn, med fordoblet Flid at forfølge vort Oiemed, og efter vore Penge-Kræfter skride frem til dets fulde Opnaaelse.

Men I, gode Horsens - Borgere, som have seet, hvorledes Landets Fader og Landets Forstefodde have belønnet disse vore Medborgere, fordi de have grundet og forsikret Horsens sin Havn, I skionne deraf, hvad Omhu Thronen bærer for Byen, og hvilken Værd Hans Majestet og Hans K. Hoihed sette paa dette vort Havne - Arbeide. Denne ædle, denne ophoiede Tænkemaade staae for eder, staae for mig, som hine helligede og forevige Mønstre lyse for den hele Menneske-Slegt; og I ere de, den kand lyse for. Fra første Ungdom har jeg kiendt denne Byes gode Tænke-Art, Borgernes indbyrdes Hielpsomhed og sieldne Iver for alt hvad der kunde være til Byens Opkomst og Forbedring og Ære. Holder fast, mine Medborgere, ved dette retskafne Sindelav. Befordrer alle med hinanden denne kiere Byes Bedste. Vor Havn, vort Skole - Væsen, vor Spindeskole, vore Anstalter mod Betlerie, vort Over - Formynder - Væsen ere i disse sidste Aar komne i Orden; og jeg, jeg lover mig af Eder alle, at I, som gode Horsens-Mænd, ville med mig, der og er en Horsens-Mand, ville med Eders agtbare Øvrighed, ville med de retsindige og priselige Forstandere og Opsynsmænd over alt dette Gode ynde, befordre, og hver

for sig hielpe til, at dette Alt, og Orden og Drift i Alt kand rodfæstes, blomstre, bære den langvarige Frugt for Eder, og ikke for Eder alleene, men og for Eders sildigste Efterkommere; thi, Borgere, ogsaa for dem, for dem ere disse Planter satte. Ja, som jeg denne Dag første Gang har Borgerskabet heelt samlet for mig, saa er det og i Dag første Gang jeg er samlet paa dette Sted med Eders nye Indsigtsfulde, redelige og flittige Borgermester: Dem da, Agtbare Hr. Carøe, anbefaler jeg, som saa ofte tilforn de Kiere Raadmænd, Borgerskabet og alt dette Borgerskabets Gode; og Eder, Kiere Borgere, anbefaler jeg at følge og med Tillid følge stadigen eders Øvrighed.

Saa gaaer da hiem, Gode Horsens-Mænd, glade over den udmærkede Ære, som Kongen og Kronprintsen have ladet vores Bye vederfare; en Ære, der sielden paa een Gang er hendet nogen Bye. Fortæller Eders Born dette: viser dem, hvad Duelighed og Driftighed og Uegennytte have for en Agt og for en Løn hos Kongen, hos hans Son: fører dem hen at beskue disse Medailler, og legger dem paa Sinde, Hvem der gav dem, og til hvem, og da hvorfor: Elsker Selv og lærer eders Born inderligen at elske dette vort Eiegode Herskab: Velsigner Kongen, velsigner Hans Son, velsigner Hans hele Huus, beder Got for Dem og for vort Fædreneland alle Eders Dage! Og Gud velsigne Eder alle!

Horsens d. 27. Jun. 1791.

Deres Excellence.

Det kiere Brev af 19—23 Jul. var mig som alle min Vens usigelig kiert, og Aarsagen er altid den samme; det for Hiertet saa dyrebare Venskab, hvis Udtryk ligger saa naturlig, saa aaben, saa yndig i dette hele Brev: endog det lille sande Vers, som jeg dog ikke skulle miste, og som siger ligefrem, hvad vi begge Aaret igiennem ønsker hinanden, har været mig en kier Skat. Med den sandeste Deeltagelse i hver en Sag, som setter i et angenemt Lys vor Elskeligste Kron Printses personlige Agtværdighed, læste jeg denne nu tilbagefølgende Tale af min Hr. *Collega*¹⁾, som jeg har fundet værdig og passende. Ligesaa har jeg glædet mig ved al den naadige Omhu, som Hans K. H. saa ædel har viist mod den saa ynkværdige Frue Høegh²⁾, der vist har besørget til mig Deres Excellences mig saa dyrebare Helsen, men i de faa Dage, hun var her, ikke saae mig, fordi jeg da laae af min første Feber, og da var hendes Hensigt endnu at blive i Aarhus; men dette Forset forandrede hun efter de klogestes Raad, fordi Huusleien er her, da vi have et Regiment til Garnison, sær dyre, og Levnets Midler, da Udførselen er fra denne Søestad stærk, i høi Priis: hun gik da ned til Hobroe, i hvilken Egn hun har nogen Slegt, og der hører jeg, at hun skal ville blive, som i al Henseende er da for denne lille uskyldige Enke langt bedre, der ved Hans K. Høiheds rare Godhed kand paa et let Sted komme ud, og da hun ei selv er vant til Huusholdning, finde ved Slegt den Veiledelse, som eene kand forsikre hende og smaa Born en anstændig Udkomme.

¹⁾ Stiftamtmand Buchwalds Tale 1791 ved Overleveringen af 3 Medailler til Brahetrolleborgske Skolelærere.

²⁾ Knud Giedde v. Hoegh, daglig opvartende Kammerherre hos H. M. Kongen, døde i Mai 1791 i sit 46de Aar fra 2 smaa Børn og sin Hustru Louise v. Hoegh.

Min Ven har været saa god at tage Deel i mine Febre: den sidste in Jul. var en hver Dags og uartig; mattede og meget; men jeg er nu og snart 60 Aar. Lidt Embeds Iver gav mig den sidste; dog Gud skee Lov! den er nu forbi, skjønt jeg lever endnu under China og Diæt.

Tak, Agtværdigste Ven for Efterretningen om vor Thorkelin¹⁾, som jeg har født, og De aldeles opdragen. At Deres Excellence ville skrive mig Sandhed, vidste jeg, og nu seer jeg. De bitte smaae Pletter, som De saa rører, formørke dog ikke Skilderiet; thi en vigtig Hovedsag bliver dette, at han har erhvervet sig gode Kundskaber og megen Agtelse; og dette hvor inderlig glæder det mig for Deres Skyld, hans Skyld og min Skyld! Min ret ædle Ven omfavner jeg, at De lader ham give os sin Reise²⁾; men tør jeg bede Dem, at fraraade ham deri stærk *Anglomanien*, som vore Kiøbenhavnere og Nordmænd dog have alt formeget af: lad ham giøre de brave Engellænder og Lærde Ret; men det hele Folk, og det hele der, er dog intet *Extracten* af Menne-skelig Fuldkommenhed; og jeg frygter, at Thorkelin skal skrive i *Enthusiasme*, komme fra Sandhed, og give Smitte. Der hører meget, meget til at see ret paa en Nation. Maatte dog hans Reise blive meest *Literarisk*, saa holder han sig i sin sande Styrke, gjør sig Ære, og den skiere Sandhed Ret!

Jeg kommer nu til en saare vigtig Deel af min Vens Brev, og allerførst vil jeg sige, at saa sandt Gud er mig naadig, skal ingen Siel vide, enten hvad De har skrevet, eller hvad jeg har svart. Alt angaaer tre store Poster.

a) Kand det nu værende Franske System staae? Jeg troer det umueligt, og har saa troet fra det Øieblik af, at

¹⁾ Jvfr. om deene S. 130 og 139.

²⁾ En saadan Reisebeskrivelse blev aldrig udgivet.

de gav *la double représentation au tiers-état*; forenede Stænderne i eet Kammer; ophævede Adelen, indrettede de 83 *Departemens* med de derunder staaende *Municipaliteter*; gave disse den i al Henseende bare Demokratiske Form; gjorde Ministrene i hver Hensigt *responsable*, og forvandlede Kongen og dem til *Expeditions Secretairer*. Her er da det bare *Democratie*. Men et saadant har end ikke i en liden Stat kunnet 100 Aar holde sig, og hvor da for 25 Millioner? Hele Verdens Historie i 2300 Aar kiende vi; og jeg vist nøie; men al denne Erfaring, saa græsseligt et Beviis, forkynder, at saadan Form kand ei staae. Om end al Verden overlod dem til sig selv, maatte de forstyrre sig selv; og denne Time bestaae de blot ved *Assignaterne*; men disse maae faae Ende. Overalt er der indvortes Tonder til Brand. Friheds Raseriet maae dampe bort. Ved første Krig og Modgang i Krig er alt i Uorden; thi hvor er den hastig befalende? og hvo tør hastig befale? Hvad min Ven her Selv tænker og skriver, er ugemeen Sandhed.

b) At Rusland, og nu endog Sverrige have, da den kongelige Magt er *suspenderet* aldeles, lagt Taushed paa deres Ministre, det er kun en naturlig Følge af, at disse alleene ere *adresserte* til Kongen, med hvem og alle Tractater ere sluttede. Det Øieblik Keiseren eller Preussen eller Engelland, enten tilhobe, eller to af dem i det mindste gave samme Ordre til deres Gesandter, troer jeg at den Danske Minister kunde med god Sikkerhed have og strax følge en lige Ordre. Jeg synes, at her var en Middelvei baade værdig og sikker; thi som den Franske Nation nu er, er den rasende; og hvad rasende, NB i Henseende til vor Handel, kunde falde paa, kand ikke beregnes. *Gustaf* har en Aarsag langt anden end vi; thi bliver den kongelige Magt ei for en stor Deel oprettet igien i Frankerige, faaer

Sverrig ingensteds fra Subsidier; og uden fremmed Tilskud af 4 til 5 Tønder Guld om Aaret, kand Sverrig ei bestaae: For os synes mig heri at være noget Betænksomhed værdt. Men skulle de Europæiske Fyrster forcene sig for med Magt at dæmpe disse fra Frankerige sig udbredende Pestilentialske Damper, hvis Virkelighed og gyselige Følger min Ven saa rigtig beskriver, da ville jeg krympe mig som Dansk, om vores Konge ikke tog sin fulde *Quotepart* i en saa ærefuld og vel passende *Confédération*.

Men c) Allerbedste Ven, om den *Pöbel-cratie* eller *ochlarchie*, som hos os min Ven skimter og jeg hører af og til om, og af og til læser tydelig, hvad skal jeg skrive? Saa horde jeg forud en 20 Aar fra Frankerige og saa læste jeg meget, især en 8 til 10 Aar forud. Man foragtede det: Kongen blev forledet først af *Calonne*, siden af *Necker*, *Montmorin* og andre: endelig kom, hvad kunde have været forebygget, og kom, uden meer at kunne standses. Pro-vintserne i Danmark og Holstein troer jeg, at aldrig noget kand begynde fra; men Kiøbenhavn og dernæst Norge, især Christiania, har jeg ingen Tillid til; ikke kand jeg endnu mistænke vort Kiøbenhavnske Borgerskab, hvilket jeg *en gros* taget har fundet meget agtværdigt; men der ere *Clubber* og en Ungdom, ogsaa deriblandt Ældre, i *Clubberne*, om hvilke Rygte og Fortællinger sige intet uden *Gallo-manie*. Af disse befængte *Clubbianer* ere en stor Deel i kongelig *Gage* og andre ere tilkommende Embedsmænd, som fordærves og udbrede Skridt for Skridt saare hastigen denne Tænkemaade. Saaledes blev Paris befængt, og siden hele Frankerige indtil Armeen selv. Jeg er langt fra ikke nær nok ved vor *foier*: jeg kand derfor ei bedømme rigtigheden Sagen og Storheden: det eeneste jeg kand, er at mærke af visse Folk, der som Reisende forekomme mig, hvad de sige

og hvad de tale og hvorledes jeg i Selskaber maae stoppe Munden paa dem: alle *Gallomaner* nu ere, om de kunne, *Danomaner*. Jeg kunne synes af Jule-Mærkerne¹⁾, af visse Viser, af andre dumdristige Piecer, at vi have vore *Mirabeaux, Barnaves, Saïes, Lameths* etc. Jeg kunne synes af *Discurser*, jeg har hort, og hvor Frankerige er Texten, at man endog kunne udpikke sig dem. Endnu er Magten, hvor den bør udeelt være, og hvor den ikke kand rokkes, at jo Staten hos os er aldeles forloren. O! hvor saligt at forekomme, medens alt er saa let! Det var dog ei vanskeligt at have og faae, endog underhaanden Listen paa alle *Clubbers* Medlemmer. Det var dog saare let, at forpligte alle *Gagerte* at passe deres Embeder, og *renoncere* paa *Clubber*. Det var dog saa let at byde alle tilkommende Embedsmænd at passe deres Studeringer og bruge deres Tid, og, under Trusel at blive ubefordrede, at afholde sig fra slige Selskaber. Men det er til min Bedste Ven jeg skriver alt dette; thi hvor ulykkelig var jeg, om jeg faldt i de Rasendes Hænder; og det ere alle *Gallomaner* og *Danomaner*! Men jeg er min Eed tro, min Konge og Hans Søn og Hans Haus og mit Fædreland tro. Jeg er og min Ven tro, og De mig og derfor skriver jeg til Dem, hvad jeg aldrig skrev til nogen dødelig. Gud velsigne og bevare D. Exc., og elsk altid Deres evig trofaste

O. H. Guldberg.

Aarh. d. 29 Jul. 1791.

P. S. Da jeg var ved at forsegle mit Brev, faldt det mig ind, at min Ven ikke med eet Ord nævner, at De har modtaget mit Brev, skrevet i Horsens d 28 Jun., og som

¹⁾ Jfr. Side 293.

indeholdte med de 4 Havne - Commissariers allerunderd. Taksigelse til H. K. H. ogsaa min saa skyldige *Raport* om alt. Denne Taushed, Bedste Excellence, foruroliger mig noget.

Deres Excellence

Det er mig saa sødt at skrive til en gammel Ven, min hele Siel ærer, at om jeg end ikke havde indgaaet at svare en Maanedes Skat, skrev jeg dog; ja skrev oftere, naar Han havde Tid, og jeg havde Tid. For et retskaffent Hierte er det vist angenemt fra den Stoi af Forretninger og fra en Mængde Samtaler, der have saa liden Værd, fordi de skal synes at have nogen, at kunne sette sin Ven for sig, og en Times Tid fortælle ham, hvad man meener, og hvad man synes, uden at give dette anden Indklædning, end den, Naturen bestemte vore Tanker. Dette er det nu, som jeg Kiereste Excellence, paa dette Par Blade agter at giøre.

De er nu igien i Kiøbenhavn, og Aarsagen er den vigtigste. Gud styrke den gode og fortreffelige Kronprintsesse, og give Hendes K. H. og vor Kiereste Kron-Prints fuld Glæde, og os alle i Deres Glæde rig Aarsag til at velsigne den Høieste! Min hele Siel ønsker nu længselsfuld, og skal fryde sig ved det gode forventede Udfald som man fryder sig selv i lige Tilfælde; thi jeg har ei kunnet tabe hin gammel Tankemaade, at Konghusets Vel og Befæstelse er hver Mands Vel og Befæstelse. Ved Enden af det hoipriste 18de *Seculum* er saadan Tanke-Art og saadant Sindelav bleven brændemærket, og det i den Grad, at den ikke alleene er uphilosophisk og del opklarede og forædlede Menneske uværdig, men og stemplet med Hykleries og Nedrigheds Paaskrift. Alt dette bryder mig intet, og kand ikke; thi jeg veed for

meget til at tænke lige med denne svimlende Tids Alder, og alt for lidet til at troe, at kunne sette et Halvhundrede *abstracte* smukt vendte Setninger i steden for To Tusende Aars lange, dyrekiøbte, ofte igientagne Erfaringer.

Ja, Bedste Ven, her ofte, naar jeg kand være eene, eller og naar jeg paa mine Omreiser sidder undertiden 4 til 6 Timer alleene i min Vogn, svæver naturligviis ofte for mig denne vor overordentlige Tid og dens Hovedsvimmel i det Politiske Fag, og alle sammes Deele, være sig det udvortes eller indvortes, og her Grundforfatningen selv og ligesaa de væsentlige Statens Parter: ikke mindre moder mig samme om-tumlende og fordrukne Tænkemaade i den hele Theologiske vidt udstrakte Videnskab, og det med samme heftige Giæring og dumdristige Fripostighed som i det Hele Politiske, og paa samme Tid, med samme Fremgang, med samme Udbredelse. I det Eene og i det Andet have visse store *Genier* og undertiden de Samme givet Tonen, anbragt disse vovsomme Setninger, understøttet dem med spillende Grunde, vittige Indfald, nyesmeddede Ord, fundet nogle unge Lærde, der for at tildrage sig Navn og Opmærksomhed grebe dette Nye, antog disse nye Ord, bragde disse Setninger i System, samlede for dem Grunde allevegne fra, fremsatte dem med en Pavelig Vished, bleve høerte, bleve læste af en Mængde, som det Nye, det Vittige, det Sære har eene Værd for, vandt Aar for Aar flere og flere Tilhængere, antog nu mod alle *Antagonister* den stolteste Mine, og brugde mod disse langt mindre Beviser, end Magtsprog, Skiøldsord, foragtelig Haan. Tusende og Tusende unge Mennesker hørde dette, lærde dette, vennede sig til disse stolte Udladelser, havde til rede denne nye *Jargon*, syntes sig ophøiede over Mængden, og ikke over den alleene, men over de agtværdigste Mennesker, over det Helligste og meest opleftede blandt

Mennesker, og saaledes satte sig uden videre Eftertænkning saa fast i Hovedet disse Modens Setninger, at de allevegne fra samlede Fode for dem, og saae langt under sig alt hvad der kunde tænkes, og er sagt imod.

Paa samme Tid som denne Frækhed saa vældigen udbredede sig, havde de fleste Europæiske Stater i Efterabelse af Engellænderne oprettet *Clubber* hos sig, hvis Tal stedse tog til, og som nu bleve et udsøgt Middel let og hastigen at udbrede Modens Tone, Modens Sprog, Modens Udtryk indklædte nu saa, nu saa, som de nyeste Journaler, nyeste *feuilles volantes*, nyeste demokratiske Blade angave. Stolte, ærgierrige, herskesyge Mænd saae her overalt store Flokker, dannede til at bruge og lide paa til hvert et Foretagende, som Tid og Leilighed kunde fremvise; thi alle havde de Indbildningskraften ophidset, og vare langt over alle Betragtninger, som Ærbødighed og sund Eftertanke giver Mennesker. Disse Mænd havde nu her for sig en talrig Skare af lette Tropper, hvormed man overfarer i et Øieblik en lang vidt udstrakt Slette.

Nu fattedes kun, at samme dristige og nye Tænkemaade kunne udbrede sig til dem, der ei vare Medlemmer af *Clubber*: nu fattedes kun, at *le gros de la nation, ou du moins de la ville capitale* kunne inddrikke samme Meeninger, og faae bortskyllet alle de saa kaldte Fordomme, som kunne hindre, standse *explosionen*, og giøre den farlig. Vist nok kunne man vente, at naar den talrige Ungdom, der allerede var vundet, blev ansat overalt i Provintserne, kunne Tænkemaaden udbredes; men Provintserne ere noget langsomme og hindres ofte af den fordømmelige Gammeldags Sund Sands: disse unge Folk, der skulle udbrede, blive der ofte beskiæmmede og anseete som *fantaster*. Det gielder da om at *fabriquere* Skrifter, smaa Skrifter, mange

og hyppige Skrifter, periodiske Blade; disse maae angribe nu Religionens Sandheder, nu dens Kilde Skrifter, der giver fast Ærbødighed for den høie Ovrighed; nu Lære-Embedet at svække det giøre det foragteligt; nu Fyrsterne i Almindelighed, deres Handlinger, deres Hof; nu Adelen og dens Anseelse. Nu tale om Folket; dets Rettigheder, dets *Majestet*; om *finantserne* og deres slette Bestyrelse; nu om Menneskers Rettigheder og deres Ligelighed, og saa videre. Alt saadant kand ikke skrives, skrives ofte, uden man har en fuld ubehindret Skrive-Frihed; og den maae man bringe tilveie, og med alle Midler holde fast ved. Thi ved disse Skrifter, der ere smaa og koste lidet, kand man regne paa, at udbrede den Tænkemaade, man vil, Ogsaa til de Ældre, til de Mange, der ei høre til *Clubs*, og ei kand høre der de betydelige Setninger.

Vel sandt! at disse Skrifter komme ei alle, ei heller jævnlig nok til Provintserne, men nogle komme der, og giøre dog efterhaanden en god Forberedelse. Hovedsagen er ei heller at faae meere udrettet i Provintserne. Nei! Hovedstæderne have altid været *le foier véritable*: og der kand man med største Rimelighed regne paa, at man ved *Clubberne* skal faae Ungdommen, og ved Skrifterne lidt efter lidt de Ældre. Dette da opnaaet, maa man lure paa det Øieblik, der kand give Luntten. Dette Øieblik kand bie længere; det kand og komme snarere. Alt hvad man kand giøre, for at stifte i flere og flere Dele Misnøielse, er altid imidlertid en Gevinst, man kand agte for sin.

See her, Ædleste Ven, mine Tanker; mine Tanker nedlagte i Deres venlige Skied. Europa, jeg har agtet paa, og den Gang, Tingene har havt i Nordamerika; i Holland, i Brabant; i Frankerige; ja og i Østerrige, hvor den gode *Leopold* nu har tusende Bryderier, have givet mig disse

Tanker. Neppe ere de falske; thi den skiere Erfaring har lært mig dem. De ville læse dem, sukke med mig over vor Tidsalder, og altid elske den, der er med den ubrødeligste Høiagtelse

Deres Excellences

Ærbødiggste Tiener og sande Ven
OHG.

Aarhuus d. 26 Aug. 1791.

Deres Excellence

Dette er det første Brev, jeg nogensinde har faaet fra Deres Excellence, som jeg har læst med Taare, og ikke kand besvare uden Taare. Hvilket Haab! og hvilken Skat¹⁾ for de Hoie Forældre og for Landet! og i samme Nat hvilket Tab! Vor agtværdiggste Kronprints og Høistsammes ligesaa agtværdiggste Gemahlinde have efter saa lang en Lidelse og saa bidende en Angest endelig for deres Oine en deilig stor Prints, første Frugt af prøvet Dyd og ædel Kierlighed: faae Ham tilbage som fra Døden, og kort efter see ham igien i Dødens Arme! Sandelig hvo her er ufølsom; hvo her ei lider med, er ikke Menneske, ikke Christen; og nu vor Kronprints, vor Kronprintsesse, Begge vores, Begge saa værdiggste; ufordærvede Danskes inderligggste Kierlighed, Disse saa nær rorte, saa trykte paa føleligggste Sted, dette, dette er for mig og mit Hierte saa smertelig, saa rorende, som for Deres Excellence, og naar jeg siger det, siger jeg alt, og dog kun skier Sandhed. Men, Bedste Ven, Gud er Gud; Herren over Haab, ogsaa over Frygt: Hans Veie forstaae vi kortsynte ikke: under Hans Haand leve vi, og under

¹⁾ Kronprints Christian f. 2291 død 23.

den alting omfattende Viisdom, som eene vælger, hvad der skal leve og hvad der skal døe. Han ville spare os vor dyrebare Kronprinsesse, styrke Hendes Helbred, lindre Hendes Smerte, og lede Hende igiennem en God Barselseng igien til fuld Sundhed og Kraft og Sinds Trøst! Han ville unde vor elskede Kronprints i den Bedste Gemahlindes fulde Helbred den sødeste Trøst og en glædelig Erstatning for saadant Savn og saadan Bekymring! Disse Ønsker, Kierreste Ven, vil jeg nu daglig gjøre, og ofte frembære for Gud; og hvor sand og stor skal min Glæde være, naar mine Venner i deres ugentlige Breve kand herom forsikre mig; thi nu er jeg kun Længsel og Haab. Hører da Gud os heri, saa, Værdigste Ven, vil vi ansee dette Beviis paa Hendes K. Høiheds Frugtbarhed som et Pandt for os paa at see til sin Tid oprettet dette Tab, denne Sorg. og de Høie Forældre glædede til Stadighed, som nu saae og ikke saae, fik og ikke beholdte. Kong Frid. 5 tabde sin første Kronprints: Kong Frid. 4 ligesaa: Begge erholdte glædelig Erstatning. Gud skænke os Kronprintsessen aldeles vel igien! saa see vi det Haab i Møde, vi ønske og love os.

Meget, ja meget er i denne smertende Tildragelse, hvor jeg vender mine Øine, kummerfuldt: ogsaa naar jeg tænker paa Hendes K. Høiheds Høie Forældre, der just begge skulle være tilstede: Deres Sorg, Deres Bedrovelse maae være og have været usigelig: maatte De nu igien glædes ved at see Dag for Dag den Bedste bedre!

Og nu, hvad man har skrevet mig, at Hans K. Høihed Selv døbde Sit døende Barn: jeg kand ei andet end nævne dette til min Ven, som en Handling, der indtil inderste Siel har rørt mig fra alle Sider. Hvor er dette i mine Øine retskaffent, ædelt, christeligt og Faderligt! Saa vilde kun den handle, der kan tænke fast og rigtigt og gudeligt

endog i Forvirrelse. Gud give Hans K. Hoihed ogsaa herfor al den Opreisning, jeg ønsker Ham!

Nu, min Ven, maae jeg bortlegge denne sørgelige Pen, og ende, da Posten gaaer. Tak, at De ville skrive mig i dette Øieblik! jeg skionner derpaa: De har lidt meget, min Elskeligste: o, maatte dette Brev finde Kronprintsessen i bedste Fremgang til Helbred, og Begge disse Dyrebare nogenledes glade! Saa var og De glad og haabefuld; og dette er mig saa kiert; saa kiert og at haabe. Tak for alt andet i dette alt for vigtige Brev: tak og for Thorkelin¹⁾; nu for det Sidste for ham, ligesom for alt forrige. Og saa endelig indonsker jeg Dem, Bedste Ven, og Alt Dem kiert under Guds Naade, og er med et oprørt Hierte, men fuldt af ømmeste Hoiagtelse for Dem

Deres Excellences
ærbodigste Tiener og trofasteste Ven
O. Hoegh-Guldberg.

Aarhus d. 27 Sept. 1791.

Deres Excellence

De Efterretninger, som tilforladeligen forsikre os, at vor Bedste Kronprintsesse ikke alleene er uden Fare, men og paa den bedste Vei til den ønskeligste Sundhed, ere mig saa frydefulde og saa forønskte, at jeg ikke kand andet denne Dag end derover glæde mig til og med Deres Excellence. Denne dyrebare og for os saa umistelige Printsesse er da reddet, opholdt og sparet til en lykosaligere Frugtbarhed og til Sin elskende Herres Fryd og huuslige Lyksalighed og til alle gode og retskafne Undersaatters sande

¹⁾ Blev Geheimearchivar 1791.

Glæde og Tilfredshed. Jeg veed alt dette; ikke saa omstændelig som De, Bedste Ven; men hvad jeg veed med Vished, er for en gammel Erfarenhed her meere end tilstrækkeligt for at giøre min Glæde nu lige saa stor, som mine Ønsker have i al denne Tid været inderlige og bestandige. Ofte har jeg under dette svævet om Dem, min Ven, seet Deres Uroe, skuet igien Deres Glæde, deelede begge med Dem, og nu igien veed Dem at være tilbage i det forrige Liv, i den vante Gang, hvor hver Dag baade ligner sig selv, og ikke ligner sig, da Uroe er altid den samme, men Fortrædelighederne ikke de samme.

Hvad skal jeg nu denne Dag i vor October tale med Deres Excellence om? Om hvad dog, der kunde være behageligt for Dem at læse, og ikke upassende for mig at skrive? Vore udenlandske Sager ligge uden for min Kreds, og vanskelig bedømmes af den, som nu paa aattende Aar er borte fra det Hele, og med saa stor Fornøielse lever i sit Stift og sine Amter. Herman v. Bremmenfeldt er jeg for gammel, maaskee og for klog til at være; men det Oie, jeg saa let vender fra vore egne Sager, fordi det engang har seet sig fuld tret paa dem, det Oie kand jeg ikke holde borte fra vort nu værende Europa; vist ikke for at spaae om hvad der vil skee; thi endog de, som vide tusende flere *data* end jeg, maae ofte prøve, at de feile; men blot for at skue og knytte det Nærværende til det Forrige, og hvad der nu er, til det, som vil komme. I Øieblikke man kun tænker, og hverken læser, skriver eller taler, er det mig en tankerig Overskuelse, jeg da gjør, især over Frankerige, og Europa med sit Baand til Frankerige.

Saa har da nu Frankerige en Statsforfatning erkiendt af Ludvig 16, der selv siger sig fri; en Statsforfatning, som vist Verden har aldrig seet Mage til, enten i Henseende

til Staten, den er bestemt for; eller Maaden den er bestemt paa; eller Bestemmelserne i sig selv; eller Fiedrene i den; eller Hiulenes Tildannelse, som deraf skal bevæges; eller Samlingen af alt dette; eller Haabet, man gjør sig, at denne Maskine skal kunne gaae, og gaae baade i sedvanlige og usedvanlige Tider. Det er mig et saa besynderligt Konst-Stykke, at det stedse forekommer mig, som de *Mechaniske* Spilleværker, visse vittige Hoveder have opfundet, og i det Smaa gjort virksomme, og lovet deraf i det Store den herligste Nytte; og nu blev det da i det Store iværksat, og nu standsede Maskinen, og nu holdte intet, og nu var *friction* anderledes, og Kraften mindre, og Virkningen langt under Opfinderens Vente: dog vilde denne ei have Uret, men fandt Skyld allevegne, uden hos sig selv. Saadan er i mine Oine nu denne forunderlige Franske Maskine. Gieldte det ikke 25 Millioner, jeg havde da saa stor Lyst til at see den gaae: jeg ville da ikke, at de Europæiske Magter skulle komme imellem, og betage mig dette rare, sieldne Syn. Naar man ofte har giennemskuet alle de Statsforfatninger, Verden har havt, og kiender deres Sammensættelse og har seet deres Spil: saa er det vist moersomt, at have her et Særsyn; men Fornoielsen bliver at see Maskinen gaae; at see hver National-Forsamling flikke derpaa; nye Fiedre og og Hiul at settes ind og disse at samles anderledes; Nationen at føle, hvor det støkker nu her, nu der; *Clubber* at sværge paa enten ja eller nei; *Professorer* paa deres *Collegier* at bevise Franzosernes Lykke eller Ulykke: Tilfælde at komme, der sette hver Regiering paa Prove, og fordre klogt Raad og hastigt Raad og uimodstaaelig Virksomhed; de Menneskelige Sindsbevægelser at fordreie og forvirre dette fine Uhr; den Menneskelige, især den Franske, Nyfigenhed ei at taale den Langsomhed, som udkrævedes, om nogensteds,

da her, for at lempe Maskinen til Nationen, og den til Maskinen: de nye National-Forsamlinger at ville det, de bør, ogsaa skabe, ogsaa *régénérere*, og den regierende Parisiske Pøbel at ville eller ikke ville. See! Ædleste Ven, alt dette ville jeg see, og skue paa i lang Tid; men kommer nu Hans Svenske Majestet i Spidsen af alle Franske Printser, og disse anførte af Russiske, Preussiske, Østerrigske, Spanske, Italienske Armeer til Foraaret, saa faaer jeg intet af dette at see, med mindre alle Frihedens Venner fra alle *Clubber, Cathedrer, Taverner, Caffé-Huse* i Europa tilhobe med eet setter sig i *March*, støder til National-Garden, og med Arme ligesaa raske som deres Tunger og Penne angribe disse Soldater og Generaler, og jage dem tilbage til Trældommens Lande, for endog der at forfølge dem, og der at oprette Frihedens Banner. *Enfin il faut voir et nous verrons.* Vi have i faa Aar seet meget sært, meget uventet. Hvo tør da giette, hvad et andet Aar endnu skal vise os? Skulle en almindelig *confédération* blive til, dette er og et Selsyn. Store *Tragicomedier* ere vi Tilskuere af: kun ilde! det er paa Menneskers Bekostning. Nu lev altid vel, Bedste Excellence, og elsk den, der saa i Sandhed er
den ærbødigste Tiener og oprigtigste Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarh. d 18 Oct. 1791.

Deres Excellence

At der fra en Aarhus-Ven intet Brev kom i November Maaned til vor retskafne Kronprintsens retsindige Hofmarskalk, vare Forretninger, Reiser og Skriverie eeneste Aarsag til. Nu skal min Dyrebare Excellence derimod have, om Gud lader mig fuldfore mit Forset, to Breve i Decem-

ber, og saaledes fuld Erstatning. Imidlertid er det mig glædeligt at slet ingen skriver mig andet end got om min ædle Vens Helbred, saa jeg drager den for mit Hierte saa vigtige Slutning, at De er vel, i det mindste taaleligen vel, paa Hovedpinen nær, der vel som tilforn gjør Dem mange ubehagelige Timer, og som intet uden Vane gjør mindre utaalelig. Naar jeg nu i Enden af Aaret faaer et kiert Brev, saa glemmer min Ven ei at sige mig, hvad jeg meest vil vide, hvordan Deres Helbred nu til Jævns Hold er. Thi alt andet, Deres Personlige angaaende, formoder jeg vist at være det Samme; thi jeg horer slet intet, ikke engang Spaadom; og Kronprintsens Retskaffenhed og Hans Vens stadige Retsindighed kunde desuden saa temmelig forvisse mig. Dette mit kiereste Ønske staaer da endnu stille og fast i sin Opfyldelse; og saaledes staae det, saalænge jeg lever! Jeg veed da, at jeg har ikke alleene selv en sand Ven ved Thronen, men det, der vist hos mig er endnu overveiede, jeg veed, at Thronen har en Ven, der er Sindighed og Uegennytte og Retskaffenhed selv. Gud bevare, styrke og glæde Dem, Ædle Ven!

Jeg kunde nu ende, men dette vil min Ven ikke; og hvad jeg nu skal skrive meere, det er dog kun i den Afstand, hvori jeg staaer, for en stor Deel Gietteverk og Drømmerie. Men da Deres Excellence dog saa vil, og man og læser ikke med Ubehag en taalelig Fabel og en rimelig Roman, Saa anseer jeg selv de fleste af disse kiere Breve som slige Digter, der meere befalde, fordi man elsker Forfatteren end for Digtets eget Værd.

Sverriges splinter nye Alliance med Rusland anseer jeg for vis¹⁾, siden den uden Vaklen er bekræftet; men dens

¹⁾ Den blev afsluttet paa Drottningholm 19. Oktbr. 1791.

Indhold i almindelige og *separate* Artikke veed jeg intet, fordi mine Blade vide det ikke; dog synes de 8te Aar, og 300,000 aarlige *Rubler* og en vis fastsat Hielp i Tilfælde af Angreb at være mig altsammen rimeligt, ligesom og at Frankerige er Hensigten, i det mindste den første Hensigt af denne *Alliance*, og uden Tvivl og dens Anledning. Dette Sidste slutter jeg deraf

1. at Keiserinden, som for sin Regentære er den stolteste Monarkinde paa Jorden, og som saa aabenbare erklærede sig for de Franske Printser og det Franske Monarkie, gaaer vist ikke tilbage, sviger vist ikke sit Ord, men vil søge, her ogsaa at reise sig en Ærestøtte.

2. Den samme Printsesse befandt jeg stedse at være overmaade statsklog, og til at naae sine Hensigter ubegribelig listig. Intet Hof forekom mig at være det i saa høi en Grad.

3. Kong *Gustaf* har og givet ligesaa sit Ord; elsker Eventyr og stærke Roller; har en Uroe paa sig, der gjør og fordrer ham virksom, behøver Franske *Subsidier*, uden hvilke han ei kand bestaae: var derfor for Keiserinden baade det rette og sikre Redskab, og maatte følgelig komme i den Forbindelse med hende, som vi nu see

Jeg venter derfor i mine Politiske Syner vist store Optrin, sære Optrin inden Foraaret for at berede dem, vi skal have mod Sommeren. Kongen af Sverrig maae nu have sin Nation stemt til at gaae med, og paa den, der vist selv har en god *Dosis* af dens Herres *Enthusiasmus*. og kiender *Subsidiernes* Fornødenhed, vil han nu veie med dobbel Vægt for den Russiske *Alliance*. Det er da troligt, at den bifalder alt, og haaber i *Gustaf* at see *Gustaf Adolph*, og som da, *Sverrig* paa hin Side Havet at stifte sig igien hin gamle Ære, hvor af *Sverrig* saa længe har været stor. Nu arbej-

der, formoder jeg, *Rusland* ved alle Hoffer, og *Sverrig* i Legtog med at tilveiebringe Hielpere til dette Foretagende: Velyndere i det mindste deraf, og dog for alting Fiender bort, Modstand bort. Nu maae holdes Mod i Printserne i *Coblentz*, at man dog kand have dem, man skal understøtte, og dem, som kand, naar man vil bryde ind, drage de mange misnoiede Frantzoser til sig.

Lykkes nu Stødet, og en Omveltning gik for sig i Frankerige, hvilken Glands da uden om al den anden Glands, der omgiver *Catharine?* og *Gustaf* ville da her voxe i Ære. Men da Sverrig ikke for 300,000 *Rubler* kand giøre denne, og holde denne Udrustning, som dog maae være af nogen Klækkelighed: saa nedsynker Sverrige i nye Gield, i nye Forvirring, hvilket Onde maae blive stort, om Frankerige gjør god Modstand, og holder Stødet enten ud, eller i det mindste i nogen Tid ud. Sverrig vil og maae og skal da, alt i Forhold til Tidens Længde dette Foretagende varer, lide langt meere, end enten *Subsidier*, der nydes og haabes kand oprette, eller Æren komme til at erstatte. *Catharine* kand da styrte *Sverrige* og dets Konge ved alt dette Smiger i en Forlegenhed, og tage en Hevn maaskee større, end nogen Krig kunde skaffe hende. Og at hun ikke har denne Hensigt, ville jeg ikke vedde imod.

Danmark er nu, kand jeg formode, Stifbarnet, som ikke sees til, ikke agtes. Vi faae at taale det, og opbie det bedre Veir. At være Spillebold for de store Magter, og kun Redskaber for deres Hensigter, er vist en slet Rolle, der og betales slet. Heller ikke har vi enten *Sverrigs Subsidie*-Haab eller *Ruslands* hastiggivne Løfte at fegte for. Den Franske Konges *Acceptation* af *Constitutionen* giver og i det mindste et forandret *Phænomen*. Klogt derfor, at vi skal have svart, at ville opbie Keiserens og det Tydske Ri-

ges Beslutning; det er Kongen kun handle og deeltage som Hertug, hvor Sagen nu ei meere angik ham som Konge. Skulde da det Tydske Rige tage Deel, saa ville da og Hertugen i Holsten lade sit *quotum* marchere, og ikke ukiert skulle det være mig, at nogle af vore Regimenter kunne med den mindst muelige *Risque* for Landet see den virkelige Krig. Imidlertid er det mærkeligt, hvorledes *Europa* bliver ved at være tumlet, og Politiken forvirret, og Statens Sty-rere forlegne: en *Crisis* følger paa en anden; og alt er af Lave. Men Kiereste Ven, Frankerige er dog Sædet for alle Ulykker; ulykkeligt vist nok at blive som det er; og ulykkeligt og, at gaae over i en anden Forfatning, og der maae det dog over, om det skal reddes; men jeg valgte for at være Hyrde end Fransk Minister enten i den eene eller anden Tilstand, Og nu dens Oer! O! hvilket rædsomt Min-desmærke staaer der, og staaer i Frankerige af de sidste Halvhundrede Aars Philosophie og *droits de l'humanité ou des hommes, comme on voudra*; og dog tør disse Sværmere lige over for disse *Ruiner* endnu pukke, endnu prædike samme sandsløse Philosophie!

Nu farvel for 14 Dage! Elsk mig for vor Levetid! De eier dens hele Hoiagtelse og Kierlighed, som er af Deres Excellence

den ærbødige Tiener og fasteste Ven
OHG.

Aarhus d. 9. Dec. 1791.

Deres Excellence

Jeg har lovet, at De endnu i December skulle see et Brev fra Deres *Aarhus*-Ven, og dette Brevs første Bestemmelse maae strax opfyldes. Den Herre, som vi begge af Hiertet lige saa høit elske, som vi ære, være i det Aar,

vi indtræde, fuld lykkelig! Guds Varetægt være over Hans høie og for halv Tredie *Million* Mennesker saare vigtige Person! Viisdom ledsage Hans Handlinger, og aabne Ham de allerbedste Veie til den Stats Tarv og Flor, som hører Ham til! Viisdom aabne for Ham de fuld vigtige Udsigter over det Heeles Vel; det Heeles siger jeg i dets saare mange enkelte, sammenkiedede og forviklede Dele! Viisdom give Ham den for Fyrster først sidst aldeles nødvendige Menneske-Kundskab, Menneske-Dueligheds, Menneske-Redeligheds Kundskab, og Styrke, og Klogskab til at blive Sin Erfaring troe! Dette give Gud Ham, der gav Ham Dyd og Retskaffenhed og Godgiorenhed! Saa følge Ham endvidere det Hæld, den Velsignelse, som vist intet giver uden Gud! Den følge Hans K. Høihed i Staten og i Hans eget Huus! Den oprette Ham hint for os alle, for os vist bittre Stød! Den glæde Ham; Den glæde Hans Gemahlinde vor fuld værdige Kronprintsesse; Den giøre dette vist ædle Konge-Par til det lykkeligste Konge-Par paa Jorden! Dette, Bedste Ven, er mit Ønske! den første, og det er det hver Aarets Dag.

Og nu De, min faste og ædle Ven, hvad ønsker det Hierte Dem, der elsker og ærer Dem? Sundhed, Mod, Taalmodighed, Glæde over Herren, Glæde over Hans Hæld i og for Staten, Glæde over Hans Lykke i hans eget Huus og i det store Huus, som er Staten; Glæde nu i Deres eget Huus, Glæde med Deres naadige Frue, Glæde over Deres elskte Frøken-Datter, og Glæde i hver Forretning. Ogsaa De trænger til Viisdom og gode Raad. Dette give Gud Dem; disse Raad indgive Han Dem, eller veilede Dem til ved hver Trang dertil, og i de snevre Vendinger, man paa saadan Post saa ofte er, og hvor det saa haardt gielder at treffe det rette! Og saa Deres Liv, o hvor anbefaler jeg det til den Høieste! Nu De ville være lykkelig, og Deres

først sidste Glæde være, at De arbejder sig stedse, uafbrudt frem til at findes for Gud ikke uværdig dertil!

Og saa tage vi da Afsked med det gamle Aar, give hinanden Haand til den gamle Pagts ubrødelige Holdelse, og saaledes med Haand i Haand, vel borte fra hinanden, men dog med foreente Hierter, træde over til et Nyt Aar i en nye Række af ventede og uventede Omstændigheder: af gammelt og tilvant og nyt og uvant; af Tilfælde, der ere daglige og lette, og andre, der ere sære og tunge og bekymrende. Det gaaer enhver klog Mand paa de store Poster, som det gaaer den *Capitaine*, der letter Anker paa Rheden, for at gaae til *China*. Han kiender sit Skib: Han veed, hvorhen han skal: han har det til Reisen vel forsynet: han er Søe-Mand og Søe-vant: han har *Compas*, Karter, *Qvadrant*, *Ast(r)olab*, Beregninger: han har og fuld Besætning. Nu mønst(r)er han sit Mandskab: Tallet er fuldt; men kiender ham dem? Ja! nogle vel: andre kun halv: en stor Deel slet intet; og dem skal han dog seile den lange Reise bort med. Han overseer sine første og vigtigste Mænd efter sig paa Skibet; og finder ved at overtænke dem, een, to ypperlige; atter een, to ham ubekiendte, men med gode *Attester*; atter et Par andre med Kundskab nok, men ikke Erfaring; andre med Erfaring men ikke med Kundskab; nogle med begge Dele, men sære, urimelige, utilforladelige; andre vovsomme; andre feie (feige); andre tegnende til Got, men endnu uvisse. Og med dem skal han gaae bort; thi *Directionen* har sat dem, og med dem skal han betroe Liv og Ære og Gods til Vinde og Bølger. Han gaaer nu til Seils, og veed kun, hvad han nu veed, og Menneske kand vide. Men det, han ikke veed, er de uvisse Vindes Omvexling, Stadighed, Styrke; og er han endelig kommen til *tropicum*, og de visse Vindes Hiem, veed han og ikke, om han fore-

finder ved *Æquator* den udmattende, dødende Stille, eller og maaskee imellem *tropicos* en uventet græsselig *Orcan*.

Det nu, som den gode retskafne *Capitaine* gjør, det vil vi og, Dyrebareste Ven, gjøre. Vi have hans Vankundighed om de tilstundende og paakommende Hændelser og Tilskikkelser; ogsaa vi maae, som han, altid gaae bort med en Menneskesamling, vi maae sige os selv om, det han sagde sig. Men han har den Beslutning under alt at gjøre Sit, med et reent Hierte gjøre sit, med et fast Mod urokket at gjøre sit, og den Beslutning er og vores. I øvrigt seer han til Gud, som alleene kiender det, Tingenes Natur skiuler for det svage Menneske-Øie, og alleene har saavel det visse, som det uvisse i sin Magt, og til ham anbefale: han sig og Fart og Skib og Folk og Gods. Det samme, Bedste Excellence, vil vi og gjøre: endog vor Forstand, vore Indsigter, vor Erfaring ere langt fra ei heller visse enten i deres Gang eller i deres Yttrelses Maade: ogsaa dette vil vi inderlig befale til Gud. Nu dette ville vi og for hinanden; og derpaa omarmer jeg Dem, takker Dem for alt Venskab og hver Venskabs Prove ogsaa i dette nu bortflygtende Aar, og forsikrer Dem, at, som vist ingen ærer Dem meere end jeg, elskes De vist ikke ømmere af nogen end af ham, der er

Deres Excellences

ærbødigste Tiener og ærlige Ven

Aarhus d. 23 Dec. 1791.

O. Hoegh-Guldberg.

Deres Excellence

En Vens Ønsker til Nytaar; en Vens, siger jeg, af den sande og prøvede Værd som Deres Excellence, have for mig en Dyrebarhed, som Hiertet føler, og her med en inderlig Taknemmelighed erkiender. Venskab havde valgt det

Trykte¹⁾; og Venskab giemmer det: min saa elskte Ven havde udtrykt sig i hele Brevet, og vær vis paa, at ikke et Ord blev tabt. O! maatte De, Bedste Excellence, være lykkelig! maatte De have de Dage glade og sorgefrie, jeg tænker paa Dem! maatte Deres Helbred være got, og Hovedpine med Alderen tage af, og tage Afskeed! maatte De nyde den for Dem saa følelige Glæde, at den gode, retskafne, sig selv altid lige Herre, vor fortreffelige Kronprints, hvis Fødselsdag er mig og mit Hierte en Fest, maatte med et nyt Leveaar have nye Held, nye Velsignelse for Sig og for os; thi dette for os er aldeles for Ham, ligesom dette for Ham er aldeles for os! Saa ville da Gud glæde, beskytte og lyk-saliggjøre Ham og med Ham den saa værdige Kronprint-sesse! O! maatte det nye Haab, som min Ven betroer mig, maatte det til Disses ligesaa gode, som Ophøiedes, Glæde blive for Dem og for os frydefuld opfyldet!

Deres Excellence nævner Sverrig og den, som De kalder ham, lykkelige *Gustaf*, der efter et saa heftigt, et saa uforskyldt Angreb paa *Rusland* er nu Keiserindens Ven og Bundsforvandt og *Pensionist*. I Sandhed det er Lykke for ham, som uden Tvivl ved den Leilighed har faaet en formeeret Vægt paa sine Undersaatter, der vist ei have Aarsag at være fornøiet med deres Konges raske Anfald og sammes sviende Følger; thi Pralerie maae sige, hvad det vil, kand det dog aldrig være andet, end at *Søerrige* har føleligen lidt, og seent skal ved egne Kræfter oprette den mangfoldige Skade. Imidlertid er det vel den Russiske *Alliance*, som har givet den snedige *Gustaf* Mod til at holde en Rigsdag. Men hvorfor i *Gefte*²⁾, og ei i Stockholm? Hvor-

¹⁾ Trykte Nytaarsønsker sendtes i de Tider gode Venner. Se Manuskriptsamlingen: Sorø Pk. 145.

²⁾ Den 27de Jan. 1792 traadte den sidste Rigsdag under Gustav III's Regering sammen i Gefte og var samlet indtil 23de Febr.

for just nu? Er *Finantserne* Aarsag? Eller ere det Russiske Hensigter paa Polen, eller begges paa Frankerige? Alt dette skal Virkningerne lære mig og Aviser og *Journaler* fra nu af til *Julii* Maaned forklare mig. Eet begriber jeg, at Keiserinden med god Føie og aldeles passende med den fine Politik, jeg kiender, har kiøbt Sverrige, som ellers maatte have solgt sig til nogen anden Magt, der vel ikke tænker, Polen angaaende, som Rusland: og Sverrige kand dog bryde Rusland, naar dette er over andre store Foretagender.

See her, Bedste Ven, mine Drømme. Men at *Gustaf*, i denne Tingenes Tilstand for sig og for Rusland i *Europa*, skulle angribe os, det kand jeg ikke tiltroe ham at tænke paa; heller ei Rusland at ville. Ofte, ofte har jeg i det Sted, siden jeg saae dette sære Forbund, havt et hierteligt Ønske; men tør jeg yttre det? tør jeg begrave det i en tro Vens Barm? Maae det hvile der uhørt, umærket af nogen? Nu det er Ønsket. At mit Fædreneland maatte træde til dette Forbund, og at jeg maatte leve og see de tre Nordiske Magter forbundne. Ingen *Alliance* har været i mine Øine naturligere; ingen, som gav en større og sandere Styrke; ingen som endte og forebygde bedre tusende Uleiligheder. Jeg kunde skrive en Bog derom. *Alliance* med Engelland og dens Venner er (alle Tidens Erfaring har viist det) kun at opofres for *Britternes* Handel; men en *Alliance* med vort Norden selv, som ikke bandt os til *Ruslands offensive* Krige, og som var *defensif* alleene, forsikrede vor Fred; formeerede vor Vægt, der aldrig kunde have Tyngde, saalænge Sverrige var os i Ryggen; og gjorde i alle Underhandlinger Norden og os i Norden langt mere veiende. Men hertil kommer en Sag, der er mig saa stor og følelig: vore *finantser* kand aldrig komme i Orden; de bedste Planer aldrig have nogen stadig Virkning, saalænge Uroe for Sverrige

skal forvolde de evige *équipemens* og *armemens*, der forstyrre alt og fortære alt. Fred og Forbund med Sverrige og Rusland tillige gjør med eet Ende paa de allerfleste af dem; og maaskee kunde saaledes de to Nordiske Nationer efterhaanden lære at indsee, at fast Baand imellem dem ender begges Nød lidt efter lidt; at de slet ingen naturlig stridig *Interesse* har, og at de vel og fast foreente kunne see stivt alle i Øinene.

Men, Kiere, Ædle Ven, kast nu dette Brev i Ilden: De har nu læst det, og seet en Vens Grille-Ønsker, som hos ham ere saa gamle, som aldrig før nu kunde tænkes at blive virkelige; som endog hos mig vist ikke ere uden Griller, fordi jeg mangler al fuld Indsigt i hvad nu er. Endelig blive De ved, at elske den, der saa elsker og ærer Dem, og der saa sandt er

Deres Excellences
ærbødige Tiener og tro Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarh. d. 27 Jan 1792.

Deres Excellence,

Den Aarsag, hvorfor jeg ikke i Febr. skrev, vedvarer endnu: da skrev jeg ikke, fordi det er mig saa tungt at skrive til en Ven, jeg saa elsker og ærer, kun blot det, jeg saa ofte har skrevet, og Deres Excellence saa vel veed, at de eier mig, som man eier den, der ikke vil, og ikke kand komme fra den Hævd. som man har paa ham. Og nu, Ædle Ven, da jeg tager Pennen, fordi jeg vist ikke kand undvære at tale et Par Timer med Dem, har jeg endnu ligesaa lidet at skrive om. Thi det Haab, at Posterne skulle give mig noget, være sig fra Kiøbenhavn,

heller fra Hamborg, har og slaget feil. Tre Poster fra Kiøbenhavn savne vi, og neppe blive vi hiulpne i Morgen. Den Hamborg-Post have vi dog, skjønt hver Gang, silde faaet; thi her have vi havt en vældig Sne, og nu have vi havt en vældig Tøe, og have den, saa jeg haaber, at Vinteren tager Afskeed, og Foraaret lidt efter lidt kommer.

Da er det og, at den Nysgierrighed, jeg som *Europæer* og som Dansk har, skal blive tilfredsstillet, hvad dog de Franske *Emigrertes* og den Franske Konges Venner vil giøre for dem; om den saa Fredhigende *Leopold*, der overalt har hidsig søgt Fred og Roe, skulde her blive sig ulig, hvor der er mindre Bevæggrund til Krig, allerhelst om Frankerige vil give de Tydske Fyrster billig *satisfaction* for deres Fordringer i *Elsas*; om Rusland vil giøre sit givne og saa ofte igientagne Ord virkeligt, og nu det har Fred med Tyrkerne (hvilken *Tractat* jeg længes efter at see) da lade det Nabo-Polen ligge, for at lange med sine Arme hen til det saa fraliggende Frankerige, hvis Skiæbne rører intet Land mindre end Rusland; om den Store *Gustaf*, som vist nok ved sin virksomme Duelighed og ved al sin Ubekymring enten om Midlerne eller om den tilkommende Svie for Landet og *successorerne* bringer formedelst sin Kongelige Indflydelse Rigsdagen til Ende, og de følgsomme Stænder og sit *enthousiastiske* og ham lige Folk, hvorhen han vil, om da denne Store *Gustaf* gaaer med sine Svenske Kæmper mod Frankerige, for at tilfægte *Ludvig* den tabte Magt, som han hialp *Gustaf* til¹⁾, og for at tilfægte sig de *Subsidier*, som *Sverrige* ligesaa lidet kand undvære, som vi *Öresund*. Ei

¹⁾ Der tænkes herved vistnok paa, at det var med Frankrigs Bistand, at Gustav III gennemførte Revolutionen af 19de Aug. 1772; men det var dengang Ludvig XV, ikke Ludvig XVI, som regerede i Frankrig.

mindre begierlig er jeg efter at see, om *Friderich Wilhelm*, der saa klogelig har nærmet sig til Østerrige, og taget imod den fredelskende *Leopolds* Favnetag dem begge lige tienlige mod det saa veiende Rusland, skulde alvorlig ville tage Deel mod det Franske *Democratie*; thi det ville blive en gyseligt Vægt i Veiskaalen. At det Regierende Parti i *Holland*, at Spanien, Sardinien, vel og Portugal, naar Norden og Østen brøde løs, komme med, derom tvivler jeg ikke. Engelland finder sin Regning ved Frankeriges Afmagt og det øvrige *Europæ* Krige. *Danmarks* Valg vil den Herre sørge for, der sørger i det Øvrige saa vel; og Gud vil give H. K. H. her Naade til at vælge det Rette!

Maae jeg dog ikke, Bedste Excellence, vel længes efter Foraar og Sommer! Thi skeer en saa sær, saa sielden Foreening imellem *Europæiske* Magter af saa stridig *Interesse*, og det for at forstyrre det Franske *Democratie*, der maae, bør og skal forstyrre sig selv; og uden al Fremmed Virkning begrave sig under dette mægtige Riges *Ruiner*; ja det for at redde den ynkværdige Ludvig 16, der ved sine Hjelperes Anfald paa Staten løber den største Fare at blive med Dronningen et gyseligt Offer under den rasende *Jacobinske* Pøbels Hænder: Kiereste Ven! hvormeget faae vi da at see, og da at lære af vort Kiøns Tænke-Art, og Handle-Maade? Og skeer ikke hiin Foreening, da have vi at sige os selv meget om store, om ubesindige Løfter; og da have vi endnu fri *Parterre* paa det Franske *Theater*, for at skue alle de sære Optog, og lære, om vi ikke troede, at disse udskregne herlige *democratiske* Foretagender vare, ere denne Dag, og skal nødvendigen blive 25 Millioners kraftige Forstyr-rere. Men gaaer dette *Trojanske* Tog for sig, da maae min Elskelige Ven troe, at Deres 19 Aars troe Ven vil ret sette

sig paa Udkik, og det efter utallige Særsyner; hvorledes disse forskellige Magter vil foreene sig og paa hvilke Vilkaar; hvordan en saadan, saa vanskelig Plan vil blive; fra hvilke Sider og i hvilken Orden de vil angribe; hvor Krigsomkostningerne vil komme fra; og hvorfra erstattes; om ikke den kloge National-Forsamling og den stridbare *Jacobiner-Club* daarlig begynder Angrebet; hvorledes *Enthusiasmus* vil vise sig i *National-Garden*; thi *pro* og *contra* ere mig lige uvisse; hvor Frankerige vil faae Penge fra, og hvad Virkning denne Mangel vil have; hvorledes de *Allierte* ville kunne brække igiennem den lange Kiæde af Fæstninger; hvordan det vil gaae inde i Frankerige, naar Nødens Time kommer, med Kongen, med hans Parti, med de andre!! O! hvilken Skole! Hvilken Tilvæxt af Kundskab, af Erfaring for Agtpaagiveren ved den jammerligste Anledning! Og al denne lagttagelse kand Deres Excellence have nogle Postdage for mig: De vil da finde nok at tænke over, nok at grunde paa; og saa kommer jeg at faae det samme Syn, og over det samme Syn lige Tanker, lige rørende Betragtninger. Kort sagt! Det maae gaae saa eller saa, vor forestaaende Sommer vil og maae blive frugtbar. Frankerige, der saa tidt var Brænde-Punctet, er det endnu; forhen og længe til Brand for andre, nu for sig selv.

Naar man da fæster Øinene ikke paa, hvad Veir der kan trække op over Frankerige; thi her maae vi giette; men paa den *Orcan* selv, der er gaaen over dette skønne Rige, der har berøvet det al sin Vægt i *Europa*; der har forjaget saa mange af dens rige og anseelige Borgere; der har saaet over alt den meest udbredte Ueenigheds Sæd; der har tillige ved at ophæve al gammel *Constitution* og Baand stiftet det ulykkeligste *Anarchie*; der har udfeiet alle rede Penge, og nedtrykt den før 20 til 22 giældende *Livre* nu

til 10 à 12 β ; der har ved Forstyrrelsen og Oprøret paa *St. Domingo* og Øerne berøvet Frankerige *Producter* for meere end 40 Millioner Rdlr., og saaledes forvoldt i alle Grene det forskrækkeligste Tab: naar vi, Kiereste Ven beskue dette, vi see og vist vide; maae vi da ikke med Rædsel see tilbage paa alle de *Philosopher, Journalister, Clubber*, Selskaber, Skrifter, Blade, som have anpriset de Franske *Régénérateurs*, og forgudet deres Formænd! maae vi da ikke kekiende, at *distilleret* Vittighed og *theoretiske* Erfaringsløse Grundsetninger, og politiske *Bretteurs*¹⁾ og al Stats-Guldmagerie ere Gift og Pest og odeleggende Storme for det Menneskelige Kion! Men efterat man nu for sine Øine seer lagt og udbredt det *Stygiske* Kart over det ulyksalige Frankerige, maae man da ikke forbauses over deres Forblindelse og Uforskammenhed, der endnu tør sige og skrive og paastaae, at dette saa tilredte Frankerige har en Forfatning, der er den fortreffeligste, og et Grundlæg denne Time til en Velstand, *Europa* maae gyse for, og Frankerige være stolt af? *Nero* satte Ild paa *Rom*, besteg sin *Altan*, og med *Citharet* i sin Haand besang *Trojæ* Brand, glædede sig over Luen, der udbredde sig over Qvartererne, lod hindre dem, som ville slukke, og frydede sig over de lige Gader og de skionne Palladse, der skulde komme frem af denne Aske. *Timon*, Menneskehaderen, havde et Træ i sin Gaard, han saa gierne saae, Folk vilde hænge sig i: da han nu af anden Aarsag skulde fælde det, lod han udraabe, at de, som vilde hænge sig, maatte nu til denne Dag skynde sig. Saaledes og disse til Folkene: Frankerige skal falde; følger dog hastigen dette store Exempel: I kunne ellers bagefter blive forskrækkede: glæder eder ved eders Ulykker, I føle;

¹⁾ Spidsbuber.

af dem skal opstaae en Lyksalighed, som I aldrig see, saalidet som *Nero* saae sine Palladse!

Nu, min værdigste Excellence, her er Brev langt nok for at tale med Dem længe, og komme til at bede Dem at blive ved at elske inderlig Deres gamle Ven, og at sige Dem, hvor hiertelig jeg ønsker Dem Helbred, Lyksalighed, Glæde i Deres eget Huus og H. K. Høiheds Huus. Saa elsk da stedse

Deres Excellences ærbødigste Tiener og tro Ven

Aarhus d 5 Mart. 1792.

O. Høegh-Guldberg.

Deres Excellence

For at min Ædle Vens Brev Dagen efter at jeg har faaet det, endnu denne 17 Martii kand efter Deres Villie helliges *Vulcano*, og gaae over til en ganske anden Natur, besvarer jeg det strax, og har derved tillige den søde Fornøielse ikke alleene strax at tale med den Mand, jeg har største Kierlighed og Tillid til, men og at sette mig selv i Sikkerhed for de Udsettelse, som mine ikke faa Embedsforretninger saa saare let kand forvolde.

Hav da Tak, Kiereste og Bedste Geheimeraad for Deres Brev, og hvert et Ord deri: vi sees ikke, og Gud veed, om vi sees denne Sommer; men vi elske os, vi giøre hinanden Ret, vi kiende os og derfor troe os, og glæde os ved denne gamle prøvede og usvækkede Tillid. O! min Ven! dette Gode vil vi holde ved; det er en sand Skat; lader os tage den med os til Evigheden: vi have været hinanden troe; og hvor let nu at være det! Sandere og grundfastere Ven har De ikke; og jeg ei heller. Det være vor Overbeviisning, fordi det er det! Jeg er tilvisse 10¹⁾ Aar ældre end De: De

¹⁾ egentlig 20.

overleve da mig! De være lykkelig, saa lykkelig, som man der kand være; og De nyde kun, Kiere Ven, heel den Lyksalighed at have bevart os den dyrebareste Person, og bevart Ham dyrebar, endog til og for en dyrebar og mig saare agtværdig Gemahlinde! De beholde kun og fuld Smag af alt andet Gode, som De har giort og kand giøre enten ved at afværge eller befordre! Dette, min Ven, er vor Deel, og denne Deel har en sand Værd for Gud, og en lang Værd. I øvrigt ville Han, Tingenes egentlige Bestyrer, give Dem Siels Munterhed, Huus-Glæde, Helbreds Styrke og Forstands Styrke! Troe mig! dette er ei Høfligheds Ønske; nei! jeg skiemter ei med Guds Navn; og Hiertet er her heelt til Deres hele Hierte.

Hav og Tak, Oprigtige Ven, at De har villet erindre mig hos vort Naadigste Herskab. O! hvor naturligt for en Dansk Mand, for en ivrig Dansk Mand, Hans K. Høiheds fødte Undersaat, og som føler for denne Retskafne Herre altid den samme Æmhed, jeg følede for 20 Aar siden, at være i idel Ønske for Ham, Hans Liv, Hans Ære, Hans Glæde, og lige saa for Hans saa ypperlige Gemahlinde: ogsaa derfor, at De maatte nyde Ægtestandens sødeste Haab og Fryd; den vi Smaae ønske, der have kun for Afkom de smaa og urede Udsigter!

Gud skal og vil og der føie, glæde og velsigne.

Hav endelig Tak, min Ven, at De ville betro mig over vore Forhold til Fremmede, hvad Deres forbrændte Brev indeholdte. Hos mig staaer det nu alt, skiult for alle, som en Viser paa Veien, der siger mig, hvor jeg skal lade mine Tanker gaae, og hvad Vei jeg skal følge.

Gustaf havde dog ei med sin Rigsdag¹⁾ denne Gang al

¹⁾ Rigsdagen i Gefle; jfr. S. 349.

den Lykke, jeg ventede; men det er saa vanskeligt at vide, hvad man kand vente, naar man ei har de *data*, man kand bygge Formodning paa. Er det saa, som man siger, at Kongen har forøget *Sverriges* Giæld med 15 *Millioner*; andre paastaae endnu hoiere: Saa begriber jeg let, at *Nationen*, som saae dette, maatte blive yderst vankelmødig; og dens *Repræsentanter*, hvorledes de endog tænkte, skrækkes af Frygt for deres *Committenter* hiemme: Thi jeg, der temmelig husker *Sverriges* Indtægt og Udgift, kand aldrig indsee, hvorledes dette Rige vil kunne afholde Renterne af denne nye Giæld, da det tilforn end ikke med *Subsidierne*, saa store fra Frankerige, kunde bære sine Byrder og de gamle Renter. Skal nu nye Skatter eller nye Sedle stoppe de nye Huller: saa maae *Sverrig* falde immerhen dybere, og Misnøielsen tage til, og Kongen blive yderst forlegen; Det vil være saare lærerigt for min Ven, nær hos at følge nøie nu de Svenske *Finants - Operationer*, Kongens Konstgreb, Nationens Følelser, Virkningerne af alt dette. Hans *Majestet*, der vist er *habil*, vil her finde for sig et saare svært Arbeide. Tærningerne ligge paa Bordet: Hvad Kastet skal vise omsider, seer neppe nogen nu. Men hvad har ikke en ubesindig Krig bragt til Veie? Hvor dyre betaler Kongen nu dette Sværddrag? Og hans Son, hvilken Eftersmag vil han have deraf! og hans Folk, kommer det i Harnisk, hvad kan da skee? og taaler de, hvad maae de da bære! Dette sidste ønsker jeg saa inderlig; thi vore Tider ere ikke saa, at man maae gierne see denne Brand paa noget nyt Sted. Frankerige er vist nok, meere end nok, saavel til Ulykke, som til Smitte. Skribenterne ere galne nok, blandt andre vor store E.¹⁾ i sine hellige Tydske Maanedsskrifter, over

¹⁾ C. U. D. Eggers født i Izehoe 1758 † 1813, Professor i Kame-
ralvidenskabene ved Universitetet i Kjøbenhavn 1785, Deputeret

den Franske Text, at de ikke behøve endnu eet forstyrret Land til at holde Lovtale over, og spaae Lyksalighed om. Disse Mennesker ere langt meere *Candidater* til Galnings Hospitalet end de, man setter derind. Jeg ville, at de vandrede ud fra os andre ulyksalige Folk til det lyksalige Frankerige. Til hvad Grad af Ulykke meener De, Ædleste Ven, at Frankerige endnu skal komme, forend disse Aufgeklärte kand blive oplarte?

O! maatte dog paa god Maade den Nordiske *Alliance*¹⁾ komme i Stand! Lad den koste Moie, Taalmodighed, Overvindelse, naar kun Æren reddes og ei lider, den er og bliver den sande, og jeg tør sige, den rette Grund-Cur for vore *Finantser*; thi uden den er alt, Kiereste Ven, kun uvist og uvarigt. Min hele Siel har sigtet derhen; og nu sigte mine Onsker derhen; vist med af de bedste, som jeg kand giøre for H. K. H. Kronprintsen og Hans lange Levetid. Imidlertid og i al Fald er det en stor Lykke for os, at Sverrige nu er saa kraftløs; thi det lover os dog for nogen Tid Roe; dog saalænge *Gustafs* Hoved og Uroe er vor Naboe, og han ei lyksalig i Italien, saa er intet Veddemaal at giøre. Ikke Han alleene er *Enthusiast*, men og hans Folk; og for *Enthusiaster* bor ingen blive Borgen.

Men d. 1. *Martii*! Kiereste Ven. Hvilket Tordenslag,

i tydske Kancelli 1802, østerrigsk Rigsbaron 1806, optraadte som frugtbar statsvidenskabelig og juridisk Forfatter i moderat frisindet Retning, redigerede *Deutsches Magazin* fra 1788, ogsaa bekjendt som Forfatter af *Denkwürdigkeiten der französischen Revolution*, hvoraf 1ste Bind udkom 1794, og af et biographisk Skrift om A. P. Bernstorff.

¹⁾ Jvfr. Side 342. Hvorvidt det vilde blive Danmark tilbuddt at tiltræde dette Forbund, var i Vinteren 1791—92 Gjenstand for Tvivl hos de danske Statsmænd.

at *Leopold* er død¹⁾! Endnu kand jeg ei komme ud af min Forbauselse. Han var saa klog i *Toscana*, at jeg og troede, at det, jeg om ham i *Wien* ikke kunde indsee helst i Førstningen, at det ogsaa for Omstændighedernes Skyld var fornødent, var klogt, var det Bedste. Meget har han endt, meget har han gjort i de to Aar; ogsaa det Store, at nærme sig saa til Preussen. Og nu er denne Retskafne død fra et Monarchie, som og er smittet af Frantsoser; død for sit *Brabant*. hvor der er Lue; død for Frankerige, som maaskee ved ham skulde have været udrevet; død for *Europa*, der lod til at kunne have havt Tillid til ham. Der er nu atter her til vore mange andre sære Skuepladse en nye aabnet. De rasende *Jacobiner* have nu fuld Frydefest; den arme Konge et Dolkestød og hele *Europa* en sand Sorg. Hvad nu vil følge, vil vi skue paa; og imedens andre uventede *Scener* aabne sig, vil jeg daglig velsigne min Ven; og De blive ved at elske

Deres Excellences ærbødigste Tiener og tro Ven
Aarhus d. 17 Mart. 1792. O. Hoegh-Guldberg.

Deres Excellence

Den Godhed, som Deres Excellence havde tiltænkt mig med Deres meget kiere Brev af 24de Mart., og som jeg saa inderlig paaskionner; havde Beltet ved den saa uheldigen forulykkede Iisbaad paa et hengende Haar berøvet mig; thi dette Brev med flere havde lidt meget; dog Seglet bevaret og Brevet selv paa nogle Linier nær.

Saa skylder jeg da nu min Vens Kierlighed Svar paa to Breve, og det to vigtige Breve. Men det sidste er saa, at det river mig først til sig; thi hvad andet er mueligt,

¹⁾ Den tydske Keiser Leopold II døde 1ste Marts 1792. Han havde tidligere været Storhertug i Toscana.

naar jeg tænker paa den Stokholmske allergyseligste Tildragelse¹⁾, hvad enten den saa er skeet efter Fortællingen, eller den er digtet? Sandt! at *Essen*²⁾ og ingen af de nærhosværende mærkede Skuddet; at Kongen kand blive paa Benene; at han kand gaae; at han seer rolig og uforandret ud; at han kand holde Tale: dette, som er vist, er saa besynderligt, saa ude fra alt sedvanligt, at man mistænker her igien at finde hint græsselige Finlandske Optrin³⁾; og det saa meget snarere, som man let begriber, at dersom Kongen overlever dette Anfald, maae han blive i det mindste for en Tid, sit Folkes Afgud, Yndling og ommeste Omhu: Misnøielsen maae legge sig; de Misnøiede maae tie og skiælve; *Gustaf* bliver meere Herre end nogen Tid tilforn: Adelen, som havde ved Rigsdagen begyndt at vinde Tiltroe tilbage hos de andre Stænder, maae nu falde fra alt, og ved den Mistanke, som er kastet paa Standen, blive afskyet og forladt. Kort sagt: dette Skud maae Kongen regne blandt sine allerheldigste Tildragelser, der endnu oven i Kiøbet setter ham høit op i de største Heltes Tal for det Mod, den Stilhed, den Aands Fasthed, som han i et saa forskrækkeligt Tilfælde viiste, og det saaledes, at om han havde beredet sig dertil, og fattet sig derpaa, kunde han aldrig have naaet hoiere. Sandt! her ere Omstændigheder efter Skuddet og ved Skuddet; her ere Statsfordele af Skuddet; her er en Ophøielse for Herren selv, som kunne giøre det

¹⁾ Den 16de Marts blev Gustav III dødelig saaret, den 29de døde han.

²⁾ H. H. v. Essen født 1755 † 1824, bekjendt som Feltmarskalk og som den første Statholder i Norge efter dette Riges Forening med Sverige. I Aaret 1792 var han Hofstaldmester.

³⁾ Til de falske Beskyldninger, Gustav III's Fjender fremførte mod ham, hørte ogsaa den, at han selv havde staaet bag ved Militæroprøret i Finland Sommeren 1788 for derved at faa Paaskud til at vække Nationens Forbittrelse imod Adelen.

i hoi Grad rimeligt, at han, der saa ofte har viist de største *Theater-Spil*, nu har villet viist det allerstørste. Hvad Bestyrkelse der kand komme fra Læge og Læger, er let at faae.

Men nu fra den anden Side *Ankerstrom*, Kongemorderen: og han *arreteret*, fundet end med een Pistol, og endnu en Kniv: han allerede bekiendt sig som Morder, og det med en *fanatisk* Frækhed: han udlagt adskillige af de første Slegter; nu *Liljehorn*¹⁾, som har skrevet Advarsels Brevet, og maae fortælle sin Anledning: Hvorledes skal man kunne rime dette, Allerbedste Ven, med den første Forudsetning? Verden har Exempler nok paa *Fanatici*, som have ladet sig overtale til slig Ugierning; paa Ondsindede, forbitrede etc., som have gjort sligt; paa gevinstsyge, som have ladet sig kiøbe dertil: men aldrig husker jeg noget Exempel paa en eeneste, som har ladet sig kiøbe til at udgive sig for en Kongemorder. Og dette maatte dog her nødvendiggen være Tilfældet med denne *Ankerstrom*. Hvad Betaling skulde han kunne faae, eller indbilde sig at kunne faae? Hvad Taushed kunde man vente af en saa Nederdrægtig? Skulle jeg endog ville overspænde min Indbildning, og troe, at et fortvivlet Menneske gav sig selv bort for at giøre sin Familie lykkelig: saa maatte det og være i *Accordten*, at han, efter at have bekiendt, hvem man ville have ofret, ogsaa havde betinget sig, Dagen efter at faae Gift, eller i det mindste komme til at romme bort. Alt dette er foreenet med saa meget voveligt for Forfatteren, om det er et

¹⁾ Umiddelbart førend Gustav III indfandt sig paa Maskeraden, hvor han blev skudt, havde han modtaget et anonymt Advarselsbrev, der var sendt ham fra en af Deltagerne i Sammensværgelsen imod ham, Oberstlieutenant Liljehorn.

Skuespil, at jeg ville falde i høieste Forundring over denne allerformasteligste Vittighed.

Min Bedste Excellence seer da, at jeg tvivler, at jeg endnu ville troe det meere ligefrem og forklare den styggeste Gierning, som flere af lige Slag; af Had, Hevn, *fanatisme*. Den eneste Tvivl, som er mig tilbage, er den samme, som De Selv har; den nemlig, at Digt, Opfund, *Theatre*-Spil er som hjemme der, hvor dette er skeet. Men skulde saa være, da skal vi erfare, hvor svært, ja jeg tør sige, hvor umueligt det vil blive at forstå Skielmen, og skjule dette gyselige Bedragerie. Det maae pippe frem, ja jeg tør sige, vise sig frem; og let kand *Curen* blive tusend gange værre end Sygdommen.

Thi har den Ulykkelige udlagt saadanne og saamange Personer, og det efter Aftale blot for at udøve Hevn: saa da disse dog ikke kand nedsables, men maae af en Ret dømmes: saa hvad Skiul jeg end vil udtænke, bliver dog altid det umueligt at holde en saa aabenbar Uret og saa grunt et Tyrannie fordækket. Det maae herfrem, og Stifteren med i sin rette Gestalt; og hvorledes vil det da gaae, naar dette Afskyelige kommer til al foregaaende billig Misnoelse.

Og er nu Historien sand, og er *Ankerstrom* Kongemorder, og har han Medvidere, og havt Tilpustere, da forestaaer den grueligste Bøddel-*Scene*; da udgydes Blod, og saaes Had; da maae *Gustaf* gyse, om han lever, midt i sin Triumph: Sverrigs *Finantser* bliver ei bedre derfor; Misnoelsen bliver ei ude uden for en Tid; og imedens Kongen med Rette skielver og bliver usikker paa Liv og Alt, vil saadanne Raad tages og følges, som giøre dette Rige aldeles ulykkeligt. Men under alt dette hvilket Skrig vil reise sig imod *Aristocrater*? Skulle nu alt være, som det foregives, mon

da ei den Franske *propagande* skulle være heri; i det mindste faae Skyld for at være heri?

Snart vil min Ven komme til ved flere Omstændigheder og de noiere Oplysninger, at see klart heri; og noget nær veed De, naar De faaer dette, hvor vi ere, og hvad vi bør troe. Jeg længes og efter samme Kundskab, meere end efter Udfaldet af det Franske Raserie, hvilket dog saa meget fæster sin Tilskuer; men dette er saa nær, saa nyt, saa sært, os saa angaaende. O! ja! Døer Kongen, det vedkommer os: lever han, det er og for os: er det et Spil, det er os vigtigt; og er det Alvor, da ere her Følger, som Danmark vel har Aarsag at see efter.

Men, Kiereste Ven, hvilken Tid dog som vores! vi vide dog ikke, naar vi begynde en Maaned, hvordan den vil ende. Alt er overordentligt og uden for den sedvanlige Gang, og de særreste Tilfælde hyppe sig saa paa hinanden, at al Klogskab studser ved det Nærværende, og tør intet arbeide fremad mod en Tid, han seer saa saare uvis. Jeg tilstaaer Dem, Bedste Geheimeraad, at vor Tidsløb skrækker mig, og synes at forkynde noget Sært Tilkommende; men vi ere her, og skal igiennem. Ogsaa skal vi see, om *Triple-Alliancen*¹⁾ maae skee, og kand skee, og bør skee. Naar vi giøre vel, hvad vi bør, saa er vort Regnskab Got, og Gud giøre Resten! Underlig beskytter Han *Danmark*: Han velsigne fremdeles vor gode Kronprints!

Saa gierne saae jeg min Kiere Excellence denne Sommer, og talede med Dem nogle Timer, men kand det nu ikke skee, saa være Gud med Dem! saa bevare Han mig Dem, og Dem Deres Helbred og alt hvad Dem og mig kiert er! Elsk mig som hidtil: De elsker ingen meere trofast og meere skionsom.

¹⁾ Jvfr. Side 359.

Maler *Lorentsen*¹⁾ (sendt) til Norge er vor retskafne Herre til Ære, og Dem, min Agtbare, til Berømmelse. Prof. *Thorkelin*²⁾ er nu fra mange Sider lykkelig: hans Giftermaal er og got; og hvormeget skylder han Dem; thi uden Dem var denne min Plante jo gaaet ud. Deres Exc. ønsker min Oversættelse³⁾ udgiven, og vær vis paa, at Deres Ønske veier meget. Men derom skal jeg i et andet Brev, om *Europa* ikke vil blive for frugtbar, tale omstændelig.

Nu vil jeg kun af inderste Hierte omfavne Dem, og sige, at vist ingen er med fuldere Hoiagtelse og inderligere Hengivenhed

Deres Excellences

ærbødige Tiener og troe Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarh. d. 2 Apr. 1792.

Deres Excellence

Saa er da *Gustaf* død. Dette har man her med sidste Post fra Kiøbenhavn ved saa mange Efterretninger fra forskellige Hænder faaet stadfæstet, at jeg maae og tør troe Rigtigheden, og derfor ei kand andet end lade mit Hierte, der er saa fuldt, faae Frihed til at udtømme sig til min saa elskte og agtbare Ven.

Han er da død; han som Gud havde givet Forstand, Kraft og Virksomhed til at have gjort sit Folk lykkeligt, naar han havde følt, at som det er Regentens forste og

¹⁾ Christian August Lorenzen f. 1750, blev Professor ved Malerakademiet 1801; døde som Historiemaler 1828.

²⁾ Jvfr. om ham S. 130 og 315.

³⁾ Guldbergs Oversættelse af det Nye Testamente udkom 1794 i 2 Dele.

væsentligste Pligt, saa er det og, hvilket er mærkeligt, gierne den letteste, og altid den meest rolige; thi dertil udfordres kun at legge gode Planer, vælge tilforladelige Folk, vaage over hine og disse, see selv stedse med, see sig overalt omkring, være god mod de Gode, alvorlig mod de forsømmelige, stræng mod de Forurettende, handthæve jævn Regentens Hoihed og Vægt, og være saa i det øvrige Fader og agtbar Fader, god Nabo og agtbar Nabo, ærlig Bundsforvant og dog uafhængig Fyrste. *Gustaf* tvertimod havde ved Siden af fortrinlige og ikke udyrkede Naturgaver stor Vittighed, spillende Indbildning, en urolig Siel og en pirrende Begierlighed efter at være stor, sær, forundret; alt tilhobe saadanne Egenskaber, som Historien har viist mig at være sikker Forvarsel for en ulykkelig Regiering og en uheldig Regent, med mindre megen sund Sands og grundfæstet Religions Følelse kand komme til at veie ned paa denne ellers flagrende Siel: ogsaa har jeg fundet, at stor Modgang i de første Regierings Aar kand blive en kraftig Modvægt. Denne sunde Sands, denne ømme Samvittighed havde nu ikke Kongen; heller ikke havde hans Regierings Begyndelse de Anstød, som læge ved at give Agtsomhed og Varsomhed. Tvertimod ung kom han til Regieringen, Aaret efter overtraadte han sin Eed; strax virkede han just som han nu har endt, ved at *marchere* mod *Norge*¹⁾, og saae det allerede under sine Fodder: Aaret efter gjorde han Mine til at anfalde *Rusland*²⁾; men dette blev hindret: *Vergennes*³⁾ kom

¹⁾ Umiddelbart efter Revolutionen den 19de Aug. 1772 var Forholdet imellem Danmark og Sverige meget spændt. I Danmark var man overbevist om, at Gustav III pønsede paa et Indfald i Norge.

²⁾ En saadan Plan havde han i Virkeligheden slet ikke.

³⁾ Vergennes, der havde været fransk Ambassadeur i Stockholm 1772, blev kaldet tilbage til Frankrig i Sommeren 1774 for der at overtage Stillingen som Udenrigsminister, hvilken han beklædte indtil sin Død 13de Febr. 1787.

til Frankrig, havde Oie med de store *Subsiders* Anvendelse til Flodens og Toihusenes Istandsettelse, kiendte *Sverrige*, kiendte *Gustaf*, gieldte hos ham, lod ham afkele sig ved Reiser og andet saadant, og saalænge han levede, hindrede farlige Udbrud. Men nu er han ikke meere; og Tyrke-Krigen beforder England af Had til Rusland; og Engelland, som fandt samme Had i Preussen, og kiendte samme Had hos *Gustaf*, og endnu hos ham Indbildning og Æresyge og Uroe, hidser ham, der saa let lod sig hidse, der saae i sin Indbildning allerede *Petersborg* erobret, *Finland*, *Ingermanland* og *Lifland* bragt igien under det Svenske Scepter, og sig i Triumph at komme tilbage til *Stokholm*; og saaledes begynder han da en unodig Krig¹⁾, og det uden Stændernes Samtykke imod sin Eed. Her aabnede sig nu Kilden til alle følgende Ulykker; til *Officierernes* Vægning; til den deraf følgende *Tragoedie*; til Rigsdagen 1789; til Eedens Brækkelse 2den Gang ved de Kongelige Rettigheders Udvidelse²⁾; til Stændernes deels Forforelse, deels Undertrykkelse; til Adelsens billigste Misnoelse; til den heftige Krigs-Rustning og vældige Angreb i 1789; til den græselige Tilvext af Gield; til den hastige Fred; til Rigsdagen nu i *Gefte* og hvad dermed var foreenet, og som mødte der, og nu til Morder-Skudet og Døden selv, og alt hvad nu følger paa hans Dod. Gode Gud! hvilke hypede Følger af et ubesindigt Skridt! Dette havde staaet i hans Magt at lade være; men dette eengang gjort, stod det ei meere til ham, at styre Tilfældene: Han var nu i denne stridige Strom, og maatte gaae, som den førde. Vi have seet, hvor han strandede; og nu er han i en Dommers

¹⁾ Krigen fra 1788—1790.

²⁾ Ved Sikkerhedsakten af 21de Februar og 3die April 1789.

Haand, hvor ingen Taler-Konst hjælper, ingen Maske skiuler og ingen Løgn redder.

Der er han: det kand vi sige, og meere bør vi ei heller sige. Og der er han efter den samme Nødvendighed, hvorefter han blev til, uadspurgt, og enten han saa troede, eller ikke.

Men fordi han er borte, derfor ere Følgerne af hans Handlinger ligefuldt paa Jorden. Den uslukkkelige Gield, den ødelagte Flode, de udtømte *Magaziner*, og det, som hart ad er værre, Stand ophidset mod Stand, Familie mod Familie, Ueenighed, Mistroe, Forræderie, trufne Skyldige og anklagte Uskyldige har hans Rige og hans Søn til Arvegods efter ham. Og, Kiereste Ven, hvor skiælver jeg for Efterretninger derfra! og dog længes jeg derefter.

Kunde de Svenske sandse og vaagne op af al den Svimmel, hvori han har kastet dem: saa maatte Partierne legge sig, og Fædrelandet blive for dem alle Hovedsagen, saaledes som dette blev det 1720; men tør jeg haabe af det forroste 18 *seculi* Ende, hvad man kunde haabe saa omtrendt af dets Begyndelse? Da blev og var *Sverrig* klog omtrendt i 18 Aar¹⁾; dets Tilstand er nu slettere, kunne det nu og blive klog i 18 Aar? Længere kunde og *Sverrige* ei holde det ud, at være klog; thi siden den Tid har det 1739²⁾ og 1756³⁾ giort, som dets Konge nu gjorde 1788; og det var ei Sverriges Skyld, at de ei med *Peter* 3 angrebe os 1762. Sverrigs Stænder havde dog i disse anførte Aar Magten i Hænderne. Denne Anmærkning er, Ædle Ven, ikke at glemme.

¹⁾ Saalænge de ældre •Huer• med Arvid Horn i Spidsen havde den væsentlige Indflydelse paa Regeringen.

²⁾ I dette Aar forlod Sverige den fredelige Politik, det havde fulgt under Horns Ledelse, og begyndte at stille sig i et fjendtligt Forhold til Rusland.

³⁾ Der tænkes herved paa Sverriges Deltagelse i Syvaarskrigen.

Imidlertid han er død: og *Rusland* har derved tabt sin nye Bundsforvant, der havde været saa brugbar i hvilke nye Planer *Rusland* end har for. Men *Danmark*, det retfærdige og rolige *Danmark*, har været saa lykkelig at tabe en soren fortvivlet Fiende, og Frygt for at blive som hidtil fortæret, langsom fortæret af de hyppige *armemens* og *équippemens* snart for virkelig, snart for blind Larm.

Hvor ønsker jeg vor gode retskafne Herre denne Roe, denne Sikkerhed, for dog engang at see *Finantserne* ikke alleene vel ordnede, men og denne Orden sat i nogen Tryghed mod Forstyrrelse! Endelig, min Ven, hvilken Tid som denne! Er man og i Dag det, man var i Gaar? Men det ere dog vi nu i 19 Aar; og med det Hierte omarmet jeg Dem, og skriver mig

Deres Excellences
ærbødigste Tiener og tro Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 10 Apr. 1792.

Deres Excellence.

Nu jeg skriver dette, er Deres Excellence, om vore Efterretninger ellers ere rigtige, paa Reisen; og jeg og hiemme fra i Horsens, hvorfra dette gaaer. Begge ere vi paa sedvanlige Steder, naar dette har den Lykke at komme i de bedste Hænder, og læses af den bedste Mand.

Saa inderlig glæder jeg mig, at H. K. H. vor ædleste Kronprints er igien i det store Haab for Sig og for os at blive Fader. O! maatte den bedste Varetægt nu hvile over den Hoie Moder og det Hoie Foster, og maatte Begge Deres K. Høiheder nu glemme ved det heldigste Udfald, hvad

der for os saa sørgeligt forhen indtraf. Maatte dette skee! Og hvorfor skulle vi ei haabe, at det skeer?

Sveerrige, som forhen tildrog sig vor Opmærksomhed, synes at blive rolig; og hvor ville jeg, at den Franske Gælenskab maatte blive langt borte fra Norden. Min Ven veed, at derfor er min største Afskye, fordi jeg kiender intet Middel bedre valgt til at giøre en Stat ulykkelig, og fordi jeg veed af alle Tidens Erfaring, at der i *politiken* er en *fanatisme* ligesaa smitsom, som i *Theologien*, men *fanatiker* duer jeg ikke til, og denne Syge er jeg, hvori den endog findes, en soren Fiende af. *Sveerrige* onsker jeg derfor, vist lidt egennyttig, reddet herfra: og gierne roser jeg Hertug Regenten¹⁾, at han, maaskee mindre politisk, udleverede til Stats-cassen den hele i reene Midler fundne Efterladenskab, isteden for at have den mod den store Trang som et Tilflugtsmiddel for sig i sit Regentskabs Tid. Men det Ædle, som Handlingen har fra en anden Side, er saa stort, at Politiken kand gierne tie; og naar Regenten kun holder mig *le mal françois* borte fra vort Naboskab, og bliver det velgiørende Freds *Systeme* tro, saa vil jeg og see med Bifald paa, at den stolte og butte Græve Munck²⁾ med Eet faldt fra al sin Høide; kun at jeg vidste, om han havde smittet sig, som man siger, med det skiændige Seddel-Be- dragerie³⁾! Er han ei deri skyldig, da er det vel stærk at betage ham hans Værdighed.

¹⁾ Gustav III's Broder Hertug Carl af Södermanland, der under Gustav IV's Mindreaarighed styrede Sverige som Regent fra 1792 til 1. November 1796.

²⁾ Adolf Fr. Munck f. 2^s 1749, Kammerpage 67; steg hurtig fra et Trin til et andet; blev Friherre 78; Greve 88, forvist Apr. 92 † 1^s 1831 i Carrara.

³⁾ Om hans Seddelbedrageri see Biographiskt Lexikon öfver namnkunnige Svenska Män IX. Side 317 følg.

Med Eet have vi, Bedste Ven, en ligesaa behagelig som uventet Roe. *Gustav 3* blev ikke til, og vi med hans eget Folk synes at kunne love os mange Aars Fred. O! hvilket Forsyn for *Danmark!* Under Guds Velsignelse kand nu vore *Finants-Planer* have Tid til at udvikle sig; og Roe til at bære Frugt. Hans Dod var den sande bekræftende Underskrift.

Det Vidunder, Frankerig, er nu meere end nogen Tid et Formaal for min Nysgierrighed; thi til alt andet er nu denne sære Krig kommen til, vist af ligesaa stærke *theoretiske* Grunde som alt det andet. Jeg skal da nu see, hvorledes disse *Democrater* vil føre Krig fra et *anarchie* med en tugtløs *Armee* under Bestyrelse af en *executif* Magt, som intet gielder, og af en *national* Forsamling, som er for stor til at kunde virke hastig; og for forvirret til at kunne virke vel. Men dette være nu som det vil, saa tør jeg ønske, at Østerrige og dets nye Ven *Preussen* maatte med største Eftertryk strax og endnu denne Sommer gaae løs paa disse *enthusiaster*; thi saare let kand disse Folk fatte sig; kand blive Soldater; og ved en mat Krig dannes til det, som de nu ikke ere. Mennesker af det Slag blive ikke stille, ikke kloge, uden ved et Indtryk endnu lidt stærkere end det, som har rystet deres Hierne. Og jeg i mit lille Rum saa saa gierne dette skionne Kongerige frelset og *Europa* lægt for en Forvildelse, som ikke har overfaldet faa af dens Medborgere, der endnu, skiont alt fra alle Sider forkynder Frankeriges Ulykke, ville saa gierne indbilde sig selv og andre, at det er kun et overfærende Tordenveir.

Men jeg vil slippe alt dette Store, og nu kun tænke paa os To; min ædle Ven og mig. De skal i Sommer røre Jylland omtrent 17 Mile fra mig, og jeg dog ikke see Dem,

som jeg saa gierne saae; men kand og bør det nu ikke være, saa ville De dog i et roligt Oieblik skrive mig, hvorledes De lever; om De er frisk, om De er saa fornøiet, som De kand være; om De ikke altid elsker mig, der saa elsker Dem. Dog det gjør De; og dette giøre De, saalænge jeg fortjener det; og det tænker jeg stedse at skulle giøre; thi intet er enten meere let, eller meere Pligt.

Jeg i min liden Deel er frisk, og nu til Ugens Ende forbliver her, hvor jeg alt har været siden d. 18. Embedet vil saa; og hvad det vil, vil og jeg. Sommeren er meget adspredende, og derfor af og til byrdefuld. Men Helbred med Lyst letter alt.

Min Ven behagede at troe vel om mine Vinterafteners Frembringelse nu i en deel Aar, og ønskede at bestemme mig til at lade dette mit oversatte N(y) T(estamente) trykke. Deres Villie (De troe mig) veier paa min, og hjælper til at nedtrykke Veiskaalen. Mine Indsigter og min Sprogkundskab ville mine Landsmænd vente meget af; og min Alder taaler ei, at dette Haab bliver skuffet. Dette gjør, at jeg vaklede længe, og ville saa gierne vakle endnu; saa gierne have kun oversat for mine Born; dem jeg allerførst har havt i Sigte. Men nu vil De, Kiereste Ven, andet; og vil De nu og, om dette Forsøg vanlykkes, bære Sorgen med mig? De frygter ei derfor; thi De tiltroer Deres Ven for meget; og jeg har gjort og vil giøre alt til, at vi ei skal bære for meget. Men nogle Anmærkninger og andet sligt mangler endnu; og Sommeren, jeg før taledede om, duer saa lidet for mig til saadant. Imidlertid vil jeg see at forføre *Gylden-dahl* til at blive Forlegger. Lykkes det, saa er meget lettet.

Her seer nu Deres Excellence alt, som jeg tænker. De leve, være lykkelig, og nyde Helbred! Saa vil De

og altid elske den, som med den inderligste Hoiagtelse er af Dem vist

den oprigtigste Ven og ærbødige Tiener
O. Høegh-Guldberg.

Horsens d. 22 Mai 1792.

Deres Excellence

Det kjerlige, tillidsfulde og vigtige Brev af 20 *Junii* er mig, som saa mange venskabelige forhen, et dyrebart Pant paa det Sindelav til mig, som jeg veed at skatte, og stedse vil fortjene at beholde ved det samme Hierte og den samme urokkelige Tænkemaade. De veed alt dette, Bedste Excellence, om mig, ligesom jeg veed det om Dem; og jeg er forsikret om, at den følgende Tid skal ligne den foregaaende. Mine Ønsker (troe mig, min Ven) svæve daglig om Dem og om vor retskafne Kronprints. Ham ville Gud glæde og bevare og velsigne saavel i Hans eget Huus, som i det store Huus Staten! H. K. Høiheds naadigste Erindring om en gammel Ham gandske hengiven Tiener er mig alt det, den bør være, og Deres vennefulde Erindring, Kiereste Hr. Geheimeraad, er mig ligesaa dyrebar som vis. Den gode Gud vedligeholde Dem Mod og Lyst og Velsignelse, hvor De er, har været saa vel, og er saa nyttigen!

Ja vist horde jeg og, Bedste Ven, dette mig saa uangenemme Rygte om Deres Bortgang. Som erfaren Mand og saare kyndig om de Kiøbenhavnske Rygter og den Kiøbenhavnske Lyst til nye Skuespil og nye *Acteurer*, blev jeg mindre rørt, fordi jeg har meere Vantro. Men tilsidst skrev en vis høi Person¹⁾ mig og dette Rygte; og var min

¹⁾ Utrivlsomt Arveprindsen.

Ven hos mig, skulle De læse hvorledes han skrev det og med hvilken Følelse og hvilken yttret Mistroe om Visheden, og Misnoielse, om noget vist skulle være deri. Det ville glæde Dem indtil Taarer at see dette klare Beviis paa hans Dom om Dem og Hierte til Dem: mig rorde det ommeligen. Endnu tvivlede jeg, og det uagtet Forsikringer paa Forsikringer af andre; thi deels troer jeg anderledes om vor Kiere Kronprintses Fasthed, deels var der i Hoffets Tilstand noget for mig saa imod en saadan Forandring, at min øvede Siel fandt Urimelighed. Og hvor glad er jeg, min Trofaste, at jeg nu af Deres eget Brev seer, at jeg sluttede rigtigen, og hvor takker jeg Dem for denne Forvisning, og hvor tager jeg Deel med Dem i de Mærker, som De ved denne Leilighed har havt paa manges Omhu for Dem og Overbeviisning om Dem! Min hele Siel under Dem denne Snag af en rigtig Handlemaade, denne Lon for en ærlig Tieneste, og dette Pandt paa Godes Bifald. Hold ud, min Ven, paa den Post Gud satte Dem, saalænge Han holder Dem der: nyd den ubetalelige Roe, som De har i Dem Selv deraf, at De veed at have retskaffen tient Gud, Kronprintsen, Landet, og at De kand sige Dem Selv, at De have befordret manges Vel, skadet ingen, hevnet sig paa ingen Uven. Skulle da den Tid komme, at Gud kalder Dem fra denne Post, da gaae De med Glæde: da følge De den Beslutning at leve Dem Selv, og som den, der ei behøver Staten, at leve den foruden. Men saalænge som De ei seer Guds klare Vink, da giøre De som jeg: da blive De, da befordre De ei, ved noget forsetligt, Bortgang fra Moie, Kummer, Efterstræbelse, Uroe, Udmattelse, paa det en god Samvittighed endog fra den ømmeste Side kand derefter hver Dag være Dem det Giestebud, som den nu og derfra er mig.

Hvor gierne taledé jeg Dem et Par gode Timer, og

hvor skulle vi bruge Dem! Kunne vi dog næste Aar, om vi begge leve, nyde den Lykke! Min Ven giver mig dette Haab: maatte det dog vorde opfyldt! Troe mig Barn nok, for nu at glæde mig dertil.

Hvad *Sverrig* og dens *finantser* angaaer, da maae min Ven holde mig til Gode, at jeg anseer det umueligt for Regenten og for Kongen i mange Aar at kunne ophielpe dem. Det forstaaer sig, at jeg setter det forud, at Gielden er henimod 40 Millioner *Sp.* Min Ven maatte blot giøre mig vis om dette; thi Sverriges *Resourser* har jeg engang saa noie studeret, og dets staaende Indtægter og Udgifter have vi saa vel trykt opgivne, at man kand lide derpaa: det sande *facit* faaer man saa ud, naar man kun veed Gielden. Vil Regenten drage, som Stænderne fordum, Penge fra Flo- den, Fæstningerne, Toihusene; vil han reducere Armeen: saa kand indtil en vis Grad betales meere om Aaret paa Gielden; men saa tiener han os paa en anden Side. Bespa- relse i Hofholdning etc. har ved Siden et andet Onde, manges Brodloshed og en formindsket *Circulation*, hvilken desuden maae lide gyseligen ved Penges aarlige Udgang til Gieldens Afbetaling. Orden i *Finantserne* kand bringes til- veie, uden at Gielden bliver mindre: denne Orden er et stort Gode, ogsaa i den Henseende, at den befæster *Crediten*; men derfor er Gielden endnu den samme, og har sine tryk- kende Vanskeligheder. Men de Svenske har en fortreffelig Egenskab, som vi aldeles ikke have; det er at rose sig selv, og det saa vel og saa eftertrykkeligen, at alle Fremmede troe dem; da vi tvertimod lyve om os selv, foragte os selv, nedtrykke os selv; og alle Fremmede troe os; men derfor og bedrage sig om begge Folk. Endog de Svenske troe vi om de Svenske.

Kong *G(ustav) A(dolf)* kalder og skriver sig Arving til

Danmark, er min Ven saa god at fortælle mig. Sandt! han er det efter Kongeloven, naar Kronprintsens Mandlige og Qvindelige Afkom og Arveprintsens ligesaa er ikke meere; men først maae da disse Herrers Mandlige og siden deres Qvindlige Linier tilhobe være uddøde, at jeg og ikke skal nævne Pr. *Lovise Auguste* med Hendes. Sandt! at *Frid. 3* strax efter *Souveraineteten* lod sin ældste *Datters*¹⁾ Son, Churprintsen til Sachsen, kalde Arvepr. til *Danmark* med videre. Siden er intet saadant skeet. Skulle ei *Gust. 3.* have doende villet betænke os med dette Mindesmærke? Jeg erindrer mig, at da denne Kronprints var fød, forlangde han efter Kongeloven den deri befalte *Act* til Forsikring om Anmeldelsen. Dette er da en Folge; uartig var Begieringen; ubehagelig Tilstaaelsen; og vanskelig Negtelsen af de foranførte Grunde. *Chicane* er det i det Hele; og vist ligesaa betænkkelig at negte, som modbydelig at tilstaae. Torde jeg raade noget, skulde vi aarlig eengang af alle Prædikkestole lade af Kongeloven de Artikler oplæse, som angaae *Arvesuccessionen*, og derpaa en Fortegnelse under Kongens Navn af det K. Huses Arvinger i den Orden, som de efter Kongeloven *ascendere* til Thronen. Min Ven kunde maaskee finde, at dette ikke alleene var god og lovlig Betaling for denne Svenske Indtrængelse, men og en viis og velgiørende Indretning til Underretning for Landets Born til alle Tider. Jeg anseer Tanken vigtig; men den maae være af Dem Selv og ikke af mig.

Hvad Patriotische Gedanken eines Dänen²⁾ etc.

¹⁾ Frederik III's ældste Datter Anna Sophie f. 1647 † 1717, gift med den senere Kurfyrste af Sachsen Johan Georg III.

²⁾ Dette af Grev W. v. Schmettau i Aaret 1792 udgivne Skrift vakte stor Opsigt paa Grund af de stærke Angreb, det indeholdt paa Ordningen af Danmarks Hærvæsen, og dets Forslag til betydelige Indskrænkninger i Udgifterne paa dette Omraade.

angaaer, da er min Dom om dette *Schmettauske* Arbeide i et og alt den samme som min Vens. Der er nemlig noget deri uden Tvivl sandt; men naar dette sande kunde iverksettes i sit rette Forhold, det maae varsom betænkes, og med Oine paa Naboer vælges. Artigt ellers, at i den anden Part, hvor Hovedsagen er sand, har han ved flere Exempler forstyrret, hvad han i første Part har fordret. Urigtigheder og Usandheder endog, ere der flere af; men ingen af dem større, end at vore Bønder havde giort Opror, naar de sidste Friheder ei vare dem tilstaaede. De tænkte vist aldrig derpaa. Ogsaa denne stakkels *Piece* er da til for at giøre os i alle Henseender foragtelige; dette er alle vore Smøreres Heltegierning. O! Bedste Excellence, hvor jeg afskyer dem! O! hvor jeg ønskede disse Usle en National-Forsamling, at de kunde *regenerere* os, som hiin har *regenereret* det lyksalige Frankerige! Ogsaa i denne viise *Piece* er under alt Sukkeret denne Gift.

Jeg maatte feile alt hvad Menneske kand feile, naar ikke de Franske *Fanatikers* Fald, om saa oven til er besluttet, bliver eeneste Redning for det øvrige *Europæ* indvortes Roe. Naaes dette, saa falde med alle *Schmettaus* og *Eggers* Spaadomme og hoikloge Raad. Naaes dette ikke, da behøver det andet *Europa* alvorlig Agtsomhed.

Moldenhauers Tempel - Ordens Sag¹⁾ har jeg endnu ei seet. Tak for al Godhed for den ærlige Hr. *Reimer*²⁾: Min Kone, som vist erkiender D. Exc. venlige Erindring, skal strax skrive ham til. Hvad mit N. Test. angaaer, da saa opmuntret af min saa Kiere og Agtbare Ven, vedbliver jeg nu min Beslutning, og giver de nu faa ledige Timer til

¹⁾ D. G. Moldenhauer Process gegen den Orden der Tempelherren. Kiel 1792.

²⁾ Rimeligvis J. M. Reimer, en Ven af Guldberg, der var Præst i Agerskov i det Slesvigske.

sidste Tilfiling og Polering. Det er forunderligt, hvor man over de 60 Aar blive skyet for *Publicum*.

Maatte De nu, inderlig elskte Ven, blive ved at have Helbred; at holde al Strapats ud; at nyde dog nogen Glæde, Opmuntring og Vederqvægelse! O! maatte De! Gud styrke og glæde Dem! Saa vil De vist elske den, der saa ærer og saa sandt elsker Dem, som

Deres Excellences

ærbødige Tiener og sande tro Ven

Aarhus d. 25 Jun. 1792.

O. Hoegh-Guldberg.

Deres Excellence

Uden endnu at vide til visse, om Deres Excellence er kommen tilbage til Hovedstaden, skriver jeg i Dag, og saaledes afbetaler den behageligste Gield til Forfalds Dagen, og hæver, men for mig selv *Quart pro benten*, den Angenemhed at tale med min Udkaarne Ven, og da sige Dem allerførst mit Hiertes Taksigelse for den megen Kierlige Helsen, som Hr. Oberst *Harbou*¹⁾ gandske rigtig bragde mig fra Leiren, ligesaa varm som den var kommen fra Dem, min Ven. Gierne havde jeg en Deel af Dagen deelt Arbeidet med Obersten; naar jeg en anden Deel havde kunnet tale og tale ud med Dem. Begge skulle vi ei have fundet Tiden for lang, og saameget havde der været, som jeg havde ønsket at erfare af Dem med den Vished, som da ingen uden Dem kunne give mig. Dog hvad nytte Ønsker? De er, hvor Pligt fordrer Dem, og hvor mine Ønsker holde Dem; og jeg er, hvor Pligt har mig og hvor mine egne Ønsker aldeles have søgt

¹⁾ Andreas Harbou f. $\frac{1}{9}$ 1726 + $\frac{2}{11}$ 1798 som Generalmajor og Kommandant i Frederiksort, var 1792 Oberst og Chef for 1ste jydsk Regiment.

deres Hvile. Maatte De, min Ven, leve saa fornøiet, som jeg ønsker Dem; og maatte jeg leve og nyde, som De ønsker mig! De tænke aldrig, at naar man er fra Solen og har sit Speil ude fra Brænde-Punctet, saa lever man i den friske Kiølning: O! nei! *Atmosphæren* maae endnu være ei dunstefuld, og man maae ei staae, heller boe over en *Actneisk* Grund. Den, der, som min Ven, gaaer frem i Retskaffenhed, og endnu har kunnet indknibe sig, saa meget som De, og som De, med Roe kand see hen mod al Forandring, har i sig selv en Hvile, som Baade nu, og ligesaa for det herefter, holder ham stille; og føier han nu dertil det faste Forset, ei selv at flytte sig fra sin Kreds, men lade sig flytte¹⁾, saa vaager han endog forud over den Samvittighed, som siden skal være hans Glæde. Jeg elsker Dem, min Ven; ei som Hoffolk elske; ei som Yndlinge elske; ei som Egennyttige elske: men fordi jeg har elsket Dem, kiendt Dem, erfaret Dem, i forrige Tilstand taget nogle ubedragelige Mærker af Dem, og i den følgende Tilstand seet Dem med Vished at være den samme mod mig: ogsaa elsker jeg Dem inderlig, fordi vi i een Tilstand have med al anden Ulighed havt de to samme uryggelige Grundsetninger. Jeg veed derfor, og føler i mig, at ingen reenere end jeg vil min Ven, hvor Han er, og vil Ham der, saaledes som Han er, og ikke vil, at Han maae letsindigen, og fordi Han utrængende kand, gaae bort. Inderlig overbeviist om, at Gud Selv satte Dem, hvor de hidtil har staaet som ærlig Dansk Mand, maae jeg, min Ven, til min Rolighed for Dem, bede Dem, ingenlunde at træde fra, medmindre De ligesaa grandgiveligen veed, at Gud ei vil nu have Dem længere

¹⁾ Bülow havde lovet den 1789 afdøde Statsminister Stampe ikke at tage sin Afsked, men have Mod til at holde ud, til man gav ham den.

paa denne Post. Fra en Plads, som den jeg nu beklæder, kand man med god Samvittighed gaae, fordi Indflydelsen endog fra det bedste Hierte og den klogeste Hierne er i Følge af vor Forfatning saare liden og saare indskrænket paa Kredsens Vel: man kand, siger jeg, gaae derfra, naar man vil: men fra en Post saa nær Fiedren i Stats-Uhret derfra at gaae, maae føleligt, *absolut* Kald til, om man skal kunde bestaae for Gud, og blive i Stand til at have Sikkerhed for sildigere Bebreidelser. Min Ven ikke alleene taaler, det veed jeg, men endog elsker disse Tanker fra en erfaren Mand. De maae ikke tænke, at jeg skriver Dem her, fordi jeg har anden Bevæggrund dertil end blot denne, at tale med Dem; ei engang har noget nyt Rygte foranlediget dette; thi var saa, skrev jeg det. Men deels ere disse Tanker en Virkning af Deres eget sidste Brev, deels har jeg ei i Dag noget bedre at skrive; og hvad kand jeg bedre skrive, og hvad læse De hellere? Det var dog, hvad jeg ville sige, om jeg havde den Glæde at see Dem; det er dog det samme, som jeg havde i lige Stand levende for mine Øine, og aldrig fortrod at have helligen fulgt; ogsaa er det en sand, ja herlig Grundsetning just for Deres Exc. som hverken holdes tilbage af Fattigdom, ei heller af en stor Families Omhu. De kand giøre hvad De vil; men des skionnere er det, ei at giøre uden hvad De bor.

Nu maae jeg dog tale og lidet med min Ven om *Europæ* Nyheder. Hidtil synes det i *Sveerrige* at gaae stille; det jeg saa gierne seer. Men hvor meget jeg og ønsker det, er jeg dog altid bange for et uformodentligt Udbrud; thi de indvortes Omstændigheder ere trange; og Gielden forskrækkelig; og *Ressourcerne* kun faa. At Hertug-Regenten vil, om han kand, holde Tingene i stille Gang, og skye de svære *Curer*, det begriber jeg; maaskee dette og i

de fire Aar bliver mueligt, som Regentskabet varer. Kongen, som da alt glemmes til, vil saa komme til at føle, hvad den store *Gustaf* har efterladt ham.

Rusland har rigtig vendt sig mod Polen, som sit Nabo-Rige for at nedsette det til hin gamle Afhængighed, og tvinge det til at være som tilforn Grændse-Provints, Magazin, Fortoug for *Rusland*. Det skiaer mig i Hiertet for de arme Polakker, der, langt anderledes end Franzoserne, have givet sig Forfatning; en sand god og klog Forfatning¹⁾, viseligen indympet i deres gamle Grund - Tilstand. Ikke skulle det fortryde mig, om vor store Bundsforvant her strandede. Men, Men! Alt er saa ulige, ulige i hver Henseende. Og Polen staaer nu eenlig, forladt af Preussen: *Hertzbergs* sære Plan ligger der ved Siden af saa mange andre strandede. Inderlig forlanger det mig og at see, om Keiserinden, der saa har lovet til de *emigrerte* Franske og til Paven og, skulle holde sig tilbage fra sit Løfte: ei mindre lyster jeg efter at erfare, om maaskee det er en Aftale, at Preussen og Østerrige skal ydmyge Frankerige, og *Rusland* Polen.

Frantsoserne eie ellers min største Opmærksomhed. Deres Excellence veed, hvorledes jeg i min Krog har anseet stedse dette Franske Spilleværk, denne ziirlige *metaphysiske Constitution*. Og nu! Preusser og Østerriger komme, for ogsaa at sette saadan Prøve paa Linie-Tropper og *nationale* Tropper; saa bliver nu og dette at see, ja at skue for den stille *Philosoph*, hvorledes saadan Statsforfatning, saadan *executif* Magt under saadanne Omstændigheder vil virke. Jeg spaaer ikke; thi vi svage Dødelige see vist ikke ind i det allerhoieste Raads Beslutninger; men disse og alleene

¹⁾ Forfatningen af 3die Mai 1791.

synes det at maae være, som skulle frelse en saadan *Constitution* og et saadant Rige; og er dette da Villien her oven fra; da, Ædleste Ven, da maae de øvrige Monarkier skielve; da ville Smitten, som en Pest, udbrede sig, og de meest uventede, men og skræksommeste Optog vise sig. *Europæ* Roe og Vel staaer da paa Spillet; og jeg legger ikke Sorg an, om *Jacobinerne* blive alle klædte i Flor. Imidlertid er dette Riges Exempel for alle Fornuftige gyseligt: endog dets *Finants*-Væsen spaaer *Ruin*. For at betale den umaadelige National-Gield, bemægtigede man sig *Domainer*, Geistlige Godser, og Kloster-Eiendomme; og for at stoppe *Deficit* i de ordentlige Indtægter, som *anarchiet* bod ei at betale, gjorde man *Assignater*, som havde til Underpant, hvad National-Gielden skulle betales med. Nu opæder det Manglende i de ordentlige Indtægter, og det store Overordentlige i Udgifter til Armee, Krig, de nye svære *Gager* alle de inddragne Godser ufeilbarlig, om Krigen i sær varer nogle faa Aar. Saa er omsiden National-Gielden tilbage; alle Godserne borte; de rede Penge forsvundne; og *Assignaterne* tilstede uden Underpant. Sligt og Meere bliver at see efter. Meget er at lære; thi intet lærer kraftigere end Ulykker. Det er jammerligt at see paa saadan Skuepluds, fordi Mennesker ere *Acteurerne*; men lære bor vi, og lære bor de følgende Slegter.

Nu legger jeg da Pennen bort; men først ønsker over min Ven Guds Varetægt og Velsignelse; saa omarmer Dem, og beder Dem altid at elske

Deres Excellences
trofaste Ven og ærbødige Tiener
O. H. Guldberg.

Aarhus d. 23 Jul. 1792.

Deres Excellence

Jeg kand ikke lade min Vens kierlige Brev længere ligge ubesvaret, da jeg i Dag troer at beholde en rolig Time, og ei veed, om jeg saa let treffer denne de følgende Dage; thi ofte, ja saare ofte, er Tiden mig ved mellemkommende Folk, Forretninger og Adspredelser meere afbrudt, end man letteligen skulde forestille sig. Derfor skal nu disse stille Oieblikke være en Samtale helligede med min Elskeligste og Tilforladeligste Ven; og hvor gierne ville jeg nu uforstyrret og ud i Eet see Dem alleene, og alleene tale med Dem! Og da, efterat have ærligen deelt Glæde og Ønsker med Deres Excellence over alt det Gode, som De siger mig om Hendes K. H. Kronprintsessen; over Hendes og vores Haab; Hendes og den Kiere Kronprintses Glæde, er det nu, at jeg vender mig til min Ven, og af inderste Hierte lykønsker Dem til *Sanderumgaard*, og *Sanderumgaard* til Dem: at heri er alt det Gode foreenet som mit Hierte under Dem med og ved dette Sted, det kiender De, og at De, som De endog selv har bevidnet mig, da vi sidst saaes, at De ville kiøbe sig en Gaard, nu har kiøbt denne, det var mig ligefrem; og at det just blev denne, det forklarede man mig strax paa en Reise, jeg gjorde i forrige Maanedes Ende, med samme egne Aarsager, som min Ven har anfort. Saa er De da, *salva venia, propriétaire!* og er det da i *Fyhn*, paa Deres første Ungdoms Sted; i en yndig Egn; nær Kiøbstæd; paa en frugtbar Jord; hvor De og har god Skov, med gode Bønder; og alt ei vidtloftigere, end at De kand oversee det og giennemkiende det. Men min Ven maae bygge, og kand ei undgaae det, og har (sagde man mig) betalt denne *prix d'affection* med 10,000 rd. See her, Ædle Ven, hvor noie jeg er underrettet. Gud give nu Dem al den Lykke og Velsignelse, som min Siel tilønsker Dem! De veed da,

hvor De vil gaae hen, naar Gud ei længere vil bruge Dem, hvor De nu er; og denne Vidskab er behagelig. De kand nu imidlertid uden at overdrive Arbeidet, lade bygge i Mag til større Fasthed og med behagelig Nemhed: De vil nu vist vælge af Provintsernes *oeconomiske* Bygmestere; og De vil, saa er mit venligste Raad, skye og holde borte vore nyemodiske Land-Forbedringer, og skarp følge erkjendte gode, Fylms egne, Landmænd. Og nu dette sagt, saa ikke et Ord meer!

Min Ven nævner da og det ulykkelige Frankerige og den for alle Fyrster saa skueværdige *Ludvig 16*, og den for hele Menneskeligheden saa foragtelige *Orleans*. Mine Øine staae stedse fæstede paa alt dette. Jeg staaer inde for, at i Verdens Historie er dette Land det eeneste, som ved en Statsforfatnings Forandring har i tre Aar styrtet sig i en saa uoverseelig Ulykke, men er og det eeneste, som har faaet udruget af *metaphysiske Politici* en Statsforfatning, hvis lige Verden aldrig har seet. Hvad der hender og er hendet Kongen, kand hende hver Fyrste i *Europa*, som ikke er klog nok til at opsee, og saa forebygge hos sig de Aarsager, som have i Frankerige havt disse usalige Virkninger; thi allevegne i de *Europæiske* Stater findes meere end Tonder nok, og nok der blæse paa Ilden, og nok, der skyndes til at blæse paa den; og disse, der ere saa beskæftigede til at anprise den Franske Frihed, og skrige mod Fyrste-Magt, og spaae om Fyrsters Fald og opmuntre til al Slags *tolerance* og al Friheds Udbredelse, disse ikke alleene taales, men belønnes og beskyttes af Fyrster og deres Mægtige, og aabnes alle Dørre for. Man seer da ikke, hvorledes *Ludv. 16* efterhaanden er kommen hen, hvor han nu er; og hans gyselige Exempel er saa lidet nyttigt for de fleste Fyrster, at de gaae den samme Vei, som han gik; uagt-

somme som han; misledte som han; foresmigrede som han; foragtende disse qvakkende Frøer som han; og kand blive tilsidst forraadte som han, og da omringede af alle Ulykker som han. Som saa virkeligt er, har D. Exc. Ret at sige, at alle *Europas* Nationer vil i en lang Række af Aar komme til at dele Frankeriges Skiebne. Thi mod denne gyselige Udsigt veed jeg ingen Trøst uden denne altid visse, at vi ere egentligen under den store og eene gode Verdens Regent; og saa, om dog ikke Frankeriges nu værende og endnu kommende Forstyrrelse skulle kunne blive for det øvrige *Europa* et fuldkomment Skrækbillede. Bliver den ei dette, saa er Blindhed og Førstokkelse over *Europa*, og dens Ulykke besluttet. Værdige Frugter af den Opklaring, som pukkes af; og af det 18 *Sec.*, som saa har i dets Ende avlet Sæd for det forstyrrede 19 *Sec.*!

Maatte De, min Ven, under alt dette nyde Roe ved Hoffet, og om saa skal være, paa Deres *Sanderumgaard*; og maatte jeg, saalænge min Gud vil jeg skal leve, her eie dette samme Gode, saa ville vi begge prise Gud, ære hans Regiering, blive Ham og Hans Ord; Kongen og Hans Son og Huus troe; elske hinanden; og De da, min Ven,

Deres trofaste Ven og

ærbødigste Tiener. O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 23 Aug. 1792.

Deres Excellence

Et Brev fra Dem er mig altid kiert og en sand Glæde for mit Hierte; thi faa Venner har man kun, og de vel prøvede, som man har, maae man sette en uvurderlig Værd paa. Saa gior jeg, min Sande Ven, og saa gior De og. Vi ville see, at ende med hinanden, og holde fast ved hin-

anden. Hvad der angaaer Dem, rører! mig indtil Sielen; og hvad der angaaer mig, er for Dem føleligt. Saaledes har nu og min 1 Sept. været: Deres venskabsfulde Hierte lod Dem huske Dagen, erindre med den ærlige *Hiorthøy*¹⁾ om Dagen, og give min Ven de Ønsker, som De gjorde for en Ven, der den Dag saae Lyset. Jeg erkiender, min Dyrebare, Dem her, som i saa meget andet, og glæder mig ved at eie og see i Dem det Hierte til mig, som jeg kiender for Dem at slaae hos mig selv. Mine Ønsker have for Dem det Liv og den Kilde, som Deres for mig. Gud høre os for hinanden! og det vil han!

Endog for Dem i Deres nye Eiendom er min Siel sys-selsat. Det Begreb, som De har givet mig nu derom, er aldeles tilfredsstillende. Naar Marke, Enge, og hvad der hører til Avlen, ligge endnu i den gamle Sole: saa har Deres Excellence ikke forkiøbt sig; thi da De har Raad til at anvende nogle faa Tusende Rigsdaler jo for, jo hellere paa sande Avls Indretninger og Forbedringer, og ogsaa Mod og Forstand til at lade disse Penge i Tide gaae under en Landklog Mands, virkelig prøvet Landklogs Bestyrelse: saa er jeg vis paa, at om faa Aar skal min Ven have sine fulde Renter, og glæde sig ved at have selv bragt Orden og Grode og Overflodighed der, hvor for ei saa var, i det mindste ei i den Grad. Min store Regel har da D. Exc. fulgt, at kiøbe ei en Gaard, hvor alt allerede var, som det kand blive; men hvor meget er at giøre, og meget at vente. Disse Landforbedringer først; saa bygge, og imidlertid samle efterhaanden gode *Materialier* og berede dem; dette, dette vil De; og dette er eene klogt. De leve, Bedste Ven! De leve med Helbred! De holde det Mattende og

¹⁾ Conferentsraad M. Hiorthoy, Borgermester i Kjøbenhavn.

Urolige ud! De nyde Glæde af Deres og vores Herre! De nyde og *Sandrum*-Gaards Tilvæxt og Forbedring!

Min Ven nævner det N. T. endnu, som et Arbeide, De venter fra min Haand. O ja! en Ven formaaer meget, og Deres Onsker og Paastand har vist sænket Vægtskaalen for Udgivelsens hastigere Beslutning. Med *Agent Gyllendahl* er jeg eenig; mod Juul tænker jeg og han, og maaskee med *December*, at kunne begynde Trykningen; og da det bliver to Dele, vil han lade trykke i to Bogtrykkerier, saa, naar alt gaaer vel, kunne dette Værk vel mod Mikkelsdag derefter være færdigt. De, min Ven, venter da her meget, og andre vil ligesaa af min Alder, Kundskab og Smag. Men aldrig har jeg for noget Arbeide havt større Frygt. Bogens Guddommelighed, som min Siel er overbeviist om; al Oversættelses Vanskelighed af de gode, to *millennier* gamle Skrifter, i sær af Philosopherne, og endnu i sær af en guddommelig Philosophie; vore Tiders, som i Andet, saa og her, deels Kræsenhed, deels Dumdristighed, deels al sund Sands fornærmende Forsøg; nu min Alders Forsigtighed og om jeg til en Ven maac reent ud sige det, min Kundskabs og Indsigts Grad, og den Vemmelse, som heraf flyder for vore smaa bitte *Critiker*: see, min Hierte-Ven, see her nok til at giøre betænkksom, og have giørt vaklende! Men Tærningerne ere nu udkastede. Pligt har villet, og Venskab har formaaet, og Gud velsigne! En ubetalelig Fordeel har jeg nu i 6 fulde Aar havt. Mine ledige Timer, som Reiser og Embede, i sær om Vinteren, levner mig, have behageligen og for min egen Siel nyttigen været anvendte. Det har været et Arbeide, som man kunde gaae fra og komme til, og det har da herligen holdt Lede og Kiede borte fra en Mand, som ei spiller Kort, giør usigelig sielden Besøg, elsker ei de tomme Selskaber, er stedse ved sin Post og for

sit Embede, og saaledes har vidst at udfylde de tiloversblevne Timer. Maatte nu mine elskede Landsmænd, og mine Venner, hvoriblandt De, Kiereste Geheimeraad, staaer saa fast og saa hoit, maatte De tilhobe ved denne Oversettelse glemme Oversetteren, og fole Bogen i sin sande Værd: see! saa er dette den heldende Alders Arbeide saligt for mig, og mig indbringende den eeneste Løn jeg attraaer. Endnu herom en eeneste Bemærkning for Dem, som De foler, fordi De har den rensede Smag og den opklarede Forstand. Der er ved denne Oversettelse saa meget, hvor man med Lærdom og lærde *noter* skulde retfærdiggjøre sig, og ikke en Eeneste saadan har her Plads, fordi Oversettelsen er slet ikke for Lærde: saa staaer da Oversetteren blot for tusende Kritiker, og Oversetteren er 61 Aar. Dette, dette, min Ven, har længe, længe standset min Beslutning om Trykning. Men nu om mig og mit ei et Ord meere.

Jeg har i forrige Uge havt den Glæde at fuldføre med meenige Borgerskab i *Schanderborg* denne Byes Markers Udskiftning saaledes, at hver Gaard og Huus faaer sin tildeelte Lod, og det uden at samme Lod kand eller maae komme fra den Gaard eller det Huus, som samme nu er tillagt; alt med fælles Samtykke. Tænk, min Ven, hvad det er, at bringe 91 Lods Eiere under een Hat. Ved dette er da denne Byes *Existence* og Steders Værd forsikret. Til Foraaret, naar man kand faae de nu vaade Enge og Torvemoser afpælede, søger man den Kongelige *Approbation*, som ei kand mangle, da alt er eenigt. Ei et Ord denne Gang om de rasende Frantsoser; men nu det kierligste Lev vel fra den, som af Hiertet er

Deres Excellences

ærbodigste Tiener og tro Ven O. Høegh-Guldberg.
Aarhus d. 14 Sept. 1792.

Deres Excellence

Ofte har jeg i October villet skrive min Ædle Ven til, og ligesaa ofte er jeg bleven hindret, fordi jeg ei kunde finde Tid nok til at skrive, som jeg ville. Selv er De og den, som saa har indknebet min Tid. Hvorledes? vil Deres Excellence spørge. Jo! Dem er det, som ved mit Embeds Sager har givet mig et Bi-Arbeide; et Arbeide for Trykken, og skiont dette var udarbejdet nok for mig selv og for mine Børn, saa nu, det skal ud for Verden, behøver det at omskrives, kand og til des større Nytte behøve nogle Anmærkninger og overalt et nyt Eftersyn under Pennen. Men dette til Embedet gjør mig Tiden saa knap, og mig saa gierrig efter den, at jeg til Breve har Moie med at finde Oieblikke. Er dette Forsvar ikke, min Ven, klækkeligt, i sær til Dem, som blev Overvægten i Veiskaalen, da De bad mig og vilde? Men da De er Manden, som har bestemt mig, saa bør De og vide, at *Gyldendal*, som jeg overlader det, faaer fra mig den første Sending om 14 Dage, og siden, om Gud sparer Liv og Helbred, saa efterhaanden og strax, ligesom Pressen behøver. Dersom D. Exc. kiender *Agenten*, og traf til at see ham, saa da De deler Skiønnen eller Udfaldet heri med mig, vær da saa god imod os Begge at anbefale ham inderlig smukt Papir, eensdan Papir og for alting, for alt i Verden den omhyggeligste *Correctur*.

Har jeg ikke gjort Ret, Bedste Excellence, at jeg har begyndt med os selv og om os selv? Der ligger dog, siger Philosopherne Grundfiederen, hvor forstukken den end kand være, til alle menneskelige Handlinger.

Men det Selv, som vel aldrig er borte, kand dog forædles, ophøies, staae i fuld Forbindelse med Andres, ja alles Vel; og saadant er vel, Ædle Ven, det Selv, som De og jeg har inde under den ømme Hengivenhed, som vi føle for Hans K.

Hoihed Kronprintsen og Hendes K. Hoihed Kronprintsessen, og som nu er i min Forstand en Kilde til inderlig Længsel, Uroe, Bekymring, Haab, Onsker. O! da Tiden er nu der, gid da i dette Oieblik alt hos Dem, min Ven, var opfyldt Onske, Roe, Glæde, fuld Tilfredshed! Snart blev da dette Samme min Lod. Gud giøre dette! Han ville giøre eller have gjort endog langt over Haab!

Min hele Siel under og ønsker denne retskafne Herre og denne iegode og værdige Printsesse al Belønning, al Fryd, al inderlig Lyksalighed; og det er mig ret Sieletungt at være urolig for Dem. Hvor glad vil da mit Hierte være, naar disse To Hoiere ere glædede!

Dette er i dette Oieblik vort Store Indenlandske Nyt. Gud lade os aldrig hos os kiende af det Nyt, som aldrig bliver gammelt i Frankerige! Aldrig befænge det vore Grændser! Og de Danske Provintser frygter jeg ei for, slet intet for. Kiøbenhavn alleene, de store Stæder alleene, har Surdeien. Alt, hvad man der tør skrive og tør snakke, forbauser os, og hvad disse derfra i Provintserne tør paa deres Lystreiser her om Sommeren udlade sig med, er ægte *Jacobinsk*, *Clubberne* værdigt og værdigt for deres Vankundighed og forvirrede Begreber og ophovnede Siele. Man er dog god, at man taaler dette Onde at æde om sig og blive dristigt; men saa vis og fast kand man være, at man ubedrageligen seer, at, hvad der skabde Frankeriges Ulykke, kand ei skabe vores. Og er det saa, at man ubedrageligen veed det, saa er det Mod og Klogskab og hoit tænkt.

Men hvad der ei vedkommer mig, kand jeg hastig gaae fra; og i dette, som i andet, der baade er uden for mig og over mig, er Gud min Tillflugt, og hans sedvanlige Miskundhed mod vort Fædreneland og gode Konge-Huus mit Haab.

Vore Tossier, store og smaae, troe nu, at denne Sommers sære Lykke har befæstet Frankeriges Republik og vil nu ophoie den til en Velstand og Magt, hele *Europa* maae gyse for. Jeg bliver ved mit gamle *System*. Frankerige kand ikke blive en Republik; dette Land kand blive mange Republiker, men ikke een. Frankerige er i hoi Grad ulykkeligt. Det har ingen *Constitution*; og dets første forroste *Constitution* er nu forkastet: en anden skal nu giores, og denne anden maae og skal det gaae som den Første. De rede Penge gaae bort; Agerdyrkning, *fabriker* falde; *Assig-nater* fyldes alt med. Svien foles ei nu; men skal foles. Frankerige har en hidsig Feber, er i en overordentlig, overdreven Tilstand; Mængden vil alt, gjør alt, gjør langt over Kræfterne. Herpaa følger omsider Mathed, Feberens Settelse, fuld Følelse af den hele Tilstand. Min Ven veed, at jeg har ønsket, at de Fremmede Magter vilde have overladt dem til dem selv; thi selv skal de ødelegge sig selv. Sielden, saare sielden kand Fremmede omkaste, hvad en heel Nation vil. De kand saa let foreene den, saa let give den en *Energie*, den ellers ei havde. Saadanne Tider fore *Genier* frem; Kraft, Vovsomhed, Virksomhed frem. Overalt ere Frantsosernes første *Campagne* gierne, ja næsten altid, brusende. Saa var den 1756, 1757, 1742, 1704, 1688, 1689, 1672. Siden ere der Uddunstninger. Imidlertid er alt hvad der skeer, lærerigt; og hvad meere er, Kiereste Ven, overordentligt, uventet, sært. Der er derfor intet for mig at giette eller slutte: *je vis vraiment au jour la journée*. Saaledes have nu meesten Fire Aar været, og da ogsaa dette Aar. Keiser *Leopolds* Dod; Preussens *Alliance* med de to Keiser-Huse; Konge-Værdighedens Afskaffelse i Frankerige; Hertugens Indmarche i Frankerige med den største Armee og sammes Udmarche og *totale Inactivité*, imedens

Tydskland *insulteres*, plyndres, forstyrres. Aldrig, aldrig kand jeg her forklare noget; og dette sidste synes endnu meere indhyllet end alt det øvrige. Der som der ei endnu inden Vinteren skeer noget, som kand afviske og oprette: saa frygter jeg, at nedrige Begierligheder, af hvad Art de og ere, blive Nøglen; thi er det Fred, der skal tiggess, da hvilken Fred! I Sandhed Preussens Trusler 1788 faaer de nu Betaling for. Men endnu, Kiereste Ven, en Eeneste Tanke, jeg har, og har havt, og yttret og til Dem. Da Tiden er saa overordentlig, og Gangen aldeles uventelig, saa skulle det være forunderligt, om der ikke forestaaer en stor Deel af *Europa* nogen sær stor Forandring; men hvilken, og hvordan, og hvorhen siden? Det seer intet dødeligt Oie, og slutter ingen menneskelig Forstand.

Gud, den Eene store og Eene Sande Verdens Konge, redde, opholde og Velsigne det kiere Danmark og Danske Konge-Huus! Ogsaa De, min Ven, være under Hans Vare-tægt, og nyde Hans Naade! Stedse vil De elske den, der inderlig elsker, ærer og agter Deres Excellence, og derfor er af Dem

den faste Ven og hiertelig hengivne ærbødige Tiener
O. Hoegh-Guldberg.

Aarhuus d. 9 Nov. 1792.

Deres Excellence

Jeg har to Breve at takke inderlig for, og dog maae det Sidste af 20 Nov. have det første Svar; baade fordi det var mig saa kiert, at min Bedste Excellence i et ligesaa travelt, som glædeligt Oieblik huskede paa mig, og fordi den Tidende, som De ville give mig, var mig den kiereste af Verden, og havde været saa hiertelig ønsket af mig og

min Kone. Vi have begge inderlig takket Gud, at Udfaldet ikke alleene har været det bedste hastigste og lykkeligste, men at dette vort saa elskværdige, følgeværdige, og i hoi Grad fra alle Sider agtbare Kronprintslige Par har nu første Løn for ægte Kierlighed, uden alt for stor foreløbig Angst i en lille, smuk, velskabt Printsesse. Guds Varetægt, Velsignelse, og naadige Forsyn hvile over Hendes K. Hoihed, at de Dyrebareste Forældre maae en Dag see Hende ligesaa lykkelig som De ere Selv! Hvad kand jeg ønske dette Kongelige Barn enten hoiere eller bedre? Gud spare Hende for de Kongelige Forældre, og Disse for Hende indtil den sildigste Alder! Dette er et kiert Pandt nu for de Flere forventede, som et troe og kierligt Ægteskab lader vente. Herren bevare Begge vore kiere Herskaber, saa skeer alt, som Gud vil, og alt til Deres største Glæde. Min hele Siel under Dem Begge saa vel, og min Ven forestiller Sig ikke, hvor min Kone er glad; thi hendes Hengivenhed fra 1773 af vedvarer altid den samme for Hendes K. H. Kronprintsessen.

Naar Deres Excellence nu seer Leilighed, er jeg vis paa, at De vil nedlegge for Hans K. H. mine allersandeste Lykonskninger. Tusendes har Hoistsamme modtaget; men ingens af et Hierte meere oprigtigt, og H. K. H. af Grunde og Følelser meere hengivent. Denne store og glade Tidende fik vi ved Postens Udeblivelse een Postdag sildigere, følgelig ei for d. 27de. Een Postdag bragde os derfor dette sieldne Nytt, at Kongehuset havde To Arvinger¹⁾. fødte saa nær hinanden, og alt vel paa begge Steder. Med Rørelse læste jeg dette, foledede en Dansk Mands Glæde og velsignede Gud.

¹⁾ Marie Louise f. 1792 † 1793. Arveprinds Fred. Ferdinand f. 1792.

Ja hvor lykkelige ere vi dog, Ædleste Ven, at vi baade undes saadan Glæde, og skionne paa den! Thi i mine Øine ere de Danske afskyelige, som noget Øieblik kand tænke som de rasende Franske, og have Følelser lige dissés. Vi have levet under vore Konger saa lykkelige, som Mennesker i denne Tingenes Orden kand vente; vi leve under og med en Kronprints, der er saa god, saa stadig, saa ordentlig, saa velhandlende, at jeg vist ei veed, hvorledes Han skulle være bedre; vore Byrder (Holsteinerne maae skamme sig) ere saa taalelige, at ingen Nation bærer mildere, og Statens Penge behandles yderst varsom; vor Regieringsform er for os og i vort hele Forhold umistelig. Af disse Aarsager ere alle Sletsindede mig undstaaelige, saa jeg hverken kand spare dem mundlig, heller skriftlig. Vel er det mig en Glæde, at min Ven roliger mig, og befaler mig ei at frygte; jeg troer Dem og saa gierne, og lider vist paa Deres Øie: thi jeg veed, at det er got og skarpt. Men Konge-Huus og Fædreneland ere mig begge kierere end Livet, og alt mod dem er mig som bidende Støv og Kalk i Øiet. Vor Tid er og saa sværmende; vore Skribenter her og uden for saa forrykte (som nu denne stolte *Hennings*¹⁾, der har spillet en god Rolle, og ville en *Mirabeaus*) at man vist maae frygte, have Øinene aabne, see ud over alt, og qvæle Gnisten, for ei at have Ildebrand at slukke. Ofte tænker jeg, at den skikkelige, for Frankeriges Vel bekymrede, til alt Got færdige Konge er efter den vældigste og lykkeligste Krig nu en Fange og under en Dods Sag, og det alleene fordi han har havt for ømt et Hierte.

¹⁾ Aug. And. Frid. Hennings f. ¹³ 1746 var Kml. og Amtmand i Piöen og Arensboeck. Bekjendt politisk og statsoekonomisk Forfatter, om hvem se N. M. Petersen Bidrag til den danske Literatur Historie V, 1. 26 ff.

Men alt dette er under den store Bestyrer, der til det Bedstes Opnaaelse bruger, hvad der findes; og har for de Gode, de mange Gode, som nu ere ulykkelige ved Siden paa de mange slette, som og ere det, en heel Evighed at opveie med; har og for de Onde, i det Eene og det Andet Parti, Middel nok i sin Haand at give dem snart eller seent deres Idrætters fulde Frugt. Og, min Ven, lad os see derpaa, ikke som Tilskuere paa *Theatret*, heller ei som Sværmere, heller ei som Partiske; men som Mennesker, der vil lære; blive kloge; skionne paa det Gode, vi selv have; og ere begierlige efter at see, hvorhen Gud vil, og hvad han har besluttet til Hevn og til Redning.

Men hvi plager jeg min Ven stedse med slige Forestillinger? fordi det er saa naturligt at deele med sin Ven sin Frygt og sit Haab; fordi jeg troer, at Formaålet for disse Tanker er os begge lige kiert; fordi, da jeg ei kand tale med Dem, maae jeg dog sige Dem lidt af hvad jeg føler; Dem, som jeg veed at tænke ogsaa sundt, stille og ud ad.

Nu Tak, Kiereste Hr. Geheimeraad, for Deres Deeltagelse i mit forestaaende Trykker - Arbeide. De veed ikke, hvor jeg har været Dem lydige. Artigt nok, hvad det nu koster mig at lade mig see: mig som Forfatter; det som for 30 Aar siden kostede mig intet. Men saa er Omhed for Sagen og for sit Navn. Min Kone har glædet sig over, at D. Exc. har erindret sig hende ved denne kiere Leilighed, og forsikrer sin gamle Høiagtelse. Nu den eier De uafbrudt hos mig. Herren velsigne Dem, hvor De er, og styrke Dem der, som De har været og er saa vel! Altid ynde D. Exc.

Deres sande, ærlige, ærbødige Ven og Tiener
O. Høegh-Guldberg.

Aarhuus d 30 Nov. 1792.

Deres Excellence

I hvis Hænder kand jeg bedre end i Deres nedlegge mine inderlige, daglige og trofaste Onsker for den retskafneste, dydigste og agtværdigste Herre vor Elskeligste Kronprints og Hoistsammes Ham i alt saa aldeles lignende Gemahlinde vor Elskeligste Kronprintsesse, og det dyrebareste Pant paa reen Ægtekierlighed Hendes K. H. den lille Printsesse? I Sandhed jeg behøver kun at tænke paa disse vort Fædrelands Tre, førend mit hele Hierte ønsker, at De maae leve, nyde Sundhed og Helbred, see glade Dage, bevares fra smertende Sorg, smage i Deres eget Huus Huusliglyksalighedens Fylde, og have i det Store uden for Glædes Aarsager og gode Udsigter. For disse høie Forældre er nu dette allerkiereste Kongelige Barn en daglig Fryd; og den gode Gud bevare og velsigne det! Men nu H. K. Høihed Selv, naar han staaer for mig i alt, hvad Han er, og er det alt saa ærlig og heel for os, og nu (jeg) seer Ham med os at træde ind i et nyt Aar, Gud være lovet, til Udseende got og roligt for os, men vigtigt, yderst vigtigt for *Europa*, hvoraf vi ere en Deel, hvor er da min hele Siel i Onsker for Ham og for os; men alt er sagt i dette Eene: Gud være med Ham og os!

Og nu Dem, Kiere Ven, hvad skal jeg til Nytaar ønske Dem og mig? Mon ikke det Samme? Gud være med Dem og mig! Han seer, hvad os begge skal møde til 1 Jan. 1793, og det er vel, Han alleene seer det, og ikke vi; Han alleene styrer det og ikke vi; med det første vare vi ei tiente; og det sidste er over al vor Evne. Saa kom da, min Ven, jeg omarmer Dem, og giver Dem med mig i Guds Vold. Sikre ere vi der paa Ledsagelse, Varetægt, Hielp, og den Velsignelse vi kand taale. Han være med Dem og mig!

Nu i 20 Aar have vi været kiendte, og i en god Deel af denne mærkelige Tid Venner og sande Venner. Lader os glæde os derved, og hvad end de kommende Dage bringe med sig, saa ville vi som Mænd, holde ved hinandens Hænder, beholde hinandens Hierter, nyde Venskabs Sodhed og Oprigtighed, og finde det igien i Evigheden. Vi ligne hinanden i meget; ikke i det udvortes allene; men i en vis Grund i Tænkemaade og Sindelav. Dette har grebet Leilighederne, og knyttet Venskabet. Jeg veed derfor, at det staaer og lever med os. Ærligere Ven har De ikke havt, og jeg ei heller. Neppes tælle vi vel begge et Par til. Alle øvrige staae i Trapper ned ad; nogle fuld kiendte, andre biende efter Leiligheder for at blive kiendte; thi Dag- og Lykke-Venner regner jeg end ikke for noget.

Jeg har nu ei seet min Ven i to fulde Aar. Gid jeg dog i det Aar, vi nu gaae ind i, maatte see Dem, maatte eie Dem blot 3 Timer. Skulle der dog ei dette Aar dertil være Haab? Naar min Ven kand see det, und mig det da. De veed ikke: dog De veed det, hvor det endog længe forud er mig en Glæde, en Roe, en Nydelse.

Men, Bedste Ven, hvilket Aar gaaer *Europa* over til! og hvilke store, sære Tildragelser forestaae! Maatte dog de forbundne Magter med fuld Kraft, Klogskab, Eenighed og Fyrrighed gaae los paa disse *Fanatiker*, onskabsfulde *Fanatiker*, som efter at have tændt den Ild, der fortærer deres eget Fædreeland, arbejder paa at antænde den allevegne! Maatte de dog ei lade sig slaae *en détail*! Maatte de ret føle forud, at *Enthousiasmen*, som Overbruger al Frankeriges Kraft, kand let stille 400,000 Mand i Marken, og at Kornmangelen selv forøger Soldaterne! Franske Vaabens Lykke er *Europæ* Forstyrrelse: kun *Hochstedt* og *Rameliers* kand bringe Forstand tilbage. Engelland, tænker jeg, brækker nu.

Frankerige i saadan Landkrig aabner for den Engelske Soemagt en herlig Leilighed. Sukker - Oerne kand nu blive frie, og Frankerige tabe disse vigtige Eiendomme. Hvad *Rusland* til Foraaret vil giøre for alle sine store Løfter, er jeg begierlig efter at see. Dog vi faae nok at see, nok at undre os over; maatte vi kun ei see for meget at gyse ved. *December* endes vel ei, at jo den græsseligste *Scene* har besudlet *Paris*, og kronet de mange Foregaaende, for at berede Skuepladsen endnu til flere.

Nu jeg legger Pennen bort, og i samme Grad føler Afskye, som jeg føler Kierlighed og Hoiagtelse i al sin Kraft ved at kalde mig

Deres Excellences

ærbødigste Tiener og oprigtigste Ven

O. Hoegh-Guldberg.

Aarhus d. 28 Dec. 1792.

Deres Excellence

Jeg kand vist ikke see den 28 Jan. nærme sig uden at sige Deres Excellence, hvad De desuden veed, at Undersaat kand ikke i hoiere Grad end jeg føle vor uskatteerlige Kronprintses fortreffelige Egenskaber, Omhu for det Hele, Iver for det sande Gode, Standhaftighed i Dyd, Utrettelighed i det eengang valgte Arbeide, og Beredvillighed til alt Got og Nyttigt: heller ikke kand nogen inderligere anbefale denne Bedste Herre til den gode Gud end jeg, ikke alleene mod denne Hans K. Hoiheds Fødselsdag, men dagligen. Gud styrke Hans Helbred, velsigne Hans Flid, Lyksaliggjøre Hans Folk, forlænge Hans Dage, og give Ham i Hans eget Huus daglig Glæde, og den Glæde at see den bedste og agtbareste Printsesse Hendes K. Høihed altid lykkelig,

altid saa vel at overvinde Sine Barselsenge, som denne Sidste, og Hendes K. H. den lille Printsesse at opvoxte til Velsignelse og at blive et levende Aftryk af al Sin hoie Frue Moders Dyd, Anstændighed og Klogskab. Dersom Deres Excellence træffer et ledigt Oieblik for denne vor Naadigste Herre, da ville De nævne disse mit hele Hiertes Onsker, og legge mig for Hans K. Høiheds Fodder.

Naar De saa Selv, Ædleste Ven, finder en Time for Sig, lad saa Deres Hierte befale Dem at tage Pennen, for at sige Deres ærligste Ven, at De leve vel, og nogenlunde fornoiet; at De tænke saaledes paa *Sander(um)gaard*, som man tænker paa et Alderdoms Sæde; og saaledes paa Deres Post, som man anseer en Plads, Gud satte paa, og alleene maae sette fra. Thi at bede Dem at fortælle mig, De elsker mig; og vil saa blive ved, det gjør jeg ikke; thi vel læser jeg dette altid med en frisk Fornøielse, men det veed jeg, tvivler jo ei om, og bliver ved at vide til min Dod. Min Kierlighed til Dem er mig Borgen for Deres til mig; og Deres hos Dem for min. Pantet er stort hos Kiendere, og disse bruge ei andet.

Ofte, saare ofte længes jeg efter at tale med min Ven, og forsikrer Dem, at jeg føler Savnet, og ligesaa ofte siger jeg mig, at da jeg saa inderlig vil Dem, hvor De er; og jeg selv vil saa gierne blive, hvor jeg er: saa er dog dette Onske et Hierte-Attraae, men ikke en Forstands Attraae, og da af samme Art som saa mange andre, vi have, og ville, og maae ikke ville. Ikke des mindre er det ofte, at jeg, Bedste Ven, vist higer efter at see Dem og sladre med Dem, og sært skulle det være, om min Aand ei i Dromme taler undertiden med Deres, helst siden dette Aars Begyndelse. Thi dette Aar forekommer mig at ville blive sær

mærkeligt for *Europa*, og derom ville jeg høre Deres langt koldere Tanker.

Disse Frantsoser ere min Afskye, fordi deres Grundsetninger, jeg meener dem, de følge, ere lige mod alle mine; og da de ere tillige min Frygt, saa afskyer jeg dem endnu meere. Hovederne for dem bruge dette mægtige Riges Formue, Kræfter og Folkemængde uden Skaansel med Herrevælde, uden Hensyn paa den Tilkommende Tid, uden Frygt for Ansvar, og aande ud tillige over dette hele forvildede Folk den skræksomme *Fanatisme*, hvis Kraft man ikke siden Korstogene og Mahomeds Tider har kiendt. Nationens hid-sige Indbildnings Kraft aabner den aldeles for disse Indtryk, og deres smidige Lemmer giøre dem til hurtige Soldater. Mangelen selv i Frankerige formeerer Armeerne, og sidste Aars Lykke har bragt dem deres Fiender nærmere og giør hver Fordeel nu farligere. Jeg er da, Kiereste Ven, bange for dem, meget bange for dem.

Skulle de være lykkelige nok til at overvinde den Magt, som nu settes mod dem, og der er den Osterrigske, Preussiske og Tydske Styrke: hvad bliver ikke da at frygte af disse *Fanatiker*, som prædiker for ved sig Frihed, det er Oprør, al Ordens Forstyrrelse, al lovlig Herredømmes Ophævelse, al Eiendoms Uvished, og endog ved formelige *Decreter* have opmuntret denne Frihed; og hvor de faae Overhaand, væbne den ringe Almue, som Mængden, imod de øvrige *Classer*, for at regiere den, og indføre det Franske Slaverie allevegne? Fra alle Kanter blive der Flygtlinge og Forjagne; og da dette Uvæsen dog ei kand staae og vil staae, saa legges Landene øde.

Det jeg nu er bange for, er, at disse Forstyrreere skal slaae *en detail*, og oprive een Hær efter en anden; at En-

gelland skal lade sig forsonø med Løfter om *Schelde*-Floden og Hollands Sikkerhed, og at de Franske skal faae frie Hænder til at bruge deres hele Magt mod de *Allierte*, da de siden vil finde god Leilighed til at føre *Patrioterne* med Triumph ind i Holland, og med mindre hindret Magt see Engelland under Oine, eller og finde Leilighed til der at stifte Uroe. Kongerne i *Spanien* og *Naples* røre sig vist ikke, naar Engelland lader sig besnakke: Kongen i *Sardinien* overlades da til sig selv; og ligger han under, saa er Kongen i *Naples* let siden omkastet, og Spanien og; thi hvad Magt ikke kand giøre, det kand de usle Friheds Løfter til de mange Sværmere og Bedaarede.

See der, Bedste Ven, min Uroe og Frygt. De veed nu, at dersom Engelland erklærer Krig, er jeg fornoiet. De veed nu, at jeg har elsket Landgræven af *Hessen* for hans kiække Modstand, og Fyrsten af *Hohentlohe* for hans ypperlige Forsvar ved *Trier*; at jeg bedroves over hver Fordeel, som disse *Fanatiker* faae; og at hver Seir over dem føles af mig som Menneskehedens. Jeg veed, at Frankerige maae, naar den har forbrugt og udtømmet sig, synke i Afmagt; men saadan Stat kand holde det længe, og imidlertid stifte noget uberegneligt Ondt. Lad os tænke, hvad de allerede have giørt, og hvorvidt de i to Maaneder kom.

Taledede jeg nu med min kolde Ven, saa ville De vist sige mig, at ei alt Ondt skeer, man venter; at jeg giør mig alt dette for farligt: at Frantsoserne vil finde *à qui parler*; at vi ere langt borte, og med de sidste at have noget at frygte. Og at høre dette af Dem, ville vist trykke lidt mine Syner tilbage. Dog med alt dette tilstaaer De mig, at 1793 lader til at blive et saare vigtigt Aar. For *Danemark* og dets Konge Huus, og for Dem og for mig være

det roligt og jævnt, og for *Europas* Vel lyksaligt! Det ønsker den, som er med den æmmeste Hoiagtelse

Deres Excellences

Ærbødigste Tiener og sande Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 26 Jan. 1793.

Deres Excellence.

Jeg skionner med en sand Erkiendelse paa min Vens Godhed, at De i en saa smertelig Tid for Dem¹⁾ har villet tage Pennen til mig, for at sige en Ven de saa kiere og naadige Helsener fra vores priisværdige Herre, som min hele Siel altid føler, og for at dele med mig en Sorg, vist ingen kand med Dem tage en oprigtigere Part i end jeg. Jeg lider med Dem, Ædle Ven, og smager et saa stort Savn for en om og folsom Fader, som saae sin Lyst og sit Haab dale bag ved hine mørke Dale. I Sandhed mit Hierte har sat sig i Deres Hiertes Sted, og min hele Siel ud i Deres hele Syns-Punkt. Alt hvad jeg i alle lignende Tilfælde har sagt mig selv, er altsammen indsluttet i dette Eene, som min Ven anfører: Hvad min Gud vil, det skee altid: Hans Villie er den bedste; og det ikke alleene fordi det er den kierligste og iegode, men og forli det er den viseste; den, som ikke ved Sin Villie befordrer et enkelt Vel alleene; et Vel i et lidet kort Henseende; men et fuldt Vel for os; et Vel taget i alt hvad vi ere, hvad vi blive, og hvad vi skal være. Jo bedre vi erkiende os selv for de Kortsynede og sande Tossier, vi ere, og jo rigtigere vi føle, at vi aldeles ikke kand beregne, lige saa lidet som styre, Tingenes

¹⁾ Bülow mistede sin eneste Datter i Febr. 1793.

Gang og de Følger paa Følger, som vi svømme i, fra nu af, og ud i Evighedens endeløse *Ocean*: jo klogere tie vi, legge Haanden paa Munden, og sige: Hans Villie er den bedste; og du vil jo ikke uden det Bedste. Overalt, min Kiereste Ven, Deres Lille veed De nu med yderste Vished at være hos Gud: De savne Hende; men Hun er jo, hvor det er meget bedre end hos Dem, hvor Opdragelsen er langt anderledes god og sikker, hvor hendes Lykke er gjort, og gjort vel og med Vished, hvor Hun ikke er borte, men kun i det bedste Huus hensat for Dem, hvor De om saare kort Tid (thi 20-30-40 Aar til, hvad er det?) skal finde Hende, tages imod af Hende, see Hende som en virkelig Engel, og da leve stedse med Hende. Overvei dette, Ædle Kiere Ven, og De skal være rolig, hvilende, fornøiet. Derom er min Bon for Dem, og til Dem; og jeg tør love mig selv, at den hos den Forstand og dette af vor allerhelligste Religion giennemtrængte Hierte bliver bønhørt.

Men under disse saa naturlige som smertende, Følelser har De og skullet have det skammelige Opløb¹⁾ i Kiøbenhavn, og den Uroe, Ærgrelse og Bekymring, som jeg selv har følt, at slig Larm forvolder. Det svier i mig for den gode, velsindede, ypperlige Herre, som skal have disse biddende Uangenemheder, og for Dem, Bedste Excellence, som saa naturligen lider med, og lider, fordi Han bedroves. Klogt var det, at Herren selv taledes til Tømmermændene, jeg er vis paa, at dette har holdt disse Folk rolige den fortrædelige Fastelavns Mandag. Overalt er slige støiende Sammenløb hverken usedvanlige i Kiøbenhavn, heller andre store Stæder: heller ikke enten forbausede eller bekymrede de mig, naar ikke det forreste 18 *Seculi* liderlige Ende forbandt alle

¹⁾ Posthuusfeiden 2 Febr. 1793.

Regieringer til at hindre dem, forekomme dem, og alvorligen straffe dem, som foranledige dem efter den strengeste Retferdighed. Thi blive slige Opløb lidt hyppige, kand saa let i denne Selvraadigheds skiændige Tid de vilde, *fanatiske*, æresyge, Rollebegierlige Hoveder ympe i dem, hvad ellers blev ugiørligt. Min Erfaring lærde mig, at Godhed, skarp Retferdighed, og klog Forebyggelse, ja Stoppelse af Kilderne blive sande Midler; Eftergivenhed og Skaansel derimod saare tvetydige. Hold mig bedste Ven, disse Tanker tilgode. Jeg veed med Vished, at de ere overflodige: men jeg elsker saa hoit Fædreneland, Regiering, Kongens Huus og den allerværdigste Kronprints, at mit hele Hierte er i Bevægelse, naar jeg langt fra blot seer en liden Skye trække op. Dog Gud skal adsprede baade de Smaae og de Store, og bevare os fra dette Onde! Hvad jeg skriver, er kun til Dem; og det er tungt, naar man skriver til en Ven, ei at lade Hiertet tale.

Men, Kiereste Ven, hvilket Aar ere vi traadne ind i! Den 21 Jan. hvilken gyselig Dag, hvilken Mords, hvilken Skiændsels Dag! En Nations *Repræsenter* domme en Konge fra Livet, og henrette ham uden at være berettigede dertil, uden at have Grund derfor, uden at have Aarsag dertil! Dette er skeet! Men hvad forestaae(r) disse Mordere, dette med saa meget Blod og saamegen Vold besudlede Folk, dette allerede i noverseeelige Ulykker nedsynkede Rige? De have nu Krig med hele Naboskabet til Lands og Vands, eller vel snart faaer den. Og med alt dette er jeg bange for dette Aar, Tildragelserne dette Aar, Følgerne af dette Aar. De onde, mordiske og æreløse Styrere, ubekymrede om Eftertiden og Frankeriges følgende dødelige Mathed, væbne nu alt, vove nu alt, anvende nu alt, og Frankerige

kand endnu et Aar eller to væbne gyseligt, anvende grueligen. En Rasende synker vist omsider ned i en dødelig Mathed, men forinden ere hans Kræfter forfærdelige, fordi hverken Klogskab eller Hensigt paa Følger styre dem. Ikke anderledes skuer jeg de Franske. O! maatte de Hære, som nu samles mod dem, o maatte de med Mod staae, og med den fineste Viisdom fores, og med fuld Eenighed stiles paa allerbedste Maade mod disse Menneskelighedens, Selskabelighedens, Sikkerhedens, Rolighedens, Ordenens og al Religions Fiender! Maatte de ei lade sig *en detail* slaae! Starterne sig ikke *en detail* ofre! Maatte Oinene gaae op paa de mange i *Europa* forblindede! maatte de see, at disse Forstyrreere væbne de underste *Classer* mod de Hoiere, for at regiere alt, undertræde alt, oprette et Monarkie af alt! Kiereste Ven, min Glæde vil blive stor, om denne Sommer kunde give os et *Hochsted* og *Ramelies*: thi for bliver Frantsosen ei klog, for Frankerige ei reddet, forend en *panisk* Frygt afløser Frihedens *fanatisme*.

Nu vi ere paa Skibet, og, Gud være lovet, kun Tilskuere! Vi faae at see, hvad Beslutningerne ere her oven fra: jeg staaer paa Udkik, og seer begierlig efter, hvorhen vel Verdens store Styrer vil. Alt er sært, besynderligt, uden for det Sedvanlige. Der er noget, som skal blive til; men vist ikke, hvad [ikke] disse rasende Mennesker og deres Venner vente. Men dette er og det Eeneste, jeg veed; og det skal Tiden vise. Hele Verdens Historie har lært mig dette; men den har og lært mig, at ingen Dødelig kand skionne enten naar, eller hvorledes.

Nu Herren vaage over os! velsigne min Ven, styrke Deres værdige Forset at blive ved at tiene Kronprintsen og Landet, og glæde Dem for Sorg! Dette er dens bestan-

dige Onske, som er af et heelt Hierte Deres Excellences
ærbødigste og troeste Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 15 Febr. 1793.

Inderlig Tak for Deeltagelsen i mit N. T. Anmærkningerne have voldt Opsettelsen. D. 25 Febr. gaaer den første Sending af til *Gyldendall*, som jeg og i Dag skriver til. Endnu eengang Tak, Værdigste Excellence!

Deres Excellence

Da jeg elsker Deres Excellence, som jeg bør, og er elsket af Dem, som jeg veed: saa længes jeg inderlig efter et Brev fra Dem, for at erfare af Dem Selv, hvorledes De nu lever, og om min ædle Ven har til Beroligelse og Sinds Hvile smagt Kraften af de Grundsetninger, som vi begge bekiende, ære og følge. Jeg er glad, naar jeg veed dette; og en Ven vil De glæde, saasnart De finder dertil en Time. Gid De kunne, Kiere Ven!

Deres Excellences Erindring om mit Nye Testamente frygtede jeg at faae nok engang, brækkede derfor overtvers, satte al Betænkelighed tilside, sendte *Manuscript*, og har alt seet det Første Prove - Ark. Med Guds Hielp skal nu Pressen for min Skyld ei standse; og dersom *Gyldendall* kand, det han troer, fra to Presser ugentlig levere 4 Ark, saa kunne det Hele dog være færdigt mod Aarets Ende. For dette bør jeg giøre min Ven Rede, da De har villet tage en saa væsentlig Deel i dette Værks Befordring til Lyset, at det uden Dem og Deres hos mig veiende Venskab havde til de Sex Aar, hvori det er blevet til, endnu maaskee biet andre Sex, og da maaskee aldrig seet Dagen. Men!

men maatte det nu og, om De saae det, og naar De engang seer det, være heldigt nok, Bedste Ven, at foles af Dem saadant, at De, uden Hensigt til Venskab, kunde domme, at det dog har været Deres Ønske, og min Umage værdt! Mænd af Deres rensede Smag, opklarede Forstand og sand Guds frygt ere mig Dommere langt agtbarere end de fleste Lærde, som henge i Ord og Taalemaader, og berove sig selv Fornemmelsen af det Hele.

Naar min Ven engang ved Guds Anviisning ombytter Hoffet mod *Sanderup* - Gaard, da ville jeg, at dette Deres Vens Arbeide, endog naar han længe ei er meer her, maatte glæde Dem, skattes af Dem, og minde Dem om den, der bestandig elskede og elskedes. Mig har det i disse Aar glædet og roet mange Timer; thi den, som ei er til Hove, ikke spiller Kort, ikke bivaaner Aften-Selskaber, bortsnakker den mindst muelige Tid, og spilder ikke paa Besøg 14 Dage noget Aar, har dagligen, Embede og alt besørget, i det mindste Tre Timer tilovers, og saaledes 1000 Timer om Aaret til sin Tieneste. Min Ven finder Regningen rigtig, og den er det for hver den, som lever i Provintsen, og hvis Alder og Mod har beredet ham den Frihed at raade for sin Leve - Art og Selskabeligheds - Maade. Fra første Ungdom af har jeg vant mig til at regne noie med Tiden, og bruge hvert Oieblik; og denne Vane er nu blevet en Natur og en physisk Grund til et muntert Hierte.

Frantsoserne har dog, Bedste Ven, i de sidste 6 Maa- neder ofte prøvet at forstyrre mig den. Den 21 Jan. har jeg havt Ondt ved at faae fra Tankerne; og *Dumouriez* Indfald i Holland gav rig Anledning til Frygt. Men den 1 *Martii* og følgende Dage¹⁾ have givet en behagelig Mod-

¹⁾ Den 1ste Marts 1793 leveredes i Nærheden af Aachen den første af de heldige Træfninger, hvorved Østerrigerne erobrede det i 1792 tabte Belgien tilbage fra Franskmændene.

vægt, aabnet en nye Udsigt for Haabet, og spidset nu min og alles Nysgierrighed, paa hvad de følgende Poster vil fortælle.

Min Ven har ofte været plaget med at læse mine Tanker over disse Franske Foretagender, som fra først af har været for mig, der saa elsker at grunde mine Domme paa Erfaringer, et Vilderede af *theorie* og *passioner*. Altid vidste jeg, at denne politiske Metaphysik vilde føde Frankerige en rig Yngel af Ulykker; men hvo skulde have troet, at dette havde skeet saa hastigen, saa hyppigen og af alle muelige Arter? hvo tænkt, at og fremmede Folkeslag skulde rundt om have deraf faaet saadan Svie? hvo formodet, at disse *Demagoger*, belæssede inden til med Uordener i alle Statens Dele, skulde have villet bebyrde sig med Krige til alle Sider, og selv opirre mægtige Folk til at ruste sig, ja ved Krigs-Erklæringer udfordre dem, imedens de endnu betænkte sig? Verden har i vor Tid faaet Optrin af en Art, man vist aldrig har havt: en Skole er aabnet for mig saa lærerig, som ingen før. Jo særere alt er, jo mindre gietter jeg, og jo meere skuer jeg paa alt Nærværende og spaaer ikke om det Tilkommende. *Dumouriez*, og *Custines* seer jeg gierne slagne, og Frantsoserne trængt tilbage til deres Grændser. Nu intet Onske meere, uden dette, at den sunde Deel af Folket maatte faae Overhaand i Landet, og være heldige nok til at redde Levningerne af denne for *Europa* altid vigtige Stats Velfærd.

Endnu een Tanke: Verden har aldrig havt Lige til de Franske *Scener* samlede tagne, fordi Verden har aldrig havt en Opklaring som vor Tids saa udbredt, saa indbildsk, saa stolt, saa dumdrstig. Derfra er baade Anlæg og Udforsel. Frugterne ere Træet værdige. Nu ikke et Ord meere, uden dette eene, at min Ven vil stedse elske den,

som er med den inderligste Høiagtelse og det ommeste
Venskab

Deres Excellences

ærbodigste Tiener og oprigtigste Ven

Aarhus d. 26 Mart. 1793.

O. Høegh-Guldberg.

Deres Excellence,

Jeg er saare glad, naar Deres Excellence har den Kierlighed imod Deres Ven at være som den redelige *Debitor*, der til rette Tid betaler sine Renter, og at ligne mig, som med en priselig Nøiagtighed har til den fattige *Biering* besørget den Naadigste Gave betalt, og til Beviis vedlægger herved Qvitteringen.

Min Glæde, Kiereste Ven, er stor, at De, hvilket jeg haabede, hviler i Guds Villie, seer med Tilfredshed Deres Elskte *Friderica* under den bedste Opdragelse paa det sikkerste Sted, og venter at finde hende engang langt bedre forsørget, end enten De eller jeg nogensinde skulde vide at kunne.

Min Ven elsker *Botaniken* og Naturhistorien, og ønsker at see den udbrede sig hos os, ja har derfor, hvilket jeg høist bifalder, udsat en *præmie* i den Hensigt at udbringe for Almuen en *botanisk Catechismus*¹⁾. Jeg priser dette, og hver lignende Forsøg og hver saaledes til almindelig Nytte stilende Velgierning. Min Vens *præmie* er derfor og i mine Øine ypperlig, tienlig og til almindelig Bedste veiledende; thi saadan Anførsel behøves, og kand, naar den bliver tydelig, have megen Nytte.

I øvrigt var fordum mit Ønske, at de gode Natur-Historiker vilde lære at lade engang være at troe, at de nytte Verden ved at opdage uophorlig nye og nye Arter i

¹⁾ 100 Rdl. for den bedste Besvarelse, 30 for den næstbedste. (Berlingske Tidende for 1793 No. 9 p. 142).

de forskjellige Natur-Riger, beskrive disse med deres *Varieteter*, og saaledes formeere Naturens store Ordbog eller *Dictionnaire*. Naar en Stat efter sin Størrelse lønner Een eller To af disse Ordbogs Forfattere og passer paa, at De virkeligen forøge Registeret: Saa har jeg troet, at hermed var gjort alt, hvad burde skee i denne Hensigt; thi for blot Pral eller for dette blotte Videnskabelige burde, troede jeg, ikke meere skee. Langt anderledes var det, om disse Naturkyndige vilde styre deres Flid, deres Undersøgelse aldeles hen paa det Nyttige, og arbeide paa at udfinde i alle Natur-Rigets Dele noget Nyt got, noget Nyt bedre for *oeconomie*, for *Medicin*, for *fabriker* og for hvad det end kunde være. En eeneste nye Urt saaledes opfundet, saaledes undersøgt, saaledes anvendt, er mig tusende Gange meere værd end tusende *Linnéiske* eller *Valeriske*¹⁾ Beskrivelser. Den *Viborg*²⁾ derfor, som nu er i *Fridericia* og ved Klæde-*Manufacturet*, var mig kier og blev kraftig understøttet, fordi han som *Chymicus* opfandt mig nogle nye Farver³⁾. De andre agtede jeg ikke, fordi de tilhobe vare kun Ordbeskrivere; og dette vil de saa gierne alleene være. En Etatsraad Holt⁴⁾, nu død, var i *Mineral*-Riget mig usigelig kier, fordi han gik lige løs paa det Nyttige. See der Bedste Ven, min *theorie*! De seer da og tillige, hvorfor endeel af disse Videnskabs Mænd ikke syntes vel om mig; men jeg kunde nu ei tænke anderledes. En af dem, som endog De har nævnet mig, lovede jeg, da han kom Hiem, al min Fortale. dersom han blot ville med de Urter, som vil groe

1) J. G. Wallerius anset svensk Chemiker og Mineralog † 1785.

2) Nicolai Christian Viborg Direktør for Klædemanufakturerne f. 1747 † 1801.

3) Efterretning om en ny Tinopløsning til Skarlag i Farveriet [1779].

4) Andreas Holt Deputeret i Bergverksdirectoriets † 1784.

paa Sandbakker, beplante mig en Sandbakke, som jeg anviste ham. Men han ansaae det langt under sig. Vi ere vist i alt dette langt tilbage. Jeg bød en anden endog kraftigste Hielp, naar han vilde bereise blot vore egne Lande og de allernærmeste Naboers, for at udfritte og optegne nøiagtigen alle Huus - Raad og Konstgreb i *Medicinen*, i Farverie, i Agerdyrkning etc. Men dette var under en Videnskabs Mand: og intet var dog vigtigere og herligere. Thi her gik man lige til Nytten, til Erfaringen, til det, som siden kand hielpes og udføres til det Almindeliges Bedste.

Tak, Bedste Ven, for den *Medaille*, som De tiltænker mig¹⁾. Opfindelsen kand ei være skjønnere, og de to Linier under hver af Herskaberne ere ligesaa passende, som de ere sande, og næst Guds Hielp stedse blive det. Den vil være mig kier fra Dem, og om disse inderlig Elskte Hoie To.

Min Søns *Comoedie*²⁾ behager mig, blot fordi den har behaget H. K. H. Kronprintsen og Dem. Hoved har han: hans Sæder ere endnu reene: *Theater*-Folket har jeg varet ham for, og hans egentlige Videnskaber beder jeg ham at fuldfore. Lad Deres Yndest være for ham, som en Straale af Deres Venskab for Faderen.

Min Ædleste Ven har da seet Begyndelsen af min Oversættelse og bifaldt den. *Gyllendall* har jeg bedet at lade Dem faae den, som den efterhaanden bliver færdig. Dette er nu et *Privilegium exclusivum* for Deres Excellence,

¹⁾ Herved menes vistnok en Medaille, der af •Repræsentanterne for et Interessantskab• blev slaaet til Forherligelse af Kronprindsesse Marie Sophie Frederikkes Nedkomst 19de Nov. 1792 med den i Oktbr. 1793 afdøde Prindsesse Marie Louise. De Taler, der af Generalprocureur Chr. Colbjørnsen bleve holdte til de kongelige Personer ved denne Medailles Overgivelse, staae i Minerva for Mai 1793.

²⁾ F. Høegh-Guldbergs •Lise og Peter•, see om dette Stykke N. M. Petersens Bidrag etc. S. V, 2, 459.

og jeg er vis paa, at intet Menneske faaer den at see hos Dem. Dette Arbeide er aldeles Deres; thi uden Deres Opmuntring og gieldende Ønske kunne den endnu længe have hensovet hos mig. Alle vil dette Værk ikke behage; thi deels er dette umueligt, deels er jeg ligesaa lidet i *Theologie*, som i Politik, eenig med en stor Deel af vor Tids Lærde; men for disse Mennesker har jeg ei skrevet, og har ikke den mindste Agtelse; de ere mig alt for lette.

De Franske Sager have nu faaet, ved *Dumouriez* faaet en ligesaa sær, som uventet Vending. Han er ikke min Helt, og har ikke været det; thi det *Rolandske* Partie, hvortil han horer, er ligesaa sundt som det andet: Forskiellen er den samme, som imellem klog Ondskab og gal Ondskab. Gud lade dette nye Optrin udfalde til Fred og Menneskelighedens Bedste! Min Siel er idel Nysgierrighed. Under alt dette er mit Haab, at endog dette synderlige Optog forsikrer os vor Fred.

Nu, Bedste Ven, jeg omarmer Dem, og forsikrer, at De eier vist Ingen, som er med ømmere og større Hoiagtelse

Deres Excellences

ærbødige Tiener og tro Ven

Aarh. d. 18 Apr. 1793.

O. H. Guldberg.

P. S. Der ere To Tienester ledige; en Havne *Controlleur*-Tieneste i Kiøbenhavn og en *Controlleur*-Tieneste i *Helsingör*. Den stakkels *Rhode*¹⁾, der er *Controlleur* ved Porten med en usel Gage, søger en af disse. Deres Excellence har lovet os Deres gode Understøttelse for ham. Er det mueligt, Bedste Ven, da ville De for vores Skyld see, om her ei kunde blive Redning. Hvor gierne er jeg i Deres Giæld, jeg som nodig vil være i Andres.

¹⁾ Jævnlig omtalt i det Foregaaende, f. Ex. S. 280 og 300.

Deres Excellence,

Mai-Maaned maae ikke komme til Ende, og jeg staae tilbage med den Gield, jeg skylder Deres Excellence, og min Ædle og Faste Ven er saa god at ville have betalt. Thi lad end være, at jeg sielden kand have noget at skrive, der er værdt at læse: saa veed jeg dog, at, om jeg kun skriver, hvor høit jeg ærer og elsker Dem, og hvor inderlige Ønsker, jeg gjør for Dem, for Deres Helbred, for Deres Liv, for Deres Varighed paa den Post, Gud har sat Dem, og hvor De har været saa vel, og endnu (ogsaa det veed jeg) er saa vel; at om jeg endog kun skriver dette, læses det med Fornøielse, ligesom endog, naar jeg forsikrer, at jeg altid veed, altid er overbeviist om, at jeg er for Dem stedse den samme, en kier og elsket Ven, Det er, Kiereste Ven, sødt at vide dette, at troe dette om hinanden, skiont man endog i lange Tider ei seer hinanden.

Ogsaa glæder det mig indelig, at høre af et nu almindeligt Rygte, at Hendes K. H. Kronprintsessen er frugtsommelig. Den hiertelige Deel, jeg af Tilboielighed lige saa meget som af Pligt tager i alt, hvad denne Priisværdige Printsesse og vores aldrig nok ærede Kronprints angaaer, fylder min Siel med de redeligste og bestandigste Ønsker for Velsignelse her, og Velsignelse i Alt, hvad disse Høieste Personer vedkommer baade i Deres eget Huus og i Staten. Deres Vel og Alles vores Vel er saa fast sammenknyttet, at vi ere lykkelige med Dem. Jeg formoder, at denne hoie Frugtsommelighed, vel og *Europas* kritiske Tilstand ere Medaarsager, at vi i vore Egne ikke see i Aar, hvad jeg længdes efter, sandelig længdes efter, vor dyrebare Kronprints, som jeg nu i Tre Aar anden Gang ei faaer at see: Dem da ei heller, Værdigste Ven, som jeg saa gierne saa, saa gierne taledede med een eneste Time. Dog hvad ei er

at ændre, faaer man lade blive: Pennen maae da, som den kand, opfylde Savnet; vist fattig nok; men opfylde Savnet maae den.

Jeg faaer at see, min Ven veed det, om faa Dage H. K. H. Arveprintsen med Gemahlinde: At dette Besøg er mig kiert, vil Deres eget Hierte sige Dem meere end fuldkommen; thi Deres Hierte kand føle, hvad det er for mig, efter Ste Aar at see igien min Elskede og Faste Herre, jeg fra Ellefte Aar i 20 Aar daglig saae. Ogsaa veed jeg, saa vist som jeg veed noget, at Printsens skatter og ærer Dem. Naar Vind og Veir foier over Beltet, bliver De hos os i To Dage; ellers vil den Eene kortes hos os; thi den 1 Jun. gaaer man igien fra Aarhus. Det vil meget komme an paa got Veir, hvorledes det vil blive os mueligt at fornøie.

Under *Europæ* Jordskælve staaer vort Fædreland trygt, nyder sin Roe, og synes mig endnu at kunne regue paa at beholde den. I Sandhed min Ven skrev med Rette eengang: Fred nærer; Krig fortærer: Jeg begriber, hvad der horer til, og har hort til, under denne alle Magters Foreening imod det rasende Frankerige, at styre og lede saa, at vi have kunnet beholde Fred. Dette Konststykke seer jeg paa med Forundring, men og med en inderlig Taknemmelighed til vor gode og fortreffige Kronprints. Dette Gode, denne Lyksalighed er da vor Deel, og Gud bevare os den fremdeles! Der spilles et hoit Spil i *Europa*, og det endelige Udfald seer intet Øie endnu. Polens Skiebne er gyseligt fra Monarkernes Side, ligesom Frankeriges fra de afskyelige *Democraters*. Hint Land er blevet nu et Bytte for dets *Republicanisme*: og dette prægtige Rige i sine *finantser*, *manufacturer* og indvortes Sammenhæng ødelagt for dets *Republicanisme*: een Aarsag har ved saare forskellige Redskaber havt paa begge Steder lige Virkning til at giøre Ulykke,

og svække det Hele. Forskiellen er alleene, at Polen er adsplittet; Frankerige henger endnu sammen; Polens Skiebne veed man; Frankeriges veed Gud: i Polen troer jeg, *que le gros de la nation gagne au change*, og at de faa *Magnater* alleene tabe; i Frankerige derimod er Tabet og Ulykken, hvordan det end gaaer, for den hele *Masse*.

Der er endnu meget, over al Maade meget, tilbage i mine Tanker, førend de foreente Magter komme til at give Frankerige Love, medmindre indvortes *Rebellion* kunde vinde Styrke. Men saalænge som disse *Democrater* endnu staae, og *Nationens fanatisme* endnu usvækket varer, da er den Kiede af Fæstninger, som omgiver Frankerige en rædsom Formuur, og *Europas* Rolighed ei forsikret mod den fordømmelige *Democratiske* Aand, som saa hersker i Hovedstæderne, saa taales, saa fænger Ungdommen, saa lurur paa Staternes Roe. Min Ven veed, hvorledes jeg i denne Sag har tænkt og tænker. Frankeriges Ulykker, saa synlige, saa haandgribelige, *curere* jo ikke endnu; Dette Rige maae, troer jeg, i Bund og Grund forstyrres, førend disse *Fanatiker* i *Europa* kand see. Gud forbarme sig over det Menneskelige Kion, og standse dette Onde, hvilket jeg aldrig uden med Rædsel tænker paa, fordi det groer af Forblindelse og den for mig altid skræksomme *Fanatisme*.

Deres Excellence vilde holde mig, som saa ofte tilforn, disse Linier tilgode, og endnu tillade mig, som til en Ven, en fortrolig og ærlig Ven, at bede om et reent Raad i et for mig lige saa ubehageligt, som tvivlsomt, Tilfælde. For to Dage siden allerførst hørde jeg af en Reisende Hændelseviis, at min vittige Son¹⁾ havde ikke alleene af Hofmar-

¹⁾ Frederik Høegh-Guldberg (om hvem jfr. S. 411) havde den 31te Januar 1793 faaet sit Syngestykke *Lise og Peter* opført første Gang paa det kongelige Theater.

skalken¹⁾ forlangt, men og uanstændigen forlangt Betaling for sin *Comædie*. Det første har eklet mig, og det Sidste indærgret mig. Min Ven veed, at jeg skriver Sandhed. Nu vilde jeg have Pengene betalt tilbage til *Theatre - Cassen*. Kand dette skee? og kand det ikke, hvorledes skal jeg da blive af med dem, disse mig afskyelige Penge? og hvorledes kand jeg undskylde, og faae udslettet denne vor smukke Tids *Etourderie*?

Som Ven, spørger jeg min Ven om en Sag, der angaaer min Søn; og De vil vist heri give mig det til alle Omstændigheder passende Raad. Min Søn kommer i Sommer hiem at besøge mig, saa tales han og jeg ved; thi saa længe lader jeg mig ei mærke for ham, at jeg herom er bleven uforvarende underrettet. Bedste Ven, i Deres Skiød har jeg nu nedlagt denne min Ærgrelse: Deres Raad er jeg vis paa, og heelt følger jeg det. Gud velsigne og bevare Dem! Jeg er med et sandt Hierte

Deres Excellences

ærbodigste Tiener og tro Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarhuus d. 21 Mai 1793.

Brev fra Fr. Høegh-Guldberg til Johan v. Bülow²⁾.

Deres Excellence

Den udmærkede Godhed og Blidhed, med hvilken Deres Excellence i Gaar anhørte mig, giver mig allene Mod til at anbefale Dem min Sag. Hermed følger en Kopic af det Brev,

¹⁾ Grev F. A. C. Ahlefeldt, Hofmarskal hos Christian VII var 1792 bleven sat i Spidsen for det kongelige Theater. Om den Strid, han i Anledning af Syngestykket *Lise og Peter* havde med Fr. Guldberg, se Overskou: Den danske Skueplads, 3die Del S. 541. f. (Kjøbenhavn 1860).

²⁾ Dette og det følgende Brev findes vedlagte Brevet af 21. Mai 1793.

Grev *Ahlefeldt* i Dag fra mig har faaet. Jeg har forandret, hvad Deres Excellence saa viist bød mig forandre. Maatte jeg nu have opnaaet den rigtige Middelvej!

Jeg klager ikke over Grev *Ahlefeldt*; thi jeg klager ikke over noget Menneske, da jeg selv er ung, og, som ung, kan og maae fejle i meget. Jeg anbefaler kun min Sag til Deres Excellences viise Forsorg og Forestilling til Danmarks Friderik, en Herre, som, i hvad end mine Fjender, om jeg har nogle slige, maatte ville paadigte mig, mit heele Liv skal være opofret. Min Begjæring, og — tør jeg sige det — Paastand er 400 Rdr. for mit Stykke, og mine Grunde behage Deres Excellence at see af Indlagte. Jeg begjærer ogsaa fri Entree paa Parterret for Fremtiden, og mine Grunde haaber jeg ikke kan modbeviises. Hvad Hans Kongelige Højhed, Kronprindsen bestemmer i denne Sag, skal være min Lov, som jeg med Glæde skal lyde. Hvorfor jeg ønsker Penge har jeg taget mig den Frihed at sige Deres Excellence, som jeg skylder al min Tillid. Wedel¹⁾, min Medarbejder, være ogsaa Deres Excellence anbefalet paa det bedste! Rolig, fuldkommen roelig kan jeg nu gaae det, efter syv Ugers Ophold, afgjørende Øjeblik i Møde. Var det mueligt, at Grev *Ahlefeldt* ej fik at vide, hvad jeg i denne Sag har gjort, skjøndt været nødt til at gjøre, var det mig yderst vigtigt. Vel frygter jeg ikke, naar jeg handler efter Overbeviisning rigtigt; men, faaer han det at vide, er jeg naturligviis udelukt fra Theatret, og Stykkers Antagelse i Fremtiden. Alt være Deres Excellences viise Omsorg fortroet.

underdanigst

Kjøb. d. 19 Martii 1793.

Guldberg.

Brev fra Fr. Hoegh-Guldberg til Hofmarskalk Grev F. A. C. Ahlefeldt.

Deres Højvelbaarenhed,

Hr. Greve!

Hvad Wedel angaaer, da troer han, at, da han har havt lige Deel af Arbejd som jeg, han ogsaa, som jeg bør betales

¹⁾ Søren Wedel, Regimentsquarttermester, havde skrevet Musiken til «Lise og Peter».

Jeg troer, at jeg ikke kan modtage ringere, end 400 Rdr., og at jeg før maae forære mit Stykke til det Kongelige Theater, end lade mig det betale mindre. At Deres Højvelbaarenhed ikke skal troe, jeg handler blindt hen, uden Aarsag, saa tillade De mig, at anføre følgende Grunde:

1. Hejberg har faaet 400 Rdr. for Indtoget¹⁾. Og, da han i egne Hænder har faaet dem, og det er bekjendt, at Schultz, som Kapelmester, intel faaer, saa kan man, ej uden Aarsag, formode, at disse 400 Rdr. ogsaa virkelig vare til ham allene.

2. Alle Digtere, som hidtil have arbejdet, endog kun simple Prologer, for nogen Fest, Kongehuset vedkommende, have aldrig gaaet ubelønnede fra sit Arbejd.

3. Da mit Stykke blev bestemt til at opfores Kongens Fødselsfest, maatte jeg først udslette de Tanker, som Følelsen over Negernes Frigivelse, hvorom min Lise og Peter handlede, havde betroet Papiret; thi Deres Højvelbaarenhed sagde mig, at Kronprindsen ikke elskede, selv at høre sin, dog saa fortjente, Roes. Dernæst maatte jeg gjøre adskillige Forandringer endnu, for at gjøre Stykket passende til den Dag. Men, alt dette krævede Tid, Umag og, en Dagen selv passende Flid.

Kan det nu bevises, at mit Stykke, og mine Følelser snarere have vanhædret, end hædret, Kongen, saa giver jeg efter for alt; men — jeg haaber, dette turde blive vanskeligt!

Med 400 Rdr. er jeg aldeles fornøjet, og jeg er vis paa, at, naar Deres Højvelbaarenhed forestiller, som De har lovet, Kronprindsen min Sag, og mine Grunde, vil han vist ikke, at jeg skal savne de Fordeele, som ere faldne i alle andres Lod.

Jeg tør da paa Torsdag, som Deres Højvelbaarenhed ogsaa har lovet, vente Udfaldet paa denne Sag. De forestille den saa vel, som De kan, saa vil Udfaldet ogsaa blive glædeligt!

Fri Entrée paa Parterret tør jeg vel ogsaa vente for Fremtiden; da deels alle andre, som have været i samme Omstændighed som jeg, have faaet den, endog *Thaarup*, hvis Høstgilde var kuns i een Akt; deels Deres Højvelbaarenhed vist selv vil finde det ubilligt, at den, der har Anlæg til at skrive for Thea-

¹⁾ P. A. Heibergs Syngestykke «Indtoget» blev første Gang opført 26de Febr. 1793.

tret, skal paa sin Regning udklække og uddykke dette Anlæg, der dog er og bliver Theatrets egen Fordeel. Den Kongelige Instrux siger og byder det ogsaa derfor selv.

Saaledes vise nu Deres Højvelbaarenhed, efter gunstigt Lofte, Sagen frem i sit eene rette Lys!

ærbødigst
Guldberg

Kjøb. d. 19 Mart 1793.

Til

S. T. Deres Højvelbaarenhed, Hr. Greve *Ahlefeldt*.

Deres Excellence

Kiert var det mig, at faae et Brev fra en Ven af den ædle Værd, skrevet endog under en slem Hovedpine, men kiert var det mig ikke, at Deres Excellence, med Smerte for Dem Selv, vilde glæde mig; og endnu ubehageligere er det, at man veed en kier Ven at være syg, og veed kun dette, og veed ikke at faae at vide, om det er bedre. Blandt andre Fraværelsens Ubehageligheder er og denne, ikke at kunne spørge til en elsket Ven; dog Gud sparer de Mange Dem, og deriblant mig, for hvis Hierte De er, min Elskeligste, saa dyrebar. De veed dette: De troer dette; og nu nu ei meere derom.

Inderlig Tak for den smukke *Medaille* i Præg og *Idée*¹⁾, som er mig kier for sin Gienstand, og kier for den Haand, jeg eier den af. Jeg føler meget ved at see den og have den. Inderlig Tak og for den Venskabsfulde Raadførelse i en mig saare ubehagelig Ungdoms Overilelse af min Son; Overilelse fra alle Sider. Jeg føler og følede, at Giort staaer ei til at ændre, og at bedre Udvei kand ei udtænkes end den, som

¹⁾ Om denne *Medaille* jfr. Side 411.

Deres Excellence saa vel og klogeligen har opgivet mig. Jeg følger den, og skal see den jo før, jo hellere, iværksat; men Dem, Ædle Ven, skylder jeg derfor min Siels bedste Tak.

Deres K. Høiheder¹⁾ havde paa Beltet d. 28 en haard Overfart af 7 Timer, Modvind, haardt Veir og Kulde. Den 29 Kl. 2¹/₂ ankom De til *Palaiet* i *Horsens*, spiste til Middag, og toge derfra 5¹/₂. Til *Aarhus* kom De Kl. 9³/₄, og saae slet ingen samme Aften. D. 30 og 31 var Veiret stedse koldt, haglede, sneede, fros om Nætterne og tilsidst gav d. 31 en stærk, frugtbargiørende Regn. Men Veiret forstyrrede Fornøielserne uden for. Den 30 da et Bal paa Raadstuen af *militaire* og *civile*, som Herskabet bivaanede fra Kl. 6 til 10. Den 31 besøgte De *Baron Güldencrones Mosgaard*²⁾, og modtog en *Collation*. Kl. 9 kom De derfra, og saae en *Illumination*, der var, at jeg selv skal sige, ret smuk i min *Allée* i Haven. Den 1 Juni Kl. 10 var De fra *Aarhus*, kom Kl. 2¹/₂ til *Palaiet* i *Horsens*, og tog derfra lidt over Kl. 6, da Hans K. H. alleene saae Skolen, Kirken og Havnen, ligesom Han og saae tilforn *les environs d'Aarhus* og Domkirken. Til *Weile* kom Herskabet Kl. 10. At tale min Ven om Æden, Drikken, *Cour*-machen etc. er ei Umagen værdt. Min Vens Ærbødighed for denne Gode Prints har jeg strax anmeldt, og faaet fra ham den udtrykkelige Befaling at forsikre Dem om hans ubrødelige Venskab og Høiagtelse. Deres Excellence staaer høit hos Ham: Deres fulde Værd erkiender Han, og gjør Dem heel Ret. Saa kiert som dette var mig, saa var her dog intet, slet intet, der var mig uventet; thi jeg har længe vidst det.

¹⁾ Arveprinds Frederik og Arveprindsesse Sophie Frederikke.

²⁾ F. J. C. Baron v. Güldencrone til Wilhelmsborg, Marselisborg og Mosgaard f. 1763, død 1824 som Geheimeconferensraad.

Men det som inderlig glædede mig, var, at H. K. H. talede om H. K. H. Kronprintsen med megen Deeltagelse og sand Hengivenhed ofte; ligesom om Hendes K. H. Kronprintessen. Denne indbyrdes gode Forstaaelse var nu, som De, Bedste Ven, veed, aldeles i min Smag. I øvrigt var hver *Audience* ved dem Begge først, sidst, og fra alle Hjørner om Deres kiere Børns Opdragelse, og i sær Prints Christ. Friderichs. Dette Eene var Dem en Hovedsag af hver Samtale og uden Tvivl en vigtig Medaarsag til dette naadigste Besøg; thi dette ligger *Begge* overmaade paa Hierte. I øvrigt skionner og føler min Ven, med hvad Glæde jeg har modtaget og seet denne retskafne og gode Herre, som jeg skylder al Taknemmelighed og inderlige Hoiagtelse.

Nu jeg anbefaler mig i min Vens vedvarende Kierligste Erindring, ønsker Dem Sundhed og al Lyksalighed og er med den allerstørste og venskabsfuldeste Hoiagtelse

Deres Excellences

ærbødigste Tiener og oprigtigste Ven

Aarhus d. 4 Jun. 1793.

O. Høegh-Guldberg.

Deres Excellence

Uden at besvære mig noget Oieblik over, intet Svar at have faaet fra Deres Excellence, er og bliver jeg for Dem, Ædle Ven, den, jeg i de mange Aar har været, og De er og bliver det og for mig. Dette veed jeg, om jeg end ikke vidste andet om os To; men jeg veed end meere, at min Ven venteligen for at giøre Ende paa megen Brevvexling har slet ingen Breve besvaret; og da De nu har valgt denne Maade, har jeg fundet mig deri, saare vis paa Deres Hierte, skiont jeg saare ofte ønsker at vide blot dette, hvorledes

De lever; og dette mig saa vigtigt, og vigtigt for mit Hierte, kand jeg end ikke erfare med den Vished, jeg vilde.

Denne Pakke, som her medfølger, indeholder en Bog, som De elsker, hvis Tilblivelse skyldes for endeel min Ædle og Elskte Vens Opmuntringer, og som har for os alle den allerstørste Vægt, og nu kand roligere, end forhen, læses af min Ven¹⁾. Engang, naar Deres Excellence har læst den, hav den Godhed at skrive mig, hvorledes De har fundet den, og hvorledes De lever. O! var det, Kiere Ven, med den Fornoielighed, jeg ønsker Dem, og med det Helbred, som jeg ville, ô da kunne De troe, at der vist ingen lever, som deri tog saa levende Andeel som jeg. Imidlertid ere mine brændende Ønsker for Dem, og de opfyldes, naar De er vel, naar De er stærk i Sind og Siel, naar De skatter Rolighed, naar De hviler, ligesom jeg, i Guds Villie, og gior Dem Deres Tilstand kier og dyrebar, og da og, som et lidet Tillæg, bliver ved at elske den, som har været og stedse er med den samme fuldkomne Hoiagtelse og Hiertets sande Vedhængenhed

Deres Excellence,

Min Ædle Vens

ærbødige Tiener og tro Ven

O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 25. Mart. 1794.

¹⁾ Den her omtalte Bog maa være Guldbergs Oversættelse af det Nye Testamente, hvor om see Side 365. Naar Guldberg siger, at Bülow nu roligere kan læse den end forhen, sigter han til det ufrivillige Otium, Bülow havde faaet, siden han den 2den Juni 1793 pludselig var bleven afskediget fra sin Stilling som Hofmarskal hos Kronprindsen. Han levede fra den Tid paa Sanderungaard.

Deres Excellence,

Tak, Kiereste Ven, for Tre Breve, alle som fra Dem, og hvoraf jeg skylder Dem Svar paa To; thi det eene krydsede mit. Jeg burde have allerede for lang Tid siden svart; men Deres Excellence veed, at jeg skulde reise, og da jeg kom til *Sorgenfrie* d. 16 Mai, hvor jeg forblev til d. 3 Jun., var jeg saa adspredt, at jeg ei kunde skrive, og nu jeg er kommen Hiem, er jeg saa overvældet, og for Snaps-ting bliver det, at af Frygt for at blive længere ude med Svar, vælger jeg hellere at skrive kort i Dag, end udsette en kier Pligt. Ædle Ven, læs da med Skaansel et flygtigt Brev, og som blot Postviis svarer.

Allerførst maae jeg sige, at jeg hen og tilbage har taget Veien over Callundborg, saa nem for os i *Aarhus*; har derfor ikke rørt *Fyen*; thi skulle jeg vel have kunnet kommet derigiennem, og ikke seet, ikke omarmet Dem?

Til H. K. H. Arveprintsen har jeg gjort min Vens saa meente *Compliment*: den er bleven modtagen med det Hierte, vi begge kiende. Han lader ei af at giøre Dem Ret.

Inderlig glæder det mig, ja ret indtil Sielen, at min Ædle Ven nyder Sin Lykke, og mig lig, veed at skatte og føle Livets Værd uden for Hoffet: ô dette er ei at misunde; og den, som derfra har bragt den gode Samvittighed, og kand leve foruden dette, ô han er, Søde Ven, lykkelig! Vær da stedse det, De er!

Tak for det *Supplement* til de Danske Moner¹⁾. Dette Foretagende er priseligt, og min Ven vil vist lade det fuldføre.

Min Reise til og fra var aldeles ønskelig: Alle Herskaberne særdeles naadige; H. K. H. Arveprintsen mit Hiertes

¹⁾ Tillæg til de danske Mynters og Medaillers Beskrivelse udkom 1794 in folio 36 Sider Text og 12 Tavler.

Glæde; hans Born, jeg nu først saae, min hele Fornøielse; mange gamle Venner og Bekiendte glade ved mig og jeg ved Dem; kort sagt, alt ret got, paa det nær, at H. K. H. havde Ondt i Fødderne, som vare hovnede; dog Hævelsen faldt ganske, førend jeg reiste, og i Dag har jeg Brev, at han er fuld kommen sig. En Forkølelse havde foraarsaget dette; kun at ikke her bliver et Arvegods efter Hans Frue Moder, og den *Brunsvigske* Familie.

Af Nyt fandt jeg intet, der forundrede mig, uden de Kiøbenhavnske Hyrevognes Ziirlighed, og intet, der stærkt rørte mig, uden *Christiansborg-Slot*¹⁾.

Jeg kom hjem d. 4 Jun., fandt alt vel, og var inderlig glad; thi her er jeg min egen, nyder mit, og har alt om mig, hvad jeg ønsker. H. K. H. alleene er alt, hvad jeg savner.

Min Ven finder et Par Linier paa den Anden Side: Hav den Godhed formedelst lidet fint i Vand rørt Meel at hefte dem foran i mit N. Test. Nu jeg er med den omme og hierteligste Hengivenhed

Deres Excellences
ærbødigste Tiener og gamle tro Ven
O. Hoegh-Guldberg.

Aarhus d. 10 Jun. 1794.

Deres Excellence

Vist var jeg forsikret om, at Deres Excellence baade tog Deel i min Første *Sept.*²⁾ og i min Datters Giftermaal³⁾;

¹⁾ Afbrændt 26. Febr. 1794.

²⁾ 1 Sept. Guldbergs Fødselsdag.

³⁾ Guldbergs Datter Juliane Marie (født 1779) blev 1794 gift med Baron A. Guldencrone f. 1768 død 1806 som Major og Bataljonscommandeur ved 2det jyske Infanteri Regiment.

thi De har jo stedse ømmeligen deeltaget i Alt, hvad mig angik. Dette have vi længe anseet som afgjort om os begge, og ved saadanne Prover, som ere upaatvivlelige. Tak da, Ædle Ven, at De nu ogsaa ved disse Leiligheder have villet sige mig det: thi De veed, hvor gierne man læser det, der fornøier vort Hierte, om man endog forud veed hele Indholdet. Men De ville og være vis paa, at vort 21 Aars Bekiendtskab og Venskab har følt sig fuldkommen i den Efterretning, som De har givet mig om Deres Beskæftigelser og om det lykkelige Liv, De fører paa Deres *Sanderum*. See der mit Ønske opfyldt! See der min første Frygt, foranlediget ved Tidender, forsvunden! See der den af sin Samvittighed bevidnede Mand at nyde i sin Tilfredshed sig selv!

Til Lykke, Kiereste Ven, med dette Gode; af Hiertet til Lykke! Besid det stedse, og foreen dermed Guds Velbehag og Omhu derfor, saa veed jeg Dem lyksalig og velsignet. Paa denne Grund skal det Liv, som blev Dem ved Forsynets egne Omveie forundt, henglide i sod, velsmagende og hver Dag fornyet Roe. De lever da i fuld Sandhed for Dem Selv, og er død for hin store Verden, den man kand gierne unde Dem, som saa attraae den, og henge i den. De leve og ligesaa beskæftiget som forhen; kun med den Forskiel, at her er De Herren, og have Sagerne langt anderledes under Deres Magt. Grøfter og Jordvolde, Tuer og Vandledninger, Træ-Plantninger og Udflytninger, Gaard-Bygninger og Mølle-Bygning give baade for Tanker og Overlæg og Overregning og Legems Bevægelse, i al denne til allehaande nødvendige Iagttagelser saa oplagte Forretning, ligesaa mange og idelige og hyppige Omsorger, som det meest sysselsatte Hof- eller Minister - Liv. Forskiellen er, at her raader jeg, langt anderledes end Fyrsten; kand selv

see i det Smaa, selv bivaane og følge Iværksettelsen, selv vaage over min Frembringelse, selv skytte og rygte den, selv nyde dens Fremvæxt, selv skue og nytte dens Modenhed. Saa gierne saae jeg nu min Ven, og med Dem giennemvandre Deres Arbeider, og hørde Dem forklare mig Deres Plan og hvorledes dens Dele foreenede sig til Landmandens væsentlige Øiemeed. Gud veed, om dette i min Alder bliver mueligt; thi nu i mit 64de Aar er ei at regne paa Liv og Reise-Mueligheder. Men mine Ønsker for Deres Excellence og for Deres Foretagender, og for al Deres Held og for varig Lyksalighed skal aldrig mangle, men blive ved med den ubrødelige Hengivenhed og sandeste Høiagtelse, hvormed jeg stedse er

Deres Excellences
 ærbødige Tiener og oprigtigste Ven
 O. Høegh-Guldberg.

Aarhuus d. 5 Sept. 1794.

Deres Excellence.

Hvert Øieblik har jeg de kiere Postdage tænkt at skrive min Ven til for at sige Dem de Ønsker, som jeg af mit inderste Hierte gjør for Dem i dette og alle de Aar, som Gud sparer Dem Livet, og som jeg ønsker at maae blive mange; og stedse har jeg været hindret deels af Amtmændenes uendelige Forretninger, og deels af min Kones alvorlige Sygdom for det meeste af Jan. Maaned, hvilken Bekymring er ikke liden, og deels af min Hoire Hoftes tiltagende Svagelighed, som gjør, at jeg saare ofte maae halte, og saaledes føle alt for mærkeligen hine Dages lange Stade, da jeg deels hørde, deels blev hørt. Under alt dette faaer jeg min Kiere Vens Brev af 21 Jan. som ei kom mig

til Hænde førend d. 6. Febr., hvilket Ophold jeg ei kand begribe, og derfor troer at bør melde Dem¹⁾).

For hvert et got Ønske deri og al dets Indhold takker jeg med den ommeste Vens Oprigtighed: jeg veed af mit Hierte, hvad Deres vil mig; og De veed af Deres, hvad mit vil Dem. Gud opfylde det efter sin naadige Villie for os Begge! Vi leve nu langt fra Hoffet for os selv; De vist meere end jeg afsondret derfra og for saa vidt meere Deres egen. De har, ligesaalet som jeg, Samvittigheds Bid at taale derfra: Avind og Misundelse ere uden fra og onde Ting for dem, som deraf drives: Bagtalelse og Opdigtelser ere kun et Onde for deres Stiftere, og aldeles ikke for os, naar end ikke *Publicum* troer dem. At tabe hine Poster under allehaande Foregivender; thi noget maae jo foregives, har været, saalænge jeg har kiendt Historien, er saa og vil saa blive saalænge der ere *Monarchier* og *Republiker* til. *Ephesierne*, (Tænk mig: et *Democratie*!) jøge *Heraclitus* af Staden og Staten, og det: Fordi det ei behagede dem, at nogen skulde frem for andre kaldes en dydig Mand.

¹⁾ Af et Brudstykke af Bülows egne Optegnelser, som jeg skylder Conferensraad Ingemann, veed jeg, at Kronprindsen med Mistænksomhed saae paa Bülows Correspondence med Guldberg. Bülow fortæller nemlig, at da Kronprindsen engang i Mai Maaned 1793 en Eftermiddag sad sammen med ham i Cabinetet og hørte ham forelæse noget, udbrød han med en usædvanlig snar og betydende Mine: Nu da min Onkel reiser til Aarhus, kan De faae sikker Leilighed til at sende Brev med til Guldberg. Bülow blev forundret og svarede: Mine Breve kan sendes med hvilken Leilighed det skal være til Guldberg; da jeg aldrig skriver andet til ham, end hvad enhver maa læse, og det skal gjøre mig ondt, om D. K. H. troer andet. Det har jeg heller ikke sagt, svarede han, men hans Mine viste det modsatte. — Dette var i Aaret 1793 kort før Bülows Fald. At hans Breve efter hans Fald ere blevne aabnede, tør jeg ikke sige; men jeg har dog faaet det Indtryk af de mange Breve fra den Tid, jeg har læst, at Adskillige ikke ansaae Brevhelligheden for meget sikker i de Tider.

Sligt var ærligt og reent ud. Men om nu saa skier en Aarsag ei kand anføres, er det os jo dog nok, at vi vide, at man og om os burde sige ligesaa; og gjør man det nu end ikke, burde man jo dog.

Min Ven har da, seer jeg, kommet over *Lethe*-Floden; og lad det kun være *Lethe*-Floden, den De er kommen over: Nyd kun i Roe paa Deres anden Side af Beltet Deres *Elisæiske* Marke, og priis med mig daglig den Hoieste, at De kand nyde Dem. De have vundet, ikke tabt: De var, ligesom jeg, hvor De var, for at vinde, hvad De nu har og er; og nyd det med al den Helbred og Glæde, som mine Onsker tilbøde Dem. Deres Excellence gjør nu, hvad De gjør for Dem Selv. Deres Udskiftninger og Bygninger; Deres Gierder og Steenes Hensforsel; Deres Afledninger og Udtorringer, alt dette er heel og holdent for Dem Selv. Det er Deres Sæd; det er og Deres Høst. Sparer Gud Dem Livet, kand De see selv, nyde Selv Frugten af Deres Flid. Deri have De Fordelen for mig; og havde jeg ingen Børn og folgelig samme Raadighed, men og samme Alder som De, saa gjorde som De den, der altid har fundet Dem handle klogeligen. Men naar man har Fem Børn, har man Love; og naar man har 63 Aar paa Bagen, saa heder det: Begynd ikke.

Deres Exc. har følt med mig H. K. H. Arveprintsens Sorg¹⁾, som har været stor. Denne Herre har i dette, som i alt, været det, han burde. Jeg frygtede, at Han neppe slap dette uden Sygdom: den har han og havt, og Gud være lovet, at Han slap, og ligesaa at D. K. Høiheder Kronprintsen og Kronprintsessen have i alt dette viist mod

¹⁾ Arveprindsesse Sophie Frederikke † 29. Nov. 1794.

Deres *Oncle* den Æmhed og Omhu, som endog ere rare hos os andre!

Min Ven har vel nu givet Frantsoser og *Russer* og alt det øvrige en god Dag. Det har jeg ikke kunnet og kand ikke, fordi jeg ei kand høre op at ansee mig for *Europæer*.

Saa glad som jeg er over, at vi ere uden for, hvilket jeg og aldrig havde ønsket anderledes, naar *Rusland* holdte sig borte: saa frygtsom er jeg og for *Europæ* Skiebne, langt mindre for Krigen og dens Følger, end for Tænke-maadens Fordærvelse i eet og alt. Jeg frygter for dette Feldttog, og for *Europa*. Frankerige er, afgjort, ulykkelig, og bliver det endnu meere; men kand tillige giøre hele *Europa* ulykkelig.

Nu lev vel, Ædle Ven; elsk den, som med den høieste og varmeste Høiagtelse er

Deres Excellences
ærbødigste Tiener og oprigtige gamle Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 19 Febr. 1795.

Deres Excellence
Elskeligste Ven,

Den Deel, Deres Excellence bliver ved saa uforandret at tage i mit Vel, at baade min 1ste *Sept*, og endog min *Buste* er og bliver ved at være Dem af Værd, har noget saa opbyggeligt og for mig saa rørende, at jeg vælger hellere, skjønt Postens Afgang er mig over Hovedet, at skrive lidet, end at udsette at svare, og vove mig for under de indstrømmende Forretninger at bie for længe. De ville da, Ædle Ven, modtage min varmeste Taksigelse for hver en

Erindring, for hver en Deeltagelse, og stedse troe, at jeg lever og døer Deres.

Med Glæde læste jeg, og med Glæde har jeg ofte spurgt, at De lever vel og nyder med Følelse en smuk Egn og et skiont Landgods, stedse beskæftiget og arbejdende hen til Forbedringer: Denne Nydelse ville De holde ved, og fryde Sig over det bestyrende Forsyn, som Selv langt kraftigere har besorget Deres Lyksalighed, end nogen Fyrste kand gjøre det. De har, ligesom jeg, medbragt den gode Samvittighed, og denne indvortes Rolighed er langt overstigende hine uundgaaelige Uvisheder og Uangenemheder. De ville, værdige Mand, indslutte Dem til Dem Selv og til hvad De eier i Dem og uden for Dem, og Selv hænge et Dække over Resten.

Hvad mig angaaer, saa er jeg, Gud være lovet, frisk, paa den hoire Hofte nær, som har fra sin lange Staaen en Slaphed, der ofte byder mig at sidde. Kongen har da været saa naadig at skille mig ved Amterne¹⁾, en Lettelse, der er mig betydelig, naar engang ved Mikkelsdag min *Successor* kand komme.

Min Datter²⁾, gift med Baron *Göldencrone*, har den 13 Jul. faaet en Søn, som nu er med sine Forældre i Besøg hos os: og just min Fødselsdag fik *Göldencrone*, der stod som *Stabs-Capitaine, Compagnie*.

H. K. H. Arveprintsen, der vist agter og elsker D. Exc., ville see mig: jeg var da 14 Dage paa *Jægerspriis*, og nød den store Glæde at see denne gode Herre af saa got et Helbred og saa friskt et Udseende, som nogen Tid før.

¹⁾ Guldberg var foruden at være Stiftamtmand i Aarhus tillige Amtmand i Haureballegaards og Stjernholms Amter, som nu fik deres egen Amtmand i Casp. Munthe Morgenstjerne.

²⁾ Om hende se S. 424.

Denne Glæde er vist og for Dem, ogsaa denne, at det bedste Venskab er mellem det regierende Hof og Ham.

Nu maae jeg ei skrive meere, end dette alleene, at mine Ønsker svæve over og om Dem, og at jeg er med den inderligste og største Høiagtelse

Deres Excellences
ærbødigste Tiener og tro Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarhuus d. 4 Sept. 1795.

Deres Excellence
Elskeligste Ven,

Et Brev fra Dem, Kiereste Excellence, har jeg længe ønsket, for strax at sige Dem igien, at mit Venskab er som Deres fast og det samme. Og nu modtager jeg fra Dem en kier Skrivelse til en Dag, som intet uden Deres Hierte kand holde Dem i Erindring¹⁾, og denne Skrivelse indeholder de varme Ønsker for mig af lige Oprigtighed med dem, jeg stedse gjør for Deres Excellence, og skal giøre saa længe jeg lever. Maatte De nyde saa megen Sundhed og saa stor Lyksalighed, som jeg vilde; ô, Ven, da skulle Dage og Aar henglide for Dem i den ønskeligste Virksomhed og en stille Tilfredshed, og da skulle De Selv længe høste Frugterne af det store Arbeide, som De har i saa faa Aar allerede paa Deres Gods udrettet; da skulle De see Deres Bonder ved de alt fuldbragte Udskiftninger blive det, som Deres Hierte ville, og Selv skulle min Ven paa Sin Gaard og af Sin Gaard nyde rig Rente af anvendt *Capital!*

Thi det begriber jeg, at endnu er kun udsaaet og rigelig udsaaet: med meget gjør man kun i saa kort Tid meget: og saadan Dige, og saadanne Grofter og slig Beplantning

¹⁾ Guldbergs Fødselsdag d. 1ste Septbr.

fordrer Penge, men disse og saaledes anvendte have for følgende Tider, naar Ejeren vaager over Vedligeholdelsen, en uskatteerlig Nytte. Det er artigt, at en gammel Hofmand og forhen Soldat er saadan Landmand: sligt ærer min Ven, ligesom det morer Dem, og tillige efterhaanden vil bære Frugt. Nu vil De og, hvis Overlæg er saa rigtigt, vide, naar De skal sige: Nu Nok for det første; thi dette er i Landvæsenet, som i alt andet, undertiden vel vanskeligt baade at sige og at følge.

Under saadanne Arbejder lever Deres Excellence ligesaa lykkelig, som jeg; og savner ligesaa lidet som jeg, hvad andre tungt har savnet, og hidsigen have attraaet at faae tilbage. En god Samvittighed og idelig Beskæftelse forekommer Kede, og holder Længsel borte, og viser dette Aar for Øiet og for Tankerne Vexten af det, jeg Aaret forved gjorde. Tilforn var det ei saa; man kand ei det, man ville, og vil ei af stærke Aarsager, hvad man kunde; og det, man baade ville og kunne, maae man ei. Her derimod styrer man selv, og som man kand, og som man vil. Saa bliver da for hint gamle kun den gode Borgers Ønsker, varme Ønsker tilbage, og en altid varm Taknemmelighed for Gud, der igiennem saadan Vei forde os til den Roe og Lyksalighed, man nu nyder.

Det er, Ædle Ven, Deres, det er mine Følelser; og hvor lykkelige ere vi med dem! Maatte de og deres Kilder vare, saakænge vi her ere, hvad have vi To da andet været end Formaale for Guds Barmhiertighed? Jeg, som i Gaar gik ind i mit 66de Aar, har Siels og Legems Kræfter gode og raske, paa min Hofte nær, som, dog uden Smerte, vil ikke, at jeg maae gaae meget; og et siddende Menneske har jeg desuden altid været.

Som Medlemmer af Staten, see vi denne under alle

Ulykker og fælle mørke Udsigter for det arme *Europa* at nyde Fred og have Ære og dette Aar den rigeste Host. Saa er det, og det Tilkommende for os og for alle veed ingen; men Han veed det, som cone og kand styre alt: og Han hielpe, som hidtil! og vi frygte Ham, og blive Ham troe! Men, De, Ædleste, De ville altid elske den, som saa elsker og ærer Dem og saaledes er

Deres Excellences
ærbødigste Tiener og oprigtigste Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarhuus d. 2 Sept. 1796.

Deres Excellence

I samme Ojeblik, som jeg modtager Deres Excellences meget kiere Brev, og deri de mig og mit Hierte saare ønskelige Forsikringer om Deres vedholdende Venskab med de kierlige Lykønskninger over mig, setter jeg mig strax til at svare for at bevidne Dem de Følelser for Dem, som De saa længe kiender, og den Hengivenhed, som staaer urokkelig, og de ønskefulde Attraer for Deres Liv, Sundhed, Tilfredshed og Lyksalighed, som Gud ville dette og alle følgende Aar opfylde!

At vide Dem, Ædle Ven, fornøiet og i dette eensformede Liv beskæftiget og stærk nok til at bære uden Længsel og uden Kiede denne stille Rolighed, dette er min Glæde, ligesom det er mit varende Ønske. Til Borgen for mig heri har tient mig alt Deres Arbeide med Gaard og Gods, og det har glædet mig, naar jeg enten ved Dem Selv eller af andre har erfaret, at De stedse, og det med rigtige Anlæg var sysselsat, og af saadanne kand Jord stedse, i det mindste saare længe, blive ved at foranledige et paa et an-

det; kun at man gaaer langsom frem og efter sikre Regler, og stedse regner med sin *Casse*. Med Gaard og Gods synes Deres Excellence nu snart færdig; og da, ja da tænker De at ville *parcellere*! Dette undrer mig; vist nok ikke, at jeg skulle troe enten at dette ikke var smukt, eller for Deres *Casse* voveligt; men fordi at jeg ei kunne, naar jeg saa meget havde arbeidet for en Jord, dertil, uden nødtvungen, beslutte mig. Ingen *Parcellering* er saa i min Smag, som den, hvor Ejeren forbeholder sig selv Skov, Jagt Herligheden og af nærmeste Jord ved Gaarden høit 100 Tønder Land; *parcellerer* det øvrige ud i Dele, passende efter Egnens Smag og Brug; sælger Bønderne til dem selv, om de har Lyst og vil betale, enten strax eller lidt efter lidt, som Lyst og Exempel kunne muntre; og ligesaa overlader dem Tienderne. Derpaa ville jeg have en smuk Bopæl, om den ei allerede var for mig, og saa boe der, lykkeligere end alle Printser, nydelig, men ikke prægtig, dyrke min Jord til Fuldkommenhed, opelske mig den meest frugtbringende Have, pleie min Skov, og giøre den mig hoist nyttig, og saaledes fri fra Bønder og alt om Bønder nyde Land-Livets meest uforstyrrede Lyksalighed.

Dette ville blive min visse Plan, naar jeg, som min Ven er, var min egen, endog i den Grad min egen, at jeg ingen Born havde. Betænk dog, om denne Plan har ikke for Godseieren Behageligheden, og ei Byrden. Man skal dog boe et Sted, og hvor boer jeg da bedre, yndigere og mindre tvungen?

Hvad Hovedgaardens Udstykning i øvrigt angaaer, da er det i mine Øine et *Problem*, som jeg troer at kunne forsvare og angribe med lige Styrke; dog det første med Seir, saafremt Regjeringen engang kand udvirke, at megen *Industrie* kunde udbrede sig blandt Land-Almuen; *Industrie*

af flere Arter. Vor Folkemængde har været for liden, og derfor og for liden Tryk til Flid.

At en vis god Mand altid er velsindet mod Deres Excellence, tvivler jeg aldrig om. Nu med de bedste Ønsker, og den Forsikring, at jeg er med den ømmeste Hoiagtelse

Deres Excellences
ærbødigste Tiener og gamle Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 13 Jan, 1797.

Deres Excellence,

Forvisset om, at Deres Excellences Hierte mod mig er altid min Ædle gamle Vens, vidste jeg, at om De end ikke fandt Tid at skrive mig til den Dag, De venskabeligen pleie, vare mig ligefuldt Deres Ønsker sikre, og Deres Deeltagelse mig ligesaa vis, som min er og bør være Dem i alt, som nogensinde kand røre Dem.

Det er da med øm Erkiendtlighed, at jeg denne Dag læste en æret gammel Vens Brev, og det var mig unueligt at lade nogen Dag gaae forbi med ikke at bevidne min Ven den oprigtigste Taknemmelighed, og ligesaa min Glæde over, at De lever paa Deres Gaard og ved Deres Landvæsen fri og lykkelig.

Ingen Tilstand i Livet er bedre, og ingen Beskæftelse uskyldigere, og ingen Løn sødere. Det have alle bevidnet, som have havt reen Forstand og frit Hierte nok for at skionne dette Levnets Værd, og veie det mod alle andre Vilkaar. Hvad den store Verden har paa glimrende Poster havt for os og flere, er kun tungt for et Ojeblik at forlade; men dets Møie og dets Intet var skarpt nok følt, for rolig

at kunne undværes og aldrig sukkes efter. Een Erindring derfra glæder alleene, og det er en god Samvittighed; og Een Naade uendelig, og det er, at paa saadan Vei skulle de kierere Dage forberedes. Men nu Ende paa disse alvorlige Betragtninger.

Deres Excellence har vel nu Gaard og Gods indrettede, og kun nu det Arbeide tilbage at vedligeholde, og hielpe de Enkelte Dele: men af disse finder Landmanden altid nok, som kan muntre og skiærpe hans Flid: endog Forsøg i Smaat moere usigelig, og udvide vore Indsigter. Jeg kunne vist lyste at kiende Dem som Landmand, efterat have med sandt Bifald skuet Dem i Deres tre andre Livets Roller¹⁾.

Frugtbarheden har i *Fyhn* været vel saa stor, som hos os, skiont og her kun, som man, i sær om visse Egne siger, manglende i Rugen, der har Spring i Axet og vist svangt Korn tillige. Prisen paa denne Sæd vil da vist blive god nok, men for de andre Korn - Arter uden Tvivl maadelig, saafremt Udførsel ei aabner sig, og dette vel neppe, om *Europa* faaer den Fred, der vakler stedse, fordi det Folk, som har, i Savn af al anden Lykke, kun Krigs - Lykken, synes mig at frygte Freden, maaskee og med Foie som værste Fiende. Overalt bliver *Europa* ved at ligge endnu, som for, i en Sygdom, der forunderligen stedse holder sig svævende og truende og ynglende og sær.

Nu, Agtbare Ven, De leve fremdeles fri og lykkelig, og undertiden tænke De paa den Mand, som med den ømmeste Høiagtelse er

Deres Excellences

ærbødigste Tiener og tro Ven

O. Hoegh-Guldberg.

Aarhus d. 8 Sept. 1797.

¹⁾ Som Lieutenant ved Livgarden til Fods, som Kammerjunker og siden som Hofmarskal hos Kronprindsen.

Deres Excellence.

Stedse staaer det Venskab, Ædle Ven, som knyttede os, og derfor og den Hierte - Attraae, som De har for mit Liv, Helbred og Lyksalighed, og De saa venskabsfuld ytrer mig i Deres sidste kiere Brev. Min Erkiendtlighed derfor er saare om, da jeg kiender det Hierte, som foder og underholder disse Ønsker, og kiender tillige mit eget, der saa glæder sig over Deres Excellences Velgaaende og saa takker Dem, fordi De denne Gang har villet fortælle mig, at De med Rolighed og Landluft har vundet og nyder fuld Helsen, endog Befrielse fra hin gamle Hovedpine. Munterhed og Raskhed, som deraf er en Følge, er nu og til min inderlig Fornøielse bleven min Vens Andeel, og den være Deres til sildigste Alderdom!

De har da, min Ven, med fuld Deeltagelse kunnet saaledes giøre den behagelige Reise igiennem vore delige Oer; en Reise jeg ofte har attraaet at ville giøre, og nu ei meer kand tænke paa; thi at skue denne skionne Deel af Fædrenelandet i den gode Aarets Tid, og besee *Moens* sære Klint har baade noget fristende og tillige hvad der lønner Umagen.

Min Ven, for hvem jeg er stedse ligesaa vigtig som kier, nævner med Æmhed mit Helbred, som lidende af Smerte i Siden. Det er, Gud være lovet, ikke saa. Min høire Hofte har, og har længe havt en Slaphed i Scenerne, som ei tillader mig at gaae langt, dog uden Smerte: i øvrigt er jeg frisk og munter og nyder endnu Siels og Legems Kræfter, som i hine Dage. Denne Slaphed er en Følge ikke af mit Stillesiddende, men af den lange Staaen i de 12 fulde Aar, som min Ven erindrer.

Hosten hos os har et Udfald aldeles som det, hos Dem. Alt er vel inde paa Boghveden nær, der er meget rig; kun

tør Veir ville endnu i Tide komme! I Laden fylder det kun lidet, ventelig bedre i Skieppen, saa at stor Forsigtighed maac bruges med ei at indbinde for mange Creature. For Sæde-Rug forlanges 5 rd. og derover.

Deres Excellence nævner *Europas* politiske Forfatning, og behager at ville høre mine Tanker. O! Kiere Ven; jeg har slet ingen, jeg har længe ingen havt. Alt hvad et Statskyndigt Øie for 12 Aar siden kunde enten see, eller skimte, ligger nu bag ved et Teppe; thi stedse skeer, hvad ingen kunde formode, og i saadanne Tingenes vedholdende Gang bliver end ikke Gietning for mig tilbage. Det Nær-værende er kun da for os; og her er det aabenbart, at Frankerige har den Romerske Republik til sit Monster, opretter Republikker i Italien for at regiere ved dem Italien, i *Schweitz* og Holland ligesaa for det samme, beholder Kongen i *Sardinien* som en *Vasal*, har Kongen i Spanien paa samme Fod, de Tydske Fyrster en lige Skiebne bestemt, ligesom og Kongen i *Naples*, anlegger Krig paa nye mod Keiseren, for at bringe ham til samme Orden, og udstrækker sig nu (til min yderste Forundring, vel tidlig) til *Egypten*. Naar jeg seer, hvad der i 10 Aar er skeet, og i sær i de sidste 6 Aar, svimler jeg, og naar jeg betragter de hemmelige og aabenbare Franske Hielpere overalt, som endnu ikke kand see, og skuer meget andet af lige Art; see, Gamle Ven, saa synker jeg ned i mit Intet. og oier kun Gud, som har *Europa* i *Cur*, og vist bereder et Tilkommende igiennem endnu sværere og særere Tildragelser, et Tilkommende, der maaskee gjør Frankeriges Overvælde forfærdeligere, voldsommere og mere udbredt, for siden hastig at styrte det, og under og ved disse gyselige Omveltninger at frembringe, hvad ingen formoder. Deres Ønske

Ædle Ven, er mit. Gud redde Danmark! Han velsigne og Dem, som eier i mig

Deres Excellences

ærbødigste Tiener og oprigtigste Ven

Aarhus d. 14 Sept. 1798.

O. Høegh-Guldberg.

Deres Excellence.

Den Deel, som Deres Excellence stedse tager i en gammel Vens Tilstand, og de oprigtige Ønsker, som De ogsaa ved denne Leilighed gjør for mit Vel, har den samme Behagelighed for mig, som den, man altid føler, naar andens Tænkemaade mod os svarer aldeles til vores mod ham: og her, Ædle Ven, er just Tilfældet. Som De er sindet mod mig, veed jeg at være det imod Dem; mine Ønsker for Dem ere ganske, som Deres for mig: Deres Helbred, Rolighed, Tilfredshed og Lyksalighed udgiøre hos mig en saa om Deel af min Attraa, at hver en Gang, Deres Excellence Selv glæder mig med Forsikring derom, eller jeg af andre vist kand erfare dette, ville jeg, De, Kiere Ven, saae min Fornøielse. Maatte dette Deres Gode vedvare og tiltage, og jeg stedse have fra Dem og om Dem, saalænge vi her skal være, saadanne Sielen glædende Efterretninger!

Men Deres Excellence og jeg, vi ere saa vante til at see længere hen end paa os selv. Vi have et Fædreneland, vi elske, og hvis Vel er uadskilleligt fra vores. Det gielder her om indvortes Roe først og fremmerst. Lad os haabe den, som hidtil. Fra vore Bønder troer jeg aldrig, den forstyrres; thi og her have de drømt ligesaa om 1800¹⁾;

¹⁾ Ved Forordningen om Stavnbaandets Ophævelse af 20de Juni 1788 blev det vel strax hævet for de Bondefødte, der vare under

men man har saa forklaret dem dette Aar, at de meere frygte end vente det, fordi, sladre de, vore Karle, nu allerede slemme, løbe da Landet om, skjønt det *militaire* Baand vil for de værst sværmeriske Aar træde i Steden for Fødestavnens. Hos de Fyhnske, haaber jeg, at samme Overbeviisning snart vil virke, og at vi fra den Side vil ingen Fare staae. Kiøbenhavn er, som alle Hovedstæder, det ret fængelige Sted: naar man vaager derover, er vel det øvrige sikkert; thi der alleene er Mængden af Halvkloge, som have intet at vove, og i Indbildningen meget at haabe: disse ere der hinanden saa nær, at de varmes af hverandre og antændes, ligesom Lunterne og Løbekrudet i Minerne. Provindserne derimod føle nærmere Roligheds Værd og Tabets Vished, see sig kun paa hvert Sted faa, og frygte i samme Grad det Værre, som de see klarligen det Bedre, de allerede have. Saaledes, Ædle Ven, haaber jeg, og De og, og Gud bestyrke vort Haab!

Men Fred uden fra og Sikkerhed for Verdens Forstyrreere dette er, hvad vi begge med største Føie ønske, da Landkrigen nu er atter udbrudt, skræksom for mig fra alle Sider. Vant aldeles fra at giette om det Tilkommende, og det saa meget mindre, som her stedse skeer, hvad ingen skulle formode, skuer jeg kun paa Tildragelserne, og venter intet sedvanligt.

Vinteren lader at blive alvorlig, og her, som hos Dem, frygter man for Fodertrang, i fald Foraaret skulle og medføre Frost-Dage. Havre er i Forhold det dyreste Korn 11 $\frac{1}{2}$ Td.: Rugen leverer af Traven paa somme Steder meget vel; paa andre lidet; 22—23 $\frac{1}{2}$ er Prisen: Byget er got hos os, og 14 $\frac{1}{2}$ Tønden.

14 eller over 36 Aar, men for dem, der vare imellem disse Aldersklasser, skulde det først falde bort den 1ste Januar 1800.

Saa staaer Kornet her i Priis: Udførsel vente vore Handlende ikke. Jyden ønsker kun Afsetning for sine Heste og Stude, og længes efter Kiøbmænd til dem.

Dette er alt mit Nyt. Min Ædle Ven leve og være lykkelig, og stedse elske De, som hidtil, den Gamle, som med største og æmmeste Høiagtelse er

Deres Excellences
oprigtigste Ven og ærbødigste Tiener
O. Høegh-Guldberg.

Aarh. d. 4 Jan. 1799.

Deres Excellence,

Jeg er inderlig overbeviist om, at Deres Excellences Hierte og Ønsker ere uforanderligen de samme for mig, og saadanne som De have udtrykt det ved Anledning af den 1ste *Septb.*, som Deres Venskab finder en Glæde i stedse at ihukomme, og min Siel en sand Glæde i at læse; thi Fraværelse ere vi vante til, men ei til Kulde. Deres Ven har da nu fyldt det 68de Aar, og kand ei uden inderlig Følelse see sig med Helbred, Munterhed og Siele - Styrke af Gud velsignet. Min Ven bevidner mig sin Deeltagelse deri, og De ville troe, at Deres Helbred, Liv og Lyksalighed lade aldrig af at være dyrebare for mit Hierte.

Under *Europæ* ulyksalige Krig, den meest forstyrrende, vi nogensinde have kiendt, nyder vort Fædreland endnu den dybe Roe, skjønt Keiser *Paul* fnyser og lader os føle sin Misnøie¹⁾. Jeg haaber, deels at man finder Middel til

¹⁾ Den bekjendteste Yttring af Keiser Pouls Uvillie over Danmarks Holdning er hans Vrede over Pressefriheden herhjemme og det Tryk, han udøvede for at faa denne formindsket, et Tryk, der utvivlsomt havde væsenlig Del i Forordningen af 27de Septbr. 1799, hvorved Pressefriheden blev indskrænket.

at rolige ham, deels at Krigen selv matter ham, og opfordrer til hans Anstrængelse, saa at han enten glemmer os under de langt vigtigere Omsorger, eller selv vil føle den Krig, han har, saa fuldkommen, at han ei forslaaer til Meere. Saalænge Preussen, Sachsen, ja den Engelske Konges *Hannover* med *Hessen* vedblive deres valgte *Neutralitet*, synes jeg ikke at frygte Krig; og disse tvinger dog *Poul* ikke, og deres Rolighed bliver, tænker jeg, for os et got Paaskud. Men i øvrigt hvor seer det ud i *Europa*! Hvilken Uvisshed bliver ved at hvile over Udfaldet! hvor umueligt for nogen Dødelig at beregne Udfaldet! Stedse staaer Spillet saadant, at Freden er i en uopoinelig Frastand. Jeg gietter da intet, ei engang fra Postdag til Postdag; jeg læser kun, og husker. Eet seer jeg, synes jeg, at Frankerig er under en grulig Dom, og *Italien* med, og gid ei Strækningen gaaer endnu videre langs *Donau*: det Hele langs Rhinen er det alt for kiendelig!

Vinteren, vi havde, var haard, og Sommeren har indtil nu været saare vaad og kold; men Grøden her god; i sær af Rug: Boghveden er det maadeligste. Men i Jylland er meget Korn ude, ja endnu uhøstet. Vinteren som forestaaer, frygter mange at blive haard; vi faae nu at see. Oftest følge de hinanden; og vi kand ei andet, end erindre os 1770 og 1771, og slige 30 Aars Vintre have vi flere.

Gud vaage over Fred uden og inden fra, saa bør vi med ømmeste Taknemmelighed finde os i alt øvrigt. Men De, Dyrebare Ven, De ville, som i de 27 Aar, blive ved at elske den, der med største Hoiagtelse og varm Hengivenhed er

Deres Excellences

ærbødigste Tiener og oprigtigste Ven

Aarhuus d. 19 Sept. 1799.

O. Hoegh-Guldberg.

Deres Excellence,

Det Venskab, der staaer og bliver imellem os, vedligeholder og yttre de hiertelige Onsker for hinanden, som Deres Excellence kierligst nu tilskriver mig, og som jeg nu fremlegger for Dem, bedende den gode Gud at lade Dem og Deres være under Sin Varetægt til al Velsignelse. Alt det Gode, som bliver for Dem, Ædle Ven, og formeerer sig, har været mit Ønske og en Glæde, som vi vil deele med hinanden, om vi leve, og vi næste Sommer skulle omarme hinanden. Haabet derom er mig kiert. og hvad vil ikke Opfyldelsen blive?

En stærk Forkølelse har jeg havt, som vel lakker til sin Ende; men dog holder mig inde; i øvrigt er jeg vel, og Gud være lovet, ved Siels og Legems Kræfter; men det 69de Aar kræver Varsomhed og ønsker roligere Dage. Dog Gud unde vort Fædreland Fred, og et tidligt Foraar, som man vist i Fyhn attraaer med samme Begierlighed som mine Jyder, der, hvormeget de end for Spotkiøb udtommede sig til Efteraaret for Creature, dog, om Frosten skulde, som forrige Aar, først tage Afskeed i Mai, har al Aarsag at frygte Virkningen af Foertrang.

Tilstanden i *Europa* er den samme mørke og farlige som hidtil: Freden ligelangt borte, og Krigens Sværd det eeneste, som vil kunne, overhugge de mange haarde Knuder, som vil forekomme allevegne fra. Kiere Ven! Frankerige maae synke; maaskee Østerrige med, førend Fred kand blive muelig; Gud veed, hvilken af disse Magter først. Frankerige har nu givet sig en Forfatning, hvis konstige Forbindelse har moret mig: Virkningen deraf vil være næste Foraar forferdelig for de *Allierte*. Men om kort eller længe maae dette Konststykke forstyrre sig selv, ligesaa vel som de andre meere plumpe.

Nu De leve og nyde al Lyksalighed, og stedse elske De den, som med største og kierligste Høiagtelse er

Deres Excellences
ærbødige Tiener og gamle tro Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 3 Jan. 1800.

Deres Excellence

Min Glæde at see D. E. behøver jeg ei at bevidne. Stiftamtmanden har nu for dette Embede den travleste Tid, som er vor *Termin*. Paa Loverdag har jeg en rolig Dag: strax igien samme Tummel. Nu Loverdag, men, Ædle Ven, dog tidlig om Formiddagen, ventes De af

Deres Excellences
ærbødige Tiener og sande Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarh. d. 18 Jun. 1800.

i største Hast.

Deres Excellence

Jeg saae Deres Excellence som en kier Ven; og som saadan viser De Sig nu i Deres Venskabsfulde Brev, det jeg, da jeg har været paa mit *Hald*¹⁾ alt for silde besvarer. De værdiger at erindre min 1 *Sept.* nu, som tilforn, med en Vens omme Deeltagelse; da traadde jeg i mit 70de Aar, og saae tilbage paa Guds mange Velgierninger: Han, Vore Dages Bestyrer, unde min ædle Ven, samme Naade, og, om

¹⁾ Guldberg havde, formodentlig i Aaret 1800, kjøbt Herregaarden Hald, hvor han tog Ophold i Aaret 1804, efterat han 1802 var bleven entlediget fra sin Stilling som Stiftamtmand i Aarhus.

det er Hans Villie, samme Alder! Dette er et Hierte-Onske for Dem, ligesom Deres var det for mig

Høsten hos os, nu, saavidt jeg horer, overalt fuldbragt, er, som og i *Fyhn*; Rugen, skient lidende hist og her af Tørke, temmelig god; Byg og Havre almindelig vel kornsat, men kort-straæet; Ærterne sær gode; men Boghveden giver neppe nogensteds Sæden, og paa de fleste Marker slet intet. Efteraar og Foraar vil bestemme, om Foderet vil slaae til.

Dog vi beholdt Fred, skiont jeg aldrig kunde troe, at vi skulde have Krig; thi dertil var den sendte Magt for liden, og Engellands svære Krig med det overmægtige Frankerige en ilde valgt Tid. Neppe erindrer jeg mig fra 200 Aar et særere Tog og af en slettere Aarsag og værre valgt Tid¹⁾. Denne underlige Tildragelse staaer da nu ved siden paa de flere ukloge og ulyksalige Indfald og Personligheder, som have forvirret og forvirre *Europa*, og hvorpaa vi endnu ikke see Ende. Stedse skeer, hvad man ei kunde vente, fordi man ei kand beregne Virkningen af de menneskelige *Affecter*.

Imidlertid hvor lidet ligegyldig Tingenes Gang i *Europa* end er for os, maae vi inderlig takke Gud for vor Fred og dens gode Haandhævelse. Vi kand da, saa mange af os der følge Deres Excellence, plante og forbedre vore Jordlodder, og nyde i Roe det mindre og meere, vi have.

Men under dette og andet Arbeide ville De, Ædle Ven,

¹⁾ Herved maa tænkes paa den af 7 Linieskibe og en Del mindre Krigskibe bestaaende engelske Eskadre, der den 20de August 1800 ankrede paa Helsingørs Ehed. for at give Englands Forestillinger imod det danske Konvoyeringssystem forøget Vægt. Jfr. H. G. Garde Den dansk-norske Sømagts Historie 1700-1814. (Kjbhvn. 1852) S. 338.

altid bevare mig Deres dyrebare Venskab, og være forsikret paa, at jeg med den inderligste Høiagtelse er

Deres Excellences
ærbødigste Tiener og tro Ven
O. Hoegh-Guldberg.

Aarh. d. 19 Sept. 1800.

Min Kone anbefaler sig i bedste
Erindring.

Deres Excellence

Et saa kiert Brev, som det af 3 Jan. og fra en saa prøvet og vedholdende Ven, som Deres Excellence, kand ei andet end oplive et Hierte saa ømt for Dem som mit, og som føler et sødt Ønske opfyldt, naar De nyder med et got Helbred og et muntert Sind (vor vigtigste Lykke i Livet) Dem Selv, Deres stille Roe, Deres mangfoldige Arbeiders Frugt, og en stille Erindring af hine fremfarne Dage. Gud Selv, som mærkelig, og for mig, en sand Ven, ofte med Glæde overtænkt, forberedede Dem en herlig Tilflugt og en god Havn, være altid, og saadan, som Han i Sit Ord har lært os, Deres Gud, og bevare Dem til sildigste Alderdom dette sande Gode, som De har af Hans egen Haand. Det Nye Aarhundrede, som min Ven efter Guds Villie kand leve en god Deel hen i (og De leve hver Dag i Hans Naade, og under Hans Varetægt!) kommer jeg vel kun til at helse; ikke at jeg jo har (Han være lovet!) endnu de samme Siels og Legems Kræfter; men jeg har det 70de Aar, og i enhver Tilstand bor fornojet gaae over til den Evige, men som *Europa* nu i mine Oine seer ud, vist med Glæde skulde gjøre den store Flytning.

Jeg troer med D. E., at Keiseren maae slutte sin Fred

saadan, som Frankerige vil give den; ogsaa troer jeg med Dem, at da Engelland saa faaer en Eenekamp med Frankerig, Holland og Spanien, maae *Britterne* forlige sig med Rusland, og da indgaae hvad *Paul* vil. Vist nok saaledes. om der ellers er sund Sands tilbage; men naar jeg betænkter, hvor gyselig de To *Allierte* i hele Krigens Gang har handlet mod sund Sands, saa lider mit Haab, og helder sig alleene til Gud, *Danmarks* saa sedvanlige Formynder. Lad os da, Dyrebare Ven, her vente det Bedste.

At Fred imellem Frankerige og Engelland bliver let muelig, skionner jeg ikke. Dersom Frankerige vil paa det faste Land have Rhinen til sin Grændse, og beholde Nederlandene og alle sine nybagede Republikker; og da paastaae, som den uden Tvivl vil, at Engelland skal give tilbage, hvad det har erobret i Middelhavet, i Africa, i Ostindien, i Vestindien; men Frankerige beholde Egypten: saa er da denne Fred ikke tænkelig, og der Sæd nok til uberegnelige Ulykker.

Men dette er endnu ikke nok. Min Ven tænke sig nu hele Tydsklands Omskabning; thi *Preussen*, som burde nu have *Jülich, Berg* med sit *Cleve, Meurs, Geldern*, hvilket alt Frankerig vil beholde, skal have fuld Erstatning sig nærmere, og visse andre tabende Fyrster og: dermed er da Tydskland opløst. Og saa tænke vi Frankeriges Overmagt; hos sig selv; i Spanien, i *Italien*; i Tydskland; thi der og i samme Grad, som det Østerrigske Huus er svækket: og alt dette see *Preussen* og *Rusland*, og endog vil understøtte ved at lade Engelland ofres med.

Denne endelige Fred paa det faste Land vil blive yderst vanskelig og tvivlsom, om Øjnene gaae op paa Rusland og Preussen; og skeer dette ikke, saa er da Frankerige *Europas*

erklærte Herskerinde: her er da rig Sæd til nye Ulykker; thi Overherredømmet bliver snart utaaleligt.

Endnu formoder jeg, at Frankerige paa *Congressen* vil sette igiennem visse Forslage, og paastaae dem almindelig antagne.

Legge vi nu til, hvor uvis den Franske *Constitution* selv er, hvor angreben *Bonaparte* bliver, hvor nødvendig Krig er for denne Regiering, hvor vanskelig indvortes Roe bliver: saa synes vel deri at ligge noget Haab for *Europa* til Fred og Frihed engang. Men *Europa* vil først have svære Stød at lide med af hver væsentlig Fransk Forandring: og fuld got bliver det ikke, førend denne *Vulcan* har faaet Plads imellem de slukte *Vulcaner*.

Her seer min Ven min hele Politiske Drøm; Drøm vistnok som alle vore Gisninger om det Tilkommende; og helst i denne Tingenes Gang, hvor sund Sands seer ikke, fordi sund Sands styrer ikke ved de sværeste *Europæiske* Roer.

Nu Gud, velsigne Dem og Hendes Naade! Deres Exc. ville stedse elske

den gamle Ven og ærbødige Tiener
O. Hoegh-Guldberg.

Aarh. d. 13 Jan. 1801.

Deres Excellence,

Saaledes kiendte jeg Deres Excellences usvigelige Erin-
dring af Deres nu fyldte 70 Aars gamle Ven, at jeg med
Posten ventede og med Posten fik det kiere Brev, som siger
mig, at De stedse elsker mig, tager lige Deel i mig, og har
for mig det samme Hierte, som jeg føler saa varm hos mig.
Tak, Ædle Ven, derfor og for hvert et Ønske derfra, og

dette ville De troe, at jeg kiender Deres Værd, erkiender Deres Venskabs Fasthed, og lever, saalænge disse Aarer slaae, Deres sande Hengivne.

I *Europæ* nu værende og saalænge vedvarende Stilling er vel intet andet for os at giøre, end give vort *accessit* til den ikke os, men det store Rusland vanærende *Tractat*¹⁾. Gud (gid vi ville alle paaskionne det!) har i dette Aar lært os meget:

a) *Alliertes* skændige Utroskab, og ubegribelige liden Agtelse for Dem Selv.

b) Hvorledes Havnen for Kiøbenhavn kand forsvares endog mod den største Overmagt. Endog denne haarde Prøve har vist os det Manglende, ligesom alt hvad der var, og i den korte Tid var blevet, kroner Kronprintsen med Ære, og Forsvarerne med Hæder.

c) Gud frelsede fra den voldsomme, og for os ved hans Fremfusenhed yderst farlige *Paul*.

d) Han gav og vore Stridere en yderst mærkelig Fasthed og Tapperhed, og en snar Ende paa blodige Optrin.

I øvrigt, Ædle Ven, ligge Tærningerne for *Europa* paa Bordet, som de har ligget i disse mange Aar: Frankerige Hersker paa det faste Land, og Engelland Hersker paa Søen: overalt Vold, Magtsprog, intet Baand imellem dem, som allermeest burde holde sammen.

Ligesom hos Deres Excellence og i *Fyhn*, saa og her er avlet ypperlig af Byg og Havre, skikkelig af Rug, som meenes at blive givtig, sær vel af Ærter og Boghvede; men disse to Kornsorter raabe om Tørveir. I min *Aarhuus-*Have have vi havt al Slags Frugt i Mængde: paa *Hald*

¹⁾ Den 17de Juni 1801 sluttede Rusland en Traktat med England, hvorved det opgav Sætningen «Frit Skib, frit Gods»; denne Traktat tiltraadte Danmark den 23de Oktbr. 1801.

have Orme i Foraarets Skionne Dage næsten fortæret alt; ogsaa andensteds ulige. Jeg skriver dette just paa *Hald*, hvor jeg agter at være til 19 *Sept.* for at ordne og foranstalte meget. Dette moerer mig, og Stedet er kiønt.

Nu, Allerhoistærede, De nyde Dem Selv, og Deres Roe og *Sanderumgaard* med Helbred og Glæde! De være stedse, hvad De i de mange Aar har været, dens Ven, som i fuldeste Hoiagtelse urokkelig er

Deres Excellences
ærbødige Tiener og sande Ven
O. Hoegh-Guldberg.

Hald d. 7 Sept. 1801.

Deres Excellence,

Altid er jeg i den Ædle Vens Erindring, og Han vist og i min: som Hans Onsker for mig ere, saa ere mine for Ham i dette og alle de Aar, vi her skal leve, og naar Gud behager at opfylde dem, ô saa leve vi begge lykkelige; saa have vi Landfred og Huusfred; Held til vore Gierninger; Held paa vore Marker; Sundhed og med vor Nøjsomhed Glæde; god Helbred og Deres Excellence saare sielden den slemme Hovedpine, og Begge den fulde Glemsomhed af hine Ojeblikke.

Dobbelt bliver og vor Glæde, nu da Freden er os vis, at hele *Europa* maatte see den samme for sig befæstet. Men Tydskland skal omskibes; Frankerige har attraaet for meget baade der og i *Italien*; Frankerige har i sig selv en rig Sæd til Omveltninger: Kongelige og Fyrstelige Huse ere oprykte; alt dette ere mig ikke gode Forvarsler paa et tilkommende blodigt Onde, som alle Staters Armod og Ud-

mattelse og *Bonapartes* Liv holder borte, saalænge alt staaer som nu og ved de samme Virkende.

Imidlertid ville vi haabe i vores lille Kreds, at vort Fædreland, som nu ei meer af en *Poul* skal styrtes med ind i de Store Vovespil, kunne undgaae, og holde sig til sig selv; og saa frugtbare Aar igien og læmpet Tingenes Gang hos os selv kunne lade os haabe saa megen Lykke, som er nøisomme Mennesker nok.

Deres Excellence har følt som jeg ved H. K. H. Arveprintsens Angreb: det har fuldkommen viist sig, at det var den slemme Arvede *Rose*, der forhen har voldt H. K. H. de to svære Sygdomme, som denne Gang med sin skarpe Materie kastede sig paa den venstre Side; thi saa snart denne Materie brød ud paa venstre Been, saa var alt i Bedring, og det saare Hastigen.

O! hvor forføngelig al Lykke! hvor pludseligen forsvinder den! Den *Badenske* Arveprintses Fald¹⁾ er et sørgeligt Beviis.

Nu, Ædle Ven, De leve og lide vel! De elske altid den, som har været og er med største Hoiagtelse

Deres Excellences
ærbødigste Tiener og gamle Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 8 Jan. 1802.

¹⁾ Under et Besøg i Sverige væltede Gustav IV's Svigerfader Arveprindsen af Baden den 14de December 1801 med sin Vogn og forslog sig saaledes, at han døde den følgende Dag.

Deres Excellence,

Et Brev fra en Vens Haand kand aldrig komme for silde, og saa vis var jeg paa et Brev fra denne saa faste og elskværdige Ven, at dersom det ikke var kommet, havde jeg været overbeviist om, at min Ven var syg, og bekymret havde jeg inden Mitten af Oct. spurgt Deres Excellence om Deres mig saa dyrebare Helbred. Men nu til min inderligste Glæde seer jeg af det kiere Brev, at min Ven er vel, og alt vel om Dem. Dette er min Hovedsag; thi at De elsker mig og erindrer mig, det veed jeg: at De vil huske min 72 Aars 1 *Sept.*, dette er en Vens Tillæg, som fortjener min ømmeste Taksigelse; men Glæden er at see et Brev fra Deres Excellence, og at vide Dem vel, og Ønsket er, at De stedse maae nyde bedste Helbred og Guds gode Velsignelse.

De har da havt Slegt og Venner denne Sommer hos Dem, indtil neppe at kunne rumme; og jeg havde og langt fra ikke kunnet rumme, naar jeg havde boet som De eenlig. Alt er nu forbi for os begge; og vel for os, at vi og vide at leve Eene!

Deres Excellence skriver mig, at De har Deres Korn inde, og altsammen under Tag, og at hos Dem, som her, Klever- og Høe-Avlen særdeles slog fejl i Aar. Men De har ikke husket at fortælle mig, hvorledes Kornavlen har været, og om Græsningen har været god for de saa vigtige Mejerier: dette har jeg da til Gode. Min Pligt bliver det nu at giøre Rede for min Jydske Egn. Rugen har her i Landet paa nogle Steder været meget god: paa mange andre lidt meere og mindre; paa nogle har taget stor Skade. Byg og Havre har, endog i Sand-Eggen, givet den rigeste Høst: Ærter ere groede alt for vel, har Korn nok, men naaede ei den fulde Modenhed: Boghvede har slaet næsten overalt feil.

Saa er det i Jylland paa denne Side Limfjorden. Græsnin-
gen har været god.

Min Ven spørger om mit *Hald*. Mit Rug er taalelig
god: Havren fortreffig, og det Byg, 4 td, som jeg havde
saact, gav 36 stærke Traver; Boghveden synes at love 3
Fold. For Sæde-Rug betales 8 rd og derover. Brød-Rug
hartad ikke at faae: Byg bydes 3 rd for. Disse Priser ere
mig ubegribelige, og neppe troer jeg, at de staae; thi En-
gelland og Frankerige og Nord-America have avlet vel, og
Landene ved Østersøen synes ikke at have glippet. Jeg
troer da, at disse Priser kun staae, til den fulde Tærsknings
Tid begynder, og kun nu ere høje, fordi Frankerige og
Holland have faaet alt Forraad, som fra sidste Aar var
tilbage. Saalænge til *Hamborg* og *Lübeck* ere mettede, vil
jeg og troe, at den slette Vexel-*cours* befordrer de stærke
Priser. Landmanden finder sig lige saa vel derved, som de
andre klage og jamre sig ilde. Vist bliver det vel og, at
den lange Krig har endnu Følger, som den nyelige Fred
ikke saa hastig kand hæve.

Nu, Allerhoistærede Hr. Geheimeraad. De leve lykkel-
ligen, og stedse ville De elske den, som med den hierte-
ligste Hoiagtelse er

Deres Excellences
ærbødigste Tiener og gamle Ven
O. Høegh-Guldberg.

Aarhus d. 28 Sept. 1802

Deres Excellence,

De kierlige og oprigtige Ønsker, som min gamle Ven
værdiger at giøre for mig, ere paa Veiskaalen saa aldeles
ligevægtige med mine for Dem. Gud høre os begge! Deres

Liv, Helbred og Lyksalighed være under Hans Varetægt og Velsignelse! Dette, dette at attraae for Deres Excellence, er Hiertets eget Hæld; og at vide det opfyldt, er min inderlige Glæde. Saa tænke, saa ville vi for hinanden; og hvad naturligere, da 30 Aar nu snart have stadfæstet vor Kundskab om hinanden, og mange Aar bekræftet vort Ven-skab. H. K. H. ¹⁾ skrev da sandt om mig; en Sandhed ingen vidste bedre end Han, og skjønt De og jeg vide Selv dette, er det dog altid kiert at vide det samme fra en saa sund Kilde.

Denne gode Herre, nu 50 Aar, er vel svag, og har sit venstre Been ei fuldkommen i Sin Magt op og ned af Trapper; men Badet har, sagde han Selv og hans Folk bevidne, utrolig hiulpet og bedret. Hjerte, Indvolde og Mave ere i god Stand; følgelig frisk, og paa jævn Jord gaaer Han endog med en lille Stok stærk, og uden Stok baade staaer og gaaer han inde. Hans rigtige Oje fandt jeg som altid, og Hans Hjerte det gamle trofaste; Alle Sandser fuldkomne, og blot Hans Udtale for mig, der ei horer grandt, og nu var uvant, i de første Dage utydelig. Dette sande Skilderie veed jeg at være for min Vens Hjerte. At see denne vores ejegode Herre igien efter 8 Aar, var mig en Fest; men at see Hans to Herrer Søner og have Tid til at giennemsee Dem, var mig saare kiert. Begge ere velskabte, og have megen Forstand, og ere vel opdragne. Den Ældste maaskee et Par Tommer højere end Deres Excellence, er alt hvad man kalde en smuk Karl og i det Hele en anstændig Prints. Han taler vel for Sig, har det bedste Anlæg, stor Lære-lyst, megen Beskedenhed, ædel Frihed, ingen Forlegen-hed, for sin Alder god Kundskab, stor Varsomhed og Taus-

¹⁾ Arveprinds Frederik.

hed; følgelig er Han en Herre af stort Haab; thi og skriver Han gjerne, og skriver vel for sig; kun at Fornøjelser, Lyster, Forførelser ikke fordærve os denne sieldne Plante, endnu saa sund! Den yngre Prints kun 11 Aar, og følgelig endnu mindre at bedømme, har jeg sagt alt om, hvad denne Alder tillader. Dette alt er ret Siele-Føde for min indsigtfulde Ven; men lad den og være det for Dem alleene.

Nu til os selv. *Fyhn*, og vist *Sanderumgaard* har uagtet forrige Sommers Tørke avlet sær vel, Jydland saare forskielligen, endog i de bedste Egne; alt som Torden-Regn faldt til; her koster Rugen 6 rd. Byg 25 $\frac{1}{2}$. Havre 13-14 $\frac{1}{2}$. Jydland trænger efter hartad 4 mavre hoit til et frugtbart Aar. Deres Exc. er en stor Jord og Egn-Forbedrer; hvad Arbeide er uskyldigere, og, naar man lever noget, snarere triveligt? Hvorfor skal jeg nu for gammel ei skue min Vens lykkelige, men og vel førte og forstandigen styrte Haand i alle Deres Anlæg? Ogsaa jeg paa mit *Hald* planter og hielper; tænker nu, om Gud vil, engang nærværende at gjøre det raskere; noget seer jeg at lykkes, andet paa en mig uvant Grund at maae tages anderledes; varsomt og i det smaae føler jeg mig frem. *Sanderums* Udsigter kien-der jeg ikke.

Deres Exc. vil høre en gammel Vens Dromme om *Bonapartes* store Foretagende¹⁾. Jeg tillader mig ikke engang at giette, enten det kand lykkes eller ikke; thi det er den Eene heroppe, som Eene afvejer ikke disse to store Staters, men og her hele *Europæ* Skjebne, der Eene vil bestemme Udfaldet. Vi alleene see et Kiæmpe, ja næsten et rasende Forsøg; thi utvunget at sette vovsomt en stor Stats Vel og

¹⁾ Utvivlsomt dennes navnkundige Planer til en Landgang i England.

Roe paa Spil, blot for at herske, for at hevne, for at lægge Lænker fast om *Europa*: dette, dette er mig Hovedsvimlende, og alt her et tykt Mørke. Det Eeneste, jeg synes at see, er, at hvad enten ham lykkes, heller Han strander, ere Følgerne uberegnelige: ikke at prøve, er at vove sin Ære og sit Alt, at prøve og vanlykkes, er det samme; at blive heldig, er Varslet om de blodigste Krige paa det faste Land. Nu, min Ven, Gud velsigne Dem! Altid elske De

Deres Excellences
ærbodigste Tiener og tro Ven
O. Hoegh-Guldberg.

Aarhuus d. 6 Jan. 1804.

Deres Excellence,

Hvor kjert det af Mester Haand stukne, en gammel kjer Ven saa lignende Kobber¹⁾ blev mig og stedse vil blive mig, dette kand Hjertet alleene forklare; jeg ventede det ikke, vidste ikke at det var til (thi jeg havde da for længst udbedet mig det) og blev derfor sær rørt ved at see det, elsker det og skal have det paa *Hald* imellem mine Kjere. Tak, Ædle Ven, tak! Men ogsaa ville Deres Excellence troe, at de saa nydelige, saa mesterlige Udsigter, af *Sanderumgaards* Udsigter²⁾, af Udsigterne over Deres nu saa forandrede Virkekreds glædede, og skal glæde mit Øje, skal faae en kjer Plads hos mig, og ofte sige mig, her arbeidede omskabede og forskjønnede min Ven; her var Morads; her nu canaler; her ufremkommelig Dynd og et fordømt Øde, men nu endog Gran og for Øjet frodige Væxter; her gik ingen;

¹⁾ Bülow's Portrait stukket af J. Clemens 1802 efter Juels i 1797 udførte Maleri.

²⁾ Stukne i Kobber af Clemens, 12 i Tallet.

men der gaaer nu min Ven, og der staaer Han og klapper sin tro Hund. I Sandhed for Øjet er her det Smukke; for Forstanden det lærerige; men for Hjertet megen Følelse,

Altid har jeg, der saa nøie kjender min eftertænksomme Ven, formodet, at De efter bestemt Regel gik frem med Deres Forbedringer; og jeg seer, at min Formodning er Vished: bedre kunde de 200 rd. aarlig ikke anvendes. Der sees ved *Sanderumgaard*, at den indsigtfulde Mand der lever.

Hvad har jeg, Ædle Ven, at vide opstilt hos Dem af den Art, som Deres hos mig? Naturen har paa mit *Hald* de yndigste Udsigter af mangfoldige Slag; men Konsten har der ei engang en Lærling værd *Clemens*. Hvor Bakker og Dale, Søe og Søebugter, Skov samlet og Skov sig slyngende om Gaardens Marke, bevoxte Hoje med Træer og andre uden for egen Mark med Lyng skjulte, dette Morke modsat Lyset: slette Marke og igjen sær dybe Dale, hvoraf een med Skov omgiven, og nok en anden tildeels: alt dette viser en Natur, ligesaa tilløkkende, som besynderlig; ogsaa der omtrent 2400 Skridt fra Gaarden har jeg en med Grofter af mig gjenneumskaaren stor Mose, hvor jeg har udrettet noget, men kunde meere, naar Vandet kunde faae større Affald. Ogsaa ved Gaarden og om den er meget gjort, meget plantet, kand blive smukt, men jeg maae være der, og derefter udsættes meget. Nu min Ven leve med fast Helbred og stedse ville De elske den Dem med al Høijagtelse hengivne

Deres Excellences

ærbodigste Tjener og gamle tro Ven

O. Hoegh-Guldberg.

Aarhuus d. 27 Jan. 1804.

Deres Excellence,

Lykønskning fra en Ven, som Deres Excellence, er Hjertets, ikke Pennens. den blev læst med Hjertet, følt af Hjertet, og erkjendt i Hjertet. Fælles Vel, det er Fornøjelighed, er Begges Glæde: Deres over min Tilfredshed, og min over Deres. Hvad De nu, ædle Ven, i Elleve Aar har prøvet, begynder nu jeg, og om Gud velsigner, forventer jeg, det nemlig, at Landlivet skal blive for mig, hvad det er for Dem, mine sidste Dages stille Roe i landlig Beskæftelse.

Som De anseer Kjobenhavn, føles den og af mig; og hvad De der saae nu i Foraaret¹⁾, var min Øjnelyst, og at De, der seer og vejer, har fundet min Vurdering rigtig, var jeg vis paa. Man har og seet Dem med Glæde, fordi man saae Dem glad.

At Deres Host af Rug og Byg har været ønskelig er mig et Onskes Opfyldelse: i *Sjælland* og *Fyh*n paa mange Steder skal det være anderledes, ligesom og i Jydland har Rugen særdeles lidt hist og her: Hos mig paa *Hald* var Rugen taalelig; nogle Stykker havde svangt Korn, andre det meget bedre: Havre og Boghvede sær gode, ligesaa mit Byg: Boghveden er endnu ude; men Vejret tegner got: mine Bønder have avlet got.

See, Ædle Ven, i et kort Begreb Udfaldet hos os. Var jeg kun i Orden med mit Bibliothek! og i Orden maae jeg have det. Dette skriger om hver Time, lader mange Breve henligge ubesvarte, og gjør nu ogsaa her baade Brevet kort og slet, saa at jeg maae bede min Ven denne eene Gang om Overbærelse, og tillade, at jeg ender med Hjerteligste Onsker for Dem til al Lyksalighed og med den For-

¹⁾ Jfr. Side 454—55.

sikring fra mig, at jeg er med den ommeste Højagtelse og den fulde Hjerter-Hengivenhed

Deres Excellences
ærbødigste Tjener og gamle Ven
O. Høehg-Guldberg.

Hald d. 10 Sept. 1804.

Deres Excellence,

Ønsker kand ei være hjerteligere for Deres Excellences Helbred, Liv og Lyksalighed end Deres Jydske Vens ere det; thi han kjender Deres hele Værd og har vidst at skatte Deres ædle Hjerter; ogsaa takker jeg inderlig for Deres kjere Brev; thi at læse Dem og vide Dem vel og i Deres Een-somhed lykkelig, er mit Hjerter vigtigt; og bor være det; thi saa længe have vi kjendt hinanden, at vort Ven-skab baade er og bor være fast. Tak da, Agtbareste Ven, for hver Linie i Deres Brev.

Vinteren kom Deres Excellence for hastig, ligesom den ogsaa kom mig, og kom Os Begge i Henseende til det Samme: vi havde Begge Kornet i Jorden; men Plantningen, som var saa ønsket, blev hindret for os Begge. Der ere Nyere, som paastaae, at til Plantning er Foraaret den rette Tid, og de mangle ikke paa talende Grunde; men om end saa er, gjelder det, naar kommer Foraaret, og hvad Tid faaer man fra andet dertil: imidlertid om *Martii* Maaned bliver gunstig, tænker jeg dog, at ville bruge den for en Deel. Hvilken fortreflig Frugthave har Deres Excellence beredet Sig, og hvor indrentende? I Sandhed De har tænkt, De har arbejdet, og endog heri er De kommen vidt. Gid De maae leve og see disse Træer i fuldeste Vext. Det er 12 til 16 Aar i god Grund, at man har dem frodigst. En

Slegt af mig plantede en Have i sit 30 Aar, og i sit 60de, efterat at have i flere Aar solgt over for 200 rd., maatte han for en god Deel fornye sin Plantning. Min sandige Jord vil ikke blive mig for Kjern-Frugt den villigste. Dog nu jeg er her, kand meget prøves; og her er meget at forske, og sindigen at forsøge.

Det gjør mig hjerteligen ondt, at Deres Exc. ved en fejlende Kjøbmand har havt saa stort et Tab¹⁾; altid smerteligere, naar det voldes ved Bedragerie. Vel, at ikke alt var solgt. Maatte dette Forliis ved bedste Grøde oprettes.

Vi tænke lige i Henseende til gamle Old - Bygningers Nedbrydelse, helst hvor historiske ærværdige Mindesmærker tillige forstyrres. Verden har stedse ligesom opbyggt, saa og nedbrudt; men at Kirkerne nu ere for mange, er mig vanskelig at troe; dog *Odense* kjender jeg ikke; at de hist og her staae tomme, er vist og Tidens bedrovelige Mærke, ligesom et sorgeligt Varsel. Dog hvad nytter det at jamre sig? Hellere takker jeg min ædle Ven for den mærkelige Efterretning om de Kongelige Lig i Graabrødre - Kirke²⁾; men at forbigaae de andre, hvor besynderligt, ja uforklarligt det Mords Kjende paa Kong *Hanses* i al Histories dybeste Taushed og al den Leve-Alders Forbitrelse mod Eftermanden! Her er en uopløselig Gaade, naar ikke af Tidens Overtroe Konge eller Monke har hemmelig flyttet Kong Knud den Hellige til Graabrødre Kirke for ved hans Hellighed desvissere at naae Himmelen; slige stjaalne Helgene har Munke-

¹⁾ Maaskee sigtes herved til 1500 Rdlr., som Bülow havde tilgode i en Kjøbmand Gotschalks Bo.

²⁾ Kong Hans's, Dronning Christinas, Prinds Franciscus's og Christian den andens Lig bleve 1804 flyttede fra Graabrødre Kirke, der skulde nedbrydes, til St. Knuds Kirke, see Werlauffs: Monument over Kong Hans og Dronning Christina. Kjøbenhavn 1827. Om det af Gulberg saa kaldte Mords Kjende paa Kongens Lig taler Werlauff anf. St. S. 8 ff.

tiden mange Exempler paa; og omtrent saaledes blev Knud myrdet.

Hvert Ord, min Ædle Ven skriver om den fra *Napoleons* Keiserlighed for *Europa* inderlige Rolighed udstraalte Virkning er sandt og følt: vilde han kun lade *Europa* sikker og Volds Handlinger fare! Saa kunde man lade Ham hans Keiser-Rolle, endog hans sære Pragt-Smag.

Nu Hvor stærk er min Højagtelse og hvor inderlig den Hengivenhed, hvormed jeg stedse skal være

Deres Excellences

ærbødigste Tjener og trofaste Ven

Hald d. 3 Jan. 1805.

O. Høegh-Guldberg.

Deres Excellence,

Som vort Venskab er, saa ere og vore Onsker for hinanden, de inderligste og oprigtigste, og Han, der eene kand. opfylde dem, at Deres Excellence maae leve, leve med Helbred, glæde Sig ved Deres Virksomhed, nyde Velsignelse, og see Landets Rolighed og Fred.

Vist har vi tabt den gode Arveprints¹⁾, og Tabet, naar man ikke kjendte Gud og tilbad, dybt saarende. Jeg beder og haaber, at Hans Fire maae være under Guds Varetægt og Vejledning. Deres Excellence erindrer min Sal. Broder²⁾ med Ære. Ikke havde jeg tænkt at overleve ham.

Saa vil De da endnu, Ædle Ven, formeere hos mig med Fire Nye de deilige *Sanderum-prospecter*; den første rare Gave henger ganske alleene i vor bedste Gjestekammer, og vil Glæde sig ved de nye, der da med de andre stedse vil fortælle mig, at jeg paa *Sanderum* har en kjer Ven.

¹⁾ Arveprints Frederik døde 7de December 1805.

²⁾ H. J. C. Høegh, Broder til Guldberg, født 1737 død 10de December 1805 som Præst i Gjentoft.

Deres Excellence, ligesom jeg, er Forundring over *Napoleons* overordentlige Fremgang, alt er og sært, men paa den eene Side i Schvaben en efter en gal enten befalt Plan eller selvvalgt Fremgangs Maade adsplittet Armee imod Krigsvante Tropper, store Generaler og en indsigtsfuld Keiser; paa den eene Side en *defensions* Plan og det mod Franske; paa den eene Side en ubegribelig Troskyldighed, paa den anden tvert imod meer end overlegen Styrke, Angrebs Krigen, rigtig Plan, hurtig Iverksettelse, den Franske Politik af lige Værd med den Franske Magt. I Sandhed Sejren er ligesaa overordentlig som Modpartiets Handlemaade. *Frants* slutter Fred, den Fred, *Marie Theresia* ei vilde slutte 1742: dette da Enden, ligesaa klog som Begyndelsen. *Preussen* hinker paa begge Been, og har og forsomt det rette Punkt. See, Kjere Ven, de *allierte* nu i Neder-Sachsen; alt er for silde og intet værd: bie de endnu lidet, ere de alle Krigsfanger. Østerrige og Tydskland ere da nu under Frankerige. Jeg troer næsten, at man har snart Fred paa det faste Land. Udsigten paa Fremtiden er rædsom.

Nu det Nye-Aar og mange følgende blive lyksalige for min Ven! Hojagtelse og Kjerlighed ere Dem helligede i dens Hierte, der er

Deres Excellences

ærbødige Tjener og tro Ven

Hald d. 6 Jan. 1806.

O. Hoegh-Guldberg.

i dette Øjeblik modtager jeg de kjere skjenkte Stykker.

Deres Excellence.

Det gamle Venskab, som *Begges* Hjerter oprigtigen holde over, bevæger aarligen Deres Excellence at erindre den 1ste

Sept.: Saa kjert som dette er mig, fordi jeg kjender Kilden, og saa inderlig som min Sjel paaskjønner det: saa glad føler jeg den Sødhed at see et Brev fra min Ven, og af Dem selv at forfare, hvorledes Deres Helbred er (hvilket De aldrig maatte glemme) og hvordan alt er om Dem.

Det bedrøvelige Tab, Deres Excellence har havt, og med Grund frygter at have, smerter ogsaa mig for Deres Skyld, der er Elsker og Kjender, og for den gamle og nye Konst, som altid lider med; thi mesten altid er der imellem saadant et og andet Enkelt. Man føler sær meget ved slig Forliis: Hjertet holder dertil, længes, og har ondt ved at glemme; og glemme maae man dog. Jeg kjender alt dette, har prøvet ligt, og endte med at overskjænde mig selv.

Høsten hos Deres Excellence horer dog til et got Middelaar, da Byg og Havre ret vel boder paa Rugen: besynderligt, at denne gode Kornart mesten overalt i endeel Aar slaaer fejl. Adskillige her troer, at dette Uheld kommer fra en slet Sæd, hvorover nogle, og det med god Lykke dette Aar, har herovre prøvet at saae nogle faa Tønder Østersøisk Rug, og seer deraf en herlig Vext: thi de lode sig overbevise, at denne Rug ikke, i det mindste ej almindeligen, er tørret paa Ovn, men kun ved en Rog, der, som i de Holstenske Bondergaarde, driver gjennem Laden fra Skorstensstedet. Rug fra Meklenborg og Pommeren horer nok alt til denne Art. Maaskee min Ven kunde ville med et Par Tønder gjøre Forsøg! men det maa være af dette Aars Væxt.

Hvad mig her angaaer, saa gjorde *Junii* Kulde og Blæst, at alt Straaet er lidet kortere end forrige Aar, og derfor travet mindre; men Regnen efter Soelhverv hjalp til, at Kjernen er god og Axet fuldt. Travemaalet er en tredie Deel mindre, men Skjeppen lader at blive en Tredie

Deel bedre. Det gjelder da om Foderet; dog vi maae holde Huus, og haabe til et got Efteraar. Rug og Boghvede var her eene Sæden; Rug tre ja 4 gange efter hinanden, og dertil kun eengang gjødsket. Jeg bruger efter 5 Aars stille lagttagelser kun Jorden 4 Aar, og lader den hvile 4re; først Boghvede, saa Gjødsket og Rug, derpaa Rug igjen, og saa Havre. Byg saar jeg, hvor Jorden treffes nogenledes skikket, kun 4 til 5 Td. Dette er min Brug i Almindelighed. Afvigelser ere kun i det Smaa, hvor jeg for min Fornøjelse og til Prover, anstiller Forsøg. Haven er dobbel saa stor, som den behoves, saa den halve Deel bliver af mig brugt til disse Prover, ligesaa et par Tofter hver paa 1½ Td. Land, nu jeg boer her: alt dette er og bestemt til 4 Aars Brug og 4 Aars Hvile. Brugen saaledes: først Havre, saa Boghvede; derpaa Godske og Byg, saa Kartofle eller Ærter; eller og, som det kand falde: Kartofle først med Godske, saa Rug, derpaa Ærter, og saa Havre med Klover og nogen Godske. Endog i Aar har jeg prøvet paa disse Smaa Steder at have nogen Vinterhvede, der ikke aldeles har fejlet; og som end videre og bedre taget skal prøves.

Dette er den gamle Vens behagelige Fornøjelse. Min Jord er ikke for den største Deel sand, men sand med Muld og smaa Steen.

Frukt er og her kun liden, og af ingen stor Værd. Foraaret begyndte herlig og dertil; men *Junius* var ufordelagtig.

Vist nok har *Danmark* og det Nordlige Tydskland for *Napoleons* grændseløse Herskesyge en saare kritisk Tid. Almindelig Krig er vel for Døren. Gud alleene kjender hvorhen (han) vil. *Europa* er ulykkelig og bliver det endnu meere. Alt skal om i en anden Form; men ender vist ikke

med den, Franske sigte til; men udfalder til noget langt andet, end Mennesker formode. Hvad vi ikke komme til at see, skal den 10 Aars Dreng erfare. Omstyrtning paa Omstyrtning vil følge. *Napoleon* bringe det endnu højere, og sære Ting vil voves: men saa efter gammel og ofte erfaret Gang kandre Tingene for ham eller hans Monarkie, og Faldet der og rundt om bliver grueligt, og det vidt og bredt.

See her, Ædle Ven, hvad jeg troer, og De maaskee med. Nu Ende paa et langt Brev. Min Kone beder sig venligst erindret, ligesom jeg stedse at være elsket som

Deres Excellences
ærbødigste Tjener og gamle Ven
O. Høegh-Guldberg.

Vor Ven Biskop Bloch¹⁾ skal
faae den kjere Hilsen.

Hald. d. 8 Sept. 1806.

Deres Excellence.

For det kjere. deeltagende og venskabsfulde Brev til min 1 *Sept.* skulde jeg for længe siden have takket, men Ædle Ven, endnu denne Dag mægter jeg neppe at skrive disse Linier. Med *Aug.* Maaned fik jeg et slemt Tilfælde med *Urinen*, der tabde sig, bragdes frem igjen, gik nu uvilkaarligen, og forvoldte en Hævelse i Laare og Beene, som betog mig Gangen, og nu først i otte Dage kjendeligen tager af. Men midt under alt dette bliver min saa elskte og saa længe svagelige Kone med eet saa angreben af sin

¹⁾ J. Bloch født $\frac{27}{2}$ 1760 blev 1804 Biskop i Christiaussand og 1805 i Viborg Stift † $\frac{2}{2}$ 1830.

plagende Slim, at hun, saare uventet for os alle, i mindre end 19 Timer ved en stille Død forlod os og Krig og vort arme Fædreland d 5 *Sept.* Hvad Gud har villet, er det bedste; men mat er jeg, kand neppe udholde at skrive disse Linier, og har ej kunnet før. Som Deres Exc. føler det Engelske Angrebs lumske og Ubegribelige skamløse Uretfærdighed, saa føler jeg og: Begge skue vi Landets usigelige Skade og Fare: Gud eene er vort Haab. At flygte er mindre rigtigt: bedst bies i sit Hjem. Dette vil min Ven, og jeg og. Ogsaa her har Høe og Korn været heldige; ligesom Have - Frugter overflodige. Nu Guds Naade og Varetægt og milde Hjelp være med det kjere Fædreland, med Dem, Ædleste Ven, og med os alle! Dette er den sygelige Vens trolige Onske, som med urokkelig Højagtelse er

Deres Excellences

ærbodige Ven og Tjener

O. Høegh-Guldberg.

Hald d. 24 Sept. 1807.
